
JULIE GARWOOD
Tatlı Düşman
HEATHER SNOW
Epsilon

GİRİŞ

Şubat 1817, Chelmsford

Reddedilmişti. *Yine.* Kahrolasıcalar; çok dar görüşlüydüler. Onda ne cevherler olduğunu göremiyorlar mıydı gerçekten?

Liliana Claremont, yün atkısıyla kapı kolunun sesini hafifçe boğup, mutfaktan kır evine girdi. Uşağı Carsons'ı ve diğer hizmetkârları uyandırmak istemiyordu. Bir onbeş gün daha geri gelmesini beklemediklerinden, diğer çalışanlar da izine çıkmıştı. Fakat Kraliyet Cemiyeti onun 'bitkilerde kimyasal kullanmamanın yolları' hakkındaki makalesini reddedince, Londra'da bir saniye dahi kalmayı kendine yedirememişti.

Kapüşonlu pelerinini yılmış bir şekilde üzerinden çıkardı. Kraliyet Cemiyeti üyeleri bir sonraki konferansa katılmasına izin vermiş olsaydı, gururunu bir kenara bırakıp şehirde biraz daha kalabilirdi. Fakat o ana kadar Kraliyet Cemiyeti'nin kutsal kapılarından Newcastle Düşesi dışında geçebilen başka bir kadın olmamıştı. O da sadece bir kez geçebilmişti zaten. Somurttu. Kendisi bir düşes değildi işte. Saygıdeğer bir kimyacının kızı olduğundan, en azından izleyici olarak bir toplantıya katılabileceğini düşünmüştü. Özellikle de babasının ölümünden sonra eğitimini üstlenen babasının iş arkadaşı da onu destekliyorken.

Kahretsin, imkânı yok. Daha eşikten içeri adımı atamamışken, Kraliyet Cemiyeti'nin karşısına nasıl çıkabilirdi ki?

Yüksek bir ses duyunca dikkatini koridora çevirdi. Kaşlarını çatarak sesin geldiği yöne baktı. Geceyarısını epey geçmiş bir saatte, Carsons ne yapıyor olabilirdi ki?

Sonra gürültülü bir çarpma sesi duydu. Ardından da arka arkaya darbe sesleri geldi. Sanki birileri yere kitap fırlatıyormuş gibiydi. Pelerinini bırakıp karanlık koridora doğru fırladı. Kütüphanenin kapı aralığından ışık sızıyordu. Alımak adam. Carsons en az altmış beş yaşındaydı. Ağır eşyaları yerinden oynatmaması gerektiğini biliyordu. Üstelik düştüğü takdirde etrafında yardım edecek kimse de yoktu.

Hızla kapıdan girdi. Gözleri bir hizmetçi aradı. "İyi mis- " Cümlesi dudaklarında yarım kaldı ve şok içerisinde donakaldı. Gözlerinin kocaman açıldığını hissetti. Her yer kitap doluydu. Raflarından alınıp, yolunmuş tavuk tüyleri gibi gelişigüzel bir şekilde yere atılmışlardı. Çekmeceler yerinden çıkarılmış, içleri zemine boşaltılmıştı. Kanepenin üzerindeki yastıklar kesilmiş, vazolar parçalanmış, hatta bitkiler bile saksılarından çıkarılmıştı. Etrafta da epey toprak-

Arkadan uzanan bir el, Liliana'nın ağzını kapattı. Arkasındaki bedeni hissetti. Kuvvetli bir kol, ellerini köprücük kemiklerinin arasında sıkıştırdı. Arkasındaki davetsiz misafirin bedeni ve göğsündeki elleri arasında hapsolmuştu. Korkuyla birlikte kalp atışları da hızlanmıştı. Derin bir nefes aldı burnundan. *Kimdi bu? Ne oluyordu?* Liliana kıvranıyor, serbest kalmak için debeleniyordu.

Kalın parmaklar, nefesini kesmek üzere burnunu sıktı. Adam, "Hareket etme," diye homurdandı sert bir şekilde. Adamın sözünü dinleyip debelenmeyi kesti. Bir bilim kadını olarak, tekrar nefes almaya başlamadığı takdirde

kısa sürede tam olarak neler olacağını biliyordu. Ciğerleri hava için çaresizce yalvarıyor, damarlarındaki kanın akışıyla, nabzı son sürat atıyordu. Fakat adamın hiç merhameti yoktu.

En sonunda tam da gözlerinin önünde siyah noktalar dans etmeye başladığında, adam elini onun burnundan çekti. Liliana derin bir nefes alarak ciğerlerini tekrar havayla doldurmaya çalıştı.

"Hanımın nerde saklıyor değerli eşyalarını?" diye sordu ses.

Hanım mı? Liliana hâlâ sersem gibiydi. Ah, adam onu temizlikçi sanmış olmalıydı. Yola çıkmak için giydiği kıyafetleri ve salaş hali onu yanıltmış olmalıydı. O gün, o anda Chelmsford'da olmaması gerektiği gerçeği de bunu destekliyordu.

Adamın eli ağzından çok kısa bir süreliğine çekildiğinde Liliana, "Değerli eşyalar mı?" diye sordu.

"Mücevherler falan," diye yanıtladı adam.

Liliana, ona özgürlüğünü sağlayacak bir cevap düşündü ama hırsızı memnun edecek türden bir cevabı yoktu. Adam bunu fark ettiğinde, ona ne yapacaktı acaba? Şu ana kadar barbarlığını ve canını acıtma konusundaki hevesini yeterince sergilemişti. Tanrı bilir, zavallı Carsons'a neler yapmıştı. Tek çaresi kaçmaktı. "Bilmiyorum efendim" dedi, sesini köylü insanlarınkine benzetmeye çalışarak. "Burada çalışmaya daha geçen Noel başladım."

Adam, hoşnutsuz bir homurdanmayla Liliana'yı geriye doğru çekmeye başladı. Kim bilir nereye götürüyordu. Panik yapmamaya çalıştı ancak göğüs kafesini patlatacak kadar yüksek hızda atan kalbinden dolayı nefesini düzenlemekte zorluk çekiyordu. Kolları hâlâ göğsünün önünde sıkışmış duruyordu fakat ellerini biraz hareket ettirebiliyordu. Elini gizlice elbisesindeki büyük cebe soktu. Par-

maklarıyla cebindeki küçük kav kutusunu buldu. Mumları, lambaları veya laboratuarda ispirto ocaklarını yakmak için sürekli yanında taşırdı bu kutuyu. Başparmağıyla kapağını açtı. Kutunun içindeki malzeme, kendi ürettiği bir karışımdı ve dokununca yakan bir özelliği yoktu. Ancak tozu adamın gözüne temas ettirebilirse, kendisini serbest bırakacak kadar canını yakabileceğini düşünüyordu. Birisinin canını yakmak, normalde Liliana'nın aklının ucundan dahi geçmeyecek bir şeydi ama bu durumdan kurtulup yardım bulmak için ne gerekiyorsa yapacaktı.

Kapıdan geri geri çıkarken, adamın eli bir anlığına gevşeyiverdi. Hamle yapmak için tam vaktiydi işte. Liliana, dirseğini adamın kaburgalarına sertçe geçirip şaşkınlığından yararlandı. Serbest kalmıştı. Döndü, dudak hizasında tuttuğu kav kutusunun içindeki tozu adamın yüzüne üfledi.

"Ah, Tanrım!" diye bağırdı adam, iki elini de gözlerine götürerek.

Liliana şansını boşa harcamadı. Koşmaya başladı, koridordan mutfağa, oradan da dışarı çıktı. Civardaki bir eve gelinceye kadar, yaklaşık yarım kilometre boyunca hiç durmadan koştu.

Üç gün sonra, kır evi eski haline dönmüş sayılırdı. Liliana yardım bulup geri dönene kadar, hırsız çoktan kaçıp gitmişti. Carsons'ı bulduklarında eli kolu bağlı bir şekilde, kafasına aldığı ciddi darbeyle yerde yatıyordu. Liliana'nın hazırladığı karışım sayesinde o da iyileşmeye başlamıştı. Karışımı babasından kalan laboratuarında hazırlamıştı.

Odyometriyle ilgili bir kitabı raflardan birine yerleştirmeden önce, bir bezle üzerindeki tozu temizledi. Kitapların çoğu, o günkü olayda yere atılmış olduğu için, arşivini en baştan düzenlemeye karar vermişti. O gece başına

gelenler hâlâ canını sıkıyordu. Savaş sona erdiğinden beri İngiltere'de suç oranının yükseldiğini biliyordu bilmesine fakat bunu bilmek ve bir suç mahallinin tam ortasına düşmek arasında devasa bir fark olduğu da kesindi. Yerel yargıcın vardığı sonuca göre, bir-iki haftalığına şehir dışında olduğundan, kır evi hedef olarak seçilmişti. Hırsızı başka evlere girmeden uzaklaştırmayı başardığı için de Liliana'yı takdir etmişlerdi.

Kütüphane merdiveninden aşağı indi, Dalton'ın atom teorisi ile ilgili kitabını aldı. Kitabın tozunu temizledi ve raftaki yerine yerleştirdi. Kitabı yerine sokarken bir şeye takıldığını hissetti. Neye takıldığı görmek için kitabı yeniden çıkardı. Bir şey göremedi. Biraz daha kuvvetli itince, bir *tık* sesi duydu.

Tuhaf. Kitabı bir kez daha yerinden çıkardığında, rafın arkasındaki duvarda bir çatlak olduğunu gördü. Hayır, çatlak değildi bu. Belli bir amaçla yapılmış bir bölmeydi bu - *bir kapak*. Kitap kilit mekanizması gibi bir şeye çarpmış olmalıydı. Merakına yenik düşüp, kapak tamamen açılana kadar kitabı itti. Kapağın arkasındaki boşluk iki el genişliğinde ya var ya yoktu. İçinde bir şey duruyordu.

Elini içeri uzatıp, üzeri örtülü desteyi aldı. Eliyle ağırlığını tarttı. Ne olabilirdi ki? İnce bir kitaptan bile daha hafifti. Bir tomar kâğıttı belki de.

Merdivenden indi. Kafasını kurcalayan endişeler, yerini heyecana bırakmıştı. Ailesi sekiz nesildir Claremont Kır Evi'nde yaşadığından, bulduğu şeyin ne olabileceğine dair hiçbir fikri yoktu. *Peki ya babasına ait bir şeyse?* Sadece düşünmesi bile adımlarının hızlanmasına sebep olmuştu. Birkaç bilimsel makale ve ölmeden önceki son aylarında oynadıkları bir-iki zekâ oyunu dışında babasından çok şey kalmamıştı ona. Çok genç yaşta, hiç beklemedikleri bir anda ölmüştü babası. Birkaç haydudun adi bir saldırma

kurban gitmişti. Mirasını ne yapacağını düşünmeye başlayacak kadar bile yaşlanmamıştı.

Masanın üstünü boşaltıp bir sandalyeye oturdu. Desteyi masaya koydu. Destenin üzerindeki beyaz örtü, yılların etkisiyle biraz sararmıştı. Yine de çok eski durmuyordu. Olsa olsa kendisinden bir önceki kuşaktan kalmış olmalıydı. Desteyi bölmeye koyan kişi pek tabii babası olabilirdi. İçini merak ve heyecan kapladıkça örtüyü dikkatle ve nazikçe açmakta zorlanıyordu. Örtü düşünce, kırmızı kurdelelerle birbirine bağlanmış iki parşömen tomarı ortaya çıktı. Aşk mektupları olabilir miydi? Hatta belki de anne babasının birbirlerine yazdığı notları bulmuştu. Mükemmel olmaz mıydı bu? Bu yazışmalar sayesinde hiç hatırlayamadığı annesinin anılarını canlandırabilirdi.

Liliana parşömen tomarlarından birini alıp, kurdeleyi çözdü. Düğüm açılırken, birbirine değen ipek kurdeleler fısıltıya benzer bir ses çıkarmıştı. En üstteki parşömeni büyük bir hevesle açıp okumaya başladı:

26 Mayıs 1803

Bu sene bahar harikulade. Kışın kasvetinden eser yok gökyüzünde. Shropshire şenliğinde şansımız yaver gitti, geçen yılların toplamından fazla koyun sattık.

Kahretsin. Sırtını sandalyeye hızlıca yaslayıp hoşnutsuzca burnundan nefes verdi. Anne babasına ait değildi bunlar. Annesi nottaki tarihten yedi sene önce, Liliana sadece üç yaşındayken ölmüştü.

Aradaki sayfaları okumayarak en arka sayfasına baktı, sonunda bir isim veya imza yoktu. Diğer parşömenlere baktı. 1803 yılında, Mayıs ve Aralık ayları arasında, aynı kişi tarafından yazılmışlardı. Ancak yazanın kim olduğunu belirten hiçbir işaret yoktu. Notlarda ilgi çekecek bir

şey de yoktu. Önemli bir konudan bahsetmeyen, yalnızca hava durumu ve çiftlik yönetiminden ibaret boş laflardı hepsi. Umutları boşa çıkmıştı.

Diğer tomarı alıp kurdeleyi çözdü. Kâğıtlar, özensiz ve sertçe yazılmış Fransızca yazılarla doluydu. Okuduklarını anlamaya çalışırken kaşları çatılmıştı. Bunun içeriği de az önce okuduğu İngilizce olanla aynıydı. Sonunda ne bir imza ne de bir isim vardı. Kim bu kadar önemsiz şeyleri saklama gereği duymuştu acaba?

Düşmüş örtüyü yokladı ve altında bir kâğıt olduğunu gördü. Parşömenin üzerinde kırık, kırmızı bir mühür vardı. At gübresinin tarımda verimliliği gibi heyecan verici bir şeyler okuyacağı ümidiyle katlı sayfayı açıp incelemeye koyuldu.

19 Kasım 1803

Kimliğimiz açığa çıktı. İki gün içinde görüşmemiz lazım. Aynı yerde aynı saatte.

Liliana, aldığı derin nefesin bir an için onu boğacağını sandı. 19 Kasım? Babasının öldürüldüğü günden iki gün önce yazılmıştı.

İki gün içinde görüşmemiz lazım.

Saldırıya uğradığı gün babası *biriyle* mi buluşmuştu? O gecenin anıları, Liliana'nın gözlerinde canlanmaya başladı.

Babası o seneki yılbaşı hediyesine bayılacaktı. Belki de o kadar çok sevecekti ki Liliana'nın laboratuarda kimse yokken tek başına oyun oynamasını bile affedecekti. Gerçekten de laboratuarda babası olmadan vakit geçirmesine izin verilmeyişini anlamıyordu Liliana. Artık bir bebek değildi sonuçta, on yaşına gelmişti.

Liliana damlalığı sıkıp, hazırlamış olduğu karışımın üzerine bir-iki damla kobalt klorit dökmüştü. Kendince görünmez mü-

rekkep icat ediyordu. Son zamanlarda babasının kafasının neyle meşgul olduğunu bilmiyordu. Üzerinde çalıştığı bir deneyden dolayı o halde olmadığı kesindi. Haftalardır yaptığı işe odaklanamıyordu. Yine de kızıyla oyun oynamaya vakit ayırıyordu. Son birkaç aydır en sevdiği oyun da kızının çözmesi için etrafa bıraktığı şifreli mesaj oyunuydu. Liliana, oynadıkları bu oyunu biraz daha zorlaştırmak için farklı türden mürekkepler yapmaya karar vermişti. Bu karışımı sayesinde, babasına görünmez mesajlar bırakabilecekti. Babası da onları ortaya çıkarabilmek için doğru kimyasal maddeyi bulmak zorunda kalacaktı. Küçük kız bu oyunu oynamak için sabırsızlanıyordu.

Üst kattan ayak sesleri gelince kafasını yukarı kaldırmıştı. Birisinin yüksek sesle bağırdığını duymuştu. Laboratuar ile yukarıdaki salonu ayıran beton, tahta ve yün halı katmanları, kelimeleri duymasına engel olmuştu. Aceleyle değerli karışımlarını tüplere doldurup yukarı çıkmıştı.

Köşeye vardığında, kalbi ağzından fırlayacak gibiydi. Babası geri mi gelmişti? Yine yakalanmıştı işte. Fakat... babası yerdeydi. Carsons üstüne doğru eğilmiş, doktoru arıyordu. Liliana, "Babamın neden doktora ihtiyacı var?" diye sordığında kimse oralı olmamıştı. Babasına doğru koşmuştu Onun halini görünce irkilip, istem dışı bir çığlık atmıştı Dizlerinin üzerine çökiip, "Baba?" diye seslenmişti. Aldığı darbelerden dolayı cildinde yer yer morluklar, şişkinlikler ve yaralar oluşmuştu. Burnundan, ağzından ve bir kulağından kan sızıyordu.

"Saldıranlar haydutlar mıydı efendim?" diye sormuştu Carsons.

Babası, kafasını hızlıca kaldırmıştı. Zorlukla nefes alırken ağzından, "İz," kelimesi çıkmıştı. Babasının titreyen sesini duyunca, Liliana buz kesmişti. Sonra babası kendisini zorlayarak, "Piyon," demişti.

"Baba!?" diye feryat etmişti Liliana. Başka ne söyleyebileceğini ve yapabileceğini bilmiyordu.

Babası elini uzatıp onun bileğini sımsıkı tutmuştu. Liliana acıyla inlerken, yanağından bir damla gözyaşı süzülüyordu. Açabildiği gözüyle kızına bir bakış fırlatmıştı. "Bul onları. Yazın."

Yaz mı? *Dehşet ve şaşkınlık içerisinde sadece "N-ne?" diye yanıt verebilmişti Liliana.*

"Yaz..." diye yineledi babası, artık o kadar sıkı tutmuyordu bileğini. Sonrasında girdiği komadan bir daha asla uyanmayacaktı.

Liliana, "İz ve piyon," diye mırıldandı. Bu kelimeler yıllar önce hiçbir şey ifade etmemişti. Fakat... hâlâ elinde tuttuğu parşömene baktı. *Kimliğimiz açığa çıktı. İki gün içinde buluşmamız lazım.* Liliana o iki kelimeyi bir kez daha telaffuz etti. "İs-piyon." Gözleri yaşarmaya başladı. Babasının ölümü sıradan bir olay değildi. Bu not onu bir tuzağın içine çekmişti.

Elindeki nottan gözlerini ayırmadan, İngilizce yazılmış olan notlara uzandı. El yazısı aynıydı. Hiçbirisinde imza veya isim yoktu. Sadece elindekinde bir aristokrat mührü vardı.

Hızlıca kitaplığa geri döndü. Raflardaki kitaplarda bir şeyler aradı. İşte! *Debrett's*'in eski bir nüshasını buldu. Kitap on beş yıldan fazla süredir bir kez bile yerinden çıkarılmamıştı belki; fakat aradığı cevabı içeriyor olmalıydı. Ağır kitabı masaya koyup açtı. İngiltere'deki aristokrat ailelerin geçmişlerini inceleyerek, elindeki mührün kime ait olduğunu bulmaya çalıştı.

Bu akşam babasının *kim* tarafından ihanete uğradığını bulacaktı, sonra da cezalandırılmaları için elinden geleni yapacaktı.

1

Nisan 1817, Shropshire

Geoffrey Wentworth asla kont olmak istememişti fakat olduğu andan beri çok iyi bildiği bir şey vardı: Bir kont hemen hemen her şeyden rahatlıkla yakasını kurtarabiliyordu.

Anne katili olmanın da buna dâhil olmasını ümit ediyordu.

"Bakalım doğru anlamış mıyım anne?" diye kükredi. Kıyafetlerine bulaşmış tozu misafir odasının döşemelerine silkelememek için kendini zor tutuyordu. "Çok mühim bir acil durum var diyerek..." Cümlesinin ortasında yutkundu, boğazı bağırma ihtiyacıyla yanıyordu. Tanrı şahidiydi, atını o kadar süratli sürmüştü ki eski bir savaş yarası daha da kötü bir hal almıştı. Beli, neredeyse savaşta o darbeyi aldığı andaki gibi incinmişti. Nefes alıp sesini normal düzeyde tutmaya çalıştı. "Beni parlamento binasından bir davet için mi çağırttınız?"

Stratford Leydisi Genevieve Wentworth, sanki oğlu acil çağrısına yetişebilmek için kan ter içinde acele etmemiş de çay içmek için geçerken uğramış gibi sakin bir edayla şöminenin yanındaki çiçekli koltuğunda oturuyordu. Geoffrey şüpheci gözlerini annesine dikmişti. Bu sert bakışı, tecrübeli askerlerin bile ortadan kaybolmasına yeterdi,

ancak annesi tam anlamıyla sakin bir insan olduğundan hiç oralı olmamıştı. Öfkeli yüzü onu hiç etkilememişti. Hatta büyük bir mücadeleyi kazanmış gibi bir hali vardı. Geoffrey midesinde bir hareketlenme hissetti. Annesi yine hayatındaki insanları pek mutlu etmeyecek bir şeyler planlıyor olmalıydı.

"Geoffrey'ciğim, otur lütfen," dedi karamel rengindeki antika kanepeyi işaret ederek. "Sana bu açıdan böyle bakınca boynum ağrıyor."

"O boynunuza zorlanmaktan daha büyük bir ağrı vermek isterdim," dedi homurdanarak. Belinden bacaklarına doğru inen ağrıya rağmen ayakta durmayı tercih etti. Bakışlarını annesinin arkasındaki yaşlı adama çevirdi. *"Et tu, Brute?"*

En azından o biraz mahcup duruyordu. Geoffrey başını sağa sola salladı. Amcası Joss her zaman kolay idare edilen bir adam olmuştu. Tüm bu komplo annesinin başının altından çıkmış olmalıydı.

Joss omuzlarını düşürdü. "Bak evlat, annene bu konuda hak vermek zorundayım. Bu aileye karşı olan sorumluluklarını kabullenip, bu dünyaya bir veliaht getirme vaktin geldi artık."

Hay aksi. Demek planları buydu. Elbette hazırladıkları planın bir parçası olmayacaktı. Bu ev partisini geçiştirecek, sıcak bir yemekten sonra biraz uyuyup, sonrasında Londra'ya doğru yola koyulacaktı. Yoksulların istihdamı ile ilgili yasa kendi kendini yazacak değildi ya, birisinin onu bitirmesi gerekecekti. Liverpool'dakiler, bir sonraki aya kadar yasanın hazır edilmesini emretmişti. Bunlar yetmezmiş gibi, Geoffrey bir de rahatsız edici bir not almıştı. Şehre dönüp, notu gönderen şantajcının iddialarının doğru olup olmadığını araştırması gerekiyordu. Yazıda, ölmüş karde-

---

* Lt. Sen de mi Brütüs?

şinin aileyi korumak adına bir düzenbaza sessiz kalması karşılığında para yedirdiği ifade ediliyordu. Fakat Geoffrey, Wenthworth ailesinden birisinin böyle bir şey yapacağına inanmıyordu. Yine de bu tehdidi bertaraf etmesi gerekiyordu.

"İstediğiniz daveti düzenleyebilirsiniz. Ekonomik desteğimin hep sizinle olduğunu biliyorsunuz." Kapıya doğru yöneldi, görevleriyle ilgili uzun bir tartışmaya maruz kalmadan odadan çıkmak istiyordu. Bel ve bacağındaki ağrı bir anda tekrar alevlendi. Tanrı aşkına, görevleri uğruna neredeyse hayatını kaybedecekti, gel gör ki annesi bunu anlamamakta ısrarcıydı. Kadının kafasında 'görev' demek 'veliaht' demekti. "Epey bir süre parlamento binasında bulunmam gerekiyor, bu tür misafir ağırlamalarıyla zahmete girmenize gerek yok." dedi. Pembe mermerli koridora ilk adımını anca atmıştı ki annesinin sözcükleriyle bir anda donakaldı.

"Gelmekte olan misafirleri ağırlayacak olan ben değilim canım. Sensin"

Ben mi? Cümlenin geri kalanında annesinin söylemek istediğini anlayınca bir anlığına gülümser gibi oldu. *Gelmekte olan misafirler mi? Şu anda mı?*

Midesinde kocaman bir düğüm oluşmuştu. Somerton Park'a gelirken at üstünde sarsılmaktan dişleri düşecekti neredeyse. Suçu bahar yağmurlarına atmıştı ama tabii başka bir şey de olabilirdi... Hadi canım, bir ordu kadar at arabası geçse yolda o kadar derin tekerlek izleri oluşmazdı. Koridora bakındı.

Hizmetçiler neredeydi? Henüz bir tanesini dahi görememişti. Barnes bile ortalıkta yoktu. Geoffrey içeri girerken öndeki basamakları kullandığı için görememişti belki, yine de salonlarda ve girişte bir-iki tane hizmetçi görmesi gerekirdi. Yoksa...

Yoksa hepsi misafirleri karşılamakla mı meşguldü?

Ailesinden geriye kalan iki insan tekrar görüş alanına girecek şekilde tekrar arkasına döndü. Amcası Joss'un yüzündeki gülümseme Geoffrey'nin ifadesini görünce yok oluverdi. Annesinin yüzünde ise Hıristiyanlık dünyasındaki her varlıklı bekâr erkeğin yüreğine korku düşürecek, tanıdık bir ışıltı vardı.

Geoffrey pencereye doğru ilerledi. Çizmeleri kestane rengindeki zeminde düzensiz bir ritim oluşturmuştu. Tahmin ettiklerinin gerçek olmamasını diliyordu. "Ne yaptınız siz böyle?"

"İpleri elime aldım," dedi annesi kendinden emin bir tavırla. Ayağa kalktı, masanın üstündeki misafir listesini alırken gösterişli bir şekilde kabartılmış eteğini gözler önüne serdi. "Yaşı, unvanı ve karakteri sana uygun olan hanımları epey bir zamandır gözlemliyorum," dedi listeyi Geoffrey'ye doğru uzatarak. "Hatta sen dönmeden önce başlamıştım. Aslına bakarsan savaş dönemi, bir kişinin karakterinin doğruluğunu anlamak için çok ideal bir dönemdir. Bunu savaş alanında yapabildiğin kadar, evde de yapabilirsin. Müstakbel Stratford Kontesi'nin adımıza leke sürmeyecek birisi olması şart." Oğlunun karşı çıkmasını bekliyordu, kardeşi hayatta olsaydı kesinlikle karşı çıkardı. Geoffrey bu konuda annesiyle hemfikir olduğu için sessiz kalmayı tercih etti.

"Maalesef bir-iki çok güzel adayı elimizden kaçırdık fakat elimizde hâlâ şahane bir liste var," dedi. Kusursuz manikürlenmiş tırnağıyla kâğıda hafifçe vurarak sözlerini bitirmişti.

"Kesinlikle!" Kafasını arka arkaya hızlıca sallayarak onayladı Joss. "Listeye ben de bir-iki isim ekledim. Hepsi burada. Senin için." Göz kırptı.

Göz kırpmak da neyin nesiydi! Sanki Geoffrey oyuna

gelecekmiş, ellerindeki listeye göz atıp ikisinin hevesli bakışları arasında bir eş seçecekti! Bu küçük davette seçilen eş ile flörtleşip bir hafta içinde de evlilik teklifinde bulunmasını istiyorlardı herhalde.

Hayatta olamazdı böyle bir şey.

Geoffrey omuzlarını düzleştirip çenesini biraz daha havaya kaldırdı. Askerlik hayatında hep sergilediği doğal duruşuydu bu. "Umarım misafirlerinizle 'Kontu Burnundan Yakala' oynamaktan daha iyi planlarınız vardır, aksi takdirde hayal kırıklığına uğrayacaklar." Kapıya döndü. Az önce aklından geçirdiği akşam yemeğinden ve sonrasındaki kısa uykudan feragat etmek zorunda kalacağı için kısa bir süreliğine içini hüzün kapladı. "Çünkü bir an önce gitmem gerekiyor."

Koridorda yürümeye koyuldu. Atını en yakın hana iki saat boyunca nasıl sürebileceğini düşündü. Başka çaresi yoktu. Erkek dediğin prensiplerine bağlı kalmalıydı. Kendisi için zorla bir eş bulmalarına izin veremezdi. Tabii ya, kontluk. Kardeşinin umarsız harcamaları ve ihmalkârlıklarıyla geçen on küsur yıldan sonra, şimdi iflasın eşiğindeki ailesini tekrar düzlüğe çıkarmak onun sorumluluğuydu. Peki ya bu şekilde eş seçmek?

Asla. Kimle evleneceği ancak kendi seçimi olmalıydı. Bu konuda annesinin asla anlayamayacağı koşulları vardı.

"Gitmeden önce," diye seslendi annesi hâlâ kendinden emin sesiyle, "üzerinde *senin* mührün olan davetiyeleri, Northumb ve Manchester Kontlarına da gönderdim, haberin olsun. Ah, Vikont Holbrooke'a da gönderdim. Sanırım Lord Goddard'a da. Büyük bir zevkle daveti kabul etmişlerdi."

Geoffrey bir ayağını eşikten dışarı daha yeni atmıştı ki durakladı. *Davetiyeleri gönderirken benim adımı, benim mührümü kullanmış.* Vay canına. Bunu yapan başkası olsaydı,

Newgate'e attırırdı onu. Evet, fena fikir sayılmazdı. Çalışma odasındaki kilitli çekmeceyi açıp mühre nasıl ulaşmıştı, bilemiyordu. Bunu ancak gözleriyle görürse inanırdı. Fakat şu anda çok daha mühim bir problemi vardı. Annesi çok güçlü politik isimleri davet etmişti. Onları karşılamamak gibi bir kabahat işleyemezdi. Annesi bu önemli müttefiklerin desteğinin kendisi için ne kadar önemli olduğunu cidden biliyor muydu?

Muhtemelen biliyordu.

Küçük düştüğünü hissederek gözlerini kapadı. Annesinin hamlelerine karşı mağlup olmuştu. O tüm bu kumpası düzenlerken, kendisinin dünyadan haberi olmamıştı. Fransızları da bu derece hafife almış olsaydı, on iki yıl sürmüş savaştan asla sağ kurtulamazdı.

Tekrar annesine doğru döndüğünde, ona yargılayan ama aynı zamanda saygı duyan bir bakış attı. Yaşlı kadın listeyi tekrar eline aldığında gülümsüyordu fakat oğlunun yelkenleri suya indirdiğinden emin değildi. Bu, Geoffrey'nin biraz hoşuna gitmişti.

Yine de ona başka hiçbir seçenek bırakmamıştı annesi. Bu, yenilgiyi kabul etmesi gereken anlardandı.

"Görünen o ki anne, bugünlük siz kazandınız," dedi sesine elinden geldiğince nezaket katmaya çalışarak. Sert bir baş sallama hareketiyle üçüncü denemesinde odadan çıktı.

Geoffrey odasına çıkan büyük merdivenleri tırmanırken deri eldivenlerini ağrıyan baldırına vuruyordu. Ayak sesleriyle birlikte kafasında yankılanan sadece bir ses vardı: *Ama savaş bittiğinde kazanan ben olacağım.*

Liliana Claremont, Somerton Park'ını ilk kez gördüğü an, beğendiğini ifade eden bir biçimde gülümsedi. Strat-

ford Kontu'nun evi tedirgin edici olmasına rağmen güzel gelmişti. Kolezyum'u gördüğünde de buna benzer bir his uyanmıştı içinde.

Halası ve kuzeni, at arabasından inerken Liliana, kırmızı kiremitten heybetli köşke baktı. Ön tarafta kocaman, sütunlu bir revak vardı. Güçlü ve mağrur duruyordu. Evin geri kalanı gibi o da Wentworth ailesinin mal varlığını ve gücünü simgeliyordu.

Liliana yutkundu. Neyle karşılaşacağını düşünmeye pek vakti olmamıştı. "Acele edin hanımlar!" Halası Eliza'nın heyecanlı sesi Liliana'nın düşüncelerini bölüverdi. "Şu lanet tekerlekler yüzünden çok geç kaldık. Şansımız varsa akşam yemeğinden önce sizi hazırlayabiliriz." Liliana'ya ve kendi kızı Penelope'ye baktı. "Stratford Kontu'nu kapmak için müthiş bir rekabet olacak. Böyle bir davette kendisiyle münasebet kurabilmek, bir genç kızın başına çok sık gelen bir şey değildir. Diğer kızcağızların da tüm günü bu karşılaşmaya hazırlanarak geçirdiğinden adım gibi eminim." Üstüne bir de gıdaklamaya benzer bir ses çıkarınca, Liliana'nın gözünde iyice sevimsiz bir tavuğa benzemişti. "Diğerlerinin epey gerisinde kaldık. Canım kızlarım, bir leydiye dönüşmek ve sadece bir hanımefendi olarak devam etmek arasındaki ince farkı ilk izlenimler belirler."

Penelope, yüzünü Liliana'ya çevirip gizli bir gülüş attı. Liliana tepki vermemeye çalıştı. Halasına inandırdığının aksine, Somerton Park'a Stratford Kontu'nu eline geçirmek için gelmemişti. Başka bir hedefi vardı.

Evet, babasının cinayetinin arkasındaki gerçekleri ortaya çıkarmak için oradaydı.

Liliana elini kürkünün cebine soktu. Onu buraya getiren notun üzerindeki kırmızı mühre dokundu. Daha önce hissetmediği bir soğukluk sardı bedenini, ön cephedeki

pencerelere teker teker bakma gereği hissetti. Sanki köşk, neden orda olduğunu anlamış ve gözünü üstüne dikmiş gibi tuhaf bir hisse kapıldı. Kafasını hızlıca sağa sola sallayarak bu düşünceden kurtulmaya çalıştı.

Halası ve kuzeninin arkasından hızlıca yürürken Roma dönemine ait kolonlarla çevrili şık koridoru, seçkin pervazları veya şaşalı merdivenleri pek fark etmemişti. Ne konuştuklarını duymasa da ikilinin konuşması, mermerlerin parıltısını bile gölgeleyecek kadar yüksekti. Liliana ise düşmanının inine yaklaştıkça onu daha da sıktığını hissettiği kemeriyle cebelleşiyor, nefes almaya çalışıyordu.

Buna rağmen içinde dalga dalga büyüyen, devasa bir kararlılık vardı. Burası, babasının ölümüyle ilgili sır perdesini nihayet aralayacağı yerdi. Bulduğu o yazışmaların şifreli olduğunu anlamakta çok güçlük çekmemişti fakat hiçbirisi babası tarafından kaleme alınmamıştı. Babasının yazdıklarının başka bir yerde saklandığını düşünmüştü.

Aniden acıyla sarsılıp, nefesinin kesildiğini hissetti. Acı, kalbinin ortasına bir ok gibi saplanırken, bir anlığına babasını çok özlediğini anımsadı. Sanki onu yıllar önce değil, bir-iki gün önce kaybetmişti. Onun kibar gülümseyişini, ona dünyayla ve işleriyle ilgili yüzlerce soru sorduğu halde hiç bitmeyen bir sabırla yanıtlayışını hatırladı. Babasını dinlemeyi nasıl da severdi.

Bul onları yazın. Yaz... Liliana, babasının bu kafa karıştıran sözlerinden doğru dürüst bir anlam çıkaramamıştı. Fakat mührün Stratford'lara ait olduğunu öğrendikten sonra, aslında ne demek istediğini idrak etmişti. Babasının söylemeye çalıştığı şey *yaz* değildi, *Somerton** demeye çalışırken sözcük yarım kalmıştı.

Penelope ile paylaşacağı havadar odanın içinde hizmetçiler koşuşturuyordu. Elbiseleri ve aksesuarları ha-

* Summer ile Somerton kelimeleri karıştırılmıştır.

valandırmak ve ütülemek için bavullardan çıkarıyorlardı. Penelope de görevini yerine getirmek için hemen işe koyulmuştu. İpek, saten ve muslin elbiseleri sırayla inceleyip seçim yapmaya çalışıyordu.

Liliana ise kılık kıyafet mevzularıyla hiç ilgilenmeden, yanında getirdiği defterini ve kalemleri çıkardı. Bunları evin haritasını çıkarırken kullanmayı planlıyordu. Yapacağı araştırma çok düzenli olacaktı. Ortadan kaybolmanın bir yolunu bulduğu an, planını gerçekleştirmeye başlayacaktı.

"Bu kadar kısa sürede senin için en uygun elbisenin seçilmesi pek kolay olmadı. Neyse ki Madam Trompeur işini önemseyen birisi." Penelope abartılı bir şekilde içini çekti. "Annem senin de evliliği düşünüyor olduğunu öğrenince o kadar çok heyecanlandı ki aceleye gelen elbisenin maliyetini bile hiç umursamadı. Onu bu konuda ümitlendirmen gerçekten çok ayıp." Eleştiren sözlerine zıt düşen bir şekilde sırıtıyordu Pen.

Liliana etrafındaki ışıltılı elbiselere ve göz kamaştıran mücevherlere bakınca ürktüğünü hissetti. "Kaç yıldır karşıma diktiği tüm talipleri şiddetle reddettiğimi bilmiyormuş gibi. Gerçi yaptığı masraflardan dolayı suçlu hissetmiyor değilim. Borcum neyse öderim." *Yani bir şekilde öderim.* Babasından kalan miras özgür yaşamasını sağlıyordu belki fakat yine de harcamalarında çok dikkatli olması gerekiyordu.

Penelope önündeki sandığa doğru eğilmiş, eldiven ve ayakkabı arıyordu. Doğrulup omuzu üzerinden Liliana'ya baktı. "Aman, bizim yeterince paramız var zaten. Annemin seni evlendirmeye çalışırken alacağı keyif, ödeme yerine geçecektir eminim. Sana da bir Somerton Park davetiyesi ayarlaması için yalvardığında, kadının yüzündeki o mest olmuş ifadeyi asla unutamam. Ona göre bu, seni

evlendirmek için son şansı. Biliyorsun, baban vasiyetinde sana kalan miras için bir koca bulmanı şart koşmamıştı. Bu, annemi hep üzen bir şeydi. Nasıl bir işe kalkıştığının farkında değilsin bence."

Liliana içinden feryat etti.

Pen elindeki gece elbisesini havaya kaldırıp Liliana'ya küçükken birlikte oynadıkları, hevesle giydirip kuşattığı o küçük kâğıt bebeklerden birisiymiş gibi baktı. "Pastel renkler sende güzel durmuyor. Koyu mavi veya güzel bir patlıcan moru daha iyi gider sanırım," diyerek cıkcıkladı. Kafasını salladıkça kıvırcık sarı saçları sallanıyordu. "Fakat hafif renkler bu aralar pek bir rağbet gördüğünden, lavanta rengi en azından gözlerindeki eflatunu öne çıkarır."

Liliana, hizmetçilerin uzaklaşmasını bekledikten sonra Penelope'ye döndü. "Rağbet görmek gibi bir derdim yok. O işi sana bırakıyorum. Tek istediğim şu; buraya herkes gibi kontun ilgisini çekmeye geldiğimi düşünsünler istiyorum. Diğer kızlar onla kurlaşırken Stratford Lordu'nun dikkati epey dağılır diye ümit ediyorum. Ben de o sırada rahat rahat işime bakarım."

Penelope elbiseyi yatağın üstüne bırakıp Liliana'ya döndü. "Charles Dayı'nın ölümünde Wentworth'lerin parmağının olduğunu düşünmesem de seni sevdiğim için söz verdiğim gibi bana düşen görevi yerine getireceğim," dedi.

"Bunun başka akla yatan bir açıklaması yok Pen. Babamı ölüm tuzağına çeken şey, *bu* aileden birisinin gönderdiği nottu. Ona ihanet eden adam, Wentworth ailesinden birisi." Liliana öfkesini bastırmaya çalıştı. Bu konuda kendisi gibi kesin düşünmediği için Penelope'yi suçlayamazdı. Kendisi de kafasındaki diğer şüpheleri Pen'e açıklamak için cesaretini toplayamıyordu zaten.

Liliana, yazışmaların şifreli olduğunu ilk fark ettiğinde, kafasında bazı olasılıklar belirmişti. Babası öldüğün-

de Liliana sadece on yaşındaydı fakat ölümünden önceki haftalardaki tuhaf davranışlarını hatırlayabiliyordu. Aceleci, mesafeli ve gizemli tavırları vardı. Hem zamanlamada da bir tuhaflık söz konusuydu. İlk notun yazılma tarihinden önce Amien Antlaşması feshedilmiş, Britanya ve Fransa arasındaki düşmanca münasebetler o yılın mayıs ayında tekrar başlamıştı. Peki neden babasında, savaş ilanından sonra Stratford Kontu'ndan gelmiş ve Fransızca yazılmış notlar vardı? Babasının ihanet iddialarına ve korkunç ölümüne bakılırsa, çıkarılabilecek en mantıklı sonuç, Wentworth ailesinden birisinin ve babasının dahil olduğu bir casusluk işinin ters gitmiş olduğuydu.

Yine de böyle bir suçlamada bulunmak için erkendi, kanıt olmadan bunu yapamazdı. Somerton Park'ı terk etmeden bu kanıtı bulmayı diliyordu.

"Eğer gerçekler anlattıkların gibiyse," dedi Pen, sesini pek rastlanılmayan bir ağırbaşlılıkla yumuşatarak, "Wentworth'ler bu işe bulaştıklarının ortaya çıkmasını istemeyecektir, bu yüzden dikkatli ol... lütfen." Daha sonra dönüp giyeceği kıyafetleri seçti.

Liliana, kuzeninin uyarısını dinleyerek defterini göğsüne sıkıştırdı.

"La!" Halası Eliza süzülerek odaya girdi. Üzerinde turkuaz rengi bir organze elbisesi vardı. Saçını örten başlığın rengi de uyumluydu. Çabucak alt kata inmek isteyen birisine göre oldukça fazla vakit harcamış olmalıydı. "Neden onla vakit kaybediyorsun hâlâ?" diyerek Liliana'nın elindeki defterini alıp kenara fırlattı. Yeğenini hiçbir zaman anlamamış ve de asla anlamayacakmış gibi kafasını salladı. Genç kadını dirseğinden tutup, paravana doğru çekti. "İkinizin de hemen yıkanması ve hazırlanması lazım."

Bir hizmetçi, elinde Pen'in seçtiği lavanta renkli gece elbisesiyle paravanın arkasına geçti. Liliana kendisini yıka-

maya başlayan hizmetçiye teslim edip, birazdan gerçekleşecek olan karşılaşmaya odaklanmaya çalıştı.

Penelope endişelenmekte haklıydı. Şimdiki kont, Wellington ile olan bağlantılarına bakılırsa, gittikçe güçlenen politik bir isime dönüşüyordu. Babasının ölümüyle alakalı herhangi bir suç ortaklığının ortaya çıkmasını elbette istemeyecekti. Liliana yüz hatlarına iyi hâkim olmalıydı, duygu ve düşüncelerini de kontrol altına almalıydı. Olur da kont ne iş çevirdiğini anlarsa, hiç gecikmeden onu Somerton Park'tan kovardı.

Daha kötüsünü bile yapabilirdi. Bunu aklından bir saniye olsun çıkarmamalıydı.

"Korktuğum başıma geldi. Karşılama merasimini kaçırdık," dedi Eliza Hala homurdanarak. Üçü birden kalabalık salonda ilerlemeye çalışıyordu. Misafirler, zarif görünümlü insan toplulukları halinde çoktan kaynaşmaya başlamıştı. Çoğunluğu kadın olan toplulukta herkes çok dinç ve canlı görünüyordu. Her tarafta ışık saçan yüzler ve kocaman gülüşler vardı. Elbette böyle olacaktı, Londra'nın en ideal bekâr erkeğiyle evlenmeye sadece bir adım uzaktaydılar.

Eliza, gürültüde duyulabilmek için sesini yükseltti. "Kızlardan birisi kontun dikkatini çoktan çekmiştir herhalde," diye hayıflandı tam kapıdan girerken. Boynunu uzatarak etrafına bakındı. "Stratford'u göremiyorum fakat şu köşede toplanmış genç kız yoğunluğuna bakılırsa, kendisinin de oralarda bir yerde olduğunu tahmin ediyorum." O küçük kalabalığın toplandığı yere doğru yürürken kafasını salladı. "Gelin kızlar."

Liliana, halası ve kuzeninin arkasından, kalabalıkta tafta ve ipek elbiselerin arasından yollarını bulmaya çalışarak yürüyordu. Birbirine karışmış, iç bayıcı portakal çiçeği,

sümbülteber, yasemin ve frangipani parfümleri üstüne üstüne geliyordu. Bu kadar farklı güzel koku bir salonda bir araya gelince hiç de hoş olmayan bir kokuya dönüşmüştü. Onca koca delisinden yayılan bu karışık kokular, Liliana'nın mide bulantısını körüklemişti. Adımlarını hızlandırdı. Wentworth ailesinden birisiyle karşılaşmak istiyordu artık.

Etrafındakilerin çoğundan uzun olduğu halde, özenle hazırlanmış saçlar ve tüylü şapkalar görüşünü daraltıyordu. Kalabalığın bu yavaş yürüyüşü ona eski deneylerinden birisini hatırlatmıştı. Yedi yaşındayken, salyangozların ne kadar hızlı hareket ettiğini öğrenmek istemişti. Altı tane denek bulmuş, onların ilerlemelerini titiz bir şekilde gözlemlemişti. Ortalama olarak yedi dakikada on santim yol katetmişlerdi. İçinde bulunduğu kalabalık gıdım gıdım hareket ettikçe Liliana kafasını umutsuzca sağa sola sallıyordu. O salyangozların bile kendisinden önce Stratford Kontu'na varacağını düşündü.

Parıldayan kalabalığın arasından düşmanını görebilmek için çabaladı.

"Kardeşinden daha yakışıklı, öyle değil mi?" dedi kızına kalabalıktaki yaşlıca bir kadın. Liliana kafasını o yöne çevirdi, ona kont hakkında bilgi verebilecek her şeyi toplamalıydı.

"Wellington diyor ki Stratford, İngiliz cesaretini temsil eden en önemli- "

"-birisinin hayatını kurtarayım derken az daha ölüyormuş," dedi bir fısıltı.

"Büyük bir kahraman!" dedi bir başkası güçlü bir iç çekmeyle.

Kahraman. Liliana kaşlarını çattı. Bu kelime adamla ilgili olan beklentilerine zıt düşmüştü - gerçi onun kahramanlık hikâyelerini duymuştu.

"Tabii geçen sene yoksulluğu azaltma hareketini savunarak ters bir hareket yapmıştı. Fakat her büyük adam böyle bir savaş içine girer. Doğru kadınla da tanışınca kendisine çeki- "

Liliana cümlenin geri kalanını dinleyemeden halası onu ilerlemesi için dürttü. Herkes Stratford hakkında kusursuz bir örnekmiş gibi konuşuyordu.

Liliana çenesini sıktı. Tamam, belki de gerçekten kusursuz birisiydi. Fakat halk için bir kahraman, bir aziz veya lider olması Liliana için önemsizdi. Stratford'u öldürmesi gerekse dahi babasına ne olduğunu öğrenecekti.

Kontu çevreleyen renkli kadın barikatına vardıklarında Eliza, "Nihayet," dedi. Liliana ve Pen'i sürüklercesine kalabalığı yarıp geçerken bir-iki kişiye dirsek bile atmıştı. Liliana derin bir nefes alıp kendisini hazırladı.

"Leydi Belsham, hoş geldiniz." Kontes olduğunu düşündükleri bir kadın onları selamlamak için bir adım öne çıktı. Yüzündeki gülümseme çok cana yakın olmasa da başarılı bir ev sahibinde olması gerektiği gibiydi. Kontesin yanında birbirlerine epey benzeyen iki adam vardı. Liliana, yaşlı olan adamın Stratford'un amcası olabileceğini tahmin etti.

Gözlerini Stratford'a dikti. Bir-iki adım ötesinde uzun boyuyla ve sert mizacıyla duruyordu. Kafası sanki başka bir yerdeymiş gibi bir hali vardı. Siyah saçları ve aynı tondaki kalkık kaşları birbirlerini tamamlıyordu. Kıvrık burnu, Kazanova'yı bile kıskandıracak uzun ve dolgun dudakları vardı.

Stratford, normalde bir erkeğin yarattığı etkiye dayanıklı olan Liliana'nın hislerini altüst etmişti. Genç kadın bunun farkına varınca sarsıldığını hissetti. Derin bir nefes aldığında, gerginliği az da olsa kaybolmuştu. Dudaklarına oturan garip titremeyi hâlâ hissediyordu.

Liliana, Wentworth'ün yüzünü izlemekten kendini alamasa da ona dik dik bakarken yakalanmamak için gözlerini devirdi. Birisinin yüzünden suçlu olup olmadığını anlayabilir miydi? Eğer bu mümkünse, suçunu nasıl belirleyebilirdi?

Halası at arabasının kırılan tekerleğini anlatırken, Liliana başını kibarca eğmiş, bekliyordu. İyi nefes alamadığını ve teninin karıncalandığını hissetti. Orayı terk etme arzusu ile tüm vücudu buz kesmiş, tüyleri diken diken olmuştu. Duruşunu sağlamlaştırmak için ayak parmaklarını geriye çekti.

Tekrar kafasını kaldırdığında, Stratford'un Penelope'yi dinlediğini gördü. Liliana'nın kendisine gelmesi için bir fırsattı bu. Buraya gelmeden önce kontla karşılaşmasının nasıl bir etkisi olacağını bilmiyordu. Böylesine tarif edemediği bir farkındalık beklemediğinden emindi. Derin bir nefis daha aldı. Tek yapması gereken bu zor anın geçmesini beklemekti. Sonra tekrar normal hissedecekti.

"Şimdi de yeğenim Bayan Claremont'u takdim edebilir miyim?" dedi Eliza, Liliana'nın dirseğine dokunarak.

Stratford, bakışlarını Liliana'ya çevirince kaskatı kesildi. Liliana daha önce hiç böyle delici, mavi bakışlara maruz kalmamıştı. Kont gözlerini kısıp tüm dikkatini genç hanıma yöneltti.

Liliana'nın kalbi yerinden çıkacak gibiydi. Claremont ismi çok yaygın bir isimdi. O zaman neden adam kendisine böyle bir bakış atmıştı ki? Ya kim olduğunu ve neden Somerton'a geldiğini bildiği için tehlikeyi sezdiyse? Tedirginlik hissi Liliana'nın dört bir yanını sarmıştı.

Karşısındaki adamın unvanı gereği dizlerini hafifçe kırarak selam verdi. Stratford'un serçe parmağındaki mühür yüzüğünü görünce orada bulunma niyetini tekrar hatırlamıştı. Birkaç santim ötesindeki yüzüğün üzerinde Strat-

ford mührü vardı. Gerçekleri öğrenmesine çok az kalmıştı. Doğruldu ve kontun yüzüne baktı.

Adamın yüzündeki ifade Liliana'ya yabancı gelmişti. Başını eğerek onu, "Bayan Claremont," diye selamladığında, halası ve Penelope ile konuştuğundan çok daha derin ve sert bir sesle konuşmuştu.

Leydi Stratford'un dudakları endişeyle büzülmüştü. Amcasının gözleri de biraz büyümüştü sanki.

Boynunun ve yüzünün kızardığını hissetti. İsmi, Stratford ve ailesinde bir etki yaratmıştı, bundan emindi.

Akşam yemeği zili çalınca, Liliana yankılanan sesle irkildi. Kafasını istemsiz bir şekilde sesin geldiği yöne doğru çevirdi. Tekrar önüne baktığında Wentworth'lerin üçü de kibar bir şekilde gülümsüyordu. Sonra kalabalığı yemek salonuna yönlendirmek için gittiler.

Liliana kıpırdamıyordu. Etrafını saran belirsizlikle oracıkta kalakalmıştı. Az önce olanlar gerçekten olmuş muydu yoksa endişeleri hayal gücünü mü tetiklemişti?

Uzaklaşan üçlüyü gözleriyle takip etti. Leydi Stratford oğluna bir şeyler fısıldadı ve kontun kaşlarını çattığını gördü. Liliana'nın şüpheleri daha da derinleşiyordu.

Ev sahibinin saklayacak bir şeyi yoksa, hiçbir şey bulamayacaktı. Fakat suçlularsa ve bir şeyler bulursa, bunu babasına borçlu olacaktı. Gerçekleri gün ışığına çıkaran oydu.

Kafasındaki soru ise şuydu: Suçlu olduklarına dair kanıt bulması halinde, Stratford Kontu onu susturmak için neleri göze alabilirdi?

2

"Anne, bunun iyi bir fikir olduğundan emin misiniz?" diye karanlıkta fısıldadı Liliana'ya tanıdık gelmeyen ses. Parlayan bir mum ışığı, koridorda üzerine doğru geliyordu. Sırtını duvara yasladı. Şatafatlı işçiliğe sahip bir Chippendale sandalyeyle, içinde heykel ve vazolar bulunan büyük gömülü dolabın arasındaydı. Üstündeki elbisenin karanlıkta seçilmemesi için sessizce dua ediyordu. Gözlerini kapayıp, hareket etmemek için kendisini tuttu.

"Elbette kızım," diye yanıtladı diğer ses. İkisi de daha yakınına gelmişlerdi. "Kaybolmuşsun gibi davranman yeterli. Bir centilmen olarak hayır diyecek ha..." Köşeyi döndüklerinde, artık sesler iyice uzaklaşmıştı.

Liliana ucuz kurtulmuştu, tuttuğu nefesini bıraktı. Somerton Park'ta kendisinden başka gizli gizli dolaşanların olabileceğini pek tahmin etmemişti. Kafasını sağa sola salladı. Başkalarının neyin - *veya kimin* - peşinde olduğu onu ilgilendirmiyordu.

Gözlerinin önünde siyah saçları ve kobalt mavisi gözleriyle Stratford canlandı. Takdim edilişini hatırlayınca içinde kabul etmek istemediği bir imrenme hissi uyanmıştı. Odadaki tüm erkeklerden iki karış daha uzundu. Siyah takım elbisesi biçimli kaslarının belli olmasını engellese de peşinde koşmaya değer bir erkek olduğu kesindi.

Tabii böyle bir şey yapacaksa, önce adamın gerçekten bir hain olmadığından emin olmalıydı. Mührün hangi aileye ait olduğunu öğrendikten sonra biraz araştırma yapmıştı. Stratford'un babası 1803 yılında kont olduğu için, notlar muhtemelen ondan gelmişti. Peki babası ve kont böylesine hassas mevzularda yazışırken ve kont birlikleriyle tüm kıtayı dolaşmakla meşgulken, bu notları düşman hattından taşıyan şahıs kim olabilirdi?

Diğer kadınların iyice uzaklaştığından emin olduktan sonra, kütüphaneyi bulabilmek için karanlıkta büyük merdivene doğru yöneldi. Ayakkabılarını çıkarmayı akıl etmiş olduğu için minnettardı. Çoraplarla yürürken bile soğuk mermerden çıkan sesi duyabildiğini düşünmeye başlamıştı. Attığı her adımda kalp atışları daha da hızlanıyordu.

Yanlış yönlere saparak harcadığı sinir bozucu bir yarım saatten sonra, Liliana kendisini çift kanatlı bir kapının önünde buldu. Kapılar açık duruyordu. Üzerine gölge düşmüş kitaplıklar ve bazı eşyalar görülebiliyordu. Neyse ki diğer koca avcılarından buraya gelen olmamıştı. Kimsenin de kütüphanede oturup kitap okuyacağı yoktu ya?

Tek başına olduğunu ümit ederek içeri girdi. Kapıları kapattı. Zifiri karanlıkta şöminenin soğuk ve karanlık hatları seçilebiliyordu. Tüh, şömine biraz ışık verecek kadar yanıyor olsaydı keşke.

Hayıflanmayı bırakıp, elini elbisesinin cebine soktu. Londra'dayken, yalnızca şık pastel renkli elbiseleri tercih ederken, şehirde olmadığı zamanlarda ve laboratuarda kimyasallarla uğraştığında koyu renkli elbiseleri tercih ediyordu. Bu elbiseler hem kirlendiğinde leke göstermiyor, hem de kocaman cepleriyle Liliana'nın birçok şeyi yanında taşıyabilmesini sağlıyordu. Tanımadığı insanların evinde ajanlık yaparken karanlıkta seçilmesini zorlaştırması da elbisenin bir avantajı sayılabilirdi artık.

Liliana cebinden bir kav kutusu, bir büyük mum ve mum için altlık çıkardı. Elleriyle yoklayarak şöminenin rafını buldu. Rafın üzerinde bir kutu uzun kibrit duruyordu. Kutunun ucunu açtı. Ufak bir bez parçasını açığa çıkarıp kutunun ucunu başparmağıyla kapattı. Çakmak taşının ilk kıvılcımıyla bez ufaktan yanmaya başladı. Bizzat ürettiği katalizörün bu kadar iyi sonuç verdiğini görünce kendisiyle böbürlenmişti. Önce uzun kibriti, ardından mumu yaktı.

Etrafına bakındı. Mumun yaydığı altın parıltı, yüksek tavanlı odayı çok az aydınlatmıştı. Köşeler zifiri karanlık içinde kayboluyordu. Daha çok ışığa ihtiyacı olacaktı. Panjurlu pencerelerin olduğu duvara doğru ilerledi. Pencerenin koluna elini uzatırken, gıcırdamaması için dua ediyordu.

İçerisi ay ışığıyla doluverince, kitaplıklar ve duvardaki şamdanlar aydınlanmıştı.

Hayretle etrafına baktı. Kendi çalışma odası ve kütüphanesi, içinde bulunduğu odanın yanında ufacık kalıyordu. Evindeki kitap koleksiyonu, Somerton Park'takinin kuytu bir köşesinde kalacak kadar küçüktü. Etrafındaki rafları sayıp hızlıca bir hesap yaptı. *Tanrım.* Burada haftalarını dahi geçirse arşivin çok azına göz atmış olurdu. Charles Claremont'un Wentworth ailesiyle bağlantısına kanıt bulmak şöyle dursun, bu devasa odada babasının yazışmalarını bile bulamazdı.

Babasının neden tuzağa düşürüldüğünü anlama arzusu tekrar uyanınca, içini bir sabırsızlık kapladı. Bu, Liliana'nın karakterinde vardı: bir şeyin *neden* ve *nasıl* olduğunu anlayana kadar irdelemek. Düzenin erkek egemenliği altında olmasına ve halasının tüm engelleme çalışmalarına rağmen, bilim peşinde ısrarla koşturmasındaki en büyük etken buydu. Liliana, gerçeği *her zaman* açığa çıkarırdı.

Mumu alıp karanlıkta kalmış koltuklara, kanepelere, masalara ve divanlara çarpmamaya çalışarak odanın karşı tarafına yürümeye başladı. Aramaya Stratford'un çalışma masasından başlamanın mantıklı olacağını düşündü. Elindeki mumun yaydığı ışıkta, tam karşısında pelesenk ağacından bir yazı masası olduğunu gördü. Çekmecelerinde kâğıttan başka bir şey yoktu. Claremont'ların evinin aksine, burada ayrı bir çalışma odası olmalıydı.

Dikkatini iki kitaplığın arasında kalmış kilitli bir kapı çekti. Burasının çalışma odası olabileceğini düşündü. Üzerinde herhangi bir kilit veya anahtar yoktu. Kapının etrafında elini gezdirip duvardaki şamdanları çekmeye çalıştı. Kapıyı açacak gizli bir mekanizma arıyordu. Bir süre sonra vazgeçip, çalışma odasının başka bir girişinin daha olduğuna karar verdi.

Bir şey bulabileceği ümidini yitirip hayıflandı. Kütüphaneye baktı. Belki buradaki kitaplıklarda da kendi evinde bulduğu gibi gizli bir bölme vardı?

Duvardaki şamdanlardan birisini yakarak en yakındaki kitaplığa yaklaştı. Daha yakından bakınca deri kaplı kitapların sırtlarındaki renkli yazıları görebiliyordu. Onları okuyup vakit kaybetmek yerine, uzanabildiği kadar kitapların arkasına uzanıp rafları ve duvarı yokladı. Elinin farklı bir şeyle temas etmesini ümit ediyordu; bir çıkıntı veya farklı bir yüzey gibi. Hiçbir şey bulamayınca koşarak şöminenin yanına gitti. Duvara yaslı duran tekerlekli kütüphane merdivenini aldı. Rafların önüne koyup tırmanmaya başladı. Ağırlığını verdiği ayağı, basamağın sertliğiyle acımıştı.

Üçüncü kitaplığa geldiğinde, kol ve bacaklarındaki kasları hafiften titremeye, merdivene sımsıkı tutunduğu için de sol kolu ağrımaya başlamıştı. Dördüncüye geldiğinde, kaşlarının üzerinde küçük ter damlaları birikmişti. Biraz aklı varsa, pes edip yarın sabah daha zinde bir şekilde devam ederdi.

O sırada gözüne bir şey takıldı. Heyecan, Liliana'nın bünyesinde bir enerji patlamasına sebep olmuştu. En üstteki rafın sağ üst köşesinde, siyah bir cilt diğer renkli kitaplar arasında bir kuzgun gibi kendini belli ediyordu. Sırtında içeriğine dair bilgi veren hiçbir yazı yoktu. Tabii herhangi bir kitap da olabilirdi bu. Diğer yandan, Liliana kitabı bir günlük veya muhasebe defterine benzetmişti. Babasını ölüme götüren notlardaki yazıyı, bu siyah kapaklı kitaptaki yazıyla karşılaştırabilirdi.

Liliana iliklerine kadar ürperdiğini hissetti. Merdivene tutunup yukarı tırmandı.

Siyah kitap eliyle ulaşamayacağı kadar yüksekte duruyordu. Biraz daha uzanıp kitaba dokunmaya çalıştı. Kendisini iyice zorladı, uzanmış parmakları boşlukta titriyordu. İki eliyle rafa tutunup belinden kuvvet alarak merdiveni biraz daha öteye itmeyi denedi. Merdiveni kıpırdatamamıştı bile.

Dişlerini sıkıp özlemle kitaba baktı. İçinde ne olduğunu öğrenmeliydi. Halası Eliza, bu kadar meraklı oluşunu hanımefendiliğe yakıştıramıyor, bunun bir gün Liliana'nın sonunu getireceğini hep söylüyordu. Belki de bu akşam halasının söyledikleri gerçekleşecekti. Bunları umursayamazdı, gün sona ermeden o kitapta bir şeyler bulmak Liliana'nın tek umuduydu.

Gözüne düşen saçlarını üfleyerek uzaklaştırıp, doğruldu. Sol ayağını kaldırıp basamağa koydu. Diğer ayağına binen ağırlığı hafifletip, bacaklarını ayırdı. Ayak parmaklarını hizalarına gelen rafa koyup dinlendirdi. Bu riskli duruşundan dolayı kalbi güm güm atıyordu. Sol eliyle tutunurken, sağ eliyle kitaba uzandı. Orta parmağı kitabın sırtını sıyırdı ama yumuşak deriyi hissetmişti. Biraz daha gerindi. Parmakları mobilya ile kitabın kapağı arasına girince yüzünde muzaffer bir gülümseme oluştu. Kitabı dışarı doğru çekti.

O sırada aşağıdan net bir *tık* sesi geldi.

Kitabı eline aldığı an, merdiven sallanmaya başlamıştı. Sendeledi, kitabı bırakıp iki eliyle merdivene sımsıkı tutundu. Ağırlığını sağ ayağına verdi ancak merdivenden ümidini kesmişti artık.

Kitap çınlayan bir sesle yere çarptı.

Liliana omzunun üzerinden aşağı bakmaya çalıştı. Bir anda kitaplıklardan birisi, bir kapı gibi hareket etmeye başladı. Merdiven açılmasına engel oluyordu sanki.

"Ne oluyor?" diye bir ses duyuldu. Kitaplık tekrar hareket etti. Bu sefer merdivene sertçe çarptı. Sarsıcı bir darbe oldu ve merdiven Liliana'nın altından hızla çekildi.

Tutunmaya çalışırken panikle çığlık attı. Altında basacağı bir şey olmadığından, yerçekiminin etkisiyle yere düşmeye başladı.

Havada debelenip bir şeylere tutunmaya çabaladı. Herhangi bir şey yakalama ümidiyle sağa sola döndü. Kendisini çarpmaya hazırlayıp, gözlerini sımsıkı kapadı.

"Off!" Bir adamın canının yandığını duydu.

Bedeninin doğrultulduğunu hissedince, Liliana ciyakladı. Sert fakat şefkat dolu, sabun ve nane kokulu birisiydi bu.

Kafasını çevirdiğinde en az kendisi kadar şaşırmış, koyu mavi gözlü, kalın siyah kirpikli bakışları gördü. Ya düşme korkusundan ya da Stratford Kontu'nun kalın kolları arasında sıkışmış olmaktan dolayı düzgün bir şekilde nefes almakta zorlanıyordu.

Pek de önemi yoktu. Liliana'nın aklında nefes almaktan daha önemli şeyler de vardı.

Liliana, karşısındaki bakışların şoktan kurtulup, olanlara anlam vermeye çalışan bir edayla kısılmasını izledi. Adamın bakışları aynı anda hem sertleşmiş, hem yumuşamıştı. Hayal mi görüyordu? Gözlerdeki koyu lacivert,

sıcak kobalta dönüşürken Liliana bedeninin ateş aldığını hissediyordu. Bakışlarının etkisini henüz yere basmamış ayak parmaklarında dahi hissetmişti.

Yavaş yavaş başka şeylerin de farkına varıyordu Liliana. Örneğin karşısındaki adama can havliyle tutunmuştu. Adamın omuzlarına sımsıkı yapışmış, bükülmüş parmaklarıyla ipek ceketi buruşturmuştu. İkisinin de kalbi aynı ritimde atıyordu. Kontun nefesi de kendisininki kadar hızlanmıştı. Yumuşak memeleri, onun sert göğüs kaslarıyla birleşmişti. Meme uçları sertleşmiş, aldığı her nefeste kıyafetine sürttükçe daha da hassaslaşıyorlardı.

Kontun yüzünü incelemeye başladı. Uzun ve belirgindi. Koyu renk kaşlarının altındaki derin gözlerine baktı. Çenesinde bir-iki günlük kirli sakal vardı.

Stratford bakışlarını dudaklarına indirince, Liliana gergin bir şekilde dudaklarını ıslattı. Kontun gözleri parlamıştı. Onu kollarında tutarken zaman durmuştu sanki. Vücutları boylu boyunca birbirine geçmişti sanki.

En sonunda, Stratford hızlı ve kısa bir nefes verdi ve Liliana'yı yere indirdi. Bu yakın hareket Liliana'yı nefessiz bırakmıştı. Yaşanan temas ile tahrik olmuş, heyecanlanmış ve şaşkına dönmüştü. Ayağına değen soğuk parke, onu şehvetli pusun içinden çekip çıkarmıştı.

Stratford'un sözleri de o pusun içinden çıkmasına yardım etmişti.

"Kendinizi benimle yalnız halde 'bulduraraK' bir koca kazanacağınızı mı sanıyorsunuz Bayan Claremont?" Kont buz gibi bir sesle konuşuyordu. "Üzgünüm, yanılıyorsunuz."

3

Liliana Claremont bir hışımla kendisini Geoffrey'nin kollarından kurtardı. Kont normalde bu tepkiyi eğlenceli bulurdu ama şu anda inanılmaz biçimde tahrik olmakla meşguldü. Liliana'nın yüzündeki ani şok, iki göğsü arasına koyduğu eliyle büründüğü 'Ne cüretle böyle bir ithamda bulunursun!' ifadesi çok hoşuna gitmişti. Kadın bu konuda şüphesiz başarılıydı. Sorduğu sorunun cevabını merak etmeyi bırakıp, az önceki kucaklaşmalarının da etkisiyle Liliana'nın başka hangi konularda başarılı olabileceğini düşünmeye başladı.

Belindeki ağrı biraz hafiflemeye başladığından, Geoffrey derin bir oh çekti. Liliana'yı bu kadar uzun süre kucağında tutmamalıydı. Bu rahatsızlığını düşünmemeye çalıştı, karşısında ateş gibi yanan bir kadın duruyordu.

Kadının ışıltılı gözleri, göğsünden içeri girip kalbini yakan kor bir alev gibiydi. İlk tanıştırıldıklarında yakılan kıvılcım, şimdi gittikçe harlanan bir ateşe dönüyordu.

Geoffrey bir kaşını kaldırıp baktı, onun nasıl bir cevap vereceğini merak ediyordu.

Bayan Claremont derin bir nefes aldı ve sert bir hareketle göğsündeki elini yana indirdi. Kırgınlıkla büzdüğü dudaklarını açtı fakat hemen sıkıca kapadı. Geoffrey, onun

suçlamayı zihninde etraflıca ele aldığını görebiliyordu adeta.

Karşısındaki kadının iftira atılmış masum bir insandan kanatları yolunmuş bir meleğe dönüşmesini hayranlık içinde izliyordu. Ah, gizli işler çeviren bir oyuncuya göre ne kadar da zarifti.

"Affedersiniz?" En sonunda Liliana'nın sesi boğuk ve kontrollü çıkmıştı.

"Pek sanmıyorum," diye yanıtladı Geoffrey. "Ben de bu akşam beni terasta köşeye sıkıştıran kızcağızdan daha beter ne olabilir ki diye düşünüyordum." Kafasını iki yana salladı. "Koridordan odalara kadar her yerin haritasını çıkaran anne-kız da az hamarat değildi hani." Bayan Claremont'a keskin bir bakış attı ve koyu renk elbisesini süzdü. "Fakat en azından onlar karanlık köşelerde sinsice dolaşıp avlarının üstlerine atlamıyordu."

"Ben sinsice dolaşmıyorum," diye yanıtladı Liliana, sesini yükseltmişti.

"Dolaşmıyor musunuz?" Geoffrey olup bitenleri anlamaya kararlıydı. Şöminenin üzerindeki kutuda duran uzun kibritlerden birisini aldı. Duvardaki şamdanı kullanarak kibriti yaktı ve Liliana'ya döndü.

Kızcağızın yanakları hâlâ al aldı ve eflatun gözleri hâlâ kendisine çevriliydi. Bedenini yine ateş basmıştı. Işık artınca genç kadın gözüne daha da güzel görünmeye başlamıştı. Kestane rengi birkaç saç teli, alnının kenarlarına yapışmıştı. Az önce sımsıkı sarıldıkları anı tekrar hatırladı. Kont onu arzuyla kıvranırken hayal etmekte hiç mi hiç zorluk çekmiyordu. Geoffey homurdandı, karşısındaki cilveli kadının derdi de bu olmalıydı. "Hizmetlilerin de iyi bildiği üzere, geceleri bu kütüphaneye sık sık girip çıkarım." Ağrıyan belini ovma ihtiyacını bastırıp elini asabi bir biçimde hızlıca salladı.

"Sizin gibi girişken bir hanımefendinin bu bilgiye ulaşıp, planını oluşturması kolay olmuştur diye düşünüyorum."

Ah, nasıl da ayağını kaydırdı o plan. Kalp atışlarındaki hızlanma, içinden söylediklerini doğrular gibiydi. Bu kadar mal mülk peşinde koşan tilkiyi evlerine davet ettiği için annesine lanet etti.

Kahrolası kontluk unvanı ona geçtiğinden beri, kadınlar Geoffrey için kendini paralıyordu. Böyle bir ilgi birçok erkeğin hoşuna giderdi aslında fakat o bundan hoşlanmıyordu. Kadınların istediklerinin *kendisi* olmadığını biliyordu. Bir kez olsun Stratford Kontu'nu değil, Geoffrey'yi isteyen bir kadınla tanışmak istiyordu.

O yüzden bu tür durumlara hep hazırlıklı olmalıydı. Bu akşam iki koca avcısının tuzağından kendisini kurtarabilmişti. *Çekirge bir sıçrar, iki sıçrar...* İçini korku kaplayınca, gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Halanız da kapının dışında sakin sakin sizi bekliyordur diye düşünüyorum?" Bayan Claremont'un nefes nefese kaldığını görmezden gelerek sessiz adımlarla kütüphanenin girişine yöneldi. Kapıları açıp karşısında Leydi Belsham'ı görmeyi bekliyordu. Saatin geç olduğuna hiç bakmadan kadını önce laflarıyla haşlayacak, sonra pılını pırtısını toplatıp defedecekti.

Koridorda kimseyi göremeyince rahatladığını hissetti, gözlerini kısa bir süreliğine kapadı. Kapıları kapamadan topukları üzerinde dönüp kütüphanenin ortasına doğru yürümeye başladı.

"O kadar yanılıyorsunuz ki." Bayan Claremont'un göğsü hızlıca yükselip inmişti. "Buraya sizi bulma ümidiyle gelmedim. Halamın da koridorda saklanmadığından emin olabilirsiniz. Aklınızdan ne geçiyor bilemiyorum fakat bu dünyada tek derdi evlenmek olmayan kadınlar da var."

Sözleri havada asılı kalmıştı. Geoffrey kaşlarını çatarak

baktı. Bu kadın neyin peşindeydi? "O zaman neden buradasınız?"

"Şey... Uykum kaçtı ve kütüphaneye gelip bir kitap alayım dedim." Konuşurken bakışlarını kaçırmıştı.

"Kütüphaneden bahsetmiyordum," diye açıkladı Geoffrey. "Demek istediğim şu; madem derdiniz buradaki herkes gibi evlenmek değil, neden evime geldiniz?"

Soruyu o kadar açık bir şekilde sormuştu ki Liliana diyaloga devam edemeyecek gibi oldu. Fakat Geoffrey bunu umursamıyordu. Ona göre lafı dolandırmadan, hemen konuya girilmeliydi. Kaçamak cevaplarla vaktini kaybedemezdi.

Sessizliği bölmemeye çalıştı kont. Genelde insanların uzun süren sessizliklerden rahatsızlık duyduğunu bilirdi, gerekli gördüğü yerlerde bu taktiği sık sık kullanırdı. Sonunda ağızlarından kaçarcasına çıkan doğru cevap olurdu.

Geoffrey, onun vereceği cevabı büyük bir merakla bekliyordu.

Bayan Claremont yapacağı açıklamayı kafasında toparlamaya çalışırken, inci gibi parıldayan dişlerini alt dudağına geçirmişti. Mantıklı bir açıklamanın gelmeyeceğini düşündü. Saf kız. Söyleyeceklerini destekleyecek birisi olsaydı bari yanında.

"Kuzenimi yalnız bırakamazdım," diye bir açıklama yaptı en sonunda omuzlarını silkerek. "Kırsalda gezinmek bana da iyi gelir diye ona eşlik edeyim dedim. Somerton Park'ın bahçelerinin de pek güzel olduğunu duydum."

Geoffrey gülümsedi. "Öyledir," diye nezaketen katıldı. Bayan Claremont'un açıklamasının sadece durumu kurtarmaya yönelik olduğunu görmezden gelmişti. "Ormanlık arazi ve göller kesinlikle görülmeye değerdir. Buradan ayrılmadan önce hepsini görmeye vaktiniz olur umarım."

Genç kadının yüzündeki gülümseme yok oldu. "Umarım."

Geoffrey kafasını sağa sola salladı. Bahçelerden önce söylenenlerin tek bir kelimesine inanmadığını göstermek istemişti.

Evlenmek peşinde değilmiş, tabii canım. Hangi kadın bunun peşinde değildi ki? Loş şömine ışığında parlayan buklelerine baktı. Duru yüzünü uzun uzun süzdü. Bakışlarını dolgun dudaklarına ve narin boynuna indirdi. Nabzının atışını görebiliyordu sanki. Üzerindeki elbise, kıvrımlı vücut hatlarını gizliyordu. Biraz önce yaşanan yakın temasta o kıvrımları hissettiğini hatırlayınca, bedeninin karıncalandığını hissetti. Bayan Claremont koca bulmakta sıkıntı çekmeyecek güzellikte bir kadındı. Aklı başında her erkek, onu kesinlikle yatağında isterdi.

Onunla aynı yatakta, *kendi* yatağında olduğunu hayal etmek bile Geoffrey'yi ürpertmişti.

"Affedin o halde, *yanlış anladım* demek ki," dedi kont iyice vurgulayarak. "Burada kimseyi görmeyi beklemiyordum."

Hem tüm gün boyunca onu avlamaya çalışan kadınların tuzaklarından kurtulmak için, hem de Somerton Park'ın muhasebe defterine bir göz atmak için kütüphaneye gelmişti. Haftalardır aklını kurcalayan bir konu vardı. Ailesinin ekonomik durumuyla ilgili bir karışıklık yaşanıyor ve ters giden şeyin ne olduğunu anlamakta zorluk çekiyordu. Bunu bir an önce halletmek niyetindeydi. Özellikle de dikkatini çeken bazı uyuşmazlıkların geçen hafta yaşanan şantaj hadisesiyle bir bağlantısı olup olmadığını öğrenmeliydi.

Şimdi ise halletmesi gereken başka bir sorunla karşı karşıyaydı. Bayan Claremont'un varlığıyla an be an büyüyen bir sorun.

"Ben de kimseyi beklemiyordum efendim," dedi Bayan Claremont. Geoffrey tekrar odaklanmıştı. Kadının

yanaklarındaki ufak pembelikler hâlâ duruyordu. Kızdığı için mi yoksa küçük düştüğü için mi kızardığı belli değildi. "Sizin yüzünüzden düştüğümü düşünsem de..." Kitaplığı işaret ederek konuşuyordu. Kitaplık bir kapı gibi tamamen açılmış, arkasındaki gizli geçit ortaya çıkmıştı. Geoffrey de o geçitten kütüphaneye gelmişti. "Beni düşmekten tam zamanında kurtardığınız için size teşekkür etmeliyim sanırım," diye tamamladı cümlesini.

Geoffrey, tam bu saatte kütüphaneye gireceği tuttuğu için kendisine kızdı. Kafasını ileri uzatıp gözlerini kıstı. Kadın kolay pes edeceğe benzemiyordu. Bugün yeterince oradan oraya sürüklenmiş, kadınların iç yüzünü anlamaya çalışmaktan bıkmıştı. Geoffrey'nin gözünde Bayan Claremont fırsat bulduğu anda, hiç zaman kaybetmeden kendi annesi gibi hain birine dönüşebilirdi. Birisinin Bayan Claremont'u caydırması, oynanan oyunların sonucuna katlanması gerekebileceğini hatırlatması gerekiyordu.

"Ben olsam hemen teşekkür etmezdim," diye mırıldandı. Kütüphanenin açık kapılarına doğru yürüdü. Genç kadının yüzündeki mağrur ifade yok oldu. Evet, Bayan Claremont'u bazı konularda aydınlatma vakti gelmişti. Ah, onu çok baştan çıkarıcı buluyordu. Tadına bakmak istediğini inkâr edecek değildi.

Etrafta kimsenin olmadığından da emin olduktan sonra, Bayan Claremont'a yanlışlıkla girdiği karanlık bir odada bir erkekle baş başa kaldığında, başına neler gelebileceğini göstermek için uygun şartların oluştuğunu düşünüyordu.

"Ne yapıyorsunuz?" diye sordu Liliana sesini yükselterek. "Bunu yapmanız bana pek lüzumlu gel- "

Geoffrey kapıları kapatınca cümlesi yarıda kesildi. Kapıların kapanmasıyla çıkan ses odada yankılanmıştı.

Kont yüzünü Liliana'ya döndü. Loş ışığa rağmen gözlerindeki ışıltıyı seçebiliyordu. Kitaplığın arkasındaki geçide

doğru baktığını gördü. Kaçmak isteyecek gibi bir hali vardı. Kızcağızın iyice gerildiğini hissedebiliyordu ama tetikte olması hoşuna gitmişti. Geoffrey, yüzünde bir gülümsemeyle ona doğru yaklaşmaya başladı.

"Neymiş lüzumsuz olan Bayan Claremont?" diye sordu. Ona doğru iyice yaklaşınca, kadın arkasındaki kitaplığa yaslanmak zorunda kalmıştı. "Daha önce de belirttiğim gibi, kendimi kurban pozisyonunda görmeyi pek sevmiyorum." Tam karşısında durdu. Ellerini kalçasına denk gelen rafa dayayarak Liliana'yı kuşattı.

Liliana'nın yakutu andıran gözleri büyümüştü. Açık sözlülüğü Geoffrey'yi hem şaşırtmış hem de ateşlemişti. Gözlerini birazdan dudaklarını ıslatacak kırmızı dile indirdi. Yalan söyleyecek hali yoktu, öpüşürlerse nasıl bir his olacağını merak ediyordu.

Karşısındaki genç kadını öperse, onun da karşılık vereceğini düşünüyordu. Gergindi belki fakat onun da bunu arzuladığını yüzünden okuyabiliyordu. Nefes alış verişi ve teninden yayılan koku bile bunu kanıtlıyordu sanki. Biraz daha eğilip kokusunu içine çekti. Elma ve... mine çiçeği kokusu muydu? Kadın kokuları Geoffrey'nin pek de iyi ayrıt edebildiği bir şey değildi. Yine de mis gibi ve canlı bir koku olduğunu anlayabilmişti.

"P-peki bu durumda hangimiz kurban oluyoruz efendim?" Bayan Claremont'un sesi titremişti.

"Hmm, şu var ki..." Bir elini Liliana'nın ensesi hizasına getirip, başparmağıyla yanağını ve çenesini okşadı. Bu küçük dokunuşla aldığı hazzın içinde kaybolmamak için kendisini zor tutuyordu. Bu gece Bayan Claremont'un öğrenmesi gereken bir ders vardı. "Gören duyan olmadığı sürece, kimse kurban sayılmaz."

Liliana'nın söylenenleri tam anlamamış bakışları, Geoffrey'ninkilerle buluştu.

"Sadece sen ve ben varız," diye fısıldadı, "ve tadına bakmak istiyorum." Dudaklarını hafifçe onun dudaklarında gezdirmeye başladı. Liliana titrediği halde geri çekilmemişti. "Dokunmak istiyorum." Geoffrey usulca konuşuyordu. Parmağını boynundan aşağı doğru kaydırıp narin köprücük kemiklerine dokundu. Parmağının temasıyla Liliana kalbinin yerinden oynadığını hissetti. Hırıltı halinde konuşarak, "Her yerine," diye devam etti Geoffrey. Beklenmedik bir hamleyle Liliana'nın dudaklarına yapıştı.

Liliana'nın şaşkınlık içersinde yarı açık dudakları arasından verdiği soluk, her yanını elma ve mine çiçeği kokusu sarmış Geoffrey'nin nefesine karıştı. Bu kokuyu bir daha hafızasından silmesine imkân yoktu.

Liliana, dilini kabul ederken ufak bir tereddüt yaşayınca, Geoffrey genç kadının daha önce hiç öpüşmemiş olabileceğini düşündü. Tam da içgüdüleri bu kadar hızlı gitmemesi gerektiği söylerken, Liliana bu hareketine büyük bir coşkuyla karşılık verdi.

Geoffrey, onun ipeksi saçlarını okşamaktan kendisini alamıyor, tokalarına ve lülelerine dokunuyordu. Diğer eliyle Liliana'yı tutuyor, büyük bir şevkle ağzının içini keşfediyordu. Doyamıyordu, doymuyordu...

Kendi inlemesini duyduğu an, Geoffrey nerede, kimle ne yaptığını hatırlatan bir aydınlanma yaşadı. Burnundan deri bir nefes aldı, daha sakin ve yumuşak bir şekilde öpmeye devam etti.

Nihayetinde kaba bir adam değildi. Tek derdi Liliana'ya erkekleri kontrol etmesi, özellikle de bunu kendisi üzerinde denemeye kalkmasıyla ilgili bir ders vermek istemesiydi: *Sakın denemeye kalkışma.* Uzun süren son bir öpücükten sonra dudaklarını Bayan Claremont'un dudaklarından ayırıp geri çekildi. Öpüşmenin etkisiyle hâlâ düzensiz nefes alıyordu. Ne kadar etkilenmiş olduğunu

açık açık göstermek istemiyordu. Genç kadının gevşemiş gözlerini açıp kötü kötü gülümsemesini bekledi.

"Tüm bunları yapmaya devam edebilirim fakat bu sizinle evlenmek zorunda kalacağım anlamına gelmez," dedi ifadesiz bir suratla.

Liliana duyduklarına inanmakta o kadar zorlanmıştı ki tokat yemiş gibi hissetmişti.

Titreyen elini dudaklarına götürdü, inanmayan gözlerle bakıyordu. Geoffrey, karşısında gerçekten kafası karışmış ve incinmiş bir yüz ifadesi görünce duraksamış, siniri biraz da olsa geçmişti. Kahretsin, bu kız çok masum görünüyordu. Onun hakkında gerçekten de en başından beri yanılıyor olabilir miydi?

Bayan Claremont, elini indirip yumruk yapmıştı. Gözlerini kısıp, "Alçak herif," deyiverdi sessizce.

Geoffrey duruşunu dikleştirip kafasını kısaca aşağı doğru eğdi. Özür dilemek için ağzını açtı ama tam o anda başlayan bel ağrısının etkisiyle ağzından sadece istem dışı homurtular çıktı.

Liliana, ne olduğunu anlamaya çalışan bakışlarla Geoffrey'yi süzüyordu.

Belindeki ağrı yeniden şiddetlenince, Geoffrey'nin az önceki tutkulu halinden eser kalmamıştı. Dişlerini sıktı, büyük bir acı içinde olduğunu göstermemek için elinden geleni yapıyordu. Bir içki alıp biraz dinlenmek istediğini fark etti. Bayan Claremont'u da artık odasına gönderme vakti gelmişti.

"Aynen öyle," diye cevapladı. "Şimdi odanıza dönme vaktiniz geldi sanırım. Kims- " Belindeki ağrıyla tekrar kasılınca sözü yarıda kesilmişti. "Kimseye görünmeden dönün."

Bedeninin tamamına yayılan ağrı, az önce içinde bulunduğu his yoğunluğunun yerine geçmişti. Eliyle ovala-

yarak, belindeki ağrıyan kasları gevşetmeye çalıştı. Acıyla haykırmaya başlamadan önce Bayan Claremont kütüphaneyi terk etsin diye dua ediyordu.

Liliana gitmek yerine, "Belinizi beni tutmaya çalışırken incittiniz, öyle değil mi?" diye sordu huzursuz bir ses tonuyla.

Geoffrey bu sözlere şaşırmıştı. Böyle bir cevap vermesini beklemiyordu, yine de bir kadının kendisi için üzülmesine katlanamazdı. "Emin olabilirsiniz ki gayet iyi duru- " Liliana yaklaşıp elini şefkatle alnına koyunca Geoffrey'nin cümlesi yarıda kalmıştı. Soğuk parmaklarını teninde gezdirdi. Ağrıyla baş etmeye çalışan genç adamın tüyleri diken diken olmuştu.

"Acı içinde olduğunuz kolayca anlaşılıyor," dedi sessizce, gözlerini gözlerinden ayırmıyordu. "Yoksa gözbebekleriniz bu kadar büyümezdi, üstelik ateşe yakın olduğunuz halde teninizdeki ürpertiyi hissedebiliyorum."

Elini onun boğazına doğru götürdü ve Geoffrey yutkundu.

"Kalbiniz hâlâ çok hızlı atıyor. Sarhoş insanlarda çok sık görülen bir şeydir bu," dedi. Elini Geoffrey'nin üzerinden çekip konuşmaya devam etti. "Fakat beni havada yakalarkenki reflekslerinize bakılırsa- " Bayan Claremont'un yüzü kıpkırmızı kesilmişti. "Ve nefesinizde de alkol kokusu olmadığına göre sarhoş olmadığınız kesin."

Geoffrey şöminenin üzerinde duran konyak şişesine baktı. Şu an ihtiyacı olan şey ne kadar da yakınındaydı. "Evet, henüz sarhoş değilim," diye söylendi.

Bayan Claremont boğazını temizledi. "Pekâlâ, aslında tam bir... bir.. *terbiyesiz* gibi davrandığınız için yardımı hak ettiğinizi düşünmüyorum," dedi, o an aklına gelen en iyi hakaret buydu. "Yine de benim yüzümden acı içinde kıvranmanıza vicdanım el vermez. Elimden geleni yapmak isterim."

Geoffrey hoşnut olmadığını belirten bir homurtu çıkardı, kadın bir türlü gitmek bilmiyordu. Konyak içip sarhoş olmak istiyordu. Izdırabını köreltecek başka bir çare gelmiyordu aklına. "*Siz* mi bana yardım edeceksiniz? Nesiniz siz? İşe yeni başlamış bir doktor falan mı?"

Bayan Claremont dudaklarını büzdü. "Onun gibi bir şey."

"Benim için endişelenmenizi anlıyorum. Sabaha kadar bir şeyim kalmaz, şimdi lütfen odanıza gidin."

Liliana, uzun süre karşısındaki adama baktı. İtiraz edecek gibi oldu fakat bu durumdan kurtulma şansı daha ağır basmaya başlayınca, "Madem bu kadar ısrar ediyorsunuz," dedi.

Bayan Claremont'un en sonunda kapıya yöneldiğini görünce, Geoffrey'nin içini bir rahatlama kapladı. Kısa bir süre sonra yalnız kalabilecekti.

Liliana, geçidin bitişiğindeki kitaplığın önünde durdu ve bir şey almak için eğildi.

Geoffrey'nin gözleri üzerindeydi. Liliana'nın eğildiği yerde sayfaları açılmış bir kitap vardı. Tabii ya, kadın kucağına düşmeden hemen önce bir şeyin yere çarptığını duymuştu. Liliana kitabı alırken, Geoffrey gözlerini kısıp daha dikkatli bakmaya başladı. Hangi kitap için karanlık bir kütüphaneye girip, düşme pahasına en üst rafa tırmandığını görmek istiyordu.

Liliana'nın hangi kitabı seçmiş olduğunu fark edince Geoffrey'nin rengi atmıştı. Bu kitabı bilerek mi seçmişti? İçine düştüğü telaşı bastırmaya çalıştı. Acaba kitabın içine bakabilmiş miydi? *Tanrım, umarım bakmamıştır.* O kitabı yıllar önce ortadan kaldırması gerekiyordu. "Bayan Claremont," diye bağırdı.

Liliana duymazlıktan gelip, adımlarını hızlandırdı.

Ona yetişmeye çalışırken, Geoffrey'nin beli yeniden

zonklamaya başlamıştı. Liliana, hiç duymamış gibi çıkışa varmış, kapalı kapıları açmak için hamle yapmıştı. "Bayan Claremont," diye tekrar bağırdı Geoffrey. "Durun!"

Ani bir hareketle durdu Liliana, omuzları ve kolları kaskatı kesilmişti. Geoffrey bu kadar sert bir şekilde bağırdığı için kendisine kızıp yüzünü buruşturdu. Yanına yürüdü. Liliana'nın yüzüne ay ışığı vuruyor, solgun ve ifadesiz duruyordu.

Kont kaba bir adamdı gerçekten, hatta canavarın tekiydi. Kütüphanede onun kucağına düşmüş, köşeye kıstırılıp onunla öpüşmüş ve yardım teklifi yine onun tarafından sertçe reddedilmişti. İtibarını daha fazla zedelemeden çıkıp gitmesine neden izin vermiyordu ki? Zaten elinde taşıdığı günlük her kime aitse umrunda değildi, bunca olandan sonra açıp okumayı dahi düşünmüyordu.

"Kusura bakmayın," dedi kont elini uzatarak. Bayan Claremont zorluk çıkarmadan kitabı teslim etti. Bunun üzerine Geoffrey rahatlamıştı.

Liliana ise yüzüne bile bakmıyordu. Kitabı verirken eli titremişti, o kadar. Kızgınlığı tamamen geçen Geoffrey, "Başka bir kitap seçmenizde yardımcı olmamı ister misiniz?" diye sordu.

Cornwall denizi kadar soğuk yüzünü konta doğru çevirdi - gözlerinde ise adeta bir yangın vardı. "Hayır, teşekkür ederim efendim," diye yanıtladı kesin bir şekilde. "Ne kütüphaneniz, ne de içindeki herhangi bir şey umrumda artık." Derin bir nefes alıp kapıları savururcasına açtı. "Beni bir daha burada görmeyeceksiniz." Büyük koridora doğru hızlı hızlı yürümeye başladı.

Geoffrey bir an için Liliana'nın böyle bir tavır sergilemesine kızmıştı. Kapıları kapattı ve şömineye doğru topallayarak yürüdü. Konyak şişesinin önünde durdu.

Kardeşine ait kitabı şöminenin üzerine bıraktı. Şişeyi alıp kendisine bir kadeh konyak doldurdu.

Acısını yeterince dindirip uykuya dalabilmek için bir kadehten daha fazlasını içmesi gerektiğini biliyordu. Bir kadeh daha doldurup şöminenin hemen yanındaki koltuğa oturdu.

"Seni gidi dangalak!" dedi yüksek sesle. Acıması tavırlar sergilediği için kendisine kızıyordu. Bu lanet davet sinirlerini altüst etmişti. Yine de Bayan Claremont'u kollarında tutarken yaşadığı büyük heyecanı inkâr edemezdi. Hâlâ kendisini sarmalayan kokusunu içine çekti. Liliana Claremont'un içindeki tutkuları uyandırmak nasıl da keyifli olurdu kim bilir...

Geoffrey başını sağa sola salladı. "Kendine gel!" dedi konyağından bir yudum daha alarak. O keyfi ancak kocası olacak adam yaşayacaktı.

Gözlerinin önüne annesinin yüzü geldi. Bugün yaşananları ve yapmak zorunda kaldığı konuşmaları hatırlayınca elindeki bardağı sıkmaya başladı.

Aklından ne geçiyordu da Bayan Claremont ile böyle bir münasebete girme teşebbüsünde bulunma ahmaklığını göstermişti? Annesi kendisiyle aynı mantığa sahip kadınları eve doldurmuştu elbette. Bayan Claremont'un farklı olacağını da nereden çıkarmıştı? Tamam, belindeki ağrıya kendisinin sebep olduğunu düşünüp şefkat göstermeye çalışmıştı belki ama hiç vakit kaybetmeden yaşananları kendi lehine kullanacaktı o da. Kahretsin.

İki-üç kadehten sonra, ağrısı ve suçluluk duygusu dinmiş, bir konyak bulutu içinde düşüncelerini tekrar Liliana'ya odaklamıştı. Özür dilemesi gerekecekti, sonrasında da bu büyüleyici kadının asıl derdinin ne olduğunu öğrenmesi.

Çünkü bu gece davete gelmiş herkesi *ama herkesi,* evleneceği varsa da önce sorgulayıp, yargılayıp, hatta darağacına dahi götürecek kadar kararlıydı.

4

Liliana üst katın köşesinde durdu, duvarın ucundan kafasını uzatıp koridoru gözetledi. Etrafta hâlâ gezinen hizmetçiler var mı diye bakındı. Devasa tirizlerle ayrılmış pencerelerden içeri süzülmeye başlamış güneş ışığı dışında görünürde hiçbir şey yoktu.

Hizmetçiler ailelerin kaldığı odalara çekidüzen vermeye başladığında Liliana, Stratford'un çalışma odasına başka bir giriş aramaya çıkmıştı. Şansı yaver giderse doğru kapıyı bulacağına inanıyordu.

Esnememek için ağzını kapattı. *Lanet olası Stratford*, diye söylendi içinden milyonuncu kez. Onun yüzünden yorgunluktan bitap düşmüştü. Kısa süren karşılaşmalarından sonra, bir gıdım bile uyuyamamıştı. En yakınındaki kapının koluna elini uzattı, kapı kilitliydi.

Ne kadar da aptaldı. Neden koca peşinde olmadığını açık açık söylemişti ki? Elinde hem Somerton Park'ta, hem de kütüphanede bulunmasını normal gösterecek yeterince sebep varken, neden doğruları söyleme gereği duymuştu?

Bir sonraki kapıyı denedi, ondan da sonuç alamayınca kendi kendine hayıflandı. *Çünkü böyle durumlarda kafam hiç iyi çalışmıyor.* İşler planladığı gibi gitmediği zaman, verilecek cevabı kafasında toparlamakta epey sıkıntı çekiyordu.

Bunlar yetmezmiş gibi, bir de karşısındaki adamın acı

içinde olmasına dayanamamış yardım etmeye kalkışmıştı. Tüm gece boyunca hem kendi yaptıklarını, hem de Stratford'un yaptıklarını düşünmüş, düşündükçe kafası daha da allak bullak olmuştu. Diğer kadınlar gibi Liliana'nın da kendisini tuzağa düşürme niyetinde olduğundan adı gibi emindi Stratford. Belki de Liliana ile babası arasında bir bağlantı kuramamış, orada bulunmasında şüphe uyandırıcı bir şey bulamamıştı.

Sızlandı. Önceden şüphe edecek bir şey bulamamış olsa bile, artık şüphelenmeye başlamış olması çok muhtemeldi. Facia ile sonuçlanan karşılaşmalarını düşündükçe, bundan sonra hiç karşılaşmamaları gerektiğine emin oluyordu.

Gittikçe yükselen bir ses ile irkildi Liliana. Gevşek duruşundan kurtulup, nefesini tutarak gelen sesleri dinlemeye başladı. Birisinin merdivenleri hızlı hızlı çıktığını, ayakkabıların basamaklarda çıkardığı ritmik sesi duydu. Sonra bir gıcırtı geldi. Kahretsin, yine birilerine yakalanırsa, her şey ortaya çıkabilirdi!

Liliana bir anda fırlayıp koridorda koşmaya başladı. Merdivenden çıkan her kimse ona görünmeden köşeyi dönüp kaybolmayı ümit ediyordu. Kendisini solundaki küçük bir kısma attı ve eline gelen kapı kolunu zorladı. Kapı açılmıyordu.

Lanet olsun. Yine de henüz yakalanmış değildi. Bedenini arkasındaki duvara iyice bastırdı. Yukarı çıkan hizmetçinin oraya kadar gelmemesi için dua ediyordu.

Ayak sesleri gittikçe yaklaşıyordu. Liliana nefesini tuttu.

"Şşş!" Keskin bir fısıltı duydu. "Lily orada mısın?" Ses yabancı değildi.

Liliana rahatlamıştı. "Penelope?" Sesi yumuşak çıkmıştı. Saklandığı kuytudan çıkıp kuzenine baktı. Her zamanki görünüşünden çok uzak bir hali vardı. Normalde kusur-

suz olan saçından ufak bukleler dökülmüş, hızlıca merdivenleri çıktığı için nefes nefese kalmıştı.

"Demek buradasın!" Penelope nefes nefese konuşuyordu. "Her yerde seni arıyordum." İleri atılıp Liliana'yı kolundan yakaladı, merdivenlere doğru çekmeye başladı.

"Neden?" diye sordu Liliana, Penelope'nin kendisini çekmesine karşı koymuyordu. "Böyle aceleyle nereye götürüyorsun beni?"

"Odamıza gidiyoruz," diye yanıtladı omzunun üzerinden bakarak. "Umarım çok geç kalmamışızdır. Sen ortalıkta olmadığında ben bir şeyler uydururum diye söz vermiştim fakat bu sefer seni ben bile kurtaramam."

Yoksa Stratford, halası Eliza'ya dün akşam olanları anlatmış mıydı? Penelope'nin bu halinin başka bir açıklaması olamazdı.

"Neye çok geç kalmamışızdır?" Liliana ısrarla sordu.

"Şu anda annem odaya çıkıyor, seni götürmek için."

"Beni götürmek için mi?"

"Evet. Stratford'un senle ilgilendiğini duyunca seni bir saniye bile rahat bırakmaz artık," dedi Penelope. "Ve annem odaya girmeden senin yatağa girmiş olman, hastaymışsın gibi davranman lazım. *Çünkü senin hastalandığını söyledim.* Çok fazla açıklama yapmamız gerekecek."

"Ne?" Liliana'nın kafası karışmıştı. Aniden durdu, kolundan tutmuş Penelope de geriye doğru sendeledi. "Neler diyorsun sen?"

"Stratford!" Penelope sesini yükseltti, anlamadığı için Liliana'ya kızmıştı. "Kahvaltıdan sonra annemin yanına geldi, seni sordu. Özellikle de *nerede* olduğunu öğrenmek istiyordu."

Tanrıya şükür. Stratford karşılaştıklarını anlatmamıştı. Liliana rahatlayıp gülümsedi. Hemen sonrasında asıl endişelenmesi gereken şeyi fark etti. "Neden böyle bir şey

istesin ki?" Yüzünü buruşturup kendisine kızdı. Gece tam bir ahmak gibi davranmıştı, tavırları çok dikkatsizdi. Üstelik dilini de tutamamıştı. *Hem de her iki anlamda.*

"Bilmiyorum." Penelope kafasını öne doğru eğdi, yüzünde endişe vardı. "Senin peşinde olabilir mi?"

Olabilir. "Hayır," diye emin bir şekilde yanıtladı Liliana. "İmkânı yok. Beni tekrar görmek istemesi için hiçbir sebebi yok."

Penelope dik dik bakıyordu. Liliana ise belli etmemek için elinden geleni yapıyordu ama kuzenini kandırmak o kadar da kolay değildi. "Her ne sebeple olursa olsun, annem Stratford'un senin peşinde olduğundan emin." Penelope tekrar Liliana'yı çekiştirip hızla yürümeye başladı.

"Çok saçma," diye söylendi Liliana. Merdivenlerden inip odalarına doğru yöneldiler. Söylediklerinin aksine, içinde büyük bir heyecan vardı. Doyuramadığı arzularının, tatmin edemediği hislerinin tekrar alevlendiğini hissediyordu.

"Ancak," diye ekledi Penelope, Liliana'yı boş odaya doğru çekiştirirken, "annem bu fırsattan yararlanmakta kararlı." Liliana'nın kolunu serbest bırakıp arkasına geçti. "Seni uyarmıştım, bu davete gelmenin asıl sebeplerini anneme söylemezsen, çöpçatanlık yapmasını sessizce kabul etmiş olursun demiştim," diye azarladı Penelope. Aceleci hareketlerle Liliana'nın elbisesinin düğmelerini açmaya başladı. "Nasıl bir işe giriştiğinin farkında olmadığını da söylemiştim."

Liliana elbiseyi çıkarınca Penelope elbiseyi alıp krem rengi bir koltuğun üzerine attı.

"Annene gerçekleri anlatamazdım, biliyorsun," diye savundu kendini Liliana. Sinirlenmişti. Halasına kalsa Liliana'nın babası ve aykırı annesi hiç yaşamamış olsa daha iyiydi. Annesinin geleneklere karşı gelmesinden, hayatını

bir şifacı olarak sürdürmesinden ve babasının buna izin vermesinden hep utanç duymuştu. Belki de bu yüzden Liliana'yı hep değiştirmek istemişti. Halası ailesinin izlerini tamamen silmek için uğraştıkça, Liliana anne babasının yaptıklarına daha çok sahip çıkıyor, onların hatırası yok olmasın diye var gücüyle mücadele ediyordu.

Çorap bağlarını söküp çoraplarını çıkardı. "Hem halam koca bulma konusunda ciddi olmadığımı düşünüyor olsaydı, tüm bu yolculuk için o kadar masrafa da girmezdi." Penelope'nin uzattığı ince geceliği alıp giymeye başladı. "Bu kadar yüksek hedefleri olduğunu bilmiyordum. Tanrı aşkına, şu an resmen satılık bir mal gibiyim. Keşke Stratford'u sana ayarlamak için uğraşsaydı." *Ve ben yokmuşum gibi davransaydı.*

Penelope ofladı. "Harika, ben mi kurtlara yem olayım?"

"Öyle demek istemediğimi biliyorsun," diye yanıtladı Liliana yatağa girip üzerini örterken.

Penelope elini salladı. "Tabii ki. Zavallı annem... Gözümü sıradan bir işadamına diktiğimi öğrenince muhtemelen felç geçirecek. Tüm bu aceleye gelmiş hazırlıklar sırasında sana söyleme fırsatı bulamadım, bir önceki gün parkta Michael ile buluştum ve çok- "

Kapının tokmağı sertçe dönünce Pen ağzını sımsıkı kapadı, annesi kapıyı açınca kendisini bir sandalyeye bıraktı.

"Tünaydın anneciğim!" Penelope'nin sesi biraz fazla mutlu çıkmıştı.

"Tünaydın halacığım," diye tekrarladı Liliana zayıfça.

"Çok doğru... *öğlen* oldu, değil mi?" Eliza yeşil gözlerini Liliana'ya dikti. "Sabah vaktini boşa harcadık. Bir sürü beyefendi buraya akın ederken, sen burada uzanmış diğer kızların nasiplenmesine izin veriyorsun. Fakat..." Ses tonunu ve yüksekliğini düşürüp devam etti. "Adaylardan pek etkilendiğimi söyleyemem. Birkaç tanesinin iyi bir

unvanı vardı, serveti fazla olanlar ise çok çok azdı." Gözlerinin Liliana ve Penelope'nin de ötesine, boşluğa dikmişti. "Bazıları da epey yaşlıydı," diye vurguladı, "hatta aralarında evlenme işine pek..." Gözlerini kırptı, cümlesini tamamlamadan konuşmasını bitirdi.

Eliza ellerini hızlıca çırpıp yatağa yaklaştı. Liliana'ya baktı. "Boş ver bunları, görünüşe göre Stratford'un ilgisi *senin* üzerinde canım ki kendisi buradaki en iyi aday!" Yüzünde onaylayan bir gülümseme belirdi.

Liliana sarsak bir ifadeyle gülümseye çalıştı.

"Yüzün hâlâ yanıyor." Elini uzatıp Liliana'nın alnına dokundu, sonra da ailenin en eski hizmetkârlarından Bayan Means'e içeri girmesi için bir el hareketi yaptı.

Liliana rahatlayıp derin bir nefes verdi, halasının şefkatinden yararlanıp biraz daha zaman kazanabilirdi. "Sanırım bugün yataktan çıkamayacağım," dedi Liliana ve elini alnına götürdü. "Hâlâ kötü hissediyorum."

Eliza parmaklarını şaklattı. Bayan Means koşarcasına yaklaşıp gümüş bir kap uzattı. "Şişş! Bunu bir savaş gibi düşün hayatım. Düşmanlarımızın hiç yorulmadığı bir savaş. Kötü hissetmenin hiç sırası değil şimdi." Sıvıyı karıştırmak için kabı dairesel bir şekilde sallamaya başladı. İçindeki kahverengi sıvı hareketlenmişti. Kaptan gelen ağır kokuyla Liliana yüzünü ekşitti. "Bayan Means'in hazırladığı karışımla hemencecik ayağa kalkacaksın."

Liliana istemediğini belirten bir şekilde kafasını salladı. Şifalı bitki ve karışımlar hakkındaki tüm tecrübesine rağmen, kaptaki çamurumsu şeyin neyden yapılmış olabileceğini kestirememişti. Kayarak kendisini yataktan dışarı attı. Fakat Eliza Hala'nın kontrolünden kaçmak pek kolay değildi.

Eliza, Liliana'yı omzundan tutup makyaj masasının taburesine doğru bastırdı. "Seni Stratford'un karşısına çı-

karmamız gerekiyor. Bu fırsatı kaçıramayız," dedi karışımı sertçe Liliana'nın önüne bırakarak.

Liliana'nın midesi kasıldı. Halası ona çok kötü davranıyordu ve karşı çıkmak için ağzını açtı. "Ben-"

"Öncelikle Stratford'un ilgisinin sürekli senin üzerinde olacağından emin olmamız gerekiyor." Eliza Hala, Liliana'ya dilimlenecek bir biftekmiş gibi bakıyordu. Tekrar parmaklarını şaklattı, Bayan Means Liliana'nın arkasına geçip kuvvetlice saçını taramaya başladı. "Seni güzelleştirmemiz lazım. Penelope?"

"Efendim anneciğim?"

"Mavi çizgili eşarbı getir," dedi annesi, "safir mavisi olanları da. Hah, aynı renkteki şemsiye ve eldivenleri de bul. Bu öğleden sonrayı dışarıda geçireceğiz."

Liliana, Penelope'nin elbise dolabını didik didik aradığını duyabiliyordu. "Yarın size katılabilirim," diye çıkıştı saçını tarayan fırçadan sakınmaya çalışarak. Her şeyi bir sonraki güne ertelerse vakit kazanabilirdi.

"Stratford seni *bugün* görmek istiyor," dedi Eliza Hala sert bir ifadeyle. "Bu da demek oluyor ki adamın aklında sen varsın. Fakat seni onun karşısına hemen çıkarmazsak fikrini değiştirebilir. Yarın olmadan, hatta bu akşama kadar bile başka birisini isteyebilir. Örneğin Emily Morton'ı!" Halası düşünceli bir şekilde, işaret parmağını dudağına hafifçe vurarak, mırıldanarak konuşuyordu. "Evet, Emily çok güzel ve etkileyici biridir."

Liliana, Penelope'yi gülümsemeye çalışırken gördü.

Bayan Means Liliana'nın saçındaki kıvrıklıkları düzeltmiş, tokalarla muntazam bir hale getirmişti.

Liliana son bir kez şansını denedi. "Stratford'un benimle o kadar da ilgilendiğini sanmıyorum. Hastalanmış bir misafire, duyarlı bir ev sahibinin göstermesi gereken alakayı gösterdiğine bahse girerim."

"Hanımefendiler bahse girmez," diye tepki verdi Eliza. Ardından büyük bir gülümsemeyle devam etti. "Girsen de kaybedersin. Northumb'lı genç kız da kahvaltıda yoktu fakat Stratford'un onu sorduğunu duymadım." Eğilip Liliana'nın yanaklarını sıktı. "Nasıl yaptın bilmiyorum ama adamın ilgisini çekmeyi başardın," dedi muzipçe.

Liliana şimdi gerçekten de hasta hissediyordu. İşler hiç de planladığı gibi gitmiyordu.

Çok geçmeden kendisini büyük pilili bir elbisenin içinde buldu. Eline mavi bir şemsiye tutturulmuş, odanın kapısının önünde hazır hale getirilmişti. Çaresiz kalmıştı.

Pekâlâ. Teslim olmalıydı - en azından şimdilik. Stratford'un neden bir anda kendisiyle ilgilendiğini öğrenmesi gerekiyordu. Halası Eliza'nın bakmadığı zamanlarda, kontun ilgisini *yitirebilmek* için elinden geleni yapacaktı.

Yalnızca o zaman araştırmalarına devam edebilirdi.

Eliza Hala, Liliana ve Penelope'yi aceleyle geniş merdivenlerden indirdi. Etrafı büyük duvarlarla çevrili ufak bir avludan geçtiler. Çiçekli bir alanın yanından, evin doğusunda kalan geniş bir açıklığa vardılar. Kahkahalar ve bardakların şakırtısı duyuluyordu.

Çalı sırasını geçerken, hızlarını azaltıp, sanki oraya aceleyle gelmemiş gibi görünmeye çalıştılar. Liliana kalabalığı süzdü, neredeyse herkes gelmişti. Aralarında yeni yüzler de vardı. Herkes keyifle gülümsüyor, güneş ise ışıl ışıl parlıyordu. Etrafa yuvarlak masalar yerleştirilmişti. Dışarıya çıkarılmış uzanma koltukları ve ağaçların gölgesinde hazır bekleyen birkaç görevli de alandaydı. Kalabalık, daha çok Liliana'nın sağında kalan bölgede yoğunlaşmıştı. Yemyeşil çimenlerin üzerinde duran hanımlar, lavanta, pembe ve

açık sarı elbiselerle kocaman bir sepete dizilmiş paskalya yumurtalarını andırıyordu. Küçük gruplar halinde toplanmış, şemsiyelerini çeviriyor ve dedikodu yapıyorlardı. Hanımlar aralarından geçen beyefendilerle nazlı nazlı kurlaşıyor, geçenleri görebilmek için duruş açılarını ve pozisyonlarını değiştiriyorlardı.

Liliana bir anlığına tereddüt etti. Bu dünyaya ait olmadığı gerçeği ona ağır gelmeye başlamıştı. Bu tür manasız kovalamacaların, halası Eliza tarafından itildiği bu samimiyetsiz ortamın bir parçası olmak istemiyordu. Babası, Liliana'yı hep anlamış, sadece istediklerinin peşinden gitmesi konusunda onu desteklemişti. Halası ise Liliana'nın tıbba olan tutkusunu aptalca buluyor, bilim peşinde koşmayı bırakıp genç bir hanımefendiye yakışır bir hayat yaşaması gerektiğini düşünüyordu. Kaybettiklerine bir daha kavuşamayacağım tekrar hatırlayınca, içini delip geçen bir acı hissetti.

"Benimle gelin," dedi Eliza, Liliana'yı dirseğinden tutarak. "Tam vaktinde geldik." Kalabalık içinde yolunu ustalıkla bulan Eliza, zikzak yaparak yine etraflarındaki kadınlardan kurtulmayı başarmıştı. Rengârenk insan kümelerinin arasından çıktıklarında, Liliana dün gece aldığı şoke edici dersten beri görmediği Stratford ile karşılaştı.

Hissettiği aşağılanmayla bedenini ateş basmaya başladı. Tuhaf bir şekilde hâlâ bedenlerinin birbirine yapışmış halini hatırlayabiliyordu. Aslında merakına yenilip onun dudaklarına teslim oluşuna o kadar da şaşırmamıştı, sonuçta meraklı birisiydi. Bilimle uğraşan herkes meraklı olmalıydı.

Fakat Liliana o kadar istiyordu ki sinirlerinin altüst olduğunu düşünüyordu. Çıldırma aşamasına gelmişti. Nasıl bir güç hem tanımadığı, hem de asla güvenemeyeceği bir adamı arzulamasına sebep olabiliyordu?

Kimya. Cevabı kimyaydı. Fakat bu kimya, çalıştığı ve bildiği kimya değildi. Kan yanaklarına hücum ederken, rahatlamak için nefes almayı denedi. Yüzüne yerleşen kızarıklığın dinmesini istiyordu. Stratford, Liliana'ya huzursuzluk verdiğini bilmemeliydi.

Stratford'un yanında birkaç adam daha vardı. Onlarla muhabbet ediyordu. Yüzünde hafiften bir tebessüm vardı. Diğer birçoğu gibi, üzerinde ceket yoktu. Bir av müsabakasına hazırlanmış bir biçimde giyinmişti. Kahverengi jokey pantolonu ve desensiz bir gömlek giymişti. Açık yakasından boğazının güçlü kasları görünüyordu. Liliana, gözlerini Stratford'un gırtlak çıkıntısına sabitlemiş izlerken istemsizce yutkundu.

Yüzü kızarmaya başladı. Aptal gibi hissediyordu. *Sersem.* Bunca adam birbirleriyle boyun bağı takarak mücadele edecek değildi ya?

Stratford'un karanlık ve gizemli cazibesi, gün ışığında bile kendini belli ediyordu. O kadar erkeğin arasından, neden özellikle *onu* bu kadar çekici buluyordu? Sebebi her ne olursa olsun, Liliana şu ana kadar hiç kimseye hissetmediği yoğunlukta bir çekim hissediyordu. Bir yanı dün akşam yaşattığı aşağılanmadan dolayı ona kızgınken, bir yanı da şu anda hissettiği çekimin nasıl sonuçlanacağını öğrenmek istiyordu. Hem imkânsız, hem de utanç verici bir istekti bu.

Birkaç adım sonra Eliza Hala durdu. Stratford'un görüş alanına girmişlerdi. Eliza bu noktayı şeytani zekâsı ile seçmişti. Ödülü de Stratford'un etrafındaki adamların yanından ayrılıp, onlara doğru yürümeye başlaması olmuştu.

Liliana endişelerini bastırmaya çalıştı. Stratford dün gece kütüphanede karşılaştıklarını halasına henüz söylememişti. Peki şimdi söyler miydi? Verdiği dersi tamamlamak için herkesin içinde küçük düşürebileceği ortamın

oluşmasını mı beklemişti? Yüzüne baktı. Düşüncelerinin ne olduğunu kestirmeye çalışıyordu. Stratford'un yüzünde hiçbir ifade yoktu.

"Tünaydın Leydi Belsham ve Bayan Belsham," diye selamladı. Liliana'nın yanında olacak şekilde durdu.

Liliana huzursuzca kıpırdandı, varlığıyla ezilir gibi hissetmişti. Stratford'dan dün akşamkinden daha yoğun bir nane - keklik üzümü kokusu geliyordu.

"Bayan Claremont," diye söze girdi dipdiri mavi gözlerini Liliana'ya çevirerek. "Sizi iyi gördüğüme sevindim." Gülümsedi. "Bu etkinliğe yetişebildiğiniz için sizi tebrik ediyorum." Kafasını eğdi, ağzı Liliana'nın kulağının tam dibindeydi. "Dün akşama kıyasla, bugün koca avına çok daha uygun bir elbise giymişsiniz," diye mırıldandı.

Liliana, Stratford'un sıcak nefesini boynunda hissetmişti. Kafası karışmış, içini saran ateş kulaklarına da sıçramıştı. Liliana'nın koca bulma peşinde olmadığını *bildiğini* mi ima etmişti? Yoksa hâlâ bir koca avcısı olduğuna mı inanıyordu? İki şekilde de küçük düşmüştü. Stratford'u paylamak için ağzını açtı. Halasının yüzündeki gülümsemeyi görünce vazgeçti. "Eh, teşekkür ederim, efendim," dedi Liliana tatlı bir ifadeyle. Halasının duyacağı kadar yüksek bir sesle söylemişti. "Bunu belirtmeniz çok büyük bir nezaket," deyip yüzünü Stratford'a döndü. Sesini alçaltıp, "Ne yazık ki tavırlarınız sizle baş başa kalınmasını imkânsız hale getiriyor."

Stratford'un yüzündeki gülümseme yok oldu ve, "Konuşmamız lazım," diye fısıldadı. Eliza'ya döndü. "Leydi Belsham, yeğeninizi kısa bir gezinti için alıkoyabilir miyim?"

Eliza ışık saçarak yanıtladı. "Elbette." Liliana'ya bakıp kafasını aşağı yukarı salladı. "Sen de öyle istiyorsan tabii canım?" Cevap bekleyen gözlerle Liliana'ya bakıyorlardı.

Liliana istemediğini, şeytanla kol kola yürümeyi bile buna tercih edeceğini açık açık söyleyebilmek istiyordu. Yanında dikilen Stratford'un derin gözlerine baktı. Sanki şeytanın ta kendisine bakıyordu. Az önceki koca avı ile ilgili yaptığı iğnelemenin amacı neydi? Orda olma sebebini bilmiyormuş gibi yapıp, gardını düşürmek için mi uğraşıyordu? *Gerçekten* ne konuşmak istiyordu?

Stratford sabırsızlıkla kaşlarını kaldırdı. Karşılığında Liliana gözlerini kıstı. Stratford *her şeyin* farkındaydı. Liliana'nın onunla tekrar baş başa kalmak istemediğini biliyordu ancak dün akşam hakkında halasına bir şeyler anlatmasını istemediğini de biliyordu.

Kont kolunu Liliana'ya uzattı.

Eliza sessizce boğazını temizledi.

Liliana içinden lanetler okuyarak, "Kısa bir gezi gerçekten iyi olur," dedi.

5

Geoffrey onun elini alıp kolunun üstüne koydu. Liliana bir an elini hızlıca çekmek istedi ama kısa süren bir tereddütten sonra elini Geoffrey'nin koluna bıraktı. Her şeye rağmen huzursuzluğu yüzünden okunuyordu.

Geoffrey tehlikeli sularda yüzüyordu, dün akşam kendisine hiç yakışmayan tavırlar sergilemişti. Genç hanım kendisine kızgın olmakta yerden göğe kadar haklıydı. Bayan Claremont'a - Liliana'ya baktı. Öpmüştü onu, artık ismiyle hitap etmeliydi. Liliana dümdüz ileri bakıyor, gerginlikle dudaklarının kenarlarını büzüyordu. Kendisini biraz daha sıksa dudakları, göğsüne düşmüş mavi eşarbıyla aynı rengi alacaktı sanki.

Geoffrey'nin tecrübelerine göre, gururu incinmiş bir kadın her an patlayacak bir bomba gibiydi. Olur da Liliana kendisini kaba davranmakla suçlayacak kadar ileri giderse, bu konuda annesine hesap vermek zorunda kalabilirdi. Bunu hiç istemiyordu.

Şu ana kadar böyle bir suçlamada bulunmamış olmasına da biraz şaşırmıştı ve şimdi de böyle bir niyetinin olup olmadığını öğrenmek istiyordu.

Geoffrey diğer elini Liliana'nın elinin üzerine koydu. "Hasta olmadığını, kahvaltıya inmemenin başka bir sebebi olduğunu ikimiz de biliyoruz. Hem hasta olsaydın, şimdi

bu kadar iyi görünmezdin," dedi gözlerinin içine bakarak. Öğlen güneşinde Liliana'nın cildi altın gibi parıldıyor, kafasını çevirdiğinde saçları bakır gibi kıvılcımlar saçıyordu. Diğer erkeklerin de dikkatini çektiğini görünce, Geoffrey'nin içini kıskançlığa benzer bir his kaplamıştı. "Şunu merak ediyorum... Bu sabah kahvaltıda bulunmama nedenin nedir?"

Liliana'nın yüzü beyazladı, sonra yüzünün tekrar kızardığını hissetti. Dudaklarını daha da sert sıktı. Geoffrey, Liliana'nın kaskatı kesilmiş yüzünün ardındaki suçluluk hissini görebiliyordu, bundan hiç şüphesi yoktu.

Liliana sessizliğini korudu fakat Stratford'un bakışlarına dayanamıyordu. Gözlerini kaçırdı.

Geoffrey derin bir nefes aldı. *Gerçekten* de bu sabah bir şeyler yapmış olmalı, diye düşündü. Dün akşamki kaba tavırlarını avantajına dönüştürebilecek bir şeylerin peşindeydi belki de.

Liliana'yı öperken kontrolünü kaybettiğinden, onun gibi masum birisi bile Geoffrey'nin içindeki arzuyu kolaylıkla fark etmiş olmalıydı. Böyle giyinmek için saatler harcamış olmasına şaşırmamalıydı. Daha çok tahrik etmek ve kendisini kusursuz bir hale getirmek için çaba sarf etmişti. Belki de bir süreliğine ortadan kaybolarak, iştahını daha da kabartmak istemişti.

Geoffrey, bakışları Liliana'nın içini gıdıkladıkça şehvetle doluyordu. İçindeki güçlü arzu, karnına kramplar sokuyordu.

Kahretsin, ne akıllı kızdı.

Hâlâ bir cevap vermemişti.

"Gel bakalım Liliana. Utangaç bir bakire gibi dilinin tutulduğunu söyleme sakın." Sesini alçalttı. Hem etrafındakiler tarafından duyulmak, hem de sesindeki ton değişikliği belli olsun istemiyordu. "Dün gece seni öptüğümde

nasıl karşılık verdiğini biliyorum. O yüzden şu anda utangaç bir bakire olmadığından eminim."

Bu söyledikleri bir kıvılcım yakmıştı. Liliana öyle bir bakış fırlatmıştı ki Geoffrey'nin kasıklarına kadar bir ateş yayılmıştı. Derin bir nefes aldı. Liliana'nın öfkesinin arkasındaki kabullenmişliği ve kafa karışıklığını gördü. Onun bu hali çok hoşuna gitmişti.

"Kesinlikle haklısınız efendim," dedi Liliana zorla gülümseyerek.

Geoffrey başıyla onayladı. Onun etkilenmiş olduğunu kabul etmesinden ve yaşadığı tedirginlikten memnun olmuştu.

"Evet utandığım söylenemez," diye devam etti Liliana, "daha çok..." Bir kaşını kaldırdı. "İlgisiz olduğumu söyleyebiliriz."

Geoffrey afallamıştı, onu eliyle durdurdu. *İlgisiz mi?* Gözlerini Liliana'nın üzerinde sabitledi.

Geoffrey sabit bakan gözlerini kıstı. İlgisizmiş. Tamam, *başka* nelerin peşinde olduğunu bilmiyordu belki fakat bir kadının kendisinden etkilenip etkilenmediğini her zaman anlardı. Liliana'nın ondan etkilendiğine yemin edebilirdi.

"Ayrıca," diye konuşmaya devam etti Liliana, elini Geoffrey'nin kolundan çekerek. "Sağlığım konusunda yalan söylediğimi kabul ediyorum ama gerçekler sandığınız gibi değil." Yürümeye devam etti. Arkasına dönüp Geoffrey de geliyor mu diye bakma zahmetine dahi girmemişti. "Tuhaf bir durum oluşsun istemiyordum." Omzunun üzerinden eliyle Geoffrey'ye işaret etti. "Yani sizin için."

"Benim için mi?" diye parladı Geoffrey, sesi yüksek çıkmıştı. Liliana'ya yetişmek için yürümeye başladı. Âşık bir çocuk gibi onu arkasından takip ediyordu.

Liliana yüzünü ona döndü ve durdu. Gözleri güneşin altında ışıldıyordu.

"Evet, tabii ki. Özür dileyip küçük düşmeyesiniz diye yaptım. Erkeklerin hatalarını kabul etmekten nasıl nefret ettiğini çok iyi bilirim. Ancak madem konuyu açmakta bu kadar ısrarcısınız, pişman olduğunuzu itiraf edişinizi büyük bir nezaketle dinleyebilirim."

Geoffrey boğulur gibi olmuştu.

Liliana kafasını hafifçe öne doğru uzattı. Gülümsüyordu. Kabalaşmadan sinirini bozup, küçümseyici şeyler söylemişti.

Dişlerini sıkıp burnundan sertçe nefes aldı kont. Mağlubiyete uğramış gibi hissediyordu. İki gün üst üste aynı kadın tarafından alaşağı edilmişti.

Liliana'yı süzdü. Duruşundaki katılığı, aldığı her nefesle göğsünün hızlı hızlı yükselip alçalışını gördü. Kirpikleri telaşla birbirlerine çarpıyordu. Gördükleriyle tekrar sakinleşti Geoffrey. Böyle cesaret gösterilerini iyi bilirdi.

Geoffrey'nin içgüdülerine göre Liliana aslında pes etmek istiyordu. Kendisiyle ilgilenmediğini iddia ederken, gerçekten doğruyu mu söylemişti? Yakınlaşmak isteyen birisi gibi davranmıyordu.

Etrafına baktı, topluluklar halindeki genç kadınlara ve onların annelerine baktı. Onlar da salyalarını akıtırcasına Geoffrey'yi süzüyordu. O an kararını verdi.

"Aynen öyle Bayan Claremont," dedi Liliana'nın kolunu tekrar alıp yürümeye başladı. "Size gerçekten büyük bir özür borçluyum. Bu yüzden sizi halanızdan ayırmak istedim. Hatta tüm öğleden sonrayı benimle geçirmenizi rica edeceğim. Bunu barışmamız için bir fırsat olarak düşünün."

Liliana'nın rengi attı. "Size eşlik etmemi mi istiyorsunuz?" diye sordu kafasını iki yana sallayarak. "Teşekkür ederim efendim ama buna hiç gerek yok. Özür dilemeniz yeterli."

Geoffrey kocaman bir gülümsemeyle ona baktı. "Ah,

rica ediyorum. Arkadaşlığımıza yeniden başlamak için bir şans bu." Liliana'nın elini okşadı. Ürperdiğini ve ilgisiz gibi görünmekte başarısız olmaya başladığını görünce hoşnut olmuştu. "Gel," diyerek yarışmaların yapılacağı açık araziye doğru yürümeye başladı.

Geoffrey kare şeklinde sınırlandırılmış çimenlik alana baktı. Direklere asılmış çiçekli şeritleri görünce kafasını iki yana salladı. Annesinin "Şövalyeliğe Dönüş" diye uydurduğu bir şeydi bu. Her yarışmacı bir hanımefendi seçip, onun için mücadele verecek, sonrasında akşam yemeğinde ve baloda ona eşlik edecekti. Annesine göre kendisi ya Leydi Emily Morton'u ya da Leydi Jane Northumb'ı seçmeliydi. Ne de olsa misafirler arasında onlardan daha iyisi yoktu. Geoffrey ilk başta annesinin tüm bu yaptıklarına çok kızmıştı, şimdi ise sadece gülümsüyordu. Bu sefer de annesi, kimi seçtiğini görünce öfkeden kuduracaktı.

Gözlerini Liliana'ya çevirdi. Alt dudağını ısırmış, içinde olduğu durumdan nasıl kurtulabileceğini düşünür bir halde etrafına bakınıyordu.

Ama neden? Öğleden sonrayı birlikte geçirmenin Liliana'ya ne zararı olabilirdi ki? Zaten gururunu zedelemiş bu kadını öyle kolay kolay bırakmayacaktı.

Geoffrey oyun alanında kendisini aklayacağından emindi. Orduda geçirdiği yıllar, ona rakipleri karşısında büyük bir avantaj sağlıyordu. Edindiği tecrübelere göre, kadınlar hünerli erkeklere bayılırdı. Kendisi de onları nasıl büyüleyeceğini çok iyi biliyordu.

Bu gecenin sonunda Liliana Claremont hâlâ kendisiyle ilgilenmediğini iddia edecek olursa, kahrolurdu.

"Senin gibi Newton'ın elması olmaz olsun," diye söy-

lendi Liliana. Ağzından neden böyle bir beddua çıktığını kendisi de anlamamıştı. Kelimeler Newton'ın elması gibi yer çekimine yenik düşüp dudaklarından dökülüvermişti. Beddua ederken boş yere Tanrı'nın adını anmak istememiş, fakat Newton'ın adını böyle bir bedduada kullandığı için de günah işlemiş gibi hissetmişti. Sör Isaac onun için neredeyse Tanrı kadar kutsaldı.

Stratford onu kalabalığın ön taraflarına getirmiş, oyun alanına en yakın sandalyelerden birisine oturtmuştu. Eğilip elini öptüğünde etrafındakiler kıskanarak bakmış, delici bakışlar fırlatmışlardı.

Bu öpücükle Liliana'nın kulakları dahi kızarmıştı. Belki de kızarmasına sebep olan Stratford'un öpücüğü değil, öpmek için eğildiğinde eldiveninin altından bileğini okşamasıydı.

"Umarım gösteriyi beğenirsiniz," diye fısıldadı sadece Liliana'nın duyabileceği bir sesle. İyi niyetle söylenmiş bir şeydi belki fakat söyleniş şekli genç kızın içini gıdıklamıştı.

Liliana başıyla onayladı.

Sonra şeytani bir gülücük attı Stratford. Oyun alanında toplanmaya başlayan diğer centilmenlerin yanına doğru yürüdü.

Liliana etrafındakilerin bakışlarını üzerinde hissediyor, huzursuzca kıpırdanıyordu. Eteğini düzeltti, sonra da ellerini kucağına bıraktı. Ayaklarını birbirlerine kenetledi. İnceleyen bakışlara maruz kalmaktan nefret ediyordu.

Dişlerini sıktı. Planı aksadığı için de mutsuzdu. Babasının yazdığı notları aramakla meşgul olması gerekiyordu.

Çok belli etmeden Stratford'u izliyordu. Onu başından savmak için elinden geleni yapmıştı fakat Stratford kendisini rahat bırakmamakta kararlıydı.

Hafifçe nefesini verdi, karnında kelebekler uçuşuyordu. Parmaklarını şakağında gezdirdi. Daha önce böylesine

güçlü bir kafa karışıklığı yaşamamıştı. Sinirleri altüst olmuş, aklı bir sürü bilinmeyenle dolup taşmıştı. Tüm bunlar midesini bulandırıyordu.

Stratford bu sabah nerede olduğunu sorduğunda, hazırlıksız yakalanmıştı. Yüzünü buruşturdu. Sorularına hakaretle karşılık vererek münasebetsiz bir tavır sergilemişti ancak sorgulamayı kesmesi için başka bir yol aklına gelmemişti. Bir şeylerden şüphelenip şüphelenmediğini de bilmiyordu. Belki de yalnızca-

"Hanımefendi, kurdeleleriniz."

Liliana kafasını şaşkınlıkla sağında duran hizmetçiye çevirdi. Kızcağız gümüş bir tepsi uzatmış, Liliana'ya bakıyordu. Parlayan tepsinin üzerinde lavanta rengi üç kurdele duruyordu.

"Kurdelelerim mi?"

"Evet, şey, rengi pek uygun değil biliyorum ama elbisenizle aynı tonlarda hiç kurdelemiz kalmamıştı." Burnunu çekip omuzlarını silkti. "Kont hazretleri bu rengi sizin için özel olarak seçti. Bu renk gözlerinizi anımsatıyormuş." Liliana tepsideki kurdeleleri aldı, onlarla ne yapacağını bilmiyordu. Liliana başka sorular soramadan hizmetçi kız kalabalığın içinde kayboldu.

Liliana'nın solundaki genç kadın ince sesiyle konuşuyordu: "Stratford bu şövalye işini biraz fazla ciddiye alıyor." Liliana ona doğru baktı. Açık pembe bir elbisesi vardı ve elinde aynı renkte üç tane kurdele tutuyordu.

Şövalyelik işi derken ne demek istemişti? Sabahki etkinliklere ve yemeğe katılmadığı için olup bitenlerden bihaberdi.

"Katılıyorum," diye yanıtladı az önce konuşan pembeli sarışının yanındaki kumral kız. Elbisesi de elindeki kurdeleler de sarıydı. "Üstelik buradaki en seçilmeyecek hanımı seçti."

Liliana içinde bulunduğu sıraya bakınca anlamaya başladı. Kendisi de dahil olmak üzere toplam on iki kadın yan yana oturuyordu. Herkesin elinde üçer tane kurdele vardı. Hepsi birden Liliana'yı süzüyordu. Bazılarının bakışlarında merak, bazılarınınkinde küçümseme ve bir-iki tanesinde de öfke vardı.

Bakışlarını tekrar oyun alanına çevirdi. Açık kırmızı, mavi ve yeşil renkteki flamalar rüzgârda dalgalanıyordu. Alanın sınırları renkli şeritlerle belirlenmişti. Büyük bir meşe ağacının altında bir çadır duruyordu. Stratford ve diğer oyuncular çadıra girdi. Oyuna hazırlanacakları yer orası olmalıydı.

Liliana arkasına baktı. İzlemek için toplanmış kalabalığın ön saflarını genç kadınlar oluşturuyordu. Penelope de aralarındaydı. Ne var ki hiçbirisinin elinde kurdele yoktu. Yaşlıca bir kadın Liliana'ya dönük bir şekilde duruyor, diğer genç olanlar da gizleme gereği duymadan dik dik ona bakıyordu. Yelpazeleri ve elleriyle ağızlarını gizleyip hakkında fısıldaşıyorlardı.

En sonunda anlamıştı.

Tanrı'nın cezası Stratford! Onun yüzünden herkes ona bakıyordu. Saçma sapan bir turnuvada seçe seçe kendisini seçmişti. Peki neden? Göz önünden ayrılması zor olsun diye mi? Yoksa...

Liliana başından aşağı kaynar suların döküldüğünü hissetti.

Stratford gerçekten de kendisinden hoşlanıyor muydu? Çok düşük bir olasılıktı bu fakat-

Birkaç borazan sesi duyuldu, etkinlik başlamak üzereydi. Liliana önüne dönüp duruşunu dikleştirdi. Arkasındakilerin bakışlarını umursamamaya çalıştı. *Kahretsin, kahretsin, lanet olsun sana Stratford!*

Stratford sessiz beddualarını duymuşçasına çadırdan

dışarı çıktı. Güneşin altında simsiyah saçları parlıyordu. Liliana'nın nutku tutuldu. Geyik derisi pantolonunun Stratford'un kalçalarına nasıl da sıkı oturduğunu daha önce fark etmemişti. Bacaklarındaki kas hareketlerini net bir şekilde görebiliyordu. Göğsünde deri bir kalkan vardı. Kalkanın altındaki göğüs, daha dün akşam kütüphanede ellerinin altındaydı. Şu anda göremese de her şey hâlâ aklındaydı.

Rakipleri biraz sıradan görünüyordu. Ancak Stratford üzerinde resmi kıyafet yokken bile çekiciydi. Liliana kafasını iki yana salladı. Belki de *çekici* kelimesi Stratford'u anlatmak için yeterli değildi. Stratford, dudağının kenarında muzip bir gülümseme ile kendisine yönelmişti. Çok rahat bir hali vardı, uzun süre sonra ilk kez gerçekten rahatlamış gibiydi.

Liliana derin bir nefes aldı. Nereden uyduruyordu tüm bunları?

Uydurmadığından emin olduğu bir şey vardı. Stratford diğer adamların yanından geçerken, bir güneş gibi onların tüm ışıltısını söndürüyordu.

Önünde durup diz çöktü ve Liliana içinin eridiğini hissetti.

"Leydim," dedi, sesi Liliana'yı sarmalamıştı. Sandalyeden kalkması için elini uzattı. Gözleri gözleriyle buluştu ve uzun uzun gözlerinin içine baktı. Elindeki lavanta rengi kurdeleleri gördü. "Bu rengin size uyacağını düşünmüştüm. Ancak şimdi anlıyorum, lavantanın hiçbir tonu gözlerinizdeki renge yaklaşamazmış."

Liliana nedense gülmesi gerektiğini düşündü ama hemen çenesini sıktı. Ne yapıyordu Stratford böyle? "Kurdeleleri beğendim. Teşekkür ederim fakat- "

"Gözlerinize uyması için bahçeyi baştan aşağı yenilemem gerekecek," diye sözünü kesti Stratford. "Mor? Ha-

yır, çok koyu olur. Frezya olabilir mi? Veya ıtrışahî rengi?" Gözleri parladı. "Buldum, kirpidikeni." Gülümsedi ve dudaklarının ardından beyaz dişleri göründü. "Biraz dikenlidir ama moru tutku doludur."

Liliana'nın ağzı açık kalmıştı. Stratford'a baktı ve içini korku sardı. Kendisiyle neden böyle dalga geçiyordu? Ayak parmakları dahi ateş almıştı. Sıcaklık tüm bedenine yayılıyordu.

"Ben- " Liliana yutkundu. "Teşekkür ederim... Yani... Ancak şunu belirtmeliyim ki- "

Gevelemesi bir borazan sesiyle bölündü.

Stratford kılıcını kınından çıkardı. "Annemin bu tarz etkinliklerini manasız buluyor olsam da..." Liliana'ya bir bakış fırlattı. "Ben hürmetkâr bir insanım. Bu yüzden rica ediyorum leydim, müsabakada sizin renklerinizi taşımama izin verir misiniz?" Tuhaf desenli kılıcın kabzasını Liliana'ya doğrulttu.

Diğer kadınlar kurdeleleri kılıçlara bağlıyordu. Liliana arkasına baktı. Halası Eliza teşvik eden bakışlarla izliyordu.

Liliana derin bir nefes aldı ve ayağa kalkarak kurdelelerden birisini kabzaya bağladı. Düz bir bağ atmıştı.

Stratford şaşkınlık içinde bakıyordu. Belki de fiyonk şeklinde bağlaması gerekiyordu.

Liliana'nın gözleri Stratford'un şaşkın bakışlarıyla buluştu. Ağzının bir ucunda hafiften bir gülümseme oluşmuştu. Kont hızlıca arkasını döndü, alana yürüyüp rakiplerden birisinin karşısına geçti.

Omzunun üstünden arkasına baktı. Ortalıktan kaybolmak söz konusu bile olamazdı. Öyle bir yerde oturuyordu ki herkesin gözü üzerindeydi. Sandalyesine oturdu. Sol tarafında hâlâ kendisine bakanlar olduğunu hissedebiliyordu.

İyice huzursuz olmuştu. Ne işi vardı burada? Bu aptal

oyunlar işini yapmasına engel oluyordu, üstelik bir sürü kıskanç cadı da ona odaklanmıştı.

Nefesini dengelemeye çalıştı. Durmadan kımıldayan ayaklarını sabitlemek istedi. Artık bu durumdan kurtulamazdı. Hele bu etkinliğin yapıldığı yerdeyken mümkün değildi. Eğer Stratford hâlâ kendisinden şüphelenmediyse, orada bulunmaya ve durumdan yararlanmaya devam etmeliydi.

Onu sinir etmek için elinden geleni yapıp, bir sonraki karşılaşmalarında köşe bucak kaçmasını sağlamalıydı. Peki bunu nasıl yapabilirdi? Kendi cinsiyetiyle ilgili nefret ettiği her şeyi aklından geçirdi Liliana. Yapmacık gülüşler? Ağlamalar? Zayıf ve çaresiz hallere düşüp kirpiklerini kırpıştırmalar?

İnledi. Nefret etmesi bir yana, bu tarz yapmacık hareketler sergileyecek kabiliyeti zaten yoktu.

Kendisi gibi olmalıydı - en azından kısmen. Aklında ne varsa söylemeliydi. Dik kafalılık sergileyip, zekâsıyla gösteriş yapmalıydı. Her hareketini eleştirip, performansına dair öğüt vermeliydi.

Erkekler bu tarz davranışlardan nefret ederdi.

Stratford'u öyle usandıracaktı ki akşam olmadan Liliana'yı tekrar görmek istemeyecekti.

6

Geoffrey elindeki kılıcın ağırlığını anlamak için bileğini sağa sola oynattı. Kılıç *tahtadan* yapılmıştı.

"İnanamıyorum," diye söylendi.

Karşısındaki adam, "Nedir bu?" diye sordu. Vikont Holbrook kemerini yeni takmış, şaşkın gözlerle 'kılıcına' bakıyordu.

"Böyle bir saçmalığı ancak bir kadın düzenleyebilir," diye homurdandı Geoffrey. Kalabalığa baktı. Lanet olası bir ortaçağ festivaline benziyordu. Oyun alanının kenarında neşe ve ilgiyle izleyen konuklar vardı. Alanın diğer kenarındaysa hizmetçiler dizilmişti. On iki onur konuğu genç hanım, yan yana oturmuş kendileri için savaşacak adamların galibiyeti için beklemedeydi. Tek eksik top çeviren bir cambazdı. Tam bir fiyaskoydu.

Neyse ki Holbrook dışında politikacı yoktu. Hafta bitene kadar da başka bir politikacı gelmeyecekti.

Geoffrey üzerindeki deri zırhı çekiştirdi. Bu halde Bayan Claremont'u nasıl etkileyebilirdi ki? Kahrolası bir piyes oyuncusu gibi hissediyordu. "Sen hangi akla hizmet bu rezaletin bir parçası oldun?" diye sordu kont karşısındaki adama.

"Spor olsun diye elbette. Üstelik sizin burada olma amacınız gibi, ben de bir eşim olsun istiyorum," dedi

Holbrook pozisyonunu alarak. "Çok sayıda güzel hanım davet etmişsiniz. Manevralarımla bir-iki tanesini etkilemeyi ümit ediyorum." Omuzlarını esnetti. "Kurada rakip olarak sizi seçmem büyük bir şanssızlık. Wellington'ın gözde bekârını yenerek büyük sükse yapma olasılığım bir yana, sizden güzel bir sopa yeme olasılığım var." Holbrook iyi niyetli bir şekilde gülümsedi. "Sanırım incinmiş gururumu tamir edecek anlayışlı bir hanım beni teselli edecektir."

Geoffrey gövdesini sağa sola çevirip esnetirken kahkaha attı. "Ana kıtadan yeni dönmüş olmama rağmen kılıç kullanımındaki hünerinizi duydum," dedi Holbrook'a. Zaten tam da bu sebepten ötürü eşleştiği rakibini Holbrook ile değiştirmişti.

Annesi ilk başta Geoffrey'yi zavallı bir hanım evladı ile eşleştirmişti, oğlunun çok daha üstün görünmesini istiyordu. Kont oyun alanını süzdü. Yan tarafındaki oyunculardan bir tanesi nasıl kılıç tutulacağını dahi bilmiyordu. Rakibi de zırhının içinde kaybolmuş bir ihtiyardı; kelleşmiş kafası, pörsümüş bir kaplumbağa kafasını andırıyordu.

En azından Holbrook düzgün bir rakipti. "Umarım güzel bir mücadele olur," dedi Geoffrey, Holbrook'a doğru pozisyon alarak.

"Ah, Stratford, hanımların istediği de bu değil mi zaten?"

Geoffrey hafifçe güldü. Bakışları hemen Bayan Claremont'u buldu. İlk başta annesinin planlarına çomak sokmak için maçı kolayca kaybetmeyi düşünmüştü. Ne var ki bu artık mümkün değildi. Liliana, öğlen güneşi altında, diğer genç hanımların aksine gülümsemeden, ciddi bir edayla oturuyordu. Bir kraliçenin portresi kadar duruydu.

Sakin görüntüsünü bozan tek şey hızlı hızlı yere vurduğu ayağıydı. Orada bulunmayı hiç istemediği her halinden okunuyordu.

"En garde!"

Geoffrey dikkatini tekrar rakibine verdi. Holbrook'un yüzündeki gülümseme kaybolmuştu. Borazanlar ötünce müsabakalar başladı.

Küt!

Ses Geoffrey'yi şaşkına çevirdi. Tahta kılıçlardan çıkan ses, metal olanların çıkardıklarından çok daha farklı gelmişti. Ama gerçek bir kılıç dövüşüymüş gibi manevralar yapmaya başlamıştı bile. Çevresindekilerin hareketlerindeki beceriksizlik dikkatini çekti.

Holbrook onlardan değildi.

Geoffrey, Holbrook'un hamlesinden kaçarken belini incitti. Derin bir nefes aldı. Lanet olsun. En son birebir dövüştüğünde yan tarafına süngü darbesi almıştı. Bir-iki gündür hareketleri de çok yavaşlamıştı.

Duruşunu değiştirdi. Kılıcını yukarı doğru savurup Holbrook'un yan tarafına darbeyi indirdi.

"Puan!" Holbrook kabul ederek başını salladı. On puan alan oyunu kazanacaktı. Tekrar yüz yüze geldiler. Geoffrey, Holbrook'un karnına doğru bir hamle yaptı.

On beş dakika ve birkaç puan sonra, dövüşmeye devam eden sadece ikisi kalmıştı. Geoffrey dokuza sekiz öndeydi. Beli hâlâ ağrıyordu ve topalladığını gizlemekte zorlanıyordu. Sona bu kadar yaklaşmışken, zayıf yanının ortaya çıkmasını istemiyordu.

Havadaki tahta kılıçların çarpışma sesi, izleyicilerin haykırışları ve sevinç çığlıklarına karışıyordu. Geoffrey derin bir nefes aldı. Kan, damarlarında hızlanırken, havada zafer kokusu alıyordu. Bir yıldan fazla süredir böylesine canlı hissetmemişti. Bilerek yenilmeyi aklından geçirmiş olması bile büyük bir aptallıktı. Bakışlarını tekrar Liliana'ya çevirdi, etkilenmiş bir şekilde mücadeleyi izleyen bir yüz görmeyi bekliyordu.

Liliana'nın yüzünü göremedi. İzlemiyordu bile! Bakışlarını kucağına sabitlemiş... Ne yapıyordu? Bir şeyler karalıyor gibi duruyordu.

O an sol tarafında müthiş bir acı hissetti.

Kalabalıktan inanılmaz bir tezahürat koptu.

Geoffrey geriye doğru sendeledi. Zayıf bacağının üzerine basmadan kendisini durdurdu.

"Puan!" Holbrook coşkuyla bağırdı.

Kahretsin, kendisini hiç umursamayan bir kadına bakarken dikkati dağılmıştı. Yine ona baktı. İnsanların neye tezahürat ettiğini görmek için dahi kafasını kaldırmamıştı.

Geoffrey başını iki yana salladı, belki de göründüğü gibi değildi. Dövüşün son anları için pozisyonunu aldı. Holbrook ile daire çizerken, Liliana'nın diğer kadınlardan farklı olup olmadığını düşündü. Halası onu oyun alanına zorla getirdiğinden beri huzursuzdu. Oradan kaçmak için can attığı her halinden belliydi. Annesinin tüm bu hazırlıklarını ne kadar manasız bulduğunu belirttiğinde, Liliana buna karşı çıkmamıştı. Açık açık belirtmese de bu konuda aynı fikirdeydiler. Hatta-

Çat! Geoffrey, Holbrook'un hamlesini zorlukla durdurmuştu. Holbrook hayıflandı. Geriye adım atarak uzaklaştı. Geoffrey'nin baldırı zonkluyordu ve beli kaskatı kesilmişti. Liliana'yı zihninden fırlatıp attı, onu şu anda düşünemezdi. Duruşunu sabitledi, artık adım atması imkânsız hale gelmişti. Ağırlığını sağ bacağına verip kılıcın kabzasını sıkıca kavradı. Holbrook'un yaklaşmasını bekledi. Eğer Geoffrey kazanacaksa, kıvraklığıyla değil gücüyle ve kurnazlığıyla kazanmalıydı.

Holbrook yaklaşırken yüzünde kazanma isteği vardı. Hamlesini yaptı. Geoffrey kılıcını indirip bu hamleyi engelledi. Holbrook soluna doğru adım atıp tekrar saldırdı. Geoffrey bu darbeyi savuşturmak için hızlıca sağa kıvrıldı.

Dan Holbrook, Geoffrey'nin zayıf yanının ne olduğunu fark etti. Gözlerini kıstı. Ağzının bir ucu, muzaffer bir gülüşle yukarı kıvrıldı. Geoffrey'ye sağdan yaklaşıp son vuruşu indirmek için kılıcını kaldırdı.

Geoffrey eğildi - vücudu acı içinde sızladı - kılıcı sağ eline geçirdi. Sonra kılıcı arkasına alıp sol eline geçirdi. Gerçek bir kılıçla bu hareketi yapamazdı.

Holbrook ıskaladı. Geoffrey sol eliyle kılıcını kaldırıp Holbrook'un yan tarafına bir darbe indirdi. Herkes heyecanla izlerken, Geoffrey'nin bacağı boşaldı ve dizlerinin üzerine düştü.

"Lanet olsun Stratford!" Holbrook haykırdı. Geoffrey'yi kaldırmak için elini uzatıp gülümsedi. "Bir an için kazanacağımı sandım."

"Ben de öyle sandım," diye homurdandı Geoffrey. Ayağa kalkıp başıyla selamladı. Doğruldu, acıyı görmezden gelip izleyenlere doğru döndü. Gözleri sadece bir kişiyi arıyordu.

Liliana da kalabalıkla birlikte ayağa kalkmıştı. Diğerleri gibi alkışlamasa da yüzünde bir gülümseme vardı.

Uşaklardan birisi, elinde bir buketle koşarak alana girdi. Annesinin ayarlamalarına göre, kazanan kişi seçtiği kadına güller sunacaktı.

Geoffrey, özel isteğinin uşak tarafından gerçekleştirilip gerçekleştirilmediğini merak etti.

Doğruldu. Çiçekleri Liliana'ya sunmadan önce kıyafetindeki tozları temizledi. Çok kolay olmamıştı belki fakat müsabakayı kazanan kişi olmayı başarmış ve bu başarısıyla manasızca gururlanmıştı. Şimdi ödül olarak bir kadının övgüsünü alacaktı. Buketi uşaktan alıp gülümsedi. Her şey kusursuzdu.

Liliana'ya döndü. Parıldayan saçlarına baktı, topuzu biraz gevşemişti. Serbest kalan birkaç bukle, sanki Lilia-

na'nın yüzüne değmeden edemiyormuş gibiydi. Onları suçlayacak değildi, mest edici bir güzelliği vardı.

Geoffrey ona doğru ilerlerken, Liliana kıpırdandı. Çok küçük bir hareketti ama farkına varıp hemen kendisine çekidüzen verdi. Bu, Geoffrey'nin gözünden kaçmamıştı. Liliana bakışlarını başka yöne çevirdi. Herkes tarafından izlenmekten hoşlanmadığı anlaşılıyordu. Bunların hiçbiri ona göre değildi.

Onu anlayabiliyordu Geoffrey. En doğru kadını seçtiğinden emindi. Eğer gerçekten Geoffrey'yi elde etmek gibi bir niyeti olsaydı, ona yaklaştığı sırada yüzünden mutluluk okunuyor olması gerekirdi. Geoffrey tarafından seçilen güzel kadın olduğu için gururlanıp, cilveli cilveli gülümserdi.

Tam aksine, yüzünde sahte bir gülücükle dimdik duruyordu.

Geoffrey onun önünde durdu. Müsabakadan önce aptal gibi hissetmiş ama şimdi o hissin yerini heyecan almıştı.

"Bu sizin için leydim," dedi buketi uzatırken.

Liliana çiçekleri kabul edip bakışlarını indirdi. Yüzündeki gülümseme biraz daha yumuşadı. Gülücük, Geoffrey'nin içini ısıtmıştı.

Liliana, gözlerini Geoffrey'ye dikti. "Biraz dikenli ama moru tutku dolu," diye mırıldandı çok alçak bir sesle. Ses tonu, Geoffrey'yi iliklerine kadar şehvet içinde bırakmıştı. Kirpidikenini bu kadar kısa sürede bulmayı başardığı için uşağına teşekkür etmeliydi. Bu jesti karşısında Liliana'nın tepkisi görülmeye değerdi.

Güzelliği karşısında nefesi kesildi Geoffrey'nin. Çıkık elmacık kemikleriyle ve ince çenesiyle *gerçekten* bir kraliçe gibiydi. Ağzına bakınca büyüleniyor, İngilizlere kıyasla biraz daha koyu olan teninin parlaklığı göz alıyordu. Eskiden şövalyeler böylesini bile bulamazdı, diye düşündü.

Sonra Liliana kendine geldi ve buketi sandalyeye bıraktı. Yüzünde yine sahte bir gülücük vardı. "Tebrik ederim lordum," dedi, sesindeki duygu gitmişti. "Çok etkileyici bir gösteriydi, galip gelmenize de epey şaşırdım."

Kan Geoffrey'nin beynine sıçradı. "Şaşırdınız mı?" diye bocaladı.

Liliana başını salladı. "Daha doğrusu şoke oldum. Haliniz perişandı," diye vurguladı. Gözleriyle aşağıyı işaret ediyordu. "Sizin yerinizde olsam, ayak hareketlerime odaklanırdım. Dövüş boyunca öylece dikilip düşmanınızı kaba kuvvetle yenemezsiniz. Ayaklarınız da hareketli olmalı."

"Hareketli..." Geoffrey Liliana'nın sözünü tekrarladı. Beli acıyla feryat ediyordu.

"Kesinlikle," diye yanıtladı Liliana dürüstçe. "Lord Holbrook çok daha iyi bir şövalye. Sonda yaptığınız o hile olmasaydı, kesinlikle mağlup olurdunuz."

Hile mi? *Hile!* Az önce bu kadına "kraliçe" mi demişti? Bundan olsa olsa balıkçı karısı olurdu! Eğer etraflarında onları izleyen bir kalabalık olmasaydı, bir tane- "Nasıl bu kadar eminsiniz?" diye soruverdi Geoffrey, Liliana'nın bir şeyler karalamakla meşgul olduğunu hatırlayıp. "Müsabakayı neredeyse hiç izlemediniz." Liliana'nın ellerinin boş olduğunu görünce arkasına baktı. Sandalyenin üstünde, buketin altında bir kâğıt parçasının ucunu gördü. Uzanıp kâğıdı aldı. Ne yazmıştı acaba?

Liliana sesli bir şekilde nefes aldı. Kâğıdı tutmaya çalıştı ama nafileydi. "Çok ayıp!"

Geoffrey duymazdan geldi ve kâğıdı açıp baktı. Bir kez daha baktı. Harrow'da küçük bir çocukken hiç anlayamadığı matematik işlemlerine benziyordu. Uzun uzun sayılar, ekleme ve çıkarma işlemleri ve eşittir işaretleri... Bazı yerlerde sayı yerine küçük oklar ve harfler vardı.

"Nedir bu?" diye sordu merakla.

"Sizi ilgilendirmez." Liliana kâğıdı almak için elini uzattı.

Geoffrey kâğıdı vermedi. Liliana dudaklarını sıktı ve gözlerini kıstı. Karşılığında kont bir kaşını kaldırdı.

Liliana iç çekerek, "Bir teamül üzerine çalışıyordum," dedi.

"Teamül mü?" Tekrar kâğıda, sonra Liliana'ya baktı.

Liliana alev saçan gözlerle bakıyordu. Kaşlarının arasında V harfi oluşmuştu sanki. "Bir teorimi kanıtlamak için biyolojik bir tepkime ile kimyasal bir tepkimeyi birleştirmeye çalışıyordum," dedi. Parmaklarını şıklatıp kâğıdı beklediğini ifade eden bir şekilde elini açtı. "Sizin anlamayacağınız bir şey."

Bu sefer Geoffrey dudaklarını sıktı. Evet, anlamadığı bir konuydu ama bir genç kadının bunu böyle ifade etmesinden hoşlanmamıştı. Belinin yaşattığı sancıdan bihaber, ayak hareketleriyle ilgili yorum yapmasından da hiç hoşlanmamıştı. Bir kez olsun kılıç kullanmamış bir kadın olduğuna iddiaya girerdi.

Kağıdı geri uzattı. "İsteksiz beyefendileri yoldan çıkarmak için bir aşk iksiri yapıyorsunuz herhalde," dedi öfkeyle. Arkasını döndü.

Geoffrey uzaklaşırken Liliana'nın şaşkınlıkla çıkardığı sesi duydu.

Puan Geoffrey'ye.

Geoffrey ikinci müsabakayı bitirdiğinde çok daha rahatlamış hissediyordu. Bu sefer bindiği kendi atı olmasa da bir atın üstünde olmak onu hep sakinleştirirdi.

Yüzünü Liliana'ya dönünce yine tepesi attı. Lanet ka-

dın. Dün akşam onu kollarına aldığından beri, allak bullak olmuştu. Bir taraftan arzularına yenik düşüyordu. Öbür taraftan aynı hisler içinde olduğunu itiraf edene kadar Liliana'yı pataklamak istiyordu. Bunlar dışında bir de kim olduğunu öğrenmek istiyordu. Neden onu daha önce sosyetede görmemişti? Daha da önemlisi, neden bu kaba ve sinir bozucu kıza bu kadar kafayı takmıştı? Kafası sorularla dolup taşmıştı. Liliana'ya nasıl yaklaşması gerektiğini çözebilmek için ikinci bir beyne ihtiyacı vardı.

Liliana ise kabalık etmeden ama hiç heves de göstermeden, elindeki kurdelelerle orada öylece duruyordu. Sıkılmış görünüyordu. Sosyetede neden görünmediğine şaşırmamak gerekirdi, bir at kadar ifadesiz duruyordu. Yaklaşanı ısırırdı belki de.

Geoffrey atını Liliana'nın önünde durdurup başıyla selamladı. "Leydim?"

Liliana ileri doğru adım attı. Diğer kadınlardan çok daha uzundu. Atı ürkütücü bulmamıştı. Diğer kadınlar şövalyelerine korkarak yaklaşırken, o ata yem bile vermişti. At burnunu sürterek ve kişneyerek karşılık verdi. Liliana neşeyle gülümsedi. Geoffrey lanet olası atın da gülümseyerek yanıt verdiğini görür gibi oldu.

Elbette at onu sevecekti, kadın elma gibi kokuyordu. Biraz da limon çiçeği. Kokuyu hatırladıkça tutku dolu öpüşmeleri, tüm detaylarıyla gözünün önünde beliriyordu. Kollarında ne kadar da kusursuzdu dün gece, öpüşmeleri ne kadar doğaldı. Ne kadar doğruydu her şey. Geoffrey kasıklarında yoğun bir hareketlenme hissetti.

Tüm bunlardan habersiz Liliana atın burnunu okşadı ve kurdeleyi dizgine bağladı. "İyi şanslar," dedi. Öyle bir ifadeyle söylemişti ki Geoffrey dileğin kendisi için değil, at için olduğunu düşündü.

Harika. Şimdi de bir atı kıskanıyordu.

Dizginleri vurup alana doğru yöneldi. Yeşil alanda yuvarlak fıçılar ve atların üzerinden atlaması için tahta bariyerler vardı. Parkur sert dönüşler ve zor manevralardan oluşuyordu. Üzerinden onca at geçtikten sonra çimenlerin bakımının nasıl yapılacağını düşünemiyordu bile. Belki de annesine yaptırtmalıydı.

Başlangıç çizgisindeki yerini alınca, atı hafifçe kişnedi. Parkuru gözden geçirdi, zihninde bir strateji belirlemeye çalıştı. Kendisi için kolay olsun diye tasarlanmış bir parkurdu. Bu yüzden yarışmaya kendi atı Grin'le katılmamıştı, çünkü diğer atlara tur bindirecek kadar tecrübeli bir savaş atıydı. Zaten kuyruğuna renkli kurdele bağlanmasından büyük bir utanç duyardı.

Holbrook, atıyla Geoffrey'ye yanaştı. "Pek galip gelmiş gibi durmuyorsunuz?" diye sordu gülmemeye çalışarak.

Geoffrey homurdandı. Lanet olsun. Liliana ile yaşadığı münakaşa keşke duyulmasaydı. "Kadınlar işte."

Holbrook kahkaha attı ve Geoffrey de güldü. Genç vikonta kanı ısınmıştı. Parlamentoda konuşulacak bazı mevzular hakkında onunla birlikte çalışmak istiyordu.

"Belki de biniciliğinizle onu bu sefer etkilersiniz," dedi Holbrook.

Kont, Liliana'ya bir bakış attı. Genç kadın yine bir kâğıda bir şeyler karalamakla meşguldü.

Geoffrey şüphelendi.

Borazanlar ötünce atlar yerlerinden fırladı. Geoffrey'nin atı yavaş bir çıkış yapmıştı. Endişelenmedi. Engellerin olduğu kısma gelince arayı kapatacaklarını düşündü. Atın her şaha kalkışında Geoffrey belinde sancı hissediyordu fakat umursamıyordu. Atın üstünde olmak, ona çok iyi geliyordu.

Engeli geçince atına sertçe yön verdi ve fıçılara doğru yöneldi. Diğer rakiplerinin gerisindeyken atını önce sola,

sonra sağa, ardından sola ve sağa yönlendirerek hepsini çabucak geride bıraktı.

İçini büyük bir heyecan kapladı. Öne doğru eğilip kafasını atın kafasının yanına indirdi. Bitiş çizgisini uçarcasına geçtiler. En yakın yarışmacı birkaç boy gerilerinde kalmıştı.

Seyirciler neşeyle bağırdı.

En azından büyük bir çoğunluğu bağırmıştı. Gözleriyle Liliana'yı aradı. Yine sakin duruyordu, en azından bu defa gülümsüyordu.

Bir hizmetçi, Geoffrey'ye doğru koşup bir buket uzattı. Mor çiçekler sanki kendisiyle dalga geçiyor gibiydi. Belki de bu sefer bir demet ot daha iyi olurdu.

Tüm bu düşüncelerine rağmen, buketi Liliana'ya büyük bir nezaketle sunup çadıra dönmeye kararlıydı. Atını Liliana'ya doğru sürdü.

Genç kız ayağa kalkıp atın burnunu okşadı. "Aferin," diye mırıldandı hayvana. Alçak sesi Geoffrey'ye kadar ulaşmıştı ve bir anlığına okşananın kendisi olmasını diledi.

Liliana kafasını kaldırıp baktı. "Siz de çok iyi iş çıkardınız lordum," dedi. "Müthiş bir binicisiniz..."

Geoffrey'nin beklediği hakaret gelmedi. Gülümsedi. Aldığı övgü ona büyük bir keyif vermişti. Büyük bir özen ve nezaketle buketi uzattı. "Teşekkür ederim Bayan Claremont."

"Rica ederim." Gülümseyip buketi aldı ve bakma gereği dahi duymadan sandalyeye bıraktı. "Bu müsabakayı kazanmanıza kesin gözüyle bakıyordum. Sizce de diğer beylerin sizin gibi bir süvariye karşı mücadele vermeleri biraz centilmenliğe aykırı değil mi?" Yüzündeki gülümseme sabitti ve kirpiklerini kırpıştırarak masumca bakıyordu.

Geoffrey'yi ateş bastı. Dün gece olanlardan ötürü sandığından çok daha kızgın olmalıydı. Tüm gününü bu

çelişkili kızı memnun etmeye çalışarak geçirerek aptallık ediyordu.

"Diğerlerinin kazanmak istemediğini sanıyorum," diye yanıtladı sesini çok yükseltmeden. "Buketi sunacakları hanımın sizin gibi olmasından korkuyor olabilirler." Atını çevirip çadıra yöneldi.

Liliana'nın söylediğine kıyasla kendi cevabı oldukça zayıf kalmıştı. Gerçekten söylemek istedikleri de herkesin içinde söylenebilecek laflar değildi.

Geoffrey dişlerini sıktı.

Puan Liliana'ya.

7

Kont uzaklaşırken Liliana kendisini tebrik etti. Kahkaha atmamak için zor duruyordu. Her şey tam planladığı gibi gidiyordu! Stratford'un gözlerinde cinayet işleyecek kadar büyük bir öfke görmüştü. Liliana için bir niyeti varsa bile, artık bugünden sonra ona yaklaşmak istemeyecekti.

"Sen delirdin mi kızım?" Eliza öfkeyle fısıldadı arkasından. "Stratford'u o hale sokmak için kim bilir ne dedin?"

Liliana şaşkınlıkla döndü. Halası kalabalığın arasından sıyrılmış, yanına kadar gelmişti. Yüzü sakin görünüyor ama gözleri ateş saçıyordu.

Liliana hızla düşündü. Halasının kafasını karıştırmak da istemiyordu, aksi takdirde işler iyice zorlaşabilirdi.

"Yeni bir strateji halacığım," diye fısıldadı Liliana. "Bir teori."

Halası gözlerini kırpıştırıp dudaklarını büzdü. "Senin şu teorilerin!"

"Bir düşün," diye ikna etmeye çalıştı. "Bir servetim veya önemli bir şahısla- "

"Sen bir markinin yeğenisin," diye söylendi Eliza.

"Bağlantım yok." Liliana cümlesini kısık sesle tamamladı. "Fakat buradaki diğer genç hanımlar üst tabakadan ailelerden geliyorlar. Stratford bunu düşününce, iyi bir çift olmadığımızın farkına varacaktır."

"Sen de bunu ona hızlıca göstermek, işini kolaylaştırmak derdindesin, öyle mi?" diye sordu Eliza.

Yapmam gerekenlerin arasında o da var, evet. "Elbette hayır," diyerek Liliana, halasını teselli etmeye çalıştı. "Benim amacım Stratford'a bir çimdik atmak, beni bir daha asla unutmamasını sağlamak." Kendisini aptal gibi hissetse de söylediklerinin halasının hoşuna gitmesini diliyordu. "Ancak bu şekilde diğerlerinden farklı olabilirim."

"Aptallık." Halası iğrenmiş bir surat ifadesiyle kafasını salladı. "Ancak benim erkek kardeşim senin gibi inatçı ve düşüncesiz bir kız dünyaya getirebilirdi," diye mırıldandı. Duruşunu iyice dikleştirip Liliana'nın dibine kadar girdi. "Bu mantıksız tavırlarına son vermeni ve gidip Stratford'dan özür dilemeni emrediyorum."

Liliana'nın içi halasına karşı öfkeyle doldu. Hayatının büyük bir kısmı boyunca, babası hakkında böyle eleştirilerde bulunmuştu. Olduğu gibi davrandığı için de özür dilemeyecekti. Evet, biraz abartarak yapmıştı belki fakat tam olarak kabalık yaptığı söylenemezdi. Sadece aklındaki düşünceleri açıkça söylemişti. Stratford'un ayakları gerçekten de içler acısı durumda değil miydi? Binicilik konusunda diğerlerinden çok daha tecrübeliyken, böyle bir müsabakada yer almak haksızlık değil miydi? Söylediği her şey doğruydu.

"Özür dilemeyeceğim," dedi Liliana. "Stratford gibi bir beyefendi, önünde diz çökecek, ona yaranmaya çalışacak onlarca kız bulabilir. Zorluk çıkaranlardan daha çok hoşlanacağına inanıyorum."

Liliana kelimeler ağzından çıkar çıkmaz kaşlarını çattı. Sandığından daha mantıklı şeyler söylemişti. Hatta sanki bir kısmı doğruydu. Kahretsin, biraz kıvılcım çıkartmak için söylediği laflar her şeyi mahvetmiş olabilir miydi? Hayır! İşte bu felaket olurdu.

Halası onu haksız çıkarmak için ağzını açtı ancak Liliana araya girdi. "Yine de önerinize kulak vereceğim," diyerek onu sakinleştirmeye çalıştı. Zararın neresinden dönse kârdı. "Stratford'a büyük bir saygı ve ihtimamla yaklaşacağım."

Halası ona şüpheyle bakıp kalabalığa karıştı.

Liliana buketi sandalyeden aldı ve yandaki boş sandalyenin üzerine bıraktı. Oturdu, kafası karışıktı. Stratford zor olanlardan hoşlanıyordu belki fakat sivri diline katlanmak istemiyor olabilirdi.

Gözleri kontu aradı. Üçüncü etkinlik için de saha hazırlanmıştı. Biraz ötedeki fıçıların üzerine hedefler asılmıştı. Bu seferki okçulukla ilgili bir oyun muydu?

Sağ taraftaydı Stratford. Diğer adamların yanında duruyordu. Tabancaları kontrol ediyor gibi görünüyorlardı. Demek bir atış müsabakasıydı.

En azından bu sefer erkeklik taslayabileceği hareket ve manevralar sergileyemeyecekti. Tüm gün boyunca gözünü Stratford'dan alamamıştı. Tamam, kılıç dövüşündeki ayak becerileri kötüydü fakat bir erkek olarak, tam olması gerektiği gibiydi. Adamdan güç ve azim akıyordu. Yoğunlaşmış, dikkatli bir şekilde silahını temizliyordu. Bu konsantrasyonu yatak odasında bir kadına yönelttiğinde...

Liliana kızardığını hissetti. Kâğıdını tekrar eline aldı. Bu devasa çekimi açıklayamıyor, aklı böyle karışık olduğu durumlarda hep yaptığı şeyi yapıyordu: zihnini matematiğe odaklıyordu. Ne var ki bu sefer işe yaramıyordu. Formülündeki üç hatayı karaladıktan sonra kâğıda bakmayı bıraktı.

Stratford, Liliana için tam bir bilinmezdi. İlk başlarda onun kendisini iş üstünde yakalama derdinde olduğunu sanmış, sonrasında da buketi sunarkenki centilmenliğine ve övgü bekleyen yaklaşımına şaşırmıştı. Aslında övgüyü

hak etmişti. İyi mücadele etmekle kalmamış, aynı zamanda büyük bir acıya katlanmıştı. Üstelik kazanmıştı. Ona böyle hakaret ettiği için suçlu hissetti.

Gerçekten de onu etkilemeye mi çalışıyordu? İçinde sıcak bir duygu belirince bastırmaya çalıştı. Öyleyse bile bunu önemsememeliydi.

Günün geri kalanını aklı başında bir hanım gibi davranarak geçirse fena olmazdı. Eğer halası yaptıklarını fark etmişse, diğer izleyenler de fark etmiş olmalıydı. Böyle devam edemezdi. Son müsabakayı da Stratford kazanırsa, onu övecekti. İğneleyerek değil, bu sefer ciddi olacaktı. Dikkatleri daha fazla üzerine çekmemeliydi. Hem Stratford, kendisinin ne işler karıştırdığıyla ilgilenmiyorsa, sonrasında ortalıktan kaybolup araştırmalarına devam edebilirdi.

Kalabalıktan yükselen uğultu, yarışmacılar yerlerini alınca kesildi. Liliana dik bir şekilde oturmuş, gözlerini oyun alanına dikmişti. Bu müsabakayı ilgiyle izleyecekti.

Her bir yarışmacı arasında bir-iki metre boşluk vardı. Arkalarında barut ve yedek mermilerle bekleyen yardımcılar duruyordu. Stratford, kalabalığa en yakın duran yarışmacıydı. Liliana için müthiş bir seyirlik olacaktı.

Borazanlar ötünce, her bir yarışmacı kolunu kaldırdı. On iki tabancadan kulakları sağır eden bir ses yükseldi. Sarı elbise giymiş kız istem dışı bir çığlık attı. Liliana ise gözlerini devirdi.

Stratford'un titiz bir şekilde tabancasını tekrar doldurduşunu izledi. Barutu dikkatlice döküyordu. Hedefe odaklanmış ve tetiği çekmeye hazırlanırken, sıyırdığı gömleğinin altından kolundaki kas hareketlerini çok net görebiliyordu. Namlu bir kez daha patladı.

Tekrar barut döküşünü izledi. Tam dökmesi gerektiği kadar dökmesini, bir kimyager olarak etkileyici bulmuştu.

Evet, bir de o konsantrasyonu vardı tabii. Yüzü tekrar kızarınca başka yöne baktı.

Beş atıştan sonra tüm yarışmacılar silahlarını indirdi. Yardımcıları hedefleri alıp çadırın yanındaki bir masaya koydu. Jüri hedefleri inceledikten sonra Stratford bir kez daha galip ilan edildi.

Liliana bu sefer ayağa kalkıp diğer herkes gibi alkışladı. Şirin bir gülümsemeyle onu tebrik edeceği anı beklemeye koyuldu.

Fakat bir elinde baş aşağı tuttuğu buketle, diğerinde de hedeflerden biriyle kendisine doğru gelen adam pek centilmen durmuyordu. Hantal hantal yürüyen, kavga çıkarmaya hazır biriydi gelen.

"Tebrikler- " Liliana söze başlamışken Stratford buketi ona doğru fırlattı. Sert bir şekilde fırlatmamıştı fakat umursamadığı da belli oluyordu. Liliana sarı güllerden oluşan buketi alıp göğsüne doğru tuttu. Buketi fırlatmasını görmezden gelmişti.

Geoffrey hedef tahtasını yüzüne doğru tutunca bir adım geri atmak zorunda kaldı.

Beş kurşun da neredeyse tam on ikiden vurmuştu.

Liliana boğazını temizledi. "Çok başarılı lordum."

Stratford hedef tahtasını aşağı indirip baktı. "Tüm söyleyecekleriniz bu kadar mı?"

"Şey, evet, ben- "

"Şu yüzden soruyorum Bayan Claremont, atış tecrübelerimin çoğu hareket halindeki bir atın üstündeyken tüfekle gerçekleşmiştir. *Tabancayla* değil."

Liliana ne söyleyeceğini bilemeden kafasını yukarı aşağı salladı.

"Yani galibiyetim sizin centilmenlik anlayışınızla örtüşüyor mu?"

Liliana tekrar kafasını salladı. Afallamıştı. Planı sandığından çok daha çabuk işe yaramıştı.

"Duruşumu onayladınız mı peki?" diye devam etti. "Çok fazla öne veya arkaya eğilmiş miydim?"

"Duruşunuz kusursuzdu," dedi Liliana yavaşça.

Geoffrey iyice dik durarak Liliana'ya tepeden baktı. "Yani siz bile o küçük, belirsiz standartlarınızla performansımda yanlış bir şey bulamadınız mı?"

Liliana gözlerini kıstı. Küçük mü? Belirsiz mi? Böyle hava atmasına daha fazla dayanamayacaktı. Evet, kendisi kabalık etmişti belki ama şimdi Geoffrey tam bir dangalak gibi davranıyordu.

Liliana ona doğru bir adım attı, o da duruşunu dikleştirdi. Kendisini ezdirmeyecekti. "Madem sordunuz," dedi kendisini tutamayarak, "hedefi tam on ikiden bir kez bile vuramamışsınız."

Stratford patlamadan önce kanın yüzüne doğru hücum edişini gördü Liliana.

"Kimse çakmaklı silahla tam hedefi vuramaz!" diye haykırdı elleriyle havayı döverek. "Barutun ateş alması uzun sürdüğü için hedefi tutturamayabilirsiniz!"

Liliana titredi.

Stratford çenesini sıkmış ve öyle bir bakış fırlatmıştı ki Liliana nefes almaktan bile korkmuştu. Kaba kuvvet uygulayacağını düşündüğünden değildi korkusu ama onu daha önce hiç böyle öfkeli görmemişti.

Geoffrey kendisini toparladı ve umursamayan bir ifade takındı. Konuştuğunda sesindeki soğukkanlılık ve kayıtsızlık fark ediliyordu. "Zaten bir kadın ne anlar ki erkeklerin işinden?" Omzunu silkerek alaycı sözlerini sonlandırdı ve arkasını döndü.

Liliana derin bir nefes aldı. Kahkaha atmak istiyordu, diğer taraftan da müthiş bir öfke büyüyordu içinde. "Erkeklerin işi mi?" diye sordu. Hayatı boyunca kendisine hep *erkeklerin işine* karışmaması gerektiği söylenmişti.

Sanki erkeklerin bir gıdım beyni varmış gibi! Sanki çocuk yapmak dışında dünyaya başka katkıları, karmaşık bilimsel teorileri anlayacak kapasiteleri varmış gibi!

Hayır, buna izin veremezdi. Liliana cesur bir adımla öne çıktı. "Bahse girerim lordum," diye konuşmaya başladı alay edercesine, "karşımızdaki bu kadın o silahı hem daha hızlı ateş eder hale getirebilir, hem de hedefi tuttırması için ayarlarını düzeltebilir."

Stratford durup arkasını döndü. İkisinin de kaşları kalkmıştı. Etraflarındaki insanlar merakla izliyordu. Liliana, halasının homurtularını kalabalık içersinden bile duyabiliyordu.

"Peki bunu nasıl yapabileceğinizi düşünüyorsunuz?" diye sordu Stratford, sesinde alaydan çok şaşkınlık vardı.

"Orası sizi pek ilgilendirmez," diye yapıştırdı cevabı Liliana. "Bahse giriyor musunuz, girmiyor musunuz?"

Stratford gözlerini kısarak baktı. "Olabilir Bayan Claremont," dedi kısa bir sessizlikten sonra. "İddialarınızı nasıl test edeceğiz? Beni vurmayı mı deneyeceksiniz?"

Liliana karnına kramp girdiğini hissetti. Daha önce hiç silah kullanmamıştı, bir hedefi vurma şansı çok düşüktü.

"Çünkü ayarlarının düzelip düzelmediğini kolayca anlayabiliriz fakat bir silahın daha hızlı ateş edip etmediğini anlamak için iki silahı aynı anda ateşlememiz gerekir," diye açıkladı Geoffrey. Yüzünde Liliana'nın ateş edemediğini bilmenin verdiği bir tebessüm vardı.

Liliana dişlerini sıktı. "Bu konuda tecrübem yok," diye kabullendi.

Stratford onayladı. "Pekâlâ o zaman, çok cezbedici bir iddia olsa da sizle bu durumda nasıl bahse girebilirim bilmiyorum. Yerinize geçecek birini bulursanız, o zaman fikrim değişebilir."

Sessizlik sürdükçe Liliana'nın cesareti kırılıyordu. Tabii

ki kimse kendisi yerine Stratford'a meydan okumayacaktı. Gözlerini kapattı. Hem kendisini aptal yerine düşürmüş, hem de tüm dikkatleri üzerine çekmişti. Tek tesellisi, böylesine küçük düştükten sonra insanların onun ortada pek görünmek istemeyeceğini düşünecek olmasıydı. Böylece zaman kazanabilir, evdeki aramalarına devam edebilirdi.

Tabii bunun için evden kovulmaması gerekiyordu.

"Hanımefendinin yerine ben ateş edebilirim," dedi tok bir ses. Liliana gözlerini açıp döndü. Kalabalık ikiye ayrıldı ve bir adam öne çıkarak Liliana'nın yanında durdu. "Öğlen oyunlarını kaçırdım, biraz hareket iyi gelecektir."

Liliana rahatladı. Kurtarıcısını tanımıyordu, daha önce hiç görmemişti. Somerton Park'a geldiği andan beri ona hiç rastlamadığına emindi.

Onun da saçı Stratford'unkisi gibi simsiyahtı ama tek benzerlikleri buydu. Işıldayan yeşil gözleri, onları çevreleyen siyah kirpikleri ve tuhaf duruşu ile çingeneleri andırıyordu.

Konttan daha uzun ve inceydi. Stratford'un aheste ve sıcak gülüşüne kıyasla, daha atik bir gülümseyişe sahipti. Ancak Liliana, Stratford'u gördüğünde hissettiklerini bu adama karşı hissetmemişti. Bu gerçek onu sinir etmişti.

"Tabii, siz de onaylarsanız matmazel?" diye sordu yabancı, Liliana'ya doğru hafifçe eğilerek.

Liliana yutkundu, "Büyük bir zevk duyarım...?"

Adam doğruldu ve güldü. "Stratford, leydiyi yeni temsilcisiyle tanıştırmayacak mısın?"

Stratford hiddetlenmişti. "Bayan Liliana Claremont ve Lord Derick Aveline, Scarsdale Vikontu'nun varisi."

"Sizle tanışmak büyük bir zevk Bayan Claremont," dedi Aveline. Liliana hızlıca dizlerini büküp selam verdi. "Ee, başlayalım mı?" Aveline Liliana'yı koluna takarak oyun alanına doğru adım attı.

"Henüz değil," dedi Stratford. Liliana'nın bakışları tekrar kontun üzerindeydi. "Bahsin şartları konusunda bir anlaşmaya varmamız lazım. Aklımızdan ne gibi şartlar geçiyor Bayan Claremont?"

Ah, kahretsin. Çok uzamıştı her şey. Gidip ondan babasının ölümüyle ilgili ne biliyorsa anlatmasını isteyemiyordu. Ondan tek istediği buydu oysa.

"Şu an aklıma pek bir şey gelmiyor," diye yanıtladı. *Bu tanrılarının ne kadar manasız olduğunu gösterme isteğimi saymazsak.*

Stratford şimdi de bahse girmenin erkek işi olduğunu anlatan bakışlarla Liliana'yı izliyordu. Lanet olsun.

"Benim bir fikrim var," diye araya girdi Aveline. "Anladığım kadarıyla Stratford bugün oyunları sizin için oynadı, öyle değil mi Bayan Claremont?"

Liliana başıyla onayladı.

"Yani akşamın geri kalanında ve yemekte ona eşlik edeceksiniz?"

Liliana o kısmı bilmiyordu. Yine de başını salladı.

"Artık sizi temsil eden ben olduğuma göre, bahsi biz kazanırsak akşamı benimle geçirmenizi öneriyorum."

Teklif zararsız görünüyordu. Üstelik Stratford'un gözetiminden de kurtulabilirdi. "Mümkün," diye yanıtladı. Bu Stratford'a bir hakaretti fakat Liliana'nın umrunda değildi. "Ya kaybedersek?" Stratford'a baktı. Kaskatı duruyor, çenesini sıktığı yanağındaki hareketlilikten belli oluyordu.

"O zaman Bayan Claremont benimle vakit geçirecek. Tüm davet boyunca."

Arkalardan bir yerden birisinin şaşırma sesi duyuldu.

"Her kahvaltıda, her öğlen yemeğinde, her akşam yemeğinde ve tüm etkinliklerde."

Ne? Yüce İsa adına, bu olamazdı. "Bence bu pek- "

"Pek dengeli bir anlaşma olduğu söylenemez," diye Li-

liana'nın sözünü kesti Aveline. Liliana'nın hoşuna gitmese de doğruyu söylemişti.

"Olabilir ancak benim şartım budur," dedi Stratford sert bir sesle.

"O halde aynı şartı ben de koyuyorum. Biz kazanırsak, Bayan Claremont'a burada geçireceği süre boyunca *ben* eşlik edeceğim," diye yanıtladı Aveline.

İmkânsızdı. O zaman evi aramaya devam edemezdi. Buna bir son vermeliydi.

"Anlaştık," dedi Stratford elini uzatarak.

Aveline uzanıp Stratford'la el sıkıştı.

Bu Liliana'nın bahsiydi. Onlara ne oluyordu! "Efend-"

Aveline kolunu sıktı ve kafasını eğdi. "Her şeyi daha fazla berbat etmeyin," diye fısıldadı. Liliana afalladı. Haklıydı.

"İkiniz arasında ne olup bitiyor bilmiyorum ama önümüzdeki iki haftayı Stratford ile geçirmek istemiyorsanız, bizim kazanacağımızdan emin olmalıyız," dedi Aveline. Atış çizgisine doğru döndüler.

Kalabalık mest olmuş bir şekilde sessizce olup biteni takip ediyordu. Sanki birbirine çarpmış iki at arabasını izliyorlardı. Uşaklar koşarak iki tane hedef tahtası getirdiler.

Liliana'nın karnı altüst olmuştu. Artık kadınlık gururundan fazlası tehlikedeydi.

Tanrı yardımcısı olsun, bu bahsi kesinlikle kazanmalıydı.

8

"Bu iki silahın aynı şekilde, aynı malzemeden yapıldığını onaylıyor musunuz beyler?" Liliana'ya Vikont Holbrook olarak tanıştırılan sarışın adam, Stratford ve Aveline'in arasında duruyordu. İkili, silahları elleriyle tarttı. Stratford elindekini incelemeyi bitirince, Aveline ile takas etti.

Liliana kıpırdandı. Ağırlığını bir o ayağına, bir bu ayağına veriyordu. İkili, silahları onaylayıp Holbrook'a uzattı.

"Her şeyin adil olduğundan emin olmamız için Aveline, atış becerilerinin ne alemde öğrenmem gerekiyor," dedi Holbrook. Karşılığında cevap alamayınca durumu açıklık getirdi. "Söylemek istediğim şu, Stratford'a rakip olabilecek kadar yetenekli misiniz?"

Liliana, Aveline'e baktı. Ceketini çıkarmıştı ama yeleği ve boyun bağı duruyordu. Deve tüyü renkli tozlukları ve bordo çizgili gömleğiyle, kabarık kollarını sıvarken çok görkemli duruyordu. Tanrı aşkına, Aveline gibi bir şehirli, nasıl olur da Stratford gibi bir askere rakip olabilirdi?

Aveline, Holbrook'u anladığını ifade ederek gözlerini kıstı.

"İyi bir atışçıyım," diye belli belirsiz yanıtladı.

İyi bir atışçı mı? Liliana feryat edecek gibi oldu. Daha oyun başlamadan hiç şansı olmadığını kabul edebilirdi. Aveline'in yüzündeki kibar gülümseme de hiç güven ver-

miyordu. Rahat tavırlarının, oyunun ne kadar zor geçeceğinden bihaber olmasından değil, kendisine olan güveninden kaynaklanıyor olmasını diledi.

"Yine de açıkça söylemeliyim, henüz çakmaklı tabanca ile hedefi tam on ikiden vurabilmiş değilim," diye ekledi endişesizce.

Holbrook başını salladı. "Stratford, üzerinde değişiklik yapılmamış tabancayla atış yapacağınızdan, ilk seçim hakkı sizin." Silahları çevirip ahşap kabzaları Stratford'a dönük bir şekilde uzattı.

Kısa süreli bir tereddütten sonra, Stratford soldaki tabancayı seçti. Tek kelime etmeden atış çizgisine yürüdü. Yüzünde azim ve kararlılık vardı.

Liliana, kendisini defalarca Stratford'a bakarken yakalamıştı fakat kont, bu saçma anlaşmayı yaptıklarından beri bir kez bile dönüp bakmamıştı. Liliana bunu kabullenmek istemiyordu ama bundan hiç hoşnut değildi.

O sırada dikkatini Holbrook çekti.

"Bayan Claremont, tabanca üzerinde değişiklikler yapmanız için biraz zamana ve şey..." Holbrook kızardı, soruyu nasıl soracağını şaşırmıştı. "Alet edevata ihtiyacınız var mı?"

Alandaki herkesin bakışları üzerinde toplanınca göğsünün sıkıştığını hissetti. Bazıları, örneğin halası, kınayan bakışlarla fakat çoğunluk merakla seyrediyordu.

Onlara dönüp dil çıkarmamak için tüm varlığıyla direniyordu. Namlunun yarısını eğeleyip düzeltmesini mi bekliyorlardı? Herkesin bakışları arasında metali zımparaladığını hayal ederken gülmemek için kendisini zor tuttu.

"Birkaç dakika yeterli," diye yanıtladı. Kenarda beklemekte olan hizmetçiye eliyle işaret etti. Onun elbiselerinden birisini giyiyor olmayı diledi; kocaman ceplerinde her şeyi taşıyabilirdi. Derin bir nefes aldı, hâlâ kazanabilirdi. Birkaç değişiklik yapması gerekiyordu.

Hizmetçiye bir şeyler fısıldadı, sonra da Aveline'in yanına gitti. Aveline ayakta, silahına bakıyordu; Liliana yaklaşınca silahı ona doğru uzattı. "Bu silah üzerinde nasıl bir değişiklik yapmayı planlıyorsunuz?" diye sordu.

"Silaha asla dokunmam," dedi Liliana, "sadece barutla dokunabilirim. Tabancanın parçalarını iyice temizlediğinizden emin olun. Tortu bırakmayın. Nemli bir bezle iyice silin, gerekirse bir de kuru bezle silin. Sonra da mermiyi sürmeniz gerektiği gibi sürün. Ben barutu içine dökerim."

Aveline, Liliana'yı dikkatlice izledi. Keskin bakışlarıyla anlatılanları kafasında değerlendiriyordu. Sonra da söylediklerini uygulamaya başladı.

Aveline'i bunları yapmaya iten neydi? Gerçekten Liliana ile zaman geçirmek istiyor olamazdı. Olabilir miydi? İncinmiş gururuna yardım etmek için mi ortaya çıkmıştı? Yoksa en başından beri ne işler çevirdiğini biliyor muydu? Bu bahsi kazanmak, onun için Liliana'yı sürekli gözetim altında tutmak, araştırma yapmasını engellemek anlamına geliyor olabilirdi.

Yüzündeki ifadeden hiçbir şey anlayamıyordu.

Hizmetçi gelip Liliana'ya katlanmış bir mendil verdi. Kızcağızın anlamadığı yüzünden belli oluyordu. Liliana bunun için kızı suçlayamazdı. Son çare olarak bir hokkabazlık deneyecekti. İşe yarayacağından da emin değildi.

Liliana mendili açtı, içindekileri alıp mendili masaya bıraktı. Eldivenlerini çıkardı. Kumlu kristalimsi tozdan bir miktar alıp başparmağıyla ufaladı. Hizmetçinin getirdiği kaşıkla iyice ezdi. Tanecikler ne kadar küçük olursa, o kadar çabuk ateş alırdı. Bu işe yaramalıydı.

"Nedir bu?" diye sordu Aveline.

Liliana gülümsedi. "Sihir." Ezme işlemini bitirdi ve mendili içindeki barutla birlikte tutup kaldırdı. Aveline'e doğru yürüdü. "Tamam, şimdi haznenin üçte biri kadarını

barutla doldurun," diye talimat verdi. Sülfürün çürük yumurtaya benzeyen kokusundan rahatsız olmuştu. "Dikkat edin, çok fazla koymayın."

Aveline şaşırmış bir şekilde kaşlarını kaldırdı ancak tek kelime etmeden söylenenleri yerine getirdi.

"Harika," diye fısıldadı Aveline işini bitirince. "Eğer mümkünse..." diyerek kafasıyla etraflarındaki meraklı kalabalığı işaret etti. Aveline onun ne demek istediğini anladı ve yaptıklarının görünmemesi için durduğu yeri değiştirdi.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı Liliana. Mendilin içindeki malzemeden bir tutam alıp tabancanın içine doğru serpiştirdi. Emin olamadı, bir tutam daha ekledi. Saçından bir toka çıkarıp tozları karıştırdı. "Bu işe yarayacaktır," dedi.

Lütfen, lütfen, lütfen, bu işe yaramalıydı.

Aveline kaşları çatık bir şekilde atış çizgisindeki yerini aldı. Stratford ise hazır bekliyordu.

O an Stratford kafasını çevirip Liliana'ya baktı. Sabit bakışları genç kızı adeta eritiyordu. Niyetinin kazanmak olduğunu biliyordu Liliana, bakışlarından buna yemin ettiği anlaşılıyordu.

Geoffrey bakışını hedefe yöneltti ve Liliana hafif bir nefes aldı.

"Atış için hazır mısınız?" diye sordu Holbrook ve bir anda seyircilerin sesi kesildi.

Stratford ve Aveline hedeflerine odaklandı.

Liliana'nın kalbi yerinden çıkacak gibiydi.

"Nişan al..."

Liliana çenesini sıktı. O an gelmişti işte: Aptal konumuna düşecek veya haklı çıkacaktı. *Haklı çıksa da hem kadınlar hem erkekler tarafından aptal ilan edilecekti.* Kaşlarını çattı. En azından haklı çıkan bir aptal olmayı diledi. "Düzgün nişan al," diye fısıldadı, gözleri Aveline'in üzerindeydi.

"Ateş!"

İki net silah sesi duyuldu. Bir tanesi diğerinden daha önce gelmişti. Liliana çığlık atmamak için kendisini zor tuttu. Çıplak gözle yakalaması imkânsız olsa da Aveline'in tabancasının daha önce ateş ettiğinden emindi. Eğer hedefi de düzgün vurduysa, kazandılar demekti.

Uşaklar hedefleri almak için koştu. Liliana, hemen Aveline'in yanında bitti. Uşakları görmeye çalışırken nefesini tutmuştu.

"Vurmuş, çok iyi vurmuş!" diye bağırdı uşaklardan biri. "Lord Aveline, neredeyse tam on ikiden vurmuşsunuz."

Stratford'un hedef tahtasına bakan uşak omuzlarını silkti.

Liliana rahatlamış bir şekilde kocaman gülümsedi. Gözlerini kapadı. Tuhaf bir şekilde kendisiyle gurur duyuyordu. Jüri sonuçları hızlıca onaylandı ve kalabalıktan sesler yükseldi. "Güzel atıştı, Aveline" gibi cümleler duyuluyordu. Kalabalık dağılırken arada "Çok başarılıydınız Bayan Claremont" şeklinde fısıltılar da vardı.

Liliana konta baktı. Gözlerini kısmış kendisine bakıyordu. Bakışlarında öfkeden daha tehlikeli bir şey vardı.

"Evet, aferin Bayan Claremont." Lord Aveline'in gülümseyen yüzü Liliana'nın önünde belirdi. Stratford ile arasına girmişti. Tabancayı Holbrook'a uzattı. "Genelde biraz hedefin aşağısına doğru ateş ederim. Bu sefer size inandım ve tam hedefe doğru ateş ettim. Tabanca çok hızlı ateş etti!" Sırıttı. "Şimdi, nasıl yaptığınızı öğrenmek istiyorum."

"Kimya," diye yanıtladı Liliana. Kafasını uzatıp Stratford'u görmeye çalıştı fakat kont çoktan gitmişti. Nereye kaybolmuştu? Dikkatini tekrar şampiyonuna odakladı. "Tek yaptığım tepkime hızını artırmaktı. Böylece mermi namludan çok daha hızlı çıktı."

Aveline gözlerini kısıp kafasını biraz yana eğdi. Yaptığı bu hareket Penelope'nin 'bilim adamları gibi konuşmayı kesip İngilizce anlatır mısın?' derken yaptığı hareketi andırmıştı. "Tamam ama nasıl? Baruta ne eklediniz?"

Liliana gülümsedi. "Şeker."

"Şeker mi? Çaya kattığımız şeker mi?"

Kafasıyla onayladı. "Evet. Barut genelde kömür, sülfür, saltpetre ve potasyum nitrat karışımından oluşur. Hepsinin miktarı bellidir. Kömür ateşleyicidir, saltpetre de yükseltgen rolü oynar."

Aveline kafasını yukarı aşağı salladı. "Evet, onu biliyorum. Peki şekerin etkisi nedir?"

Liliana bir kez daha etrafına bakındı. Stratford nereye gitmişti? Hazır kazanmışken kaybedenin yanında havasını atmak istiyordu.

Etraflarında hâlâ onları izleyen bir grup vardı. Liliana'yı hem gurur hem de izleniyor olmanın verdiği gerginlik sarmıştı.

"Şeker de kömür gibi bir karbon çeşididir. Karışımda ufak bir değişiklik yaptım, barutu daha hızlı ateşlenir hale getirdim. Ateşlenme daha hızlı ve sıcak olunca, gazlar da daha hızlı bir genleşmeye maruz kalır. Bu da merminin yuvasını çok daha hızlı terk etmesi anlamına gelir."

"Hmm," dedi kalabalıktan birisi.

"Dâhiyane," dedi bir başkası.

Liliana'nın koltukları kabardı.

Aveline kıkırdadı. "Müthiş. Bundan sonra ben de aynı şeyi uygulayacağım."

Etrafta birkaç kişinin güldüğü duyuldu.

Liliana'nın yüzündeki gülücük bir anda soldu. "Alı," diye araya girdi. "Bunu yapmanızı önermem lordum."

Aveline şaşkınlık içinde kaşlarını çattı. "Neden?"

"Dengeleri etkileyecek çok fazla değişken var," diye

açıkladı Liliana. "Örneğin nemlilik oranı. Olumlu bir sonuç için bugün havadaki nem oranının uygun olduğunu biliyordum. Fakat biraz daha nemli olsaydı, sonuçlar farklı olabilirdi. Tekrar denemeden önce göz önünde bulundurmanız gereken birçok etken var."

"Ah," dedi Aveline bir omzunu silkerek. "İşte burada avantajımı yitiriyorum. Yine de sizin şampiyonunuz olmak benim için büyük bir onurdu."

Liliana gülümseyerek karşılık verdi. "Kurtarıcım da diyebiliriz." Hem gururunun kurtarıcısıydı, hem de iki haftayı Stratford ile geçirmesine engel olmuştu.

Stratford'u görmek için bir kez daha etrafına bakındı. Çalıların yanından alanı terk ettiğini gördü. Görünüşe göre sinirleri o kadar bozulmuştu ki gelip Liliana'yı tebrik dahi etmemişti. İç geçirdi. En azından yenildiğini görmüştü. Liliana gözlerini kırpıştırdı. Bu hissettiği hayal kırıklığı mıydı? Eyvah, öyleydi gerçekten! Niye bu hale gelmişti?

Aveline yeleğinin cebinden saatini çıkarıp baktı. "Hiç istemesem de Bayan Claremont, eve gidip üstümü değiştirmem gerekiyor. Bu gece size eşlik edeceğim ne de olsa."

"Eve mi?" Aveline gittiğinde tüm öğleden sonrayı kendi başına geçirebilirdi. "Somerton Park'ta misafir değil misiniz?"

Aveline başını iki yana salladı. "Ailemin arazisi Stratford'ınkinin tam doğusunda kalır. Buradaki etkinlerde yer alıp akşam olunca evime gitme fırsatım var."

Liliana gülümsedi. Lord Aveline Somerton Park'ta kalmıyorsa, büyük ihtimalle her gün üstünü değiştirmek için evine dönmek zorunda kalacaktı. Kendisi de yalnız kaldığı sürede araştırmalarına devam edebilecekti. Bu durumdan yararlanabilirse, aradığı şeyi bulabilirdi.

Aveline saati tekrar yeleğinin cebine koydu. "Bahsin sonuçlarına katlanmak zorunda olmadığınızı biliyorsunuz, öyle değil mi?"

"Değil miyim?"

Bu durumdan hoşnut olduğunu çok belli etmiş olmalı ki Aveline, "Bu kadar mutlu olmanıza gerek yok," dedi ve gülümsedi. Liliana ise suçlu hissetmedi. "Zaten çok saçma şartlardı, pazarlık yaparken kendimi kaptırmış olmalıyım. Başka yerlerde olmak isteyen bir kadını kendime zorla bağlayamam."

Harika! Ne kadar kolay olmuştu! Yine de karşı gelir gibi yapmalıydı, yoksa Aveline buna gücenebilirdi.

"Lordum, ben pek- "

"Gururumu okşamanıza gerek yok Bayan Claremont." Aveline güldü. "Daha yeni tanıştık. Düzgün atış yapmak dışında başka özelliklerimi de size gösterme hakkımı saklı tutuyorum."

Aveline çapkınlık mı yapıyordu? Göz kırpmasına bakılırsa kesinlikle öyleydi. Ne kadar da şaşırtıcı. Ne var ki Liliana'nın umrunda değildi. İlgilendiği tek şey, babasının kim tarafından ve neden öldürüldüğünü öğrenmekti. O adalet istiyordu.

Şimdi şans onun lehineydi. İddiayı kazanmakla kalmamış, bahsin şartlarından da kurtulmuştu. Çok vakit geçmeden aradığını bulacağından emindi.

Geoffrey annesinin hızlı adımlarını takip ederek koridoru geçti. Amcası Joss da yanlarındaydı. Kontes, oturma odasına girerken kapıları hışımla açtı. Evin geri kalanında olduğu gibi, bu oda da Geoffrey'nin babasının ölümünden sonra yeniden düzenlenmişti. Geoffrey buranın sade ve sıcak bir oda olduğunu hatırlıyordu. Şimdiyse Korint tarzı sütunlarla ve duvarlarında kırmızı kaplamalarla iyice değişmişti. Yaldızlı alçılar ve Axminster halısını süsleyen

kalın kırmızı siyah çizgiler odayı iyice itici bir hale getirmişti. Annesinin odası da buna benziyordu.

Şu anda annesini sinirlenmiş bir teriyere benzetti. Küçük, enerjisiyle oradan oraya koşturan, gelip geçene terslenmeye hazır bir teriyer. Bu yüzden centilmenliğe yakışanı yapıp Aveline ve Liliana'yı tebrik etmek yerine, annesini takip etmişti. Liliana ile girdiği manasız bahisten dolayı yayılması kaçınılmaz dedikoduyla uğraşacakken, bir de üstüne annesinin tiradını bekleyemezdi. Zaten her şey yeterince kötü gitmişti.

Amcası Joss odanın kapısını kapattığı anda kontes, Geoffrey'nin üzerine doğru yürüdü.

"O küçük ukalayı defetmeni emrediyorum." Annesinin sesi çok tiz çıkmıştı, gözleri de dehşetle parlıyordu.

"Bayan Claremont mu demek istediniz?" Umursamadığını belli etmek için elinden geleni yapıyordu. Kollarını kenetleyip kapı eşiğine omzunu yasladı. "Neden böyle bir şey yapacakmışım? Kendisinden oldukça hoşlanıyorum." Biraz ileri gitmişti sanki. Liliana'ya karşı hisleri karmakarışıktı. Kadın hem sinirini bozuyor, hem ilgisini çekiyor hem de hayranlık uyandırıyordu.

Annesinin vaazını dinleyecek hali yoktu. Bu vaazlar babasına ve kardeşine eziyet olurdu olmasına fakat Geoffrey'nin ordudayken öğrendiği çok şey vardı. Düşmanına karşı en güçlü silah, yine düşmanının en büyük korkusudur. Bu durumda annesinin en büyük korkusu da onaylamadığı bir genç kızın müstakbel gelini olmasıydı.

"Hoşlanıyor musun?" diye haykırdı annesi. Geoffrey, annesini üzdüğü için kötü hissetmemişti. Tüm bunları başına açtığı için bunlar ona azdı bile.

"Oldukça," diye yineledi Geoffrey.

Kontes duruşunu dikleştirdi ama bu haliyle bile Geoffrey'nin çenesine geliyordu. "Pekala, hâlâ onu sevmeme

şansım var. Senin için katiyen uygun değil." Yumruklarını sıkmış, beyaz teni kırmızı kesilmişti.

"Katılmıyorum." Geoffrey annesinin kısmen haklı olduğunu düşünse de karşı çıkmıştı. Evlenmesi gerektiğine katılıyordu. Dünyaya bir varis getirmek gibi bir sorumluluğu vardı. Ondan da önemlisi politikayla uğraşmak incelik gerektiriyordu. Diğer politikacıları - ve tabii ki eşlerini - önemli hususlarda ikna etmeye çalışırken yanında kıvrak ve iyi bağlantılar kurabilen bir kadının olması onun avantajına olurdu. Fakat şu an için Liliana Claremont hakkında söyledikleriyle annesine işkence etmekle meşguldü.

"Liliana çok güzel, ağzı laf yapan ve bu öğlen de kanıtladığı gibi oldukça zeki bir kadın." Kesinlikle. Aslında Geoffrey oyun alanından hemen ayrılmak yerine Liliana'nın nasıl kazandığını dinlemeyi tercih ediyordu.

Annesi iğrenmiş gibi dudaklarını büktü. "Çok tuhaf bir kız," diye tepki gösterdi. "Son üç senedir hiç sosyeteye çıkmamış. Hayatı boyunca aldığı tek evlilik teklifini de geri çevirdi. Üstelik çayır çimen dolaşıp Tanrı bilir ne tuhaf işlerle meşgul olmuş epey bir süre." Kontes yüzünü buruşturdu, sanki sosyeteye çıkmamak affedilmez bir günahtı onun için. "Leydi Turnberry diyor ki Bayan Claremont şehir merkezine sadece kimya ile ilgili derslere girmek için ve Kraliyet Cemiyeti'ne üye olabilmek için gidiyormuş. Düşünebiliyor musun? Kendisini bilim adamı sanan bir kadın?"

Geoffrey bunları yeni duyuyordu. Şimdi Liliana'nın iddiaya girmeye nasıl cüret ettiğini anlamıştı. Liliana'ya tam olarak ne demişti? Ah evet, bir kadının erkeklerin işinden anlamayacağını söylemişti. Onu ne kadar kızdırdığını daha yeni fark ediyordu. O laflardan sonra tabii ki meydan okumuştu.

Liliana'nın yüzündeki kararlılığı hatırladı. Ona gittikçe daha da hayran oluyordu.

Annesi onun sessiz kalmasından cesaret aldı. İşaret parmağını iki yana sallayarak yürümeye başladı. "Bu daveti düzenlemek için o kadar uğraştım ki. En uygun olmayacak kızı seçmeye nasıl cüret edersin!" Sertçe büzdüğü dudakları öne çıkmıştı. "Kasten yapıyorsun, değil mi? Sırf beni sinirlendirmek için."

Geoffrey'nin içi öfkeyle doldu. Eskiden yaşananlar aklına gelmişti. Annesi hep böyleydi; eli maşalı bir kadın. Çevresindeki herkesi yönetmek, onlara hâkim olmak için elinden geleni yapıyordu. Geoffrey artık küçük bir çocuk değildi. Annesini memnun etmeye çalışmayacaktı artık. Annesinin bunun farkına varma vakti gelmiş de geçiyordu.

Annesine baktı ve en otoriter sesiyle konuşmaya başladı. "Canım ne isterse onu yaparım. Olur da şimdi buradan çıkıp gidip Bayan Claremont'un önünde diz çöküp benimle evlenmesini istesem, kararımı tahammül ile karşılamak *zorundasınız.*"

Kontes gözleri hayretle açılarak bir adım geriledi. Geoffrey en azından onu şoke etmekte başarılı olmuştu. Annesi karşısındaki insanı tanımıyormuş gibi bakıyordu. Aslında pek tanıdığı da söylenemezdi. Annesi büyüme çağında oğluna pek ilgi göstermemiş, daha çok hem görünüş hem de karakter olarak kendisine daha çok çekmiş ağabeyi Henry ile vakit geçirmeyi tercih etmişti. Geoffrey eve daha yeni döndüğü için annesine çok yabancı geliyor olmalıydı.

Geoffrey, amcasının sakıngan bakışlarını fark etti. Ailesine tamamen yabancılaşmak istemiyordu. Sakinleşmeye çalıştı. "Madem hiç uygun birisi değil, neden onu davet ettiniz ki?"

Annesi sertçe çenesini kaldırdı. "Ben davet etmedim. Sadece kuzeni Penelope'yi davet etmiştim fakat halası Eliza onu da getirmekte ısrar etti."

Goeffrey kafasıyla onayladı. Pek umursamıyordu, onu

da getirmelerinden gayet memnundu. Yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. Şu ana kadar çok eğlenmişti.

Kapıdan gelen sesle annesinin yüzü aydınlandı. Geoffrey'yi kenara itip kapıya yöneldi, konunun bölünmesinden hoşnuttu sanki.

Geoffrey pencerenin pervazına doğru ilerlerken kapı açıldı. Kapıda hızlıca fısıldaştıktan sonra annesi kafasını sallayıp bir hışımla odayı terk etti.

Geoffrey devasa pencereye dönüp dışarı baktı. Oyunların oynandığı alanı taradı. Üç kat yukarıda olmasına rağmen, kalabalığın içinde Liliana'yı hemen buldu. Hâlâ alandaydı. Etrafı bir grup kadın tarafından sarılmıştı. Liliana mavi bir fener gibi ışık saçıyor, diğerleri ona kıyasla solmuş gibi duruyordu. Olup biteni anlatırken yaptığı el kol hareketleriyle o kadar güzel ve özgüvenliydi ki. Orda olup onu dinle-

"Geoffrey?" Keskin ses adeta onu yerinden hoplatmıştı. Tanrım, bir anlığına da olsa, babasının mezarından kalkıp kendisiyle konuştuğu yanılgısına kapılmıştı. Arkasını döndüğünde amcası Joss'u gördü.

Amcasının babasına benzerliği bazen ona ürkütücü geliyordu. Joss, babasından biraz daha küçüktü, sesi de daha yumuşaktı. Nesilden nesle geçmiş Wentworth saçlarına, kaşlarına ve gözlerine sahipti. Saçları kırlaşmıştı. Babası yaşasaydı onunkiler de kırlaşmış olur muydu diye merak etti.

Joss kollarını kenetlemiş dikiliyor, belirsiz bir ifadeyle ona bakıyordu. Geoffrey derin bir nefes aldı. Amcasının bu mesafeli tavrı kendi hatasıydı. Bunun için kötü hissediyordu fakat babası Edmund Wentworth ölümünden sonra, babasına bu kadar benzeyen bir adamla vakit geçirmek, kendisine çok zor geliyordu.

Joss Amca boğazını temizledi. Geoffrey de onu rahat

ettirmek için gülümsedi. Annesi dışında, Joss onun tek ailesiydi.

"Beni affet," diye başladı Joss. "Sınırını aşmak istemem ancak ben... Biliyorsun, baban seninle hep gurur duyardı. Seni kont olarak görse gurur duyardı. Tabii Henry'yi de bu unvanla görse aynı hisler içinde olurdu." Joss ara vermeden devam etti. "Fakat senin daha iyi bir kont olacağını düşünürdü her zaman."

Geoffrey bir şey söyleyecek oldu, amcası elini kaldırıp onu durdurdu.

"Ve şimdi tek başınasın, babanın en büyük dileği senin evlenmen ve dünyaya ona yaraşır, onun soyunu devam ettirecek bir varis getirmen olurdu. Mülkün tekrar bana kalmasını istemeyiz öyle değil mi?" diye tamamladı gülerek.

"Gayet iyiydin," diye yanıtladı Geoffrey. Kardeşi Henry'nin ölüm haberi ona ulaştığında, Geoffrey Waterloo'da beline aldığı süngü darbesiyle cebelleşiyor, hayata tutunmaya çalışıyordu. O sırada Joss, yeğeni tekrar kendine gelene kadar geçici süreliğine mülke vekil olmuştu.

"En azından yerle bir etmedim diyebiliriz," dedi Joss kendisiyle dalga geçercesine ancak sonra ifadesi değişti. "Fakat şu an benden bahsetmiyoruz. Senin bu aileye olan sorumluluğundan bahsediyoruz. Neden böyle karşı geliyorsun?"

Kafasında nasıl yanıt vereceğini düşündü. Söyleyeceği her kelime annesine gidebilir, kendisine karşı kullanılabilirdi ama amcasının yüzünde çok dürüst bir ifade vardı. Joss'un hiç erkek çocuğu yoktu, Geoffrey'nin de babası yoktu. Belki de Joss'a içini dökse ilişkilerinde yeni bir aşamaya geçebilirlerdi. Bu aşamaya geçmeyi istediğini fark etti Goeffrey.

Derin bir nefes aldı. "Karşı geldiğim yok amca. Benden ne beklediğinizi iyi biliyorum." Kollarını kenetleyip

pervazın ucuna hafifçe oturdu. "Hayatın ne kadar kırılgan bir şey olduğunu bildiğim için..." Savaş alanlarında helak olmuş arkadaşlarının yüzlerini hatırlayıp yutkundu. "Ve değerini bildiğimden, olabildiğince keyfini çıkarmak istiyorum. Hem bir kont olarak, hem de bir erkek olarak."

Konuşurken içinde bir şeylerin büyüdüğünü hissetmiş fakat bunun ne olduğunu anlayamamıştı. Eğer bir farklılık yaratmak istiyorsa, geleceğine sahip çıkması gerektiğini biliyordu. Arkadaşlarının savaşta pisipisine öldüğünü, kendisi artık ayak uyduramadığı bu ayrıcalıklı dünyaya dönerken adamlarının sefalete ve acı dolu yaşamlara sürüşünü ve hayatın adaletsizliğini tecrübe ettiği halde, huzuru bulabilmesi için bunu yapması gerekiyordu. Bu ayrıcalıklı dünyada yapayalnızdı.

Joss kaşlarını çattı. "Annen aslında sadece- "

"Kontes bu konuda benim dileklerime kulak vermek zorunda." Geoffrey'nin sesinde müthiş bir netlik vardı. Ne kadar yalnız olursa olsun, sırf kontes olabilmek için kendisine yaranmaya çalışacak 'iyi' bir kızla vakit geçirecek değildi. Kendi anne ve babasının bir araya geliş şeklini kabullenemezdi. Unvanına değil, hayattaki isteklerine saygılı ve kendisinin de saygı duyabileceği bir eş istiyordu. Ülkeyi değiştirmek uğruna kendisiyle birlikte çalışabilecek, İngiliz halkının ihtiyaçlarını kendi bireysel kaygılarının önüne koyabilecek birisini istiyordu.

Zihninde Liliana'nın yüzü belirdi. Düşünceleri daha da derinleşmeden hemen kafasındaki görüntüyü bertaraf etti. Uygun bir eş olabilirdi olmasına fakat istediği toplumsal değişiklikleri yapmak için önemli kişilerle bağlantı kurması gerekiyordu. Liliana ise böyle bağlantılara sahip değildi.

"Gerektiğinde doğru eşi kendim bulurum. Şu an benim için bundan daha önemli konular var," dedi Geoffrey. Savaştan dönen askerlerin hayatlarını daha iyi bir hale ge-

tirmek için söz vermişti. Bu konuyu kendi özel hayatından daha çok önemsiyordu.

Joss dikkatle baktı. Aklında söylemek istediği başka şeyler olsa da onları dile getirmemeyi tercih etti. "Pekâlâ, nedir daha önemli olan şeyler?"

Geoffrey aklındaki her şeyi anlatıp anlatmaması gerektiğine karar vermeye çalıştı. Döndüğünden beri çok az şey anlatmıştı etrafındakilere. Amcası Joss'un babasıyla sırdaş gibi olduğunu biliyordu. Düşüncelerini onunla neden paylaşmasındı ki?

Geoffrey öne doğru hafifçe eğildi. "Geçen yıl parlamentoya sunduğum yoksullukla ilgili yasa tasarısından sonra kopan yaygarayı hatırlıyorsunuzdur herhalde?" Hafifçe güldü. "Yapılan 'tartışmalar'da öyle ithamlarda bulunuyorlardı ki duyan da ülkeme ihanet etmeye çalıştığımı düşünürdü."

"Hatırlıyorum," dedi amcası, kafasını sallayarak. "Kısa süredir bu unvana sahip olduğun halde yoksulları savunmaya çalışarak hava attığına dair kulisler dönüyordu. Üzerinde duracak daha önemli mevzular yok muydu?"

Geoffrey kafasını iki yana salladı. "Benim için bundan daha önemli bir konu yok. Yoksul dediğimiz insanların dört yüz bini savaştan eve dönen askerler." Joss'un anlamadığını görebiliyordu. Belki biraz daha kişisel ve gerçekçi örnekler verebilirdi.

Geoffrey gerinip sol bacağını esnetti. "Bu yola baş koymama neyin sebep olduğunu anlatayım. Bir gün, Bond Sokağı'nda yürürken, birlikten bir arkadaşıma denk gelmiştim. İyi, dürüst bir insandı. Tehlikelerle dolu on yıl süresince ülkesine hizmet etmişti. Önderliğine, düzgün karakterine ve cesaretine bizzat şahit olmuştum. Birlikte dövüştüğüm diğer tüm yiğit Britanyalılar gibiydi o da."

Söylediklerinin etkisini artırmak için bekledi. "Açlıktan

ölmek üzereydi amca. Sefalet içersindeydi. Evine döndüğünde, elinde hiçbir şey yoktu. Kendisine ihtiyaç duyulmadığı an, ordudan çıkarılmış, diğerleri gibi beş parasız, ümitsiz bir şekilde evine gönderilmişti. Ailesini geride bırakıp, ülkesi için savaşıp, karşılığında ülkesinin ihanetine uğramıştı." Konuşma anında Geoffrey içine dolan öfkeyi hissedebiliyordu. Dişlerini sıkıp bunu bastırmaya çalıştı: Öfke tek başına hiç işe yarar bir şey değildi.

"Hiçbir fikrim yoktu," dedi Joss. Biraz daha anlamıştı sanki.

"Dürüst olmak gerekirse benim de yoktu. Kendi sorumluluklarımla o kadar meşguldüm ki. Onu o halden kurtarmak için elimden geleni yaptım fakat nihayetinde kendimi onlara vadedilmiş şeylere bakarken buldum. Yüz binlercesi işsiz, evsiz ve aç. Yoksulluk yasası ise içi boş bir sistemden ibaret. Bir somun ekmeğin fiyatına ve bir evdeki çocuk sayısına endeksli. Bu adamlar aileden, yuvadan uzak, savaşmakla meşgulken yasadan yararlanamıyorlar. Dolayısıyla hayatta kalabilmek için hırsızlık yapıyorlar. Hizmetleri karşılığında aldıkları tam bir rezalet. Bu konuda bir şeyler yapılması gerekiyor."

Joss kollarını göğsünde birleştirip endişeli gözlerle baktı. "Yine de cebi şişkin meslektaşlarını bu konuda ikna edebilme ihtimalin düşük. Yasa tasarını nasıl yerle bir ettiklerini görmedin mi?"

Geoffrey pencerenin pervazından kalktı. "Haklısın. Fikirlerini değiştiremem, en azından geçer sefer denediğim yöntemle. Geri çekilip Avam Kamarası'ndan gelecek tepkileri duymalıyım. O zaman sosyal ve politik etkim artınca, bunu yavaşça lehime kullanıp Liverpool ve Wellington'ın yardımıyla işleri tersine çevireceğim."

Joss kaşlarını kaldırdı. "Pekâlâ evladım. Tüm bunları başardıktan sonra kendine bir eş bulmayı planlıyorsan,

izin ver de şu genç kızlara bir de ben göz atayım. Görünüşe göre soyumuzu devam ettirme görevi benim üstüme kalacak."

Geoffrey kahkaha attı. "Eğer istiyorsanız bakın ancak işlerin o kadar uzayacağını sanmıyorum. Önümüzdeki ay, Liverpool Yoksulların İstihdamı Yasasını sunacak. Bu yasa sayesinde günlük işçi çalıştırmayı kabul eden şirketlere büyük miktarda kredi verilecek. İşsiz askerleri sokaklardan kurtarmak için büyük bir adım bu."

Joss'un ağzından bir ıslık çıktı.

"Evet ve Muhafazakarlar da aynı türden bir değişim için epey bastıracak. Liverpool kapalı kapılar ardında tüm bunların önderliğini yapmamı istedi. Bunu yapabilmek için toplumun her kesiminde saygı duyulan, itibarı kusursuz olan biri olmam lazım."

Şantajcının tehdidini hatırlayıp kaşlarını çattı ve hemen unutmaya çalıştı. Şimdi bunu düşünemezdi. Annesinin sebep olduğu bu cehennem azabı bittiğinde, Londra'ya gidip şantaj işini halledecekti. "Ve tabii ki bir eşim olmalı, benim pozisyonumda bir erkekten beklenebileceği üzere. Niyetim bu yönde."

Joss cevap verecek oldu fakat o an Geoffrey'nin annesi kapıdan içeri girdi. Yüzünde muzaffer bir gülümseme vardı.

"Görünüşe göre Bayan Claremont'u kovmamıza gerek kalmadı. Leydi Belsham da yeğeninin davranışları karşısında en az benim kadar utanmış olmalı ki bir saat içinde hizmetçileriyle birlikte ayrılmayı planlıyor."

9

Liliana, galibiyetinden memnun bir halde koridoru koşarcasına geçti. Oyun alanından çıkarken birkaç kişi yanına gelmiş, ne kadar zeki bir kadın olduğunu söylemişti. Hatta bazı kadınlar bizzat tebrik etmişti. Gerçi Liliana, artık Stratford'un kendisiyle ilgilenme olasılığının kalmadığını düşünmelerinin verdiği rehavetle tebrik ettiklerini düşünmüştü.

Kapının tokmağını çevirip odaya girdi. "Pen, sen nereye kayb- "

Liliana yaşadığı şokla az daha düşüyordu. Kapının bronz koluna tutunarak durabilmişti. Odada büyük bir curcuna vardı. Siyah elbiseli ve başlıklı hizmetçiler oradan oraya koşturuyor, elbiseleri silkeliyorlardı. Önlüklerinin rengi sarı olsaydı, onları kovanda çalışan arılara benzetecekti.

Her yerde - açık yeşil yatak örtüsünün üzerinde, maun masaların üzerinde ve hatta İtalyan bahçe havuzuna bakan geniş pencere oturağının üzerinde - açılmış sandıklar vardı

Penelope ortalıkta yoktu. Bitişikteki oturma odasından halası Eliza'nın sinir bozucu sesi geliyordu. Sesin geldiği odaya doğru ilerlerken nefesini tuttu.

"... bu kadar aşağılanmış hissetmemiştim. Stratford'un böyle bir hakareti görmezden geleceğini mi sanıyor?" diye haykırıyordu Eliza.

Liliana hem paniklemiş, hem de çok kızmıştı. Asıl hakaret eden kendisi değil, Stratford'du. Tamam, ilk başta onu sinir eden kendisiydi ama bunu sadece ilgisinden kurtulmak için yapmıştı. Bir centilmen nasıl olur da bir iddiayı kaybettiği için kazananı böyle sokağa atar gibi kovabilirdi ki?

Liliana nefes alıp, olup bitenleri bir mantığa oturtmaya çalıştı. Stratford bir şeyler planlıyor olmalıydı. Babasının ölümünde Stratford'un parmağı varsa veya olaya karışan kişiyi tanıyorsa, Liliana'nın gerçekleri öğrenmek için buraya geldiğini anlamış olabilirdi. Politikaya çok hevesli olduğu konusundaki dedikodular da doğruysa, kanıt bulmasına izin vermeden onu evden kovmak istiyor olması muhtemeldi.

Bunun için Stratford'un elinde çok da güzel bir mazeret vardı artık. Liliana bunu ona verdiği için aptallık etmişti. Hem de sadece gururu yüzünden. Gözleri yaşardı. Somerton Park'tan bugün ayrılırsa, bir daha asla gerçekleri öğrenemeyeceğini biliyordu.

Liliana gözlerini kırptı, gözyaşlarının dökülmesine engel oldu. Tüm bunları düzeltebilir miydi? Stratford'un bunları neden yaptığı konusunda yanılıyorsa, sadece gururunu korumak için kovuyorsa, özür dilemek işe yarar mıydı? Kendisi gibi davrandığı için özür dilemek onurunu kıracaktı ama biraz daha kalabilmek için yapmaya değerdi.

Önce durumun ne kadar kötü olduğunu anlamalıydı. Halasının olduğu odanın ağır kapısını iterek açtı.

Penelope bir koltuğa oturmuştu. Her zaman gülen yüzü, endişeli görünüyordu. Normalde pembe olan yanakları, oturduğu koltuğun krem rengine dönüşmüştü. Eliza Hala yatağın bir ucundan öbür ucuna hızlı hızlı yürüyordu. Yatak o kadar büyüktü ki Eliza yanında ufacık kalmıştı. Liliana'nın içeri girmesiyle tombul yüzü irkilmişti.

Eliza'nın yüzü, kırmızının farklı tonlarıyla alacalı bir hal almıştı. Liliana, halasının gözlerinde kopmak üzere olan fırtınayı görebiliyordu. Odanın duvarları çatırdamaya başlamıştı sanki.

"Sen," diye söylendi Eliza. O tek kelimeye sığdırılmış hoşnutsuzluk, ayıplama ve daha da kötüsü hayal kırıklığı Liliana'yı nefessiz bırakmıştı. Halasının onu anlaması ve olduğu gibi kabul etmesi imkânsızdı. Onun karşısında durumu çaresizden bile beterdi.

Aslında Eliza kendi bildiği şekilde kardeşinin öksüz kalmış çocuğuna, Liliana'ya bakmaya ve onu sevmeye, yetiştirmeye çalışmıştı. Fakat Liliana ne zaman halasının onaylamadığı bir şey yapsa, halası bunu kişisel bir başarısızlık olarak algılıyordu. Halasının onu paylamaları bile Liliana'yı 'anne' olarak tanıdığı tek kişiyi hayal kırıklığına uğratmanın suçluluk hissinden kurtarmıyordu.

"Kaç yıldır en çok beklenen davete gelmeni sağladım. bana böyle mi teşekkür ediyorsun?" Eliza haykırıyordu. Kollarını Liliana'ya doğru savuruyordu. "Artık seninle tüm ilişkimi kesiyorum. Seninle ve *teorilerinle*..." Dudaklarını büzdü, sesi ezildi. "Sen bir utanç kaynağısın. Senin değişebileceğine nasıl inandım ki?"

Liliana karşılık vermemek için kelimelerini adeta yutmak zorunda kalmıştı. Huzursuzluk, ensesine doğru sinsice tırmanmıştı sanki. Halasını daha önce sinirli görmüştü ama ilk kez Liliana ile ilişkisini tamamen kesmekten bahsediyordu. Hem de net bir sesle konuşmuştu.

"Kendi başına geçirdiğin üç yılda, aklın başına gelmiştir diye düşünüyordum," dedi Eliza. "Babandan kalan azıcık parayla, o basit kır evinde yaşadıktan sonra bir koca bulmaya hevesli olacağını, ona göre davranacağını düşünüyordum." Yüzünü başka yöne çevirdi. "Bu davet için o kadar ümitliydim ki." Ofladı. "Stratford'un ilgisini çeke-

ceğin aklımın ucundan bile geçmiyordu fakat yakışıklı bir kavalye seni gözüne kestirir diye ümit ediyordum. Oysa şimdi..."

"Durumun o kadar da kötü olduğunu sanmıyorum."

"Ne!" Eliza ellerini savurarak Penelope'ye yanaştı. "Bu üzücü tavırlarının kuzenine de leke sürdüğünü hiç düşündün mü?"

Liliana allak bullak olmuştu. Pen'e baktı. 'Benim için endişelenmene gerek yok' dercesine kafasını belli belirsiz iki yana sallıyordu. Liliana, kuzenini de küçük düşürdüğü için gerçekten üzülmüştü çünkü onun da evden ayrılması gerekiyordu. Bu kabul edilemezdi. "Lord Stratford'dan özür dileyeceğim," dedi Liliana. "Kalmamıza izin vermesi için ısrar edeceğim. Benim yaptıklarımdan dolayı cezalandırılmanızı istemem."

Eliza yüzünü Liliana'ya çevirdi. "Stratford gitmemizi istemedi ki- adamın kibarlığına verelim. Daha fazla kalmamamız gerektiğini bilecek kadar ince düşünen benim."

"Evden ayrılışımız sizin planınız mıydı?" Liliana'nın içi bir anda ümitle dolmuştu. Belki de halasını gitmemeleri gerektiğine ikna edebilir ve bir süre daha kalabilirlerdi. "Lütfen. Dikkatleri daha fazla üzerimize çekmeyelim. Dedikodular Penelope'ye zarar veremeden dinecektir. Hem beni içten tebrik edenler de oldu..."

Halası gözlerini kıstı. Liliana aceleyle devam etti.

"Lord Aveline beni büyük bir coşkuyla övdü. Nezaketen yaptığını da sanmıyorum. Beni gerçekten beğendiğini düşünüyorum." Başka bir talibi varmış gibi göstermek için ümitsizce çabalıyordu. Halasını gitme fikrinden kurtarmak için her şeyi yapmaya hazırdı. "Söz veriyorum, eğer fikrinizi değiştirirseniz, davranışlarıma çok dikkat edeceğim. Lütfen." Liliana, verdiği sözün dürüst olmadığını biliyordu. Halasının desteği ve refakati olmadan Somerton'da kalamazdı. "Lütfen kalalım."

Eliza yüzünü buruşturdu. "Hayır. Senin davranışlarına dikkat edeceğin falan yok. Bizi daha fazla maskara etmene izin veremem. Penelope ile vakit geçirmen konusunu da ciddi bir şekilde düşünmem gerekiyor. Onu çok kötü etkiliyorsun."

Liliana kan akışının durduğunu düşündü.

"Penelope!" Eliza kızına doğru bir el hareketi yaptı. "Git bak bakalım, eşyalarını düzgün topluyorlar mı?" Eliza tekrar Liliana'ya döndü.

Demek buraya kadardı. Liliana dişlerini sıkıp dolan gözlerini yumdu. İçinden adaletsizliğe karşı gelme arzusu fışkırıyordu. Eğer bir erkek olsaydı, girdiği iddianın eğlenceli ve centilmence olduğu düşünülürdü. Kurnazlığından ötürü tebrik edilirdi ve ailesiyle kopma eşiğine gelmezdi. Hepsinden de önemlisi; halasının saçma hassasiyetlerinden dolayı Somerton'dan ayrılmak zorunda kalmazdı.

Eğer evlenirse, halinin bundan da kötü olacağını çok iyi biliyordu Liliana. Bir kocası olsa, ona bir eşyaymış gibi sahip çıkmaya çalışacaktı. Annesi şanslıydı. Babası gibi değerini ve yeteneklerini anlayan, onu destekleyen birisini bulmuştu. Kahrolası toplumun tam aksine...

Ancak bir jenerasyon sonra devir değişmişti. Genç kadınlara sanki insan değillermiş, korunacak eşyaymış gibi bakılıyordu. Bir erkeğin yanında duracak önemsiz bir bibloymuş, bir erkek gibi mantıklı düşünemiyormuş gibi görülüyorlardı. Sanki erkekler olmadan kadınlar kaybolacakmış gibi düşünüyorlardı. Şu ana kadar yaşadıklarından bunları öğrenmişti Liliana. Bir de halasının görüşmesi için zorladığı Sör Abernathy Colton-Smith vardı tabii. İğrenç adamı ve kaba tavırlarını hatırlayınca Liliana'yı bir ürperti aldı. Adam Liliana'nın çalışmalarına devam etmesini dahi yasaklamış, bunu Eliza Hala'dan cesaret alarak yapmıştı. Neyse ki halası daha sonra vazgeçmiş ve böylelikle ada-

na karşı gelebilmişti. Liliana evlenilmeyecek kadın olacağı günü hasretle bekliyordu. Ancak o zaman biraz da olsa özgür hissedebilecekti.

Uzaktan bir kapı tıklama sesi duyuldu. Yandaki odadan geliyor olmalıydı. Birkaç saniye sonra, bir hizmetçi çekinerek kafasını kapı aralığından içeri soktu.

"Çok affedersiniz leydim." Hizmetçi kafasını eğdi. "Şey, lord hazretleri sizle ve genç hanımlarla konuşmak istiyor."

"Ne?" Eliza yerinde hopladı. "Şimdi mi?"

Hizmetçi, dudaklarını birbirine bastırdı. Çok ürkmüş, ayakta durabilmek için zorlanıyor gibi duruyordu. "Evet leydim. Oturma odanızda sizi görüp göremeyeceğini soruyor."

Eliza kafasını Liliana'ya çevirip 'Bak başımıza neler açtın!' der gibi bir bakış fırlattı.

"Tabii ki," diye mırıldandı Eliza, Liliana ve Penelope'ye kalkmaları için kafasıyla işaret etti.

Stratford ellerini arkasında birleştirmiş bir şekilde şöminenin yanında dolanıyordu. Yüzündeki hoşnutsuzluk, yakışıklılığından bir şey götürmüş değildi. Hanımlar içeri girince döndü. Dikkatini ve alakasını tamamen onlara yönlendirmişti. Liliana gözlerini kapadı. Evden ayrılmalarını istemeye gelmiş gibi duruyordu ve artık bu durumdan kurtulamazdı.

Stratford boğazını temizledi. "Beklenmedik bir zamanda karşınıza çıktığım için beni affediniz, Leydi Belsham," dedi, "ama anladığım doğruysa gitmeyi planlıyormuşsunuz."

Liliana gözlerini açtı. Evden kovma sözleri değildi bunlar.

Eliza hızlı bir şekilde kafasını salladı. "Evet lordum.

Lütfen *yeğenimin* korkunç davranışını affedin," dedi, Liliana ile olan ilişkisini vurgulayıp kızı olmadığını belirtmek istemişti sanki. "Sebep olduklarından dolayı özür dilerim. Bizden hemen kurtulacaksınız, kimsenin de ruhu duymayacak."

Liliana dehşet içinde titredi. Stratford'un bakışlarını üzerinde hissetti, kafasını kaldırıp bakınca mavi gözlerinin yoğunluğuyla çarpılmış gibi hissetti.

"Olmaz," dedi.

Olmaz mı?

Eliza gözlerini kırpıştırdı. Stratford'un kısa yanıtı karşısında Liliana kadar afallamıştı.

"Gitmenizi istemiyorum," dedi Stratford hayrete düşüren bir şekilde. "Bayan Claremont'a bir özür borcu olan da benim. Üstelik kendisini tebrik de etmem gerekir." Kont odanın diğer tarafına yürüyüp onun önünde durdu. Liliana'nın kalbi ağzından fırlayacak gibiydi, Stratford'un kokusu her yanını sarmıştı. "Bu öğleden sonra sizi kışkırttım. Düşüncesizlik ettim. Bu yüzden sizden özür dilerim. Lütfen benden dolayı ayrılmak zorunda hissetmeyin. Tam tersine, kalmanızı istiyorum. Hatta..." Dudaklarında ince bir gülümseme belirdi. "Aveline'in kazanması için neler yaptığınızı öğrenmeden yaşayamam."

Liliana o kadar uzun süre Stratford'a baktı ki gözleri sodyum sülfattan bile daha kuru bir hal almıştı. Neden böylesine kibarlık gösteriyordu? Eğer neyin peşinde olduğunu anlamışsa, evinde kalmasını ister miydi? "Ben- " Liliana'nın aklına söyleyecek bir şey gelmiyordu.

Stratford, onun afallamasından yararlanıp öyle bir gülümsedi ki Liliana bir kez daha afalladı. "O zaman anlaştık mı? Memnun oldum." Şaşkın şaşkın bakınan Eliza'ya döndü. "Üçünüzün de..." Tekrar Liliana'ya bakıp başıyla onayladı. "Ve elbette Lord Aveline'in de masada bana

katılmasını istiyorum. Bugünkü mükemmel performansından dolayı yeğeninizi şeref konuğu olarak ağırlamanız gerekir diye düşünüyorum."

"Elbette," dedi Eliza istemsizce. Stratford'a karşı gelecek değildi ya.

"Pekâlâ," dedi Stratford. Gözlerinde Liliana'yı ateşe veren bir şeyler vardı. "Akşamı görüşmek dileğiyle." Kafasını eğip odadan ayrıldı.

Eliza yeğenine dönüp şüpheli bir şekilde baktı. "Görünüşe bakılırsa kalıyoruz."

Penelope yüzünde bir gülümsemeyle odadan fırlayarak çıktı. Hizmetçilere elbiseleri sandıklardan tekrar çıkarıp asmalarını söylediği duyuluyordu.

Liliana o kadar rahatlamıştı ki neredeyse düşecekti. Stratford kurtarmıştı onu. Cevapları bulması için bir fırsat daha geçmişti eline. Rahatlamanın yerini kafa karışıklığı aldı hemen. Neden böyle bir şey yapmıştı Stratford?

Bu nezaketi ona karşı kullanması doğru olur muydu?

Geoffrey on altıncı yüzyıldan kalma yemek masasının başında oturuyordu. Wentworth'ler nesiller boyunca bu masada bu akşamkine benzer savurgan akşam yemekleri vermişti. Masa seksen kişiye rahat rahat yetecek kadar büyüktü fakat bu akşam katılanların sayısı kırk civarındaydı.

Konukların muhabbetine bardak ve gümüş çatal bıçaklardan çıkan sesler eşlik ediyordu.

Geoffrey kaşığını bıraktı, istakoz çorbasına neredeyse hiç dokunmamıştı. En az yedi kez daha servis yapılacağını biliyordu. Orduda geçirdiği yıllarda, bir parça yemeğe bile minnettar olduğu zamanlar olmuştu. Mesela et suyundan yapılmış çorba, ekmek veya peynir. O anda askerlerin ço-

ğunun hâlâ çok azla yetinmek zorunda olduğunu hatırlayınca kendisini kötü hissetti. Masasında bir yanıyla ait hissettiği, diğer yanıyla yabancı hissettiği üst sınıf insanlar yerine onların oturuyor olmasını diledi.

Bakışlarını hemen sağ tarafında oturan Liliana'ya kaydırdı. Az önce kafasında canlandırdığı masada ona da yer vardı. Sıradan bir topuz yapılmış saçıyla ve ışıltılı kolyeler takma gereği duymadığı boynuyla nasıl da şirin duruyordu. Kollarında altın çizgileri olan sade gece elbisesiyle diğerlerinin abartılı giyim kuşamı yanında devasa bir zıtlık yaratıyordu. Oyunlar oynanırken etrafının sosyeteden içi boş insanlarla çevrili olmasından duyduğu huzursuzluğu hatırladı. Yemekteki tavırlarından hiçbir şey anlaşılmıyordu ama Stratford'un içinden bir ses, onun da kendisi gibi şu anda askerlerle yemek yemeyi tercih edeceğini söylüyordu.

Genç kadın Aveline'in söylediği bir şeye güldü. Sesi Geoffrey'yi sarmalamıştı. Onun yanında olmak bile çok etkileyiciydi. Kütüphanede düşmesini engellediği andan beri böyle hissediyordu. Onun varlığını adeta teninde ve tüm sinir uçlarında hissediyordu. Bu hissi ancak savaş alanında çarpışmadan hemen önce hissettiklerine benzetebilirdi. Dünyayı fethetmeye hazırmış gibi kuvvetli, her şeyin farkında ve dikkatliydi.

Bunları hissetmesini sağlayan kadının Liliana olması ne kadar da tuhaftı. Onun gibi bir eş bulabilmeyi diliyordu. Onun kadar etkilendiği ancak toplum içinde daha iyi iletişim kurabildiği birisi...

Geoffrey'nin sol tarafında, Liliana'nın tam karşısında oturan kontes masadan bir şarap bardağı aldı. Akşam yemeği için oturma planını annesine açıkladığında zavallı kadın neredeyse felç geçirmişti. Neyse ki çok da sesini çıkarmamıştı. Sadece Liliana'nın öğleden sonraki başarısını duyduğundaki homurdanmaya benzer bir tepki vermişti.

Stratford, annesinin bardağı alırken Liliana'ya fırlattığı bakıştan o sessizliğin sona ermek üzere olduğunu anlamıştı.

"Söyler misiniz Bayan Claremont," dedi annesi sahte bir ifadeyle, "alıştığımızın dışında bir eğitim almanızı destekleyen babanız mıydı?"

Etraflarındaki konuşmalar kesilmiş, meraklı kulaklar onları dinlemeye koyulmuştu.

Liliana'nın teninin bembeyaz kesildiğini görünce Geoffrey yumruğunu sıktı.

Liliana'nın halası, Leydi Belsham, savunmaya geçen bir ifadeyle elini kaldırdı. "Ah, sizi temin ederim ki Liliana genç bir hanımın alması gerektiği gibi bir eğitim almıştır." Konuşurken Lord Aveline'e bakıp gülümsemişti ve Geoffrey bundan hiç hoşnut olmamıştı.

Kontes, bir markiz eşi olan Leydi Belsham'a bir bakış attı. Dudaklarını belli belirsiz kenetledi. Kontes rütbece kendisinden üstün bir kadına terbiyesizlik yapma niyetinde değildi fakat Leydi Belsham bir markiz ile evlenmeden önce bir baron kızıydı. Geoffrey, annesinin kendi soyunu üstün görüp, bunu her konuşmasında dile getirdiğini biliyordu.

"Eminim ki elinizden geldiğince öyle olmasını sağlamışsınızdır Leydi Belsham," dedi. "Eğitim almamış ve büyümüş bir kızın sorumluluğunu almak sizin için zor olmuştur diye düşünüyorum. Bekâr bir baba tarafından büyütülmüş bir kızın düzgün bir eğitim alabileceğini kim düşünür ki?"

Geoffrey annesine lanet etti. Liliana'nın Somerton Park'ta kalmasında ısrar etmişti, çünkü ayrılmasını istemek, Liliana'nın adının lekelenmesi demekti. Dedikodu müthiş bir hızla ve keyifle yayılır, Stratford'ların evinden kovulduğu herkes tarafından öğrenilirdi. Ancak şimdi an-

nesi skandal meraklılarının elleri boş kalmasın diye uğraşıyordu.

Geoffrey mendilini kenara attı ve annesinin yaptığına bir son vermek için kendisini hazırladı.

"Bekar değil, dul," diye duruma açıklık getirdi Liliana. Çenesini sıktı, çelik gibi sert bakan gözlerle kadını süzdü.

Kontesin yüzündeki gülümseme biraz daha büyüdü, zavallı kızı parçalara ayıracaktı sanki.

"Oh, elbette," dedi iki işaret parmağını birbirine dokundurarak. "Anneniz siz çok küçükken vefat etmişti. Tam bir beyefendinin kızıydı kendisi, öyle değil mi?"

Herkes acıyan gözlerle Liliana'ya bakıyordu. Kontes ayağa kalkıp, "Bu masada oturmayı hak etmiyorsun!"diye bağırsa bu kadar başarılı olamazdı.

"Evet, doğuştan yetenekli bir şifacıydı. Hayatını başkalarına yardım etmeye adamıştı," diye karşılık verdi Liliana. "Bana göre bu, bir hanımefendi olmanın altın kuralıdır."

Kontes, Geoffrey'nin sinirlerini hoplatan bir kahkaha attı. Yakınında oturanlar da belli belirsiz kıkırdamalarıyla eşlik ettiler. "Ne kadar da yenilikçiymişsin canım."

Liliana gözlerini kıstı, Leydi Belsham ise utancından yerin dibine geçecekmiş gibi duruyordu. Kontes çok ileri gitmişti.

"Şahsen ben Bayan Claremont'a katılıyorum," diye belirtti Geoffrey. Annesine karşı gelmişti. Masadakiler şoke olmuş gözlerle ona bakıyordu. Sorun çıkarmak istemiyordu fakat Liliana'ya daha fazla hakaret etmesine izin veremezdi. Kristal şarap bardağına uzanıp ayağa kalktı. "Kendisinin becerikliliğine ve pratik zekâsına da hayran olduğumu söylemeliyim. Bu iki özellik benim için çok önemlidir." Öne doğru hafifçe eğilip bardağını kaldırdı ve herkes kendisine eşlik edene kadar bekledi. Tabii annesinden böyle bir şey beklemiyordu. "Bayan Claremont'a."

"Bayan Claremont'a!" diye tekrarladı masadakiler. Çıkan ses yürekten gelmese de fena değildi. Elinden geleni yapmıştı. Öte yandan annesine herkesin gözü önünde meydan okumuştu. Misafirler kendi muhabbetlerine dönünce, tekrar oturdu.

Liliana dikkatlice onu süzüyordu, sanki santim santim ölçüyordu onu. Bakışlarında belirsizlik vardı. Aveline'in söylediği bir şeye cevap vermek için kafasını çevirmeden önce kafasıyla Geoffrey'yi selamladı.

Geoffrey şarabından bir yudum daha içti. Etrafındakilerin onu izlediğinin farkındaydı. Sadece bir misafiri savunmak amacıyla söylemişti her şeyi ama başkaları o lafları onun gerçek hisleriymiş gibi algılayabilirdi. Soylu aileden gelen birisinin üst sınıf insan olduğu fikrinden nasıl da nefret ediyordu. Küçüklüğünden beri kendisine öğretilen buydu. Orduda geçirdiği yıllar, ona bunun doğru olmadığını öğretmişti. Soylu ailelerden gelen erkeklerin çatışmalarda kaçıştıklarına, diğer taraftan sıradan halkın savaşta cesurca ön saflarda durduğuna birebir şahit olmuştu. Kişiliğin hangi aileden geldiğinle hiçbir alakası olmadığını artık çok iyi biliyordu.

Askerde öğrendiği başka bir şey de nerede ne zaman savaşması gerektiğiydi. Annesine baktı, öfkesinden kuduruyordu. Liliana hakkında pozitif konuşarak gün boyunca annesini sinir etmek eğlenceli olmuştu fakat şimdi hem kendi hem de Liliana'nın iyiliği için biraz geri çekilmeli, davetin geri kalan süresi boyunca Liliana'yı annesinin gazabından korumalıydı.

10

Liliana kendi etrafında dönerken baldırının üstünde saten kumaş sağa sola kayıyordu. Kotilyon dansı sona erdiğinde ve uçuşan eteği tekrar ayak bileklerinin hizasına indiğinde dudaklarının arasından kısa bir nefes kaçıverdi. Gülümsedi. Aslında Aveline'in yemeğe gelip evde kalmamasına hayıflandığı için verdiği bir tepkiydi bu. Yine de gerçek sebebini öğrenmesini istemiyor, danstan keyif aldığı için yaptığını düşünmesini istiyordu.

Ne var ki Stratford'a karşı kazandığı iddiadan sonra gergin olmasının sebebi Aveline değildi.

Hâlâ çalışma odasına girmenin bir yolunu bulabilmiş değildi. Babası ve kont arasında bir bağlantı da kurabilmiş değildi. İki günlük araştırmaları boyunca el yazısını kıyaslayabileceği bir yazı veya bir pusula bile bulamamıştı.

Daha da kötüsü, Stratford hakkında ne düşünmesi gerektiğini de bilmiyordu. Eline fırsatı geçtiği halde Liliana'yı evinden uzaklaştırmamıştı. Suçlu olsaydı bu fırsatı kaçırmazdı, diye düşündü.

Neredeyse sesli bir şekilde sızlandı. Stratford'un neyi neden yaptığı hakkında düşünmek onu hiçbir sonuca ulaştırmıyordu. Ancak babasını ölüme götüren notları yazanın Stratford olup olmadığını öğrenirse, tüm bu belirsizlikten sonsuza kadar kurtulabilirdi.

Odayı taradı ve Stratford'u Leydi Emilton'a dans alanından dışarı eşlik ederken gördü. Jane Northumb ve Ann Manchester'dan sonra Leydi Emilton ile de dans etmişti demek ki.

Stratford üç gece boyunca bir defa olsun Liliana'yı dansa kaldırsaydı her şey Liliana için çok daha kolay olacaktı. Fakat o akşamki yemekten beri kendisiyle bir kelime konuşmamıştı.

Aveline, Liliana'yı dirseğinden tuttu. "Biraz gezinmeye ne dersiniz?" diye sorup dans alanından dışarı doğru yürümeye başladı.

Aveline'e dönüp, "Aslında biraz dinlenmek istiyordum," diye yanıtladı. "Bana bir limonata getirmenizi rica edebilir miyim?"

O peşinde olduğu sürece işlerini rahatça sürdüremezdi.

"Elbette." Genç adam kafasıyla onaylayıp uzaklaştı.

Liliana derin bir nefes verdi; ondan kurtulduğu için rahatlamıştı.

Aslında hiç de adil değildi bu yaptığı. Aveline şans eseri karşısına çıktığı halde o kadar ideal bir centilmendi ki. Onu iddiada yenilgiden kurtarmış, her sabah gelip kahvaltıda eşlik etmişti. Halası Eliza da bundan çok hoşnut olmuştu. Sabahki oyunlarda da onlara eşlik etmişti. Sakin ve keyifli muhabbetiyle Eliza'nın gönlünü kazanmış, hatta halası ve Liliana arasındaki gerginliği az da olsa hafifletmişti.

En güzeli de öğle yemeğinden sonra evle ilgili işleri olduğunu söyleyip gidiyor ve akşam yemeğine kadar da dönmüyordu. Liliana da bundan yararlanıp kimsenin dikkatini çekmeden kendi işiyle meşgul olabiliyordu.

Durumuna bakılırsa bundan çok memnundu Liliana. Leydi Stratford'a maruz kalmadığı için de gayet mutluydu. Yine de onu, bir gün önceki kadınlar balık tutma müsabakasında yarışmacıların oltalarına yem takarken görmek çok eğlenceli gelmişti.

Fakat Somerton Park'ta vakti gittikçe azalıyordu.

Arkasını dönüp hanımların oturduğu odaya doğru yöneldi. Sessizce içeri girdi, gözleri loş ışığa alışana kadar bekledi. Etrafta duyduğu kadın sesleri, daha önceleri halasının zoruyla katıldığı sosyete davetlerinden kalma kötü anılarını depreştirdi bir an. Halasının henüz ondan ümidi kesmediği dönemlerdi o zamanlar.

Odaya iyice bakıp hedefini gözüne kestirdi. Emily Morton'ın açık yeşil elbisesi üstünde uzandığı koltuğun yeşiline karışmıştı. Bir kolunu koltuğun arkasına atmıştı.

Kızın diğer eli karnının üzerinde duruyordu. Bileğinde sadece parlak zümrüt bir bilezik vardı.

Odanın içine doğru ilerleyip hiç oralı olmadan koltuğun yanından geçti. Gözlerini aşağı doğru indirdi. Morton'ın dans kartının üzerinde yeşil bir kurdele vardı. Liliana ise Stratford'un imzasını görmeyi umuyordu.

Dizlerini büküp ayakkabılarıyla oyalanıyormuş gibi yaptı. Kafasını dans kartına doğru çevirdi. Şansa bak. Kartın yüzü diğer tarafa dönüktü.

Uzanıp kartı tuttu.

Holbrook... güçlü, erkeksi bir el yazısı.

Banbury... B harfi biraz özensiz yazılmıştı.

Üst taraftan bir hışırtı geldiğini duydu.

Thornton... berbat bir elyazısı.

Evet, işte. *Wentworth*... Bu Josslyn Wenthworth olmalıydı, Stratford'un amcası. Stratford olsaydı başında unvanı da yazardı. Buradan bir sonuca varamazdı. Yazı bir kadının elinden çıkmışa benziyordu. Bir sonraki *Str-*

Kart elinden kaydı. Düşmemesi için istemeden kartı sıktı.

Emily Morton küçük bir çığlık atarak doğruldu. Kolunu savurunca kart Liliana'nın elinden düştü. Bu ani hareketle Liliana da irkilmiş, geriye doğru sendelemişti.

"Sen ne...?" Emily şaşkınlıkla söylendi. Liliana kafasını kaldırıp baktı.

Yanakları kızardı. "Özür dilerim, şey..." Dudaklarını ısırdı, ağzından zar zor çıkıyordu kelimeler. "Kartınıza biraz daha bakmam gerekiyor, lütfen."

Emily kaşlarını çatıp gözlerini kıstı, Liliana ise biraz daha cesaretlenip yüzüne bir gülücük kondurdu. İşgüzardan ziyade sakar olduğunu sanmasını yeğliyordu.

Emily hayıflanıp sırtını döndü ve koşar adımlarla odayı terk etti.

Liliana arkasındaki fısıldaşmaları duyabiliyordu. Dik duran omuzları düştü, buhar olup kaybolmak istiyordu. O anda Bayan Morton kim bilir ne dedikodular yayıyordur herkese, diye düşünerek iyice ümitsizliğe kapıldı.

Kapı açıldı ve içeri birisi daha girdi. Tam da bunu bekliyordu.

"Ne olduğunu sorayım mı?" diyerek yaklaştı Penelope.

Olanları görmüş iki kişi daha odayı terk etti. Muhtemelen anlatılanlara katkıda bulunmak istiyorlardı. Halasının duymaması için dua ediyordu.

Liliana kendini koltuğa bıraktı. "Mahvoldum Pen," diyerek derin bir iç çekti.

"Mmm," diye mırıldandı Penelope ve Liliana'nın yanına oturdu.

"Stratford'un el yazısını görebilmek için lanet olası bir dans kartına bakmaya çalışıyordum." Liliana elini sertçe bacağına vurdu. Elbisesinin kumaşıyla yeterince ses çıkmayınca hıncını alamamış gibi hissetti.

"Tanrı aşkına, neden Stratford'un el yazısını görmek istiyordun ki?" Penelope anlamamış gözlerle bakıyordu.

"Çünkü başka bir çarem kalmadı," diye kabullendi Liliana. "Tahminimce babamla iletişime geçen ve onu ölüme götüren kişi ölmüş olan konttu. Parşömenlerde onun

damgası var fakat bir el yazısı örneği görmeden o konuda kesin bir sonuca varmam imkânsız. Ne bir günlük, ne bir yazışma, ne de bir hesap kitap defteri bulabildim. Bu yüzden el yazısını karşılaştıramıyorum." Kafasını eğdi. "Evde kişisel ne var ne yoksa her şey silinmiş sanki."

"Ah," dedi Penelope onun elini tutarak. "Ölen kontun el yazısını bulmak istiyorsan, neden Stratford'unkini görmek istedin? Baban öldürüldüğünde, Stratford çoktan savaşa gitmiş değil miydi?"

"İngiltere'den ne zaman çıktığından emin değilim. Üstelik..." Liliana derin bir nefes aldı. Pen şu ana kadar Liliana'nın tüm isteklerini yerine getirmiş, karşılığında neredeyse hiçbir şey istememişti. Babasının bir casusluk işine karıştığını ve bunun ne anlama gelebileceğini onunla paylaşmalıydı artık. Anlattıkları karşısında Pen'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Anladın mı?" diye bitirdi Liliana. "Notları yazanın Stratford olup olmadığını öğrenmem lazım. Ayrıca yazışmaların olduğu zamanlarda, hem onun hem de babasının nerede olduğunu öğrenmem lazım. Özellikle de Aralık 1803'te. Ancak elimde hiçbir bilgi yok."

Çaresizliği yüzünden okunuyordu. Penelope kolunu Liliana'nın omzuna koydu. Bir süre konuşmadan öylece oturdular. Sessizliği Penelope böldü. "Hizmetçiler! Bir evde olup biten her şeyi bilirler! Özellikle de en gizli kalması gereken şeyleri!"

"Ben de düşündüm onu," dedi Liliana, "fakat Stratford'un kardeşi tüm çalışanları değiştirmiş." Bunu da kâhyadan öğrenmişti.

"Anladım," dedi Penelope pembe eldivenli elini dudağına götürerek. "Belki yaşlı olanları hâlâ köyde bir yerde yaşıyordur, o kış olanları hatırlıyordur."

Liliana başıyla onayladı, içi umutla dolmuştu. Buradan bir sonuca varması pek olası görünmese de babasının öğ-

rettiği bir şey vardı; cevabı bulana kadar her şeyi denemek. "Köye yürüyerek gidemeyiz, Stratford'un atlarını kullanmamız şart." Bu çaresizlik hissinden nefret ediyordu. "Oraya nasıl gidebilirim ki?"

"Hmm..." Penelope de Liliana gibi bir cevap bulamıyor gibiydi ancak birden yüzü ışıldadı. "Sen nasıl gideceğini bulamayacaksın da kim bulacak? İstediği şeyi elde etmek için var gücüyle çalışan biri oldun hep. Çalışmaların uğruna uykusuz kaldığın geceleri hatırlıyorum. Annemin öncelik vermeni istediği şeyleri çabucak halledip, sonra kendi istediklerine vakit ayırıyordun."

Liliana isteksizce gülümsedi. Halasını onu kusursuz bir İngiliz leydisine dönüştürmek için elinden geleni yapmıştı. Diğer kızlar gibi malum konulara odaklanmasını istemişti; Fransızca, edebiyat, müzik, psikoloji gibi. Babası vasiyetinde bir iş arkadaşıyla bilimsel çalışmalar yapmasına izin vermişti fakat halası hep diğer derslerine öncelik vermesini istemişti. Liliana uyumaya çok az vakit bulurdu. Buna rağmen ne teslim olmuştu, ne de babasından kalan özelliklerinin kaybolmasına izin vermişti. Zekâsını kullanarak babasının çalışmalarına devam etmemek, mezardaki babasına tekrar eziyet çektirmek, babasını hiçe saymak anlamına geliyordu onun için.

Bazı günler, gerçekten de çok zorlanıyordu. Zorlandıkça kararlılığı güçleniyordu. Bu kararlılığı, erkek olmamasına rağmen akademik ortamlarda kendisini kabul ettirmekte ona çok yaramıştı. Şimdi de işine yarayacaktı. Aradığı cevabı bulmak için ne gerekiyorsa yapacaktı. Başarıya ulaşma şansı her ne kadar düşük de olsa, bir bilim kadını imkânsız gibi görünen bir şeyi alt edebilmeliydi.

En büyük başarısızlığın denemeyi bırakmak olduğunu biliyordu.

Ve bugün pes edecek değildi.

11

Sabah ayazında hem biniciden, hem de attan beyaz tozlar dökülüyordu. Toynakların gümbürtüsü ve kendi hızlı nefes alış verişi dışında bir şey duyamıyordu Geoffrey. Gringolet'i gittikçe daha hızlı sürüyor, odaklandığı sesler daha da ritmik bir hal alıyordu.

Gün müthiş renklerle ağarmaktaydı. Pembe, koyu sarı sisin ötesindeki laciverdin üstüne yayılmaya başlamıştı. Sis bir battaniye gibi toprağı örtmüş, savaş alanındaki duman gibi hafifçe yükselmişti. Gözlerini sıkıca kapatıp Grin'i son sürat sürmeye devam etti.

12. Süvari Birliği'nde birlikte geçirdikleri on yıldan sonra, Geoffrey atından ayrılamamıştı. At ona geçmişini hatırlatıyordu, unutup silmek istediği ama asla kurtulamadığı geçmişini. Grin eskiden de çok değer verdiği bir attı. Günlük dolaşmaları, süratle yaptıkları gezileri olmasa Geoffrey hayattan keyif bile alamazdı. Bu onun için bir kaçıştı, özellikle de bu sabah.

Grin'in göğüs kafesi iyice şişene kadar devam ettiler. Dizginleri hafifçe çekip göle bakan bir tümsekte atı durdurdu. Öne doğru uzanıp Grin'in gri boynunu okşadı, at cevap olarak uzunca kişnedi.

"Üzgünüm ihtiyar. Artık ikimiz de eskisi gibi değiliz." Geoffrey hüzünlü bir sesle konuşuyordu. Neden böyle

riskler alıyordu ki? Peşinde bir düşmanı olmadığı halde bu kadar hızlı at binmesi aptallıktı.

Atını gölün kenarına götürdü. Durgun suyun üstünde güneş ışığı yansıyordu. Geoffrey hayranlıkla etrafındaki huzuru ve dinginliği seyretti. Kont olduğundan beri hayatı tüm bu güzelliklerden yoksundu.

Sanki parlamentoyla uğraşırken kont olmanın getirdiği devasa sorumluluklar ve anlaşmalar yetmiyormuş gibi, şimdi de şantaj olayı ile ilgilenmek zorundaydı. Kont olduğundan beri hiç huzur bulamamıştı ve yakın bir zamanda bulacağını da sanmıyordu.

Onu bu boş vermiş hale sokan başka şeyler de vardı. Daha doğrusu, başka *birisi* vardı.

Üç gece üst üste, Liliana Claremont hem rüyalarını hem de düşüncelerini meşgul etmişti. Kahretsin, artık damarlarına işlemişti.

Üç gece önceki akşam yemeğinden beri onu görmezden gelebilmek için elinden geleni ardına koymamıştı fakat ne zaman aynı ortamda olsalar, bedeni farkındalıkla ateş alıyordu. Her bir hareketinde gözleri ona kayıyor, kulakları sadece onun büyüleyici sesini duyuyordu. Burnuna sadece elma ve limon kokusu geliyordu.

Şimdi tam da bu haldeydi, derin bir nefes alıp kendine gelmeye çalıştı.

Buna bir son vermeliydi. Liliana'yı görmezden gelmek işe yaramıyordu... Ne kadar çabalarsa çabalasın, her an onu görmekten ve hayal etmekten kurtulamıyordu. Geçen gece, 'hayal Liliana' incecik geceliğiyle ona gelmişti. Pürüzsüz cildi ince kumaşın altında parlıyordu. Şöminenin ışığı saçına kızıllıklar düşürüyordu. Hiçbir şey söylemeden bakışlarıyla onu çağırıyordu. Sonra önünde diz çöküyor ve-

Tanrım. Hatırladıkça kaskatı kesiliyordu. Davetin geri

kalanını bu ruh haliyle sürdüremezdi. Onu bu kadar arzulamasına, mantığına yenik düşmesine sebep olan ne olabilirdi?

Gringolet'in kulakları, duyduğu sesle bir anda dikleşti. Geoffrey atın baktığı yöne çevirdi bakışlarını. Görünürde bir şey yoktu, bir şey de duyabilmiş değildi. Grin'in içgüdülerine güvenirdi, sessizce bekledi. Her neyse gelen hazırdı.

Silah sesiyle irkilip uçan bir keklik sürüsü gibi bir at fırladı ormandan. Ağaçlık alandan çayıra doğru uçuyordu adeta. Sanki Geoffrey bile duymuştu bu var olmayan silah sesini. Nabzını kulaklarında dahi hissedebiliyordu.

Liliana.

Atı sürenin saçları, şapkasından dolayı görünmüyordu. Pantolon giymişti ve gölün diğer tarafına 40 metre kadar uzaktaydı fakat Geoffrey emindi. Nasıl bu kadar emin olduğunu bilmiyordu ancak emindi işte.

Sürücü atın boynuna doğru eğilip bir şeyler söyledi. Atın geliş hızına bakılırsa, atı pohpohlayan bir şeyler söylüyor olmalıydı. Atlarını iyi tanıyordu Goeffrey, bir-iki tanesi dışında hiçbiri böyle uçamazdı...

Hay aksi, bindiği at Amira'ydı. Ahırdan sorumlu seyis Griggs'i, iyi bir at binicisi olduğuna ikna etmiş olmalıydı. Aksi takdirde Griggs, Geoffrey'nin en sevdiği kısrağı Liliana'ya vermezdi. Döndüğünde gidip adamı güzelce azarlaması gerekecekti. Amira misafirlere verilemeyecek kadar değerliydi onun için.

At ve binicisi hızla yaklaşıyordu. Amira'yı sürenin usta olduğu belli oluyordu. Yetenekli bir biniciydi, Liliana bu konuda tecrübeli görünüyordu.

Liliana Claremont'un sıradan bir kadın olmadığını Geoffrey'ye kanıtlayan başka bir özellik olmuştu bu da.

Başından beri onu yanlış tanıdığını kabullenmişti Ge-

offrey. Liliana'nın onu elde etmeye çalışmak gibi hiçbir derdi yoktu. Hatta üstüne basa basa bunu vurgulamıştı. Kendisine hakaret etmiş, küçük düşürmüş, meydan okumuş ve hatta yenilgiyi tattırmıştı. Öfkesi geçince bu hırçın kadına ilgi duyduğunu anlamıştı.

Liliana kısrağı yavaşlattı. Doğudan gelmişti... Geoffrey'nin kalbi sıkışmıştı sanki. Aveline'in arazisi o taraftaydı. Yumruklarını sıktı. Liliana'nın yaptığı her şeyin o kadar farkındaydı ki Aveline ile ilgilendiğini de görmüştü. Lanet herif. Acaba onunla bir gece geçirdikten sonra mı yola çıkmıştı?

Hayır, tüm bunları kafasında kuruyor olmalıydı. Bir saat önce Grin'i eyerlerken Amira hâlâ alırdaydı. Tabii aşna fişne dediğin bir saatten kısa sürede bile yapılabilecek bir şeydi fakat bildiği kadarıyla Aveline masum bakireleri baştan çıkaracak birisi değildi.

Aveline'i gırtlaklama ihtiyacı dinince rahatladı. Kıskançlıkla nasıl da saçma sapan düşüncelere dalmıştı.

Kıskançlık mı? Yok canım. At üstündeki duruşunu dikleştirdi, biraz gerilmişti. Kıskançlık aşkın habercisiydi ve insanı aciz bırakan o hisse kapılmayı katiyen reddediyordu. Bu hanımla ilgileniyor olması, ona âşık olacağı anlamına gelmiyordu. Tamam, çok güçlü bir çekim hissediyordu fakat buna aşk denemezdi. Babasının düştüğü tuzağa düşmeyecekti. Aşkın ona da hiçbir yararı olmamıştı.

Gittikçe meraklanıyordu. Yalnız başına, günün bu saatinde, bu kadar kötü kıyafetlerle nereye gidiyordu bu kadın? Bunu öğrenmenin tek yolu sormaktı.

Liliana da onları epey gerideyken fark etmiş olmalıydı. Yüzü ifadesizdi ama kirpikleri pırpır ediyordu. Evin olduğu yöne doğru baktı. Belki de onu görmezden gelip direkt dörtnala atı sürmeyi planlıyordu?

Aksine, çayırlık alanda durdu.

Amira ve Grin kendi dillerinde birbirlerine selam verdi. Liliana da Geoffrey'yi zoraki bir gülümseme ve ufak bir baş hareketiyle selamladı. Fırlayıp gidecekmiş gibi duruyordu.

"Gün doğmadan uyanan bir leydi," diye başladı Geoffrey hayretle. "Evime misafir gelmiş hanımlardan birisini böyle bir yerde görmeyi hiç beklemezdim."

Liliana kaşlarını çattı, sonra çenesini hafifçe kaldırdı. "Peki ya sizin gibi genç, hali vakti yerinde yakışıklı bir centilmen?" Omzunu silkti. "Peşinizde sizi takip eden birilerinin olmamasına şaşırdım." Sesinden ironi yaptığı belli oluyordu.

Gülümsedi.

Gördüğü gülümseme, Geoffrey'nin içini aydınlatmıştı. Şimdi karşılık vermeliydi. "Sizin yaptığınız da bu olabilir mi acaba? Beni takip etmek?" diye dalga geçti. "Önce kütüphane, şimdi de sabah gezisi... Büyük tesadüf."

Liliana iç geçirdi. "Kütüphaneye sizden önce girmiştim, sizi takip etmiş olamam. Tabii şu an olanlarla ilgili bir açıklama yapamam." Gizemli bir gülümsemeyle gözlerinin tam içine bakıyordu. 'Kütüphaneyle ilgili ima ettikleriniz yanlış ama sizi affediyorum' diyordu bakışları. "Biraz daha merak edin."

Geoffrey istemeden gülümsedi. "Egom bana diyor ki siz beni utanmadan takip ediyorsunuz."

Liliana da güldü, böyle bir cevap beklemiyordu.

Geoffrey bu konuşmadan çok memnun olmuştu. Liliana evlenme peşinde birisi değildi belki de; Stratford Kont'uyla bile evlenmek ilgisini çekmiyordu ama Geoffrey'yi istiyordu.

Bu onu olması gerekenden çok daha mutlu ediyordu.

Yine de henüz merakını giderememişti.

"Çok iyi bir at binicisisiniz," diye belirtti. Gözlerini ba-

cak kaslarını ortaya çıkaran pantolonun üzerinde gezdirdi. Üzerindeki beyaz gömlek poposunu örtüyordu fakat bu içerdeki sıkı iç çamaşırını hayal etmesine engel değildi.

Liliana, bakışlarını takip etti ve kıyafetlerinin uygunsuz olduğunu anımsadı. O an haykırmak istedi fakat uslu durmalıydı.

"Teşekkür ederim," dedi.

Cevaptaki özgüven Geoffrey'yi güldürmüştü. Şimdi başka bir numara denemeliydi. "Amira size çok yakışmış. Griggs'i nasıl ikna edebildiniz?" diye sordu. Aslında şu anda gülümsediği gibi gülümsemişse elbette tereddüt etmeden atı vermiştir, diye düşündü.

Liliana'nın yüzü kızardı. "Atın adı Amira mı? Prenses anlamına geliyor, öyle değil mi?"

"Arapça bir kelimedir, evet. İsmi ben koydum, eşleştirdiğimiz aygırın adı da Sultan"

"Oh," diye kafasıyla Grin'i işaret etti Liliana. "Peki bu yakışıklı kim? O da mı Arap?"

"Yakın sayılır," diye yanıtladı Geoffrey. Liliana sorularını cevaplamaktan kaçınıyor muydu? "Gringolet Barb soyundandır, Arap'lara benzer fakat kökeni Kuzey Afrika'dır."

"Gringolet mi?" diye meraklandı Liliana bir kaşını kaldırarak. İleri doğru eğildi ve Geoffrey'nin aklı bir kez daha fantezilerine gitti. "Kendinizi Sör Gawain olarak görüyorsunuz sanırım."

Şimdi de Geoffrey kızarmış gibi hissediyordu. "Pek sayılmaz. Alayımdaki askerlerin bana verdiği bir takma isimdir o. Gringolet ismi de onla alakalı."

Liliana bu sefer iki kaşı kalkık bir şekilde sordu. "Sör Gawain kadınlar için ideal bir erkek olarak bilinir. Bu yüzden mi size bu ismi verdiler?" diye sordu cesurca.

"Kral Arthur'un yeğeni aynı zamanda genç şövalyeler-

le arkadaştı," diye savunmaya geçti Geoffrey. "O ismi kabullendim çünkü orduya yeni katılan askerlerle ben ilgileniyordum. İsmin bu yüzden verildiğini düşünüyorum." Aslında her iki sebepten ötürü o ismi aldığını söylemek istemiyordu. Hem konu nasıl buraya gelmişti ki? "Griggs atı size emanet ederken, isminin Amira olduğunu söylemedi mi?"

Liliana'nın yüzündeki sevimli ifade bir anda soldu. Eyerinde huzursuzca kıpırdandı.

"Şey, ben- " Ellerini ovuşturdu, deri eldivenlerin sesi duyuluyordu. Tekrar Geoffrey'ye bakmadan önce derin bir nefes aldı. "Atı çaldım."

Geoffrey gözlerini kırpıştırdı, doğru duyduğundan emin değildi. Maria Fitzherbert ve Prens George'un gayrimeşru kızı olduğunu söylese bu kadar şaşırmazdı.

Liliana yutkundu.

Stratford sabit bakışlarla kafasını hafifçe eğdi. "Benim en özel kısrağımı çaldınız?" diye tekrarladı.

Neyse ki sesinde kızgınlıktan ziyade kafa karışıklığı vardı.

Liliana içine düştüğü bu durumdan kurtulmanın bir yolu olabileceğine inanmak istiyordu.

Sislerin içinden adeta bir hayalet gibi karşısına çıkan Stratford'u gördüğünde ödü kopmuştu. Kimseye fark edilmeden dönmesine ramak kalmışken gidip en karşılaşmaması gereken adamla karşılaşmıştı.

Fakat Geoffrey ile aralarında çok tuhaf bir şey olmuştu. Korkusu kaybolmuş, yerini çok daha sıcak bir hisse bırakmıştı. İlk başta içi titremiş, sonra içini sükûnet kaplamıştı.

Şimdiyse tekrar bir gerginlik almıştı Liliana'yı. Diyalogu o ana kadar gayet iyi sürdürdüğünü düşünürken, ne diyeceğini bilemez bir hale düşmüştü.

"E-evet," diye onayladı. "Sizin için bu kadar önemli

olduğu bilseydim, yapmazdım. En güzel görünen oydu." Erkeklerin övgüyü sevdiğini bildiğinden, şansını deniyordu Liliana. "Ve tabii en uygun olanı," diye tamamladı cümlesini nedensiz.

Stratford ağzı açık, hapisten kaçan birinin ifadesini dinler gibi dikkatle onu dinliyordu. Liliana, John Dalton'un atom teoremini anlatsam Stratford bu kadar şaşırır mıydı, diye düşündü.

Liliana'nın içi kahkaha atma ihtiyacıyla doldu bir anda. Baskı altında olduğu için zihninin vermek istediği tepkiydi bu, aslında ortada hiç komik bir durum yoktu.

Stratford ağzını kapadı, ardından açtı ve tekrar kapadı. Sudan çıkmış, nefes almaya çalışan bir balık gibiydi.

Pekâlâ, belki de biraz komik sayılırdı.

"Peki ne diye atımı çalma ihtiyacı duydunuz?" diye sordu en sonunda.

Tabii ya. Liliana etrafına bakındı, doğruyu söyleyemezdi. Öte yandan Penelope'nin sürekli belirttiği gibi çok kötü bir yalancıydı Liliana. Elinde geldiğince doğruyu söyleyip, sonu kötü olmasın diye dua etmeliydi.

Gizlice köye gidip Stratford ve ailesi hakkında bilgi toplamaktan başka neden çalmış olabilirdi ki atı?

"Her sabah at binmeye alışkınım," diye açıkladı. Tekrar gözünün içine bakabiliyordu şimdi, en azından bu söyledikleri doğruydu. "Son bir-iki günkü halimizden dolayı sizden izin almak istemedim." Kafasını eğip pişmanmış gibi görünmeye çalıştı. "Gerçekten özür dilerim."

Oldu işte. Kafası eğikken gizlice Stratford'a bakmaya çalıştı. Bir centilmen bu özrü kabul eder, bir-iki sitemden sonra yoluna devam etmesine izin verirdi.

Stratford gözlerini kısıp düşünceli düşünceli baktı. "Bir kadın eyeri aşırmak için pek vaktiniz de olmamış anlaşılan," diye vurguladı.

Liliana kafasındakileri toparlamaya çalıştı. Elinden geldiğince doğru cevaplar verme fikrine sadık kalmalıydı.

"Bacaklarım iki yanda at binmeye alışkınım," diye belirtti. "Bence böylesi daha pratik, özellikle de deneylerim için numune toplamaya çıktığımda. Çalıların ve bataklıkların arasından geçmek daha kolay ve güvenli oluyor."

"Deneyleriniz mi?" diye sordu.

"Evet, ben bir kimyagerim. Aynı zamanda bir şifacı." Liliana'nın çenesi yavaşça kalkmıştı, karşılık olarak bir hakaret bekliyordu.

Geoffrey ise o havada değildi. "Deneylerinizi daha detaylı anlatmanızı isterim," dedi Liliana'yı şaşırtarak. "Fakat ondan önce, merak ettiğim başka bir mevzu var. Epey bir sayıda usta at binicisi tanımışlığım var, siz de onlar gibi usta duruyorsunuz. Bu sizin ilk son sürat at binme tecrübeniz değil," diye tahminde bulundu.

Liliana bir kahkaha atıverdi. Hafif bir kahkahaydı. Bir yanda da gereğinden fazla anlatmış olabileceği korkusuyla dolmuştu içi.

Kahretsin. Hemen burayı terk etmeliydi. Amira'yı diğer yana çevirip ahırların olduğu bölgeye doğru gitmeliydi fakat Stratford daha da yakınlaşmıştı. Tüm ilgisi üzerindeydi. "Hayır. Her sabah at binsem de kendimi usta bir at binicisi olarak gördüğümü de söyleyemem. Bu benim için sadece..." Doğru kelimeyi düşündü.

"Bir kaçış," dediler aynı anda.

Belli bir süre sessizce durdular. Onun gibi zengin bir adam neden bir kaçışa ihtiyaç duyuyordu ki?

"Neyden kaçış?" diye sordu Geoffrey.

"Hayatımdaki kısıtlamalardan. Erkeklerin hâkim olduğu bir dünyada bilimle ilgilenen bir kadın olmanın getirdiği zorluklardan. Halamın beni sürekli- " Ağzını sıkıca kapadı. Kafasını iki yana salladı, yeterince anlatmıştı. "Sizin anlayamayacağınız bir şey bu."

"Bu kadar emin olmayın," diye yanıtladı Geoffrey. Şimdi bakışlarını kaçırmıyordu Liliana, sanki gözlerinde daha önce hiç fark edemediği bir büyü vardı. Derinliklerinde bir şeyler onu çağırıyor gibiydi.

Aynı zamanda rahatsız ediyordu.

Yüzünü başka yöne çevirdi. "Haklı olabilirsiniz. İkimiz de kahvaltı için bir an önce dönmeliyiz, pek vaktimiz yok," dedi enerjik bir şekilde. Oturuşunu dikleştirdi, Amira'yı diğer yana doğru çekti. "Atımızı izinsiz aldığım için bir kez daha özür dilerim efendim. Böyle bir şey tekrar olmayacak."

"Evet olmayacak," diye yanıtladı Geoffrey. "Çünkü artık Somerton Park'ta kaldığımız sürece istediğiniz zaman atları almanıza izin veriyorum. Griggs'e Amira'nın bölmesine bir eyer bırakması talimatını vereceğim. Sizin için daha kolay olur."

Afallamıştı Liliana, Geoffrey ise gülümsüyordu.

"Bu enteresan kıyafetlerinizle her sabah ahırdaki görevlileri ürkütmenize izin veremem." Gringolet'i Amira'ya biraz daha yaklaştırdı, yavaş yavaş eve doğru gitmeye başladılar

"Fakat sizin gibi yetenekli bir at binicisini de bu zevkten mahrum bırakmak istemem." Sesindeki derinlik Liliana'nın her yerini sarmıştı.

"Te-teşekkür ederim," diye kekeledi Liliana. Stratford onu huzursuz ediyordu, atını çalmasına ve onu milletin önünde aşağılamasına kızmamıştı. Uygunsuz davranışlarda bulunmasına da bir şey dememişti. "Çok naziksiniz," dedi ve bunu gerçekten düşündüğünü fark etti.

Onun nazik olmadığını düşünmeye çalışması çok adiceydi. Şüpheli olduğu veya cinayet ile alakalı olması dışında onunla ilgili hiçbir şey düşünmek istemiyordu. Diğer yandan onu düşman gibi görmekte gittikçe daha da zorlanıyordu. Bu işlerini zorlaştırıyordu.

"Bayan Claremont?"

"Evet?" Liliana kafasını ona doğru çevirdi. Geoffrey bakışlarını göle sabitlemiş, dudaklarını sıkıca birbirine bastırmıştı. Çok mühim bir şey söylemek üzereymiş gibiydi.

"Ben de her sabah, güneş doğmadan hemen önce at binerim." Şimdi Liliana'ya bakıyordu. "Yarın bunu birlikte yapmak ister misiniz?"

"Şey..." *Olmaz* demesine ramak kalmıştı. Küçük köy macerasında pek fazla şey elde edememişti, çünkü çok erken bir saatte gittiği için fırından başka açık bir yer bulamamıştı. Neyse ki fırına gelen bir müşterinin Geoffrey'nin babasının eski uşağının hizmetçisi olduğunu öğrenmişti. O adamdan bir sürü şey öğrenebilirdi.

Fakat Bay Witherspoon isimli bu adamın yatalak hasta olduğunu ve aylardır ziyaretçi kabul edemediğini öğrendiğinde yine ümitsizliğe kapılmıştı. Liliana, adamın kaldığı eve doğru yürürken hizmetçi kıza bir sürü soru sormuş, adama iyi gelecek birkaç ilaç tarifi de yazıvermişti.

Liliana adamdan ümidini yitirmiş sayılırdı. Belki bir gün, öğleden sonra adamın durumunu kontrol etmek için tekrar gidebilirdi. O sırada köydeki diğer insanlarla da konuşabilirdi. Tabii bu o kadar kolay bir şey değildi.

Liliana dudağını ısırdı. Stratford'la biraz daha vakit geçirmekten ne zarar gelebilirdi ki? Hem belki onun ağzından laf alma şansı da olurdu. Elindeki en iyi şansı buydu belki de.

"İsterim," diye yanıtladı.

Stratford'un yüzünde hafif bir gülümseme belirledi.

Bu işe yarayabilirdi. Yine de sanki iki bilinmezi bir araya getirmiş ve sonrasını kontrol edemediği bir reaksiyona sebebiyet vermiş gibi hissediyordu Liliana.

Teklifi kabul ettikten sonra biraz daha ileri gidip, "Ay-

rica artık bana Liliana diye seslenmenizi rica edeceğim," diye mırıldandı.

Stratford'un yüzündeki gülücük daha da büyüdü. "Liliana," dedi sonra ağzını kapatıp en sevdiği yemeği yer gibi keyiflendi. "Ve sen de bana Geoffrey de."

Korku denemeyecek bir hisle, Liliana'nın tüm tüyleri diken diken olmuştu.

Ey düşman, senin adın Geoffrey.

12

Liliana neredeyse hiç dokunmadığı tabağını masanın ortasına doğru kaydırdı. Istakoz sosuyla ve sebzelerle sunulmuş kalkan balığını beğenmişti, diğer misafirlerden gelen beğeni ifadelerini de duyabiliyordu. Fakat şu anda yemekle meşgul olamıyordu.

Sen de bana Geoffrey de.

Kendisine Liliana diye seslenmesine izin vermesi hataydı. Doğal olarak Geoffrey de ismini kullanmasını istemişti ama sanki cümleyi kuruş şekli Liliana'yı tahrik etmişti.

Geoffrey.

Stratford değil. Wentworth de değil. Geoffrey. Bir erkek.

Onu şu ana kadar öpmüş tek erkek. O anı hatırlayıp kızarmaya başladı.

Onu bir erkek olarak algılamaya ayıracak vakti ve enerjisi yokken, öpüşmelerini unutmak daha kolay geliyordu. Ancak şimdi...

Liliana ellerini, göğsüne ve boynunun biraz altına koydu.

"İyi misiniz?" diye sordu Aveline. Liliana sağında oturan centilmene doğru döndü. Aveline bir elinde mendil ağzını hafifçe silerken, önce Liliana'nın az önce ittiği tabağa sonra da Liliana'ya baktı. Yeşil gözleri endişeliydi. "Bi-

raz ateşiniz yükselmiş gibi." Bir bardak soğuk şampanya uzattı. "Bunu alın."

Liliana bardağı aldı bir yudum içti. Buz gibi içki boğazını serinletse serinletse indi.

"Teşekkür ederim," dedi. Bir yudum daha alıp zorla gülümsedi. Hiç de iyi değildi, kafası karışıktı. Böyle hissedince iyice eli ayağına karışırdı.

Neden Geoffrey- Hayır, *Stratford*. Hayıflanarak iç çekti. Artık ismini kullanmaya alışmıştı bile.

Neden Geoffrey onunla at binmek istemişti? Geoffrey'nin gözlerinde çekici bulduğu neydi? Neden hâlâ onu kovmamıştı? Kimse buna hayır diyemezdi, halası Eliza bile. Ne istiyor olabilirdi?

Cevapsız sorular çığ gibi büyüyordu. Liliana bilinmezlerden nefret ederdi. Harekete geçme arzusu her yanını sarmıştı, bir şeyler yapmalıydı.

Öğleden sonra Amira'yı alıp köye gidecekti. Evet, Geoffrey'nin izin verdiği şey tam olarak bu değildi fakat Amira'yı almasına izin vermişti. Bekleyemezdi. Bu kahrolası yemek sona erdiğinde ve Aveline'in gitme vakti geldiğinde, harekete geçecekti.

"Ee, bu öğleden sonra hangi hünerlerinizi sergileyeceksiniz?"

Liliana soruyu anlamayıp kaşlarını çattı. "Efendim?"

Kıkırdadı. Yüzünde büyük bir keyif vardı. "Söylediklerime hiç kulak asmıyorsunuz, değil mi?"

Liliana utanarak gülümsedi. "Özür dilerim efendim. Dalgınlığıma gelmiş olmalı. Beni affedin."

"Hayır, siz beni affedin" dedi Aveline. "Daha eğlenceli birisi olmalıyım."

"Lütfen," diye karşı çıktı Liliana. "Harikasınız. Sadece aklım bir şeyle meşguldü."

Aveline'in kafasından neyle meşgul olabileceğine dair

bazı fikirler geçip gitti. "Bir sonraki performansınızla mı meşguldü?"

Liliana kafasını iki yana salladı. "Sanırım ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Bu öğleden sonraki etkinlik?" diye sordu Aveline. "Kontes yeni bir etkinlik duyurdu. Genç hanımların kadınsı sanatlardaki hünerlerini sergileyeceği bir yarışma. Kazananı Stratford belirleyecek."

"Eyvah..." Zavallı Geoffrey, oyunların bitmesi için can atıyordu. Acaba jüri olduğunu öğrenince ne düşünmüştü?

"Evet. Anladığım kadarıyla size haber verilmemiş, öyle mi?"

"Sanırım beni pek sevmiyorlar" Liliana çekinerek gülümsedi. "Tanrıya şükür ki sevmiyorlar."

Aveline kahkaha attı, birkaç kişinin dikkatini çeken bir kahkahaydı. "Hayır, sanmıyorum. Gerçi dedikleriniz doğru olabilir," diye mırıldandı. "Çok yazık. Belki bir silah tamircisi olarak yeteneklerinizi sunarsınız diye ümit ediyordum." Mendilini masaya attı. "Yine de eğlenceli olacağını sanıyorum, siz ne düşünüyorsunuz?"

Bir boya kalıntısının niteliğini analiz etmekle meşgul olmayı tercih ederdi ama nezaketini bozmak istemedi. "Katılıyorum. İşlerinizden ötürü eğlenceyi kaçıracağınız için üzgünüm."

"Aslında, bugün öğleden sonrayı sizinle geçirmeyi planlamıştım." Ayağa kalktı, elini uzattı. "Tabii siz de dilerseniz." Gülümsedi, bakışlarında beklenti vardı.

Olamaz. Liliana içine düştüğü paniği gizlemeye çalıştı. Onu reddetmesi çok zordu. Sonuçta adam kurtarıcısı sayılırdı. Halasıyla arasındaki gerilimin dinmesinde büyük rol oynamıştı. Neredeyse hiçbir istekte bulunmamış olmasından dolayı onunla vakit geçirmekten keyif almıştı ama onu cesaretlendirmek de istemiyordu.

"Onur duyarım," dedi kelimeleri zorlukla telaffuz ederek. Köye gitme planını bekletmek zorunda kalacaktı. Aveline'in koluna girip kaderine boyun eğdi. "Haydi gidelim."

Kalabalığın arasından geçerek müzik odasına doğru ilerlerken Liliana'nın yüzünde sahte bir gülümseme vardı. Aveline'in kendisine olan ilgisinin devamlı olmaması için dua ediyordu. Bu isteğini bir kez daha tekrarlamamasını diledi.

Somerton Park'ın kocaman müzik odası içerideki konuşmalarla yankılanıyordu. Liliana ve Aveline arka sıralarda buldukları boş iki koltuğa oturdu.

"Ne olur ne olmaz, bazı hanımların kabiliyetine pek güvenmiyorum," deyip parmağıyla kulağını işaret etti.

Liliana kahkaha attı ama gözleri Geoffrey'yi arıyordu. Onu ön tarafta, büyük pencerelerin yanında buldu. İçeri bolca güneş ışığı giriyordu. Parlaklıktan dolayı Geoffrey'nin yüzündeki ifadeyi seçemiyordu fakat duruşu katı ve resmiydi. Sabahki rahat ve sakin tavırlarından eser yoktu. Odada bulunmaktan hiç hoşnut olmadığı aşikârdı. Onu o kadar iyi anlıyordu ki.

Hemen yanında amcası Josslyn Wentworth duruyordu. Yüzünde samimi durmayan bir tebessüm vardı. Kontesin gülüşü gibi değil de daha çok... Liliana dudaklarını büktü. Neden umursuyordu ki? Wentworth'lerle ilgili kötü bir detay yakalamak için çırpınıyordu adeta. Peki neden artık Geoffrey için bunu yapamıyordu?

Joss, Liliana'yı kaşları çatık bir şekilde o yana bakarken gördü. Liliana utanıp bakışını başka bir yöne çevirdi.

İçeri giren ışık üç devasa enstrümanı aydınlatıyordu. Yaldızlı ahşaptan yapılmış bir Taskin harpiskordu ve yan tarafında müthiş bir neoklasik tarzda maun piyano vardı. En güzel enstrüman da üzerinde piramit, kuş ve bulut desenleri olan, detaylı işlemeleriyle göz kamaştıran pedallı

bir arptı. Arp epey eski duruyordu. Geoffrey'nin ailesinden birileri, Napolyon Mısır'ı ünlü hale getirmeden önce de Mısır kültürüne karşı hayranlık besliyor olmalıydı.

"Eş seçmek için çok uygun bir organizasyon, öyle değil mi?" Aveline başkalarının duymaması için iyice yaklaşmıştı. "İtiraf edeyim, vikontesim olacak kadının yeteneklerini görmek isteyeceğim oda müzik odası olmazdı."

Liliana, Aveline'in sinsice güldüğünü gördü.

"Ne?" diye sordu Aveline omuzlarını silkerek. "Demek istediğim tablo, heykel yapmak falan gibi şeylerden bahsediyorum. Sizin aklınızdan ne geçiyordu kim bilir Bayan Claremont." Şu ana kadarki masumane görüntüsü, gözlerindeki yeşil pırıltıda yok olmuştu.

Bir kaşını şuh bir şekilde kaldırdı Liliana. "Ben sizi oldukça uslu biri sanmıştım. Belki de düşüncelerimi tekrar gözden geçirmeliyim," dedi. "Aslında oldukça fena olduğunuzu düşünüyorum şimdi."

Aveline gülümsedi. "Tek kaygım size daha iyi eşlik edebilmek." Göz kırptı. "Ben de sizin ağırbaşlı olduğunuzu düşünmüştüm. Görünüşe göre haklıymışım."

Liliana omuzlarını silkti. "Pratik, analiz eden ve sadece gerçeklere odaklıyım," dedi dümdüz bir sesle ama gülmeden edememişti.

"Hmm." Aveline oturduğu yerde kıpırdandı. Leydi Stratford herkesi selamlayıp günün ilk performansını takdim etti. Leydi Jane Northumb harpiskordun yanına oturdu. Çok narin görünüyordu. Leydi Stratford kıza imrenerek baktı, sanki onu şimdiden gelini olarak görüyor gibiydi. Liliana ise kaşlarını çattı.

Müzik odası tanıdık Mozart tınılarıyla doldu.

Liliana, Geoffrey'nin hoşnut olup olmadığını görmek için kafasını kaldırıp baktı. Jane Northumb'a kusursuz bir kadına bakar gibi bakıyor muydu acaba? Hayır, umrunda

değildi Liliana'nın. Öyle olsaydı durduramazdı da zaten. Turkuaz organze şapkalı kadının arkasında oturan o muydu?

Allegro devam ettikçe, Liliana da katılımcılar arasında olmadığına şükrediyordu. Halası onu hep enstrüman çalmaya zorlardı fakat Liliana hiçbir zaman sabır gösterememişti. Vaktini daha çok organik kimya ile metinlere gömülerek geçiriyor, öğrendiklerini iyileştirme sanatında uygulamaya çalışıyordu. Dinlemek hoşuna gidiyordu ama çalma işinde berbattı. Leydi Stratford duysa dehşete düşerdi herhalde. Jane'in resitali ise tam anlamıyla müthişti.

Ensesindeki tüyler diken diken olmuştu. Sırtını iyice koltuğuna yasladı.

"Belki de sandığım kadar kötü bir etkinlik değildir bu," dedi Aveline. "Leydi Jane'e bakın mesela," diyerek eliyle gösterdi. "Mozart'ı seçmesi, kişiliği hakkında yeterince şey anlatıyor. Mozart güzel ve ahenklidir. Aynı zamanda teknik olarak kusursuzdur. Her bir nota mükemmel bir şekilde işlenir. Buradan vardığım sonuç Leydi Jane'in düzeni sevdiği. Dağınıklığa katlanamayacak birisi. Bir evi çekip çevirmek için, düzgün çocuklar yetiştirmek için ideal. Stratford'un onu seçmesi akıllıca olurdu."

Liliana, Geoffrey ve Jane'i birlikte kahvaltıda gülüşürken, kol kola dolaşırken ve şömine önünde oynayan çocuklarını izlerken hayal etti. Sanki kalbine ok yemiş gibi oldu. Kafasını hızlıca sallayıp kafasında oluşturduğu bu görüntüden kurtuldu.

Leydi Jane'in performansı bitince çok yüksek olmayan bir alkış koptu. Leydi Stratford sahneye çıkıp Leydi Ann Manchester'ı takdim etti. Sarışın güzel, piyanonun başına geçti.

Leydi Ann seçimini Beethoven'dan yana kullanmıştı.

Belirsiz bir koku Liliana'nın burnunu gıdıklamıştı. Ba-

harat ve nane. *Geoffrey*. Ateş hızla Liliana'yı sardı. Yakınlarda bir yerde miydi? Etrafına bakındı. Aveline koluna dokununca ona doğru döndü.

"Leydi Ann ise Ludwig'i seçmiş," diye belirtti, Liliana'nın o anki hislerinden bihaber olarak. "Mozart düzenliyken, Beethoven daha çok temeli simgeler. Güçlü, duygusal ama dağınık... yine de çok da heyecan verici. Leydi Ann'i seçmek çok düzgün giden bir hayat vadetmez belki ancak diğer her konuda birlikte yaşamaya kesinlikle değer."

Liliana teskin eden bir bakış fırlattı. Aveline ise dağınık dediği Leydi Ann'i izlemekle meşguldü. Şimdi de Geoffrey ve Leydi Ann'i kitaplığa dayanmış bir şekilde öpüşürken hayal ediyordu Liliana. Yutkundu. Dudaklarında kalmış tadı, Geoffrey'nin elini bedeninin her yerinde hatırlayınca tutkuyla doldu.

Leydi Ann de performansını bitirmişti. Liliana eliyle ateş almış yüzüne dokundu. Geoffrey'nin kokusunu hâlâ duyabiliyordu. Kafasını çevirip bakındı, Geoffrey'yi göremedi. Arkalarda bir yerde olmalıydı. Aveline'in yorumlarını duymuş muydu acaba? Utançla yüzünün biraz daha kızardığını hissetti. Duysa ne düşünürdü, diye merak etti.

Sıra Leydi Emily Morton'daydı. Kontes oğluna en uygun olduğunu düşündüklerini takdim ediyorsa, görünüşe göre Geoffrey sarışınlardan hoşlanıyor olmalıydı. Bu düşünce canını sıktı. Kendisinden epey farklı göründüğünü düşündüğü uzun boylu, güzeller güzeli Leydi Emily'nin Geoffrey'nin aradığı kadın olup olmadığını merak etti.

Leydi Emily oturup arpı bacaklarının arasına aldı.

"İşte bu tam bir bela," diye işaret etti Aveline. "Arp çalma bahanesiyle nasıl da ince ayak bileklerini gösteriyor!" Cık cıkladı. "Çok gösterişliymiş. İddiaya girerim- "

"Lütfen, yeter," dedi Liliana tıslayarak. Kafasında Leydi

Emily'yi Geoffrey karşısında *gösteriş yaparken* hayal ediyordu. "Müzikten keyif almaya çalışıyorum." Üstelik Geoffrey'nin kötü düşüncelere kapılmasını istemiyordu. Hemen arkalarında oturduğuna artık neredeyse emindi.

Aveline kaşlarını kaldırdı. "Pek de ağırbaşlı değilmişsiniz," diye mırıldandı. Sessizliğe gömüldü. Leydi Emily'yi, sonrasındaki şaşkın flütçüyü ve en sondaki facia vokal performansını çıt çıkarmadan izledi. Liliana ise odaklanamıyordu, vücudu heyecanla taşmıştı; bedeni Geoffrey'nin yakınlarda oluşuna tepki veriyordu.

Ayağını hızlı hızlı yere vuruyordu. Ateş basmış, iyice huzursuz hissetmeye başlamıştı. Hem bu tuhaf kıskançlık hisleri de nerden çıkmıştı? Geoffrey'nin başka bir kadınla olması fikri neden bu kadar rahatsız ediciydi? Babasının ölümünü aydınlatması konusunda işe yarama olasılığı dışında Geoffrey onun için bir hiçti.

Aryadan sonra Leydi Stratford bir süre mola verileceğini anons etti.

"Hâlâ kıpkırmızısınız," dedi Aveline. "Size bir bardak daha şampanya getireyim mi?"

"Evet lütfen." Liliana'nın yüzünde kırılgan bir gülümseme vardı. Aveline gidince ellerini sımsıkı kenetledi. Yanıldığını, Geoffrey'nin yakınlarda bir yerde olmadığını ümit ediyordu.

"Siz hangi bestecinin eserini çalardınız Liliana?" Geoffrey'nin güçlü sesini duydu, tam arkasındaydı.

Tahmini doğru olsa da elinde olmadan şaşırdı. Döndü. Yüzünde sırıtmaya yakın bir ifade vardı. Kahretsin, tüm konuşmaları duymuştu.

"Ne kadar süredir orada oturmaktasınız?" diye sordu Liliana, tahmin ettiği cevabı almaktan korkarak.

"En başından beri."

Harika. Yorumları yapan kendisi değildi belki fakat utançla yerin dibine girmişti.

"Bu etkinlikte jüri değil miydiniz?"

"Öyleyim, evet," dedi homurdanarak. "Ön sıradan kaçtım, anneme de orda bulunmamın salıneye çıkanların dikkatini dağıtacağını söyledim."

Liliana kafasıyla onayladı, kesinlikle dikkat dağıtan birisiydi.

"Fakat soruma yanıt vermiş değilsiniz," diye konuya geri döndü Geoffrey. "Hangi besteciyi seçerdiniz?"

"Ben enstrüman çalmıyorum." Aveline'in sandalyesini tuttu.

"Çalsaydınız mesela?"

"Gerçekten bir fikrim yok," dedi. "Müzikle aram hiçbir zaman iyi olmadı."

"Hadi ama Liliana," dedi Geoffrey tatlı diliyle etkilemeye çalışarak. "Diğer hepsinden üstün tuttuğunuz bir besteci illa ki vardır."

Yetkin olmadığı konularda soru sorulmasından nefret ederdi. Geoffrey de bir cevap alana kadar pes edecek gibi durmuyordu. "Sanırım, Handel'i seçerdim." Aklına ilk gelen ismi söyleyivermişti.

"Anlıyorum." Geoffrey öyle bir edayla söylemişti ki bunu, Liliana neyi anladığın çok merak etmişti. "İlginç bir seçim." Sonra kaşını kaldırdı. "Handel hiç evlenmemişti, öyle değil mi?"

"Bilmiyorum," diye yanıtladı. Geoffrey'nin yaptığı tuhaf bir yorumdu. Aklı evlilik mevzusuyla meşguldü demek ki. Onca misafir, onca kovalamaca yaşanırken, nasıl olmayacaktı ki?

"Belki Aveline'in çıkarımları doğrudur," dedi Geoffrey.

"Efendim?"

Geoffrey ileri doğru eğildi, dirseklerini dizlerine koymuştu. "Handel'i seçtiniz, yaptıkları sizinkine çok benziyor."

"Tam olarak- "

"Handel'in ailesi müziği aklından çıkarması ve hukuk okuması için ısrar etmiş. Onlara göre bir beyefendi müzik gibi mevzularla o kadar ilgilenmemeliymiş. Sadece annesi müzik konusunda onu yüreklendiriyormuş. Daha sonra *Messiah* isimli çalışmasıyla müzik tarihinin en unutulmaz bestelerinden birine imza attı. Ve kendisinden sonra gelecek bestecilere yol gösterdi. Beethoven'a göre Handel yaşamış en büyük besteci."

Liliana nefes almadan dinliyordu, bunların hiçbirini bilmiyordu.

"Bana bu sabah bir kimyager olduğunuzu söylediniz. Sizin de hayatınızda sizi bundan vazgeçirmek isteyen insanlar olduğuna eminim. Handel'in annesi gibi destekleyen birisi de vardır kesin. Halanız değildir diye..."

Liliana kafasını iki yana salladı. "Babamdı," dedi yumuşak bir sesle.

"Umarım bu dünyaya Handel gibi siz de büyük bir katkıda bulunursunuz. Kraliyet Cemiyeti'ne girmek için başvurduğunuzu fakat kabul edilmediğinizi duydum."

"Son üç yılda yedi defa," dedi düşünmeden. "Fakat pes etmek gibi bir niyetim yok. Bir gün, insanlar kadın ve bilimin uyumlu olabileceğini görecek. Kraliyet Cemiyeti'ne giren ilk kadın olmasam da benden sonra bunu yapabilecek birilerine örnek olmayı diliyorum."

"Ben de bundan bahsediyorum işte." Yüzünde alay veya hakaret belirtisi yoktu.

Liliana kısa bir nefes aldı, kendini çıplak ve savunmasız hissediyordu. Sanki Geoffrey tam kalbinin içini görüyormuş gibi hissetti. Huzursuzlandı.

Tanrım, asıl Geoffrey'nin onun sorularını yanıtlıyor olması gerekirdi. Nasıl olmuştu da kendisini hayatının detaylarını açıklarken bulmuştu?

Kendisini zor duruma sokmuştu.

"Beni affedin," diye mırıldandı Geoffrey. "Canınızı sıktım."

Geoffrey'ye baktı. Anlamaya çalışan gözlerle ve çatık kaşlarla izliyordu.

"Hayır..." Boğazını temizleyip kibarca gülümsedi. "Biraz şaşırdım." Aptal gibi konuşuyordu. Oturuşu da tuhaftı, bacağı yerinde durmuyordu. Daha fazla orada kalamayacaktı. "Lord Aveline'e özür dilediğimi ve ona daha sonra tekrar katılacağımı söyleyin lütfen."

Geoffrey'nin yanıtını beklemedi, bu kadar yakın durmaları yetmişti. Odadan kaçarcasına çıktı.

Yürürken az önceki konuşmalarını düşündü. Babasından bahsettiği an Geoffrey ufacık bir tepki dahi vermemişti. Charles Claremont'u tanıdığını gösteren bir pişmanlık veya tanıdık gelme ifadesi görmemişti. Babasının ölümü hakkında hiçbir şey bilmemesi olası mıydı?

Belki de. Fakat bir bilim kadını tahminler üzerine iş yapamazdı. Bir şey ya ispatlanır ya da çürütülürdü. Ertesi gün at binmeye çıktıklarında bir-iki soru sormaya cüret etmeliydi.

Geoffrey bir şey bilmiyor olsa bile, adaleti bulmak için ona güvenemezdi. Sonuçta bulduğu damga Stratford'lara aitti.

Fidelitas ut Prosapia. Aileye sadakat. Bilimin ana dili Latince olduğu için bunu kendi diline çevirmesine bile gerek yoktu.

Babasının ölümünden Geoffrey'nin ailesinden birisi sorumluydu. Ve zamanı geldiğinde, Geoffrey elbette kendi ailesini savunacaktı.

Kütüphaneye giden koridoru geçerken bir şey dikkatini çekti. Birisi- ? Sessizce dönüp koridora girdi.

Bir adam kütüphaneden çıktı, ters giden bir şey vardı. Koridor karanlık olduğu için kim olduğunu seçemedi. Adam diğer tarafa dönüp koşar adımlarla yürümeye başladı.

Emin olamamıştı ama gördüğü kişiyi Aveline'e benzetmişti.

Aveline ne diye şampanya getirmeye gitmiş gibi yapıp gizli gizli kütüphaneye girme gereği duymuştu?

13

Üzerine çiy düşmüş çimenlikten ahıra doğru yürürken, sabah esintisi Liliana'nın içini titretmişti. Güneş doğmadan önceki son karanlıkta, oldukça sessiz bir hava vardı. Henüz kuşlar bile rahat yuvalarından çıkıp ötmeye başlamamış gibiydi. Ne gerek vardı ki uyanmaya...

Ahırın kapısından içeri usulca girdi ama arka taraflardan gelen seslerle irkildi. Olduğu yerde, karanlığın içinde durdu. Bir önceki gün Geoffrey'nin kısrağını aldığında etrafta kimsecikler yoktu. Artık Amira'yı almasına izni olduğu halde yine de birileri tarafından görülüp açıklama yapmak zorunda kalmak istemiyordu. Özellikle de pantolon giymişken. Tuhaf, Geoffrey karşısındayken de aynı pantolonu giyiyordu ve bunu hiç sorun etmemişti.

"... Çok mutlu oldum binbaşı. Size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum," dedi bir erkek sesi.

"Savaş bitti Tom. Bana o şekilde seslenmene artık gerek yok."

Geoffrey'nin sesini duyunca rahatladı, az önceki korkmuş halinden silkinip kurtuldu. Amira'nın bölümüne doğru ilerledi.

"O zaman lordum diyeyim."

Geoffrey'nin kısık sesli kahkahası duyuldu. "Hayır, o da olmaz. Birlikte yaşadığımız onca şeyden sonra hem de.

Bana Geoffrey demeni istiyorum. Yüzündeki korkuya bakılırsa bunu istemiyorsun, o zaman Stratford'da anlaşalım mı?"

"Bana uygun gelmedi efendim, artık bir kontsunuz," diye yanıtladı adam. "Fakat madem ısrar ettiniz."

"Evet, lütfen."

Liliana durmuş Geoffrey gibi bir adamın sosyal statü olarak kendinden daha alt kademede olan birisine böyle şeyler söylemesini şaşkınlıkla dinliyordu. Adamı arkadaşı olarak görüyor, onu yüreklendiriyordu. Böylesini daha önce görmemişti. Meraklanmıştı, aynı zamanda rahatsız da olmuştu, çünkü Geoffrey hakkında yanılıyor olmaktan nefret ediyordu. Belki de en başından kapsamlıca bir düşünmeliydi. Belki de derinlerde bir yerde, o da sıra dışı bir adamdı.

Orada olduğunu belli etmek için boğazını temizledi. Hâlâ merak ettiği halde konuşmanın geri kalanını gizlice dinlemek istemiyordu. Kafasını eğdi, şapkasını kaşlarına kadar indirip Geoffrey'nin yanındaki adamdan yüzünü gizlemeye çalıştı.

Geoffrey açıklığa doğru adım attı. Liliana gözlerini kırpıştırdı. Kont onu sıcacık bir gülümsemeyle karşılamıştı ve çok memnun görünüyordu.

"Liliana," dedi. Liliana adıyla hitap edildiğini duyunca şaşırmıştı. Şaşkınlığı Geoffrey'nin dudaklarını elinde görünce daha da arttı.

O sırada yabancıya baktı ve şaşırıp gözlerini kıstı. Geoffrey'nin bu kadar arkadaşça konuştuğu insan bir ahır görevlisi miydi? Kıyafetlerinden ve üzerindeki tozlardan öyle olduğu belli oluyordu. İyice huzursuz hissetti. Hizmetçilerin en büyük yeteneği dedikodu yapmalarıydı. Halası bu tarz işlere kalkıştığını duyarsa çok fena olurdu.

"Tanıştırayım, Tom Richards. Tom, Bayan Clare-

mont." Liliana'nın sessizliğini fark eden Geoffrey, tuttuğu eli hafifçe sıktı. "Tom ve ben yıllarca birlikte çalıştık. Çok sadık bir dostumdur. Eşimi bile ona emanet edebilirim, ona o derece güvenebilirsin."

Tom kafasıyla selamladı. "Hanımefendi."

Liliana karşılığında gülümsedi. Geoffrey ondan arkadaşı ve birlikte savaştığı asker olarak bahsediyordu. Geoffrey'den bilgi sızdıramadığı durumda, bu adam işine yarayabilir miydi?

"Tom her sabah veya günün herhangi bir saati Amira'yı senin için hazırlayacak. İstediğin zaman haber göndermen yeterli olacaktır, senin için her şeyi hazır eder."

Liliana gülümsemeye devam etmeye çalıştı fakat duyduklarından memnun değildi. Geoffrey ya iyilik yapıyordu ya da Tom aracılığıyla onu daha sıkı gözetim altına alıyordu. Bir şekilde tekrar köye gitmesi epey zorlaşmıştı.

"Gidelim mi?" deyip Amira'ya doğru yöneldi Geoffrey. Liliana'nın hazırlanmış eyere tırmanmasına yardımcı oldu. Eldivenlerine rağmen kontun elinden yayılan ateşi hissetmişti. Eyere oturduğunda kafasını kaldırıp Geoffrey'nin gözlerinin içine baktığında şaşkına döndü. Aynı ateşi gözlerinin içinde de gördüğünden adı gibi emindi. Geoffrey'de Gringolet'ine bindi.

Liliana kendine gelebilmek için burnundan derin bir nefes aldı. Geoffrey eyerine oturup doğruldu; çenesi yukarda, gözleri kapının dışına dikilmiş, çıkacakları yolculukta onları nasıl bir maceranın beklediğini kestirmeye çalışır gibi bakıyordu. Öyle özgüvenli duruyordu ki nereye gitse peşinden gidebilirdi. Askerlerinin ona neden Sör Gawain lakabını taktığını şimdi anlamıştı. Eski şövalyelerden bir eksiği yoktu. Gawain sadece onurlu değil, aynı zamanda sadık bir şövalyeydi. Geoffrey de onun gibi onurlu ve sadık mıydı?

Günü bu sorunun cevabını merak ederek geçirecekti. Geçen bir hafta boyunca, gözlemlerine göre Geoffrey cinayet işleyebilecek birisi değildi. Aslında oyunlarda onu küçük düşürdüğü an öyle bir şey yapmaya çok yaklaştığını hissetmişti. Sanki boğazına yapışıp onu boğacak gibiydi. Fakat babasının ölümüyle alakası olmadığını kesinleştirmek için, babasının öldüğü tarihte Geoffrey'nin nerede olduğunu öğrenmesi gerekiyordu.

"Arazinin bir kısmını geziniriz diye planlamıştım, evdeyken elimden geldiğince her yerini dolaşırım," dedi Geoffrey.

Liliana onayladı. "Önden lütfen." Şimdi aralarında geçecek konuşmanın kontrolünü ele almanın tam vaktiydi. Eline çok güzel bir fırsat geçmişti. "İngiltere'ye dönmüş olmaktan son derece hoşnut olmalısın. Ne kadar süredir evinden uzaktaydın?"

Geoffrey omuzlarını kaldırdı, sanki soru onu germişti. Liliana dikkatlice baktı, yalan söyleme olasılığı da vardı. Bu durumda dikkatli olmalı, neyin yalan neyin doğru olduğunu ayırt edebilmeliydi.

"19 Mayıs 1803'te evden ayrıldım," dedi söylediklerinin yalan olmadığını vurgulayan net bir sesle. "Fransa ile savaşa girmemizden bir gün sonra."

Atlar gölün kenarında dolaşırken toynaklardan ritmik bir ses yükseliyordu. Liliana bekledi fakat Geoffrey konu hakkında daha fazla konuşacak gibi durmuyordu.

Babasının ölümünden yedi ay önce İngiltere'yi terk etmişti. Bu bilgi Liliana'ya rahatlatıcı gelmişti.

Liliana, o an tuhaf bir şey dilediğini fark etti. Geoffrey'nin o cinayete hiçbir şekilde karışmamış olmasını istiyordu. Hatta konu hakkında hiçbir bilgisinin olmamasını istiyordu. Aptallıktı bu, ihtiyacı olan tek şey sorularına cevaptı. Bir şey bilmiyorsa cevap falan alamayacaktı.

Kafasındaki karmakarışık fikirleri bir kenara itip Geoffrey'nin hizasında sürmeye başladı. O yıl 21 Aralık tarihinde nerede olduğunu öğrenmesi gerekiyordu. "Epey zor olmalı," diye girdi konuya, "yani evi o kadar genç yaşta terk etmek. Arada sırada evine gelme fırsatın oluyor muydu? Mesela Noel zamanında?"

Geoffrey yan yan bakarak gülümsedi. "Sanırım senin şu anki yaşından daha genç değildim," dedi, soruyu tamamen görmezden gelmişti. "Hem sen kaç yaşındasın, 22 mi?"

"24," diye düzeltti Liliana.

Geoffrey sanki onu gözleriyle soyuyor gibiydi. Bu şehvetli bakışlar karşısında Liliana'nın içinde sanki kelebekler uçmaya başlamıştı. Sonra Geoffrey kafasını çevirip önlerindeki parka odaklandı.

"Evet, yirmi yaşına basalı daha bir hafta olmuştu ve tek kaygım ülkem için savaşabileceğimi kanıtlamaktı." Bakışları ve ses tonu bir anda değişmiş, ciddileşmişti. Tavırlarında ve uzaklara dalmış gibi bakan gözlerinde, geride pişmanlıklar bırakmış olduğunu görebiliyordu Liliana. Bir an ona yanaşıp, elini uzatıp... Ne yapabilirdi ki? Şefkat mi gösterecekti? Alnını çatıp konuya odaklanmaya çalıştı.

Acaba pişmanlık yaşadığı konu neydi? Ülkesi için yaptıkları mıydı? Yoksa çok daha büyük bir konuda mı pişmanlık yaşıyordu?

Liliana parmaklarını hafifçe bacağına vurdu. Merakını en uygun şekilde nasıl giderebileceğini düşündü. "Orduda geçen ilk günlerinizi biraz daha anlatmanı isterdim," diye denedi şansını.

Geoffrey kahkaha attı. Yüzündeki o karanlık ifade kayboldu ve Liliana'ya baktı. "Anlatmaya değer pek bir şey yok, inan bana. Hem benden yeterince bahsettik. Biraz da senin deneylerini dinleyelim."

Başka bir zaman, başka bir yerde olsa deneylerini büyük

bir zevkle anlatırdı Liliana. Fakat Geoffrey sorularına yanıt vermekten kaçarken, bunun hiç de sırası değildi. "Benim de anlatmaya değer pek bir şeyim yok."

"Hmm, ben öyle düşünmüyorum," dedi kont. "Örneğin dün bana çalıların ve bataklıkların arasında dolaşırken bacaklarını iki yana atarak at binmenin daha pratik olduğunu söylemiştin. Bence çok ufuk açıcı bir konu bu."

Sanki kelimeleri özellikle seçmişti Geoffrey.

"Aklıma bir fikir geldi. Grin, sabahları onu çok daha hızlı sürmeme alışkındır," dedi Geoffrey atın boynunu okşayarak. "Shropshire da gür bataklık arazileriyle ünlüdür. Arazimin batı ucuna kadar yarışmaya ne dersin? Sana söz veriyorum, istemediğin kadar bataklık bulabilirsin orada. Böylelikle senin en büyük tutkuna ilk elden şahit olmuş olurum."

Liliana yanaklarında başlayan kızarmanın her yanına yayıldığını hissediyordu. Geoffrey kızarmasını görmüş olmalıydı. Neyse ki Geoffrey'nin sözleriyle ateş alıp kızaran bedenini örten giysileri vardı. Öte taraftan öyle masum bir ifadeyle konuşmuştu ki herhangi bir şey ima ettiğini anlamak neredeyse imkansızdı.

Grin'in kulakları *yarış* kelimesini duyduğu an dikleşmiş gibiydi. Taşan enerjisi Amira'ya da sıçramıştı. Liliana altındaki kısrakta bambaşka bir enerji hissediyordu şimdi. Kendi bedenini de saran yeni bir enerjiydi bu. Güneş arkalarından yükselmiş, önlerindeki araziyi güvenli bir yarış için yeterince aydınlatmaya başlamıştı. En kötü ne olabilirdi ki? Serin hava ona iyi gelebilir, zorlu bir yarış onu köşeye sıkışmışlık hissinden kurtarabilirdi.

"Yarışı nerede sonlandıracağıma dair hiçbir fikrim yokken, nasıl yarışabilirim ki?"

Geoffrey sırıttı ve Liliana'nın kalbi yerinden oynadı.

"Yarışı önde götüreceğini kim söyledi sana?" diye sordu kont, topuklarını Gringolet'in iki yanına bastırarak.

Hızla koşan Gringolet'in boynuna doğru eğildi, içinden heyecan fışkırıyordu adeta. Birkaç yüz metre sonra çayırlık arazinin bittiği yerde ormanlık bir alan başlıyordu, devamında da bataklık bölgesi vardı.

Geoffrey içinde bulunduğu durumdan aslında rahatsızdı. Şafak sökmeden çok önce ahıra koşar adımlarla gitmiş, büyük bir heyecanla Liliana'nın gelmesini beklemişti. Bunu kabullenmekte zorlanıyordu. Lilian ahıra vardığı an, gencecik bir kızı etkilemeye çalışan on beş yaşındaki bir yeniyetme gibi hissetmişti. Bunlar, kendi yaşında bir adama yakışmayacak davranışlardı. Temelde hiç de uygun birisi değildi Liliana, ne siyasette ne de özel hayatında. İçindeki hisleri uyandırmıştı, evet fakat bu birisini sevmemeye yemin etmiş bir adam için çok tehlikeli bir durumdu.

Dörtnala toynak sesleri arkasından geliyordu. Amira'nın yakın kişnemelerini duyunca Liliana'nın hemen arkasında onu takip ettiğini anlamıştı. Kahretsin, ne kadar da muazzam bir at binicisiydi. Hatta belki araziyi daha iyi tanıyor olsa, kazanma ihtimali bile vardı.

Geoffrey zihninde Liliana'yı atın boynuna uzanmış bir pozisyonda hayal etti. Üzengi kayışları gibi sıkı kasıklarını, eyerin üstündeki poposunu düşündü. Giymiş olduğu pantolon sayesinde kalçasının kusursuz hatlarını daha net görebilir, şekli tüm detaylarıyla ortaya çıkardı. Biraz yavaşlayıp Liliana'nın öne geçmesine izin vermek geldi aklına. Hayal ettiğini gerçekten görebilirdi de.

Belki de yarın onun önden başlamasına izin vermeliydi.

Derin bir nefes aldı Geoffrey. Daha şimdiden yarının planını mı yapıyordu gerçekten?

Ne münasebet! Fakat içi büyük bir coşku ve arzuyla doluyordu. Kafasını bu kadar tehlikeli düşüncelerle dolduran şey neydi?

Sorusuna yanıtı tutkuyla atan nabzında buldu Geoffrey.

Evet, sebebi tutku olmalıydı. Dün yine Liliana'yı rüyasında görmüş, uyanmış ve Liliana'yı rüyadan gerçek hayata çekmeye çalışır gibi yastığına sımsıkı sarılmıştı.

Ancak böyle bir şey asla yaşanamazdı. Kütüphanede yaşanan delilik sayılmazsa, resmi bir teklif sunamayacağı genç ve masum bir kadınla böyle yakın ilişkilere girmemesi gerekiyordu. Onu ne kadar çekici bulursa bulsun, birlikte bir gelecekleri olamazdı. Hatta böylesine bir sabah gezintisi yapmayı önererek-

Yanından kahverengi bir ışık geçtiğini gördü Geoffrey. Onu geride bırakırken, Liliana kadınsı olmayan bir nara atmıştı. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Geoffrey geriye düşmenin verdiği küçük düşmüşlük hissini unutup, Liliana'nın sürekli hoplayan nefis kalçalarını seyre koyulmuştu.

Vadinin ucuna gelip de yavaşladıklarında Liliana'nın kahkahasını duyabilmişti. Dağılmış saçları şapkasının altından görünüyordu. Gözleri öyle bir ışıltı saçıyordu ki sanki bir insan değil, orman perisiydi.

Saçtığı canlılık Geoffrey'nin her yerini sarmıştı. Ta içine, sorumluluklarına ve pişmanlıklarına yenik düşmemiş, savaş ve ölümle kirlenmemiş derinliklerine işlemişti.

"O kadar hızlı başladın ki yarışa, kazanmakla ilgili söylediklerini duyamadım," diye takıldı Liliana.

Geoffrey kafasını salladı. "Beni bir kez daha alt ettin," diye onayladı. "Geçen sefer tebrik etmemiştim, şimdi en içten tebriklerimi sunuyorum."

Liliana omuzlarını silkti. Önemsemiyormuş gibi görünmeye çalışması saklayamadığı tebessümüyle örselendi. "Teşekkür ederim."

Tanrım. Geoffrey, Liliana'nın yüzündeki o keyifli gülümsemeyi tekrar tekrar görmek için her konuda ona yenilmeye razıydı. Elbette yüzünde başka keyiflerin izdüşümünü de görmeyi çok isterdi.

"Bu çok sinir bozucu bir hal almaya başladı," diye ekledi Geoffrey. Sürekli yeniliyor olmasından bahsediyor gibi görünse de aslında Liliana'nın onu her saniye tahrik edişinden bahsediyordu.

Liliana kısık sesle kıkırdadı. İşte, yine tahrik olmuştu Geoffrey.

Başı büyük bir beladaydı. Ne kadar da kolay yem olmuştu.

Boğazını temizledi, normal bir ses tonuyla konuşabilmek için var gücüyle çabalıyordu. "Söz verdiğim gibi, bataklıklar hemen şurada. Gidelim mi?"

Eliyle gösterdiği yerde aşağı doğru giden çok eski bir patika vardı. Aralarına üvez, huş, meşe ve yaban elması ağaçları da karışmış iki yüz yaşındaki budaklı çobanpüskülü ağaçlarının yanından kıvrılarak iniyordu.

Geoffrey bataklıklarda zaman öldürerek kafasındaki düşüncelerden kurtulmayı ümit ediyordu.

Birlikte dikkat dağıtacak kadar zengin bitki örtüsünün arasından geçtiler. Bu dikkat dağılması, içindeki tutku çağlayanlarını dindirmek için birebirdi. Somerton Park'ın bu bölgesini ne kadar sevdiğini hatırladı Geoffrey. Sesleri, kokuları... Menekşelerin taç yapraklarından çiçek açan fundalık yavşanotlarını da görmeyeli özlemişti. Çocukken bu çayır ve ormanlık arazi en sevdiği yerler arasındaydı. Annesinden uzak kalmak için de çok uygundu. Liliana'nın halası Eliza'nın gazabından uzak, benzer saklanma yerleri olup olmadığını merak etti.

Vadinin en dibine gelince attan indi. "Buradan ilersinde toprak çok yumuşak, atlarla devam edemeyiz."

"Tamam." Liliana kendi başına Amira'dan indi. Geoffrey, attan inerken yere kadar uzanan bacağını seyre dalmıştı.

Atları yaban elması ağaçlarından uzak bir yere bağlayın-

ca Gringolet mutsuzca homurdandı. "Olmaz, orada çok fazla baştan çıkaran şey var," diye mırıldandı Geoffrey. "Sen, sevgili dostum, kendini kontrol etmeyi pek bilmiyorsun." *Aynı sahibin gibisin.* "Eve yediklerinden zehirlenmiş bir atla dönmeye pek meraklı değilim." *Tıpkı bana hiç uygun olmayan bir kadınla evlenmeye niyetli olmadığım gibi.* Grin'in sırtını okşayarak. Grin de cevap olarak kuyruğunu Geoffrey'ye doğru savurdu.

Liliana şaşkınlığını gizleyemiyordu. "Onu gerçekten seviyorsun ve o da seni seviyor. Atlara olan sevginden dolayı mı süvari olmayı seçtin?"

"Ordudaki yıllarım sırasında atlara olan saygım oldukça arttı," dedi atları yaşlı bir meşe ağacına sıkıca bağlarken, "fakat onları sevmeye burada, Somerton Park'ta başladım."

"Babanla birlikte de at biner miydiniz?" diye sordu Liliana. Bataklığa doğru yürümeye başlamışlardı.

"Hayır. Yalnız binerdim." Sanki söylemek istediği daha çok şey varmış da anlatmak istemiyormuş gibiydi. O zamanlar bile anne babasının sonsuz kavgalarından kaçmak için at biniyormuş, diye düşündü Liliana. Konuyu kapatmak isteyeceğini sezdi. "Ah, işte geldik," dedi vadideki en büyük bataklığı göstererek. "Ne düşünüyorsun? Söz verdiğim gibi miymiş?"

Liliana dudaklarını büzüp kaşlarını çattı. Kafasını ileri doğru eğip araziyi inceliyormuş gibi bakışlarını bir noktaya sabitledi, sanki bir şeyler ölçüyordu. İçindeki kimyacıyı Geoffrey'nin gözleri önüne sermişti.

"Burası inanılmaz," dedi ileri adım atarak. Bir leydi edasından oldukça uzak bir biçimde, işe koyulmak için ileri atıldı. Açık sarı renkte bir çiçek öbeğine uzanıp bir-iki tanesini kopardı. Kopardığı çiçekleri ışığa tutup, elinde sağa sola çevirip iyice inceledi. "Epey miktarda bozkır çiçeği var burada."

"Bozkır çiçeği mi?"

"*Narthecium ossifragum*," diye mırıldandı kafası gördüğü başka bir bitkiyle meşgulken. Geoffrey'ye bakıp, "Bataklık çirişotu," dedi. "Keşke çantamı getirseydim. Bunlardan numune almayı çok isterdim."

"İstediğini al. Ben onları eve götürürüm senin için." Geoffrey bataklığa doğru ilerledi, birkaç adım sonra Liliana'nın yanındaydı. "Ama önce bunları neden istediğini anlatmanı istiyorum." Elini uzatıp dikenli taç yaprağına sürdü. "Diğer çiçeklere kıyasla bu oldukça çirkinmiş."

Liliana güldü, büyük ve sağlıklı duran bir sap seçti. "Eğer Kralın Kötülüğü ile lanetlendiysen, bu küçük çirkin çiçek sana güzel görünecektir."

"Kralın Kötülüğü mü?"

"Evet, sıraca hastalığı. İnsanın teninde ortaya çıkar ve özellikle boyun bölgesinde tahribata sebep olur. Bildiğimiz tüberkülozla birlikte geldiği de olur. Bazen tedavisi mümkündür." İki-üç çiçek daha seçip saplarından kırmak yerine nazikçe gömülü oldukları yerden çekti. Kökünü yukarı kaldırıp gösterdi. "Çirişotu kökü ezilmişse sıraca hastalığının sebep olduğu şişkinliklerin tedavisinde işe yaramaz," diye belirtti. "Çiçeğin geri kalanı ise kulunç önleyici olarak kullanılabilir, ayrıca..." Gözlerini kırpıp akıcı ezberine kısa bir ara verdi, yüzüne tatlı bir kırmızılık gelmişti. "Kadınları ilgilendiren bazı durumlarda da kullanılır." Başını eğip çiçekleri sökmeye devam etti.

"Anladım," dedi Geoffrey, anlamıştı gerçekten. Liliana'nın kendisi için uygun olmadığını bir kez daha anlamıştı. Yirmidört yaşında, bir davette salonda oturması gerekirken bir erkek gibi giyinmiş, dizine kadar çamura batmış halde bir kadın. Bataklıktan bitkisel tedavi yöntemleri için çiçek toplayan bu kadını, siyaset konuşulan akşam yemeklerinde eşi olarak hayal edemiyordu. Peki hain be-

deni ve beyni ne diye inatla böyle bir şey mümkünmüş gibi ümit etmeye devam ediyordu?

"Yani deneyleriniz bitkilerle alakalı, öyle değil mi?"

Liliana soruyu tam olarak neden sorduğunu merak ederek baktı. Yüzündeki ifadeden yaptığı işlerden ötürü yıllarca hep dalga geçilmiş olduğu anlaşılıyordu. Geoffrey de kütüphanede dalga geçmişti Liliana ile. Geoffrey, meraklı ve art niyetsiz bakışlarını ona sabitlemişti. Nasıl oluyordu da böyle bir kadın evlilikten kaçıyor ve kendisini bilim ve şifaya adıyordu? Başarmayı arzuladığı şey neydi acaba?

"Kısmen öyle," diye yanıtladı Liliana, kelimeler dudaklarından yavaşça dökülmüştü. Dikkati Geoffrey'nin arkasındaki bir şeye kaymıştı.

Geoffrey arkasını döndü ve Liliana bir anda fırladı. Geoffrey daha önce hayatında hiç görmediği bir bitki türüne bakıyordu.

"Güneş gülü," dedi Liliana elini bitkiye sürmeden. Gövdesinden farklı renklerde taç yaprakları çıkmış, Geoffrey'ye Çin havai fişeklerini hatırlatan bir bitkiydi bu. "Bu etobur bir bitkidir. Venüs sinek yiyeni gibidir," diye açıkladı. "Ama bu küçük yavrunun müthiş tıbbi faydaları var." Çok titiz bir şekilde çiçeği çekip aldı. "Bu bitki ağır öksürük ve nefes zorluğu gibi akciğer hastalıklarının tedavisinde çok önemlidir." Üç tane daha kopardı ve dikkatlice tutarak bataklıktan çıktı.

Geoffrey de arkasından geliyordu, merakı daha da artmıştı. "Deneylerinin bir kısmı bitkilerle alakalıysa, diğer yarısı neyle alakalı?"

Liliana konta baktı, nasıl bir cevap vermesi gerektiğini düşünür bir haldeydi. Geoffrey, Liliana'nın oyun alanında üzerine bir şeyler yazdığı kâğıt parçalarını hatırladı. Liliana aslında nasıl bir cevap vermesi gerektiğinden ziyade, Geoffrey'nin cevabı anlayıp anlamayacağını düşünüyor-

du. "Su, hava, canlı organizmalar ve insan vesaire." Liliana durdu, düşündü. Sessizliği kuşların ahenkli ötüşü ve ayakları altında ezilen yaprakların çıtırtısı bölüyordu. Liliana kendisini ifade etmekte zorlanıyor gibiydi.

Geoffrey olup bitenlerden çok memnundu. Liliana şimdi daha çekici geliyordu ona. Kafasını iki yana salladı. O dakikadan sonra Liliana'nın yaptığı en ufak bir hareket bile ona tahrik edici gelecekti. Bundan sonra onunla vakit geçirmemeliydi.

"Bence kimya ve fizyoloji birbirine bağlı," dedi Liliana. "Her bir canlının vücudunda devamlı bir kimyasal süreç vardır. Kimya deneylerinden öğrendiklerimiz son yıllarda epey değişti. Canlı bir organizmadaki kimyasal maddelerin özelliklerinin cansız varlıklarınkinden farklı olup olmadığı hâlâ tartışılmaktadır."

Müthiş bir hevesle konuşuyordu Liliana, gözleri de tutkuyla dolmuştu. Geoffrey istemsiz bir şekilde başka bir yöne baktı. Kendi vücudunun Liliana'nın yaşadığı heyecana verdiği bir tepkiydi belki de.

"Bu süreçlerin sandığımızdan çok daha benzer olduğunu düşünüyorum. Aralarındaki bağı kanıtlayabilirsem, bir vücudun tam olarak nasıl işlev gördüğüne, hastalıkları önlemeye ve tedavi etmeye dair öğrenebileceğimiz şeyleri hayal bile edemezsin."

Ona bakmamak artık Geoffrey için çok zorlaşmıştı.

"Yaşayan canlıların içindeki kimyasalları izole etmenin bir yolu olmalı," diye devam etti Liliana elinde güneş gülünü tutarak, "örneğin bitkilerde, sonra onları sentezleyip, çoğaltıp çok daha etkili ilaçlar yapılabilir."

Ne kadar büyüleyiciydi. Tanıdığı hiçbir kadın gibi değildi Liliana.

"Yani demek istediğin..."

"İnsanların acılarını hafifletmek," diye tamamladı ce-

nesini hafifçe kaldırarak. Bir sonraki kelimeyi dikkatlice seçiyormuşçasına baktı. "Mesela seninkini."

Geoffrey utandı. İlk tanıştıkları gece Liliana'nın yardım önerisini reddetmişti. "Sana bir özür borç-"

Liliana eliyle onu durdurdu. "Hiç gerek yok. O zaman canın yanıyordu. O durumda herkes huysuzlaşırdı. Benim düşmemi engellediğin için olduğunu sanmıştım. Oysa şimdi..."

Geoffrey derin derin baktı. Huzursuz fakat diyalogun aldığı yönden memnundu. Dayanamayıp sordu: "Şimdi ne?"

"Geçici bir ağrı olmadığı rahatlıkla anlaşılıyor." Gözleri arzuyla Geoffrey'yi süzüyordu. Geoffrey ise iki büklüm olmamak için kasılmıştı sanki. Liliana'nın gözleri ne kadar da büyük ve anlamı doluydu. "Ve yeni alınmış bir darbe olmadığı da açık."

Geoffrey hayranlıkla baktı, algıları ne kadar da iyi çalışıyordu. İki yıldır ağrısını gizlemeye çalışmak artık onun için bir alışkanlık halini almıştı. Bazen ağrısı olduğunu unuttuğu dahi oluyordu. Oysa yaranın olduğu bölgedeki kaslarının daimi iyileşme çabası, onu sonsuz bir acının içine hapsetmişti.

Olsun, Liliana'nın sözleri ve bakışları hoşuna gitmeyen bir konuma sokmuştu onu.

"Olabilir," diye yanıtladı Geoffrey.

"Savaş yarası mı?" diye sordu Liliana.

Kafasıyla onayladı, bildiğine pek şaşırmamış bir şekilde. Ortalıkta anlattığı bir mevzu olmasa bile sır da sayılmazdı.

"Nasıl bir yara olduğunu anlatır mısın?" diye sordu. "Gerçekten yardımım dokunabilir."

İçini dökme hissi Geoffrey'ye hem endişe verici hem de rahatlatıcı geliyordu. "Yan tarafıma süngü sapladılar. Daha doğrusu arkadan sapladılar ve ucu yan taraftan çıktı," dedi

acının başladığı anı ve kendi kanının yerlere saçılmasını hatırlayarak. "Fakat diyebilirim ki şanslıymışım. Önemli organlarımı zarar görmemişti."

"Ancak kaslarını yırtıp geçmiş. Bu yüzden kasların kendilerini yenilemeye çalışmakla meşgul. Genelde nane kokusu geliyor senden, sürdüğün merhemin kokusu mu o?"

Yine Liliana'nın farkındalığıyla şaşkına dönmüştü. "Evet, eski bir ahır görevlisi atlar için yaptığı karışımı kullanmamı önermişti. İşe yarıyor."

"Benim de bir-iki tavsiyem olabilir, onlar da işine yarayabilir."

"Elbette," dedi Geoffrey.

Liliana güldü ve bu Geoffrey'yi mutlu eden bir gülümsemeydi. "Öncelikle merheme biraz erkeçsakalı eklemeliyiz. Köklerini kaynatırsak acıyı hafifletir. Geceleri rahat uyuyor musun?"

Geoffrey, Liliana'nın bu kadar hızlı tepkileri karşısında gülümsedi. Artık sadece fiziksel güzelliğinden ötürü değil, işine tutkuyla bağlı oluşu da kendisini tahrik ediyordu. "Pek sayılmaz. Genelde çok sızladığı için yatmadan önce içki içiyorum. Yatağım da hiç konforlu değil, bazen yerde yatarken daha rahat oluyorum." Bu kadar mahremini paylaşıyor olduğuna inanamamıştı Geoffrey.

"Hmm..." Dudağının bir ucunu ısırdı Liliana. "Çok içmeni önermiyorum, uykunu kaçıran asıl faktör o olabilir. Yatmadan önce dilinizin altına bir-iki damla söğüt kabuğu deneyebilirsin. Güç kullanmanı gerektiren bir şey yapmadan önce de yapabilirsin bunu."

Geoffrey kıpkırmızı kesilmişti; Liliana ile yapmak isteyeceği güç gerektiren şeyleri hayal ediyordu.

Kontun kafasındaki düşüncelerden bihaber Liliana anlatmaya devam etti. Botunun içine koyabileceği topuk desteğinden, yatağını daha sert hale getirecek suntalardan

bahsetti. Mantıklı gelen daha bir sürü öneride bulunmuştu. Sıradan genç bir hanımefendinin kesinlikle yapamayacağı bir şeydi bu. Liliana sıradan olmadığını her gün başka bir şekilde kanıtlıyordu.

Peki ama neden bu kadar etkileniyordu ondan? Saçı başı dağılmış, salaş, işten anlayan, erkek kıyafetli bir kadındı karşısındaki. Sosyeteye çıkmış bir genç kızdan ziyade daha çok...

Daha çok savaş yıllarında arkadaş olduğu birisiymiş gibi duruyordu. Belki de bu yüzden onun yanında çok rahat hissediyordu. Ordudaki görevi boyunca birkaç kadın kendisine eşlik etmişti; arkadaşlarının eşleri ve mürebbiyeler gibi. Ara ara onlarla muhabbet etme şansı da oluyordu. Onca dehşetin arasında güçlü ve cesur duruşlarına, hayatı olduğu gibi, acılarıyla ve güzellikleriyle kabul etmelerine hayran kalmıştı. O kadınların, sosyete leydilerinin yaşamlarını manasız ve beş para etmez bulacağını düşünüyordu. Liliana'nın da aynı fikirde olduğunu hissedebiliyordu.

İçten bir gülümseme belirdi Geoffrey'nin yüzünde. Aşk meşk mevzularına veya entrikalara değil, rahatlık ve hissettiği yakınlıktı onu güldüren.

"Kronik bir ağrıyla baş etmeye çalıştığımı nerden bildin?" diye sordu merakla. "Çoğu insanın fark edebileceği bir şey değil. Etseler bile söylemezler."

Cüretkâr olduğunu ima ediyordu, Liliana'nın yüzü kızardı. "Babam bir bilim adamıydı, daha doğrusu bir kimyager. Annemle tanışmalarından sonra daha çok tıpla ilgilenmeye başladı, çünkü annem bir şifacıydı. Bir sürü teori ve proje üzerinde çalışıyordu; insanoğluna faydası dokunacak projeler..." Uzaklara baktı. "Hiç beklenmedik bir anda öldürüldü."

Liliana'nın sesindeki acıyı duyunca Geoffrey'nin benzi atmıştı. "Öldürüldü mü? Nasıl?"

Gözlerini tekrar konta çevirdi Liliana, sanki bir şeyler arıyordu. "Haydutların işi," dedi en sonunda, "ben on yaşındaydım. Annem de ben üç yaşındayken ölmüştü. Bir aileye muayeneye gittikten sonra çiçek hastalığı kapmış." Omuzlarını kırılgan bir şekilde silkti. "Sanırım ben anne ve babamın karışımıyım. Hayatımın mücadelesi, onlarınkini devam ettirmek. Bilgi ve becerilerimi insanların hayatlarını daha iyi bir hale getirmek için kullanmak istiyorum."

Hayatının mücadelesi...

Bir kadından bunu duymak tuhaf gelmişti Geoffrey'ye. Duyanın aklını alacak kadar çarpıcı sözlerdi. Fakat o kadar iyi anlıyordu ki Liliana'yı. Kendisi gibi bir tutku peşinde koşuyordu o da. Peki hem bir yuva, hem de aile sorumluluklarının yanında tüm bu işlerle nasıl uğraşmayı planlıyor- "Gerçekten de *hiç ama hiç* evlenmek gibi bir niyetin yok mu?"

Liliana durdu ve gözlerini iyice açtı. Kafasını hafifçe sallayıp, "Hayır," dedi.

"Halanın zorlamasıyla buraya geldin," dedi, daha ilk tanıştıkları gecede bile Leydi Belsham tarafından ordan oraya zorla götürüldüğünü hatırlıyordu.

Liliana hoşnut olmamış gibi hafifçe çattı kaşlarını ve belli belirsiz kafasını yukarı aşağı salladı.

Asla evlenmek istemediğini daha önce belirtmiş olmasına rağmen, onu inandırıcı bulmamıştı. Anlamaya da çalışmamıştı.

Geoffrey kafasını hafifçe eğip omuzlarını serbest bıraktı. Sanki aldığı cevapla hem hayal kırıklığına uğramış, hem pişman olmuş hem de rahatlamıştı.

Aslında buna çok sevinmeliydi. Üstünden bir yük kalkmış gibi rahatlamalıydı. Liliana'nın evlilik gibi bir beklentisi olmadığından emin olduğuna göre, artık onunla vakit

geçirme isteğinden ötürü suçluluk duymaması, tam aksine, arkadaşlık dışında başka bir kaygısı olmadığı için bundan müthiş bir keyif alması gerekiyordu. Bu durumdan ötürü içi huzur ve zevkle dolmalıydı.

Peki neden dolmuyordu?

14

"Annem Lord Aveline'i kaçırtacak ne yaptığını öğrenmek istiyor." Penelope ve Liliana köyün ana yolunda, bir grup genç kızı takip ediyorlardı. Genç hanımları taşıyan karavan, insanların yanından geçtikçe merak uyandırıyor, insanlar dükkânlarından dışarı fırlıyor, satabilecekleri şeyleri sunmaya çalışıyordu. Başka bir taraftansa tarçınlı çöreklerin nefis kokusu yükseliyordu. "Zavallı adamı yine o teorilerinden birisiyle korkutmuşsundur diye düşünüyor."

"Elbette öyle bir şey yapmadım," dedi Liliana pek de oralı olmadan. Arkasına baktı, başka bir grup da arkalarından geliyordu. Yoldan sapıp kaybolma şansları hiç yoktu.

Alışverişten nefret ediyordu Liliana. Zorla bir tuhafiyeciye ve sonrasında eldiven satan bir dükkâna sokulmuştu. Ancak gruptan bir kişi dahi kitapçıya veya eczacıya girmek istememişti. Çay dükkânında saatlerini harcayan şaperonlar, kızların birbirlerinden ayrılmamasını istemişti. Liliana, bu nereden çıktığı belirsiz keşif gezisine katılmayı kabul etmişti çünkü bu, Edmund Wentworth'ün eski uşağını tekrar görmek için bir fırsattı. İlaçları adama bırakalı sadece bir gün olmuştu ve yine görüşmek ister diye ümit ediyordu.

Kaçmaya çalışmak pek kolay olmayacaktı. "Aveline'in

bir sürü işi gücü var," dedi. Aslında kendisi de pat diye yok oluşunun sebebini merak ediyordu. Tüm hafta düzenli bir şekilde kahvaltılarda göründüğü halde, bugün kahvaltıda ortaya çıkmamıştı. Dünkü dansa ve akşam yemeğine de gelmemişti. Müzik odasında onu öylece bırakmasına bozulmuş olabilir miydi?

Aveline'e karşı bir şey hissetmediği halde, kendisine yaptığı onca iyilikten sonra onun hislerini incitmek de istemiyordu.

Öbür taraftan netleştiremediği bir şey vardı. Çok daha farklı bir sebepten dolayı bir anda kayıplara karışmış olabilirdi. Bir önceki gece kütüphaneden gizlice çıkan adamın o olduğuna emindi Liliana. Saçma şekilde içinde Geoffrey'yi koruma hissi oluşmuştu. Aveline'in gizli işler karıştırmak için ne gibi bir sebebi olabilirdi ki? Belki de Geoffrey'ye Aveline'i iyi tanıyıp tanımadığını sormalıydı.

Kısa ve hızlı bir nefes verdi. Kendisiyle aynı suçu paylaşan adamı suçlaması gerekecekti.

"Ne oldu?" diye sordu Penelope.

"Bir şey olmadı."

"Hmm, erkekler ve hiç bitmeyen işleri. Kontesin kahvaltı odasına girip Stratford'un da önemli bir işinin çıktığını ve bugünkü etkinliklere katılamayacağını duyurması sana da tuhaf gelmedi mi? Bu kadar önemli ne olabilir, bir fikrin var mı?"

"Bilmiyorum fakat gerçekten önemli bir mevzu olmalı ki annesinin çok kızacağını bilerek gitmiş." Leydi Stratford, oğlunun akşam yemeğine kadar gelmeyeceği duyurusunu yaparken sinirden köpürmemek için kendisini zor tutmuştu.

Liliana'nın karnına ağrı girmişti sanki. Ne olmuştu da her şeyi iptal edip gitme gereği duymuştu?

"Benim hizmetçim Stratford ve annesinin çok büyük

bir kavgaya tutuştuğunu duymuş," dedi bir anda arkalarında beliren Leydi Ann Manchester. Etraflarındakilerden bazıları duymuş, kafalarını o yöne çevirmişti. "Anlaşılan kontes, Stratford ona meşgul olacağını söylediğinde oldukça telaşlanmış. Uygun bir eş seçmekten daha önemli bir şey olamayacağını söyleyip bağırıp çağırmış."

Liliana gözlerini Leydi Jane Northumb'a çevirdi. İki-üç kişi ötesinde duruyor, can kulağıyla dinliyordu. Körpecik yüzü, sarışınlığı ve seçkin bir soydan geliyor oluşu tam da kontesin oğluna layık göreceği türde biri olmasını sağlıyordu.

Peki Leydi Stratford, oğlunun tüm sabahı hiç de uygun bulmadığı bir hanımla geçirdiğini öğrenirse derinden sarsılmaz mıydı? Liliana düşüncesizce davranmıştı, Geoffrey ile o kadar uzun süre vakit geçirmemeliydi. Güneş doğduktan çok daha sonra eve dönmüşlerdi ama o kadar güzel bir tecrübe olmuştu ki onun için. Babasının ölümü hakkında hiçbir bilgi alamamış olsa da müthiş bir sabah geçirmişti. Genelde günün erken saatlerini yalnız başına ve çalışarak geçirirdi. Belki de Geoffrey'den ötürü değil, sadece yalnız başına geçirmediği için günü mükemmel geçmişti. Tekrar düşününce bunun doğru olmadığını kabul etti. Tamamen Geoffrey'den ötürüydü.

Üstelik Geoffrey bunu yine yapma teklifinde bulunmuştu.

Şımarıkça bir his kapladı içini, kaşlarını çatıp o histen kurtulmaya çalıştı.

"Tüm bu davetin planlamasında Stratford'un yer almadığını düşünmeye başladım," dedi Leydi Emily Morton. "Baksanıza, henüz birimizi bile seçmiş değil." Ses tonundan seçilecek kişinin kendisi olması gerektiğini düşündüğü belli oluyordu. Etraflarındaki yerleşkeyi gösteren bir el hareketi yapıp dudaklarını büzdü ve hoşnutsuz bir ses to-

nuyla devam etti: "Bunu bilseydim, bu lanet yere gelmeye tenezzül dahi etmezdim."

"Ben de," diye katıldı başka bir kız. "Burası ölümcül derecede sıkıcı. Londra'da olmayı o kadar çok isterdim ki. Fakat Stratford ailesine girme olasılığı söz konusu olunca, babam beni hiç düşünmeden kovarcasına buraya gönderdi."

Liliana başını iki yana salladı. Somerton Park ve çevresini kesinlikle sıkıcı bulmuyordu. Her sabah at binme keyfi yaşayabileceği, devasa bataklık bölgeyi keşfe çıkıp numune toplayabileceği ve gölün öbür tarafında gözüne kestirdiği harabeyi laboratuarına dönüştürebileceği bir yerdi burası. Ve tabii ki bir de o kütüphane vardı... Orada yıllarını geçirse sıkılmazdı. Nasıl oluyor da-

"Bayan Claremont, sanırım siz katılmıyorsunuz?" diye sordu Leydi Emily.

Liliana gözlerini kırpıştırıp etrafındaki meraklı yüzlere baktı. Hay Newton'ın elması! Sesli mi düşünmüştü? Boğazını temizledi. "Ben burayı oldukça sevdim."

Leydi Emily şüpheli şüpheli baktı, sonra da net bir ifade takındı. "Elbette seversiniz, Londra'da pek başarılı değildiniz."

Etrafındakilerden kıkırdamalar yükseldi ve herkes dönüp yürümeye devam etti.

Liliana dilini ısırdı. Leydi Emily'ye patlamak işine gelmeyebilirdi. Hatta tam tersini yapıp, bu fırsattan yararlanıp söylenenlerden alınmış gibi görünebilirdi. Bu şekilde kendini geriye çekip, kimseye görünmeden sıvışabilirdi.

Penelope kafasını çevirip kuzeninin iyi olup olmadığına baktı. Liliana göz kırpıp umursamadığını belli eden hafif bir el hareketi yaptı. Pen de onaylayıp yürümeye devam etti.

Grup yürümeye devam ederken, Liliana yavaş ve mi-

nik geri adımlar atıyordu. Herkes bir manifaturacıya girip gözden kaybolunca kadar bekledi. Şimdi üç blok geri yürüyüp, batı yönüne dönüp uşağın evine giden yolu takip etmeliydi.

Geriye doğru döndüğü gibi Leydi Jane Northumb'a çarptı.

"Ah!" diye bağırdı kızcağız.

Liliana geri çekildi, yaşadığı çarpışmayla kalbi küt küt atmaya başlamıştı. "Özür dilerim, arkamda olduğunuzu fark etmemiştim."

Leydi Jane elini narince göğsüne koydu. "İyiyim. Eğer ses çıkarsaydım, çarpışmazdık."

Yüz yüze duruyorlardı. Leydi Jane diğerleri gibi okulunu yeni bitirmiş, sosyeteye takdim edilme vakti gelmiş genç bir hanımdı. Liliana'ya kıyasla epey bilgisizdi fakat buna rağmen yüksek özgüvenli duruyordu. Liliana bunu çok kıskanmıştı.

On dokuzuna yeni basmış Leydi Jane, toplumdaki yerini kabullenmiş ve daha ötesini düşünmeye gerek duymamış birisiydi. Toplumun ondan beklediklerine asla karşı gelmemişti. Bir aile kurup hayata gelme gayesini tamamlayacaktı. Liliana gibi erkek egemen bir bilim dalına merak salacak değildi.

Liliana bu düşünceleri kafasından attı. Neden hâlâ bu mevzuları düşünüyordu ki?

"Emily'nin size söylediklerini umursamamalısınız," dedi Leydi Jane kibarca gülümseyerek. "Stratford ayaklarına kapanmadı diye içi içini yiyor."

"Çok kibarsınız," diye yanıtladı Liliana. İşine bakmak için Leydi Emily'den nasıl kurtulabileceğini düşünüyordu. "Benim için endişelenmenize gerek yok. Göründüğümden çok daha güçlüyümdür."

"Evet, öylesiniz. Zaten size sormayı planladığım bir şey vardı..."

Liliana sabırsızlıkla konuşmanın bitmesini bekliyordu.

Leydi Jane derin bir nefes aldıktan sonra konuşmasına devam etti. "Oyun alanında Strafford'a meydan okumaya nasıl cüret ettiniz? Ben asla o kadar cesur olamazdım."

Liliana şaşırdı. Stratford'un peşindeki avcıların en gözdesi, güzel yüzlü Leydi Jane'i gördüğünden beri, enteresan bir şekilde sevmişti. Leydi Jane ile aralarında hiç diyalog yaşanmamış olsa da bir iticiliğini de görmemişti.

"Tam olarak bilmiyorum," diye yanıtladı Liliana. "Ancak şunu söyleyebilirim ki ona cesaret denemez. Daha çok bir gurur meselesiydi."

Leydi Jane tebessüm etti. "Ben böyle bir hareket yapsaydım babam beni bir hafta yemeksiz bırakırdı. Stratford'la beni bir arada görmeyi o kadar çok istiyor ki."

Sesindeki ton Liliana'ya farklı gelmişti. İlk kez başka bir genç kadının kendi hissettiklerini anlayabileceğini düşündü. Tamamen aynısı olmasa da benzer bir sıkıntıya düşmüş olabilirdi. "Ama siz istemiyor musunuz?"

Leydi Jane dudaklarını ısırdı. "Pek karşı olduğumu söyleyemem ama Stratford biraz fazla..."

Etkileyici? Kuvvetli? Hatta esprili ve havalı?

"Yaşlı." Leydi Jane dudaklarını büktü. "Ve esmer. Lord Holbrooke gibi değil."

Liliana kahkahayı basmamak için kendini tutuyordu. Yaşlı ve esmer mi? Jane nasıl olur da Geoffrey gibi bir adamı türünün en iyi örneği olarak görmezdi? Holbrook'u nasıl ona tercih ederdi? Daha genç ve sarışın, hatta bembeyaz diye mi? Geoffrey ise-

Jane iç çekince saçları ve kurdelesi kıpır kıpır oldu. "Eğer isterse Stratford ile evleneceğim. Babamın dileği bu."

Liliana gülümsemeye çalıştı. Ne sanmıştı ki? Öncelikle Geoffrey hakkında böyle şeyler düşünmemeliydi. Üstelik Leydi Jane gibi birisiyle evlenmek, Geoffrey'nin tam da istediği şey olurdu. Northumb Kontu, Lordlar Kamarası'nda tabiri caizse tam bir aslandı. Geoffrey için çok önemli kapıların açılması anlamına geliyordu bu. İçindeki kıskançlığın kocaman bir top gibi şiştiğini hissetti. Meraktan çatlayacaktı. "Stratford size bir umut ışığı verdi mi?"

Jane emin değildi. "Pek sayılmaz, zaten anlamadığım da bu. Diğer kızlar da Stratford'un ilgisini tam olarak görebilmiş değil. Bu yüzden Leydi Emily çok sinirli. Sanırım Stratford'un gerçekten ilgi gösterdiği tek kişi..." Leydi Jane'in yüzündeki ifade, bir anda sosyeteyi çözmüş, tecrübeli bir kadının ifadesine dönüştü. "Sizsiniz."

Liliana kıpkırmızı kesildi ve hemen yere baktı. Ayağıyla yerde çizgiler çiziyordu. Konuşmaya başlamadan önce zar zor gülümseyebildi. "Stratford bir hafta sonra artık beni görmeyeceği için çok rahatlayacaktır. Benle alakalı hissedebileceği tek şey bu olsa gerek."

"Eğer izin verirseniz, beğendiğim bir çift eldiveni almak için geçtiğimiz mağazaya gitmek istiyorum," dedi Liliana. Yoluna devam etmek için Jane'in yan tarafına geçti.

"Size eşlik edeyim mi?" diye sordu Jane.

Liliana gerek olmadığını belirten bir şekilde elini salladı. "Hayır, teşekkür ederim. Uzun sürmez. Siz diğerlerine katılın, hemen döneceğim."

Kafasını çevirip arkasına bakmadan, çevik adımlarla yürümeye başladı. Geoffrey'ye karşı hissettiklerinden dolayı kafası biraz daha karışmıştı. Leydi Jane ile konuşurken Geoffrey hakkında düşündükleri bunu gösteriyordu.

Bu bulmacayı ne kadar çabuk çözüp Somerton Park'tan ve Geoffrey'den uzaklaşırsa, onun için o kadar iyi olacaktı. Gittiği yerde bazı cevaplar bulabilmeyi umuyordu.

Geoffrey nihayet her ne kadar duymak istemese de sorularına cevap almaya başlamıştı. "Birisi en az on yıldır düzenli bir şekilde ailemden para mı koparıyor?" Elini hızlıca saçlarına soktu. Ne kadar istese de yumruğunu masaya vurmaktan çok daha medeni bir hareketti. Lanet olsun. Muhasebecisine hesaplara bakması görevi vermiş, kardeşinin para sızdırmak zorunda kalmamış olması ümidiyle bir şeyler bulmasını istemişti.

Clive Bartlesby - eski bir asker ve Geoffrey'nin güvendiği bir dostu - dudaklarını birbirine bastırdı. "Öyle görünüyor efendim."

"Henry, sen ne yaptın böyle!" Geoffrey ölmüş kardeşi duyabilsin diye bağırıyordu sanki.

"İlgilenmemi istediğiniz notla bir alakası olduğunu mu düşünüyorsunuz?" diye sordu Bartlesby. "Kardeşinizin şantajcıya yıllardır para yedirdiğini, o olmadığı için adamın şimdi de sizden para istediğini mi düşünüyorsunuz?"

"Emin değilim." Henry savurgan ve utanmaz derecede uçarı birisiydi, hatta işe yaramazın daniskasıydı. "Bir kont olarak, Henry'nin hesabını bilmesi gerekirdi. Kendi parasından çalıp adamı susturmak için para vermezdi. İkimiz de biliyoruz ki gelişigüzel para harcayan birisiydi." Geoffrey ve Bartlesby son aylarda kardeşinin bıraktığı ekonomik enkazı temizlemekle uğraşmıştı.

"Aileden birisinin parayı nereye harcadığını öğrenmesini istemişse, o ayrı tabii."

Parmağını sayfadaki sütunlarda gezdirip bir girdinin üzerinde durdu. Sayfaları çevirip aynı hareketi yapmaya devam etti. Bir sayfa daha, sonra bir sayfa daha... Hemen anlaşılan bir şey değilse de şimdi anlamıştı.

"Vay canına."

"Evet. Üstelik kirayla da kalmıyor." Bartlesby başka bir defteri eline alıp açtı. "Bakın, yıllık yün satış kayıtlarında da var. Her alıcının ödediği miktar genelde aynı fakat toplama baktığımızda, iki yüz pound eksik yazılmış. Özellikle şu alıcıyı kontrol ettim, diğerleriyle aynı miktarı ödediğini iddia etti." Öfkeli bir krala kötü bir haber getirdiği için başının uçurulacağından korkan bir ulak gibi baktı konta.

Geoffrey derin bir nefes verdi. "Mahsullerde, tahıllarda ve ev giderlerinde de durum aynı. Belirli bir düzen yok, arada sırada yapılmış. Bu yüzden kimsenin dikkatini çekmemiş." Arkasındaki rafa yürüdü, şarap sürahisini alıp bir bardağı bir parça doldurdu. Daha saat sabahın onuydu fakat umurunda değildi. Sabahki geziden dolayı hâlâ ağrıyan beli daha da sertleşmişti. Ne zaman gergin hissetse böyle oluyordu. Bartlesby'ye de ikram etti fakat adam kibarca geri çevirdi.

"Bunun nasıl yapıldığını kesinlikle öğrenmem gerekiyor," dedi Geoffrey. Parmağını sayfanın üzerinde bir sütuna koydu, şüpheli gördüğü bir girdiye baktı. "Şuna bak. Bir altındaki veya üstündeki girdiyle ayırt etmek mümkün değil. Üstü çizilmemiş, el yazısı da aynı. İlk bakışta yanlış olduğunu gösterecek hiçbir işaret yok."

Northumberland kayıtlarına, Somerton Park kayıtlarına ve sonra da sahildeki evin kayıtlarına baktı. "Bu kayıtların her biri farklı kâhyalarca tutuldu ama aynı problem hepsinde var."

Bertlesby cevap vermedi, elleri arkasında duruyordu.

"Öbür taraftan sen bunun babamın ölümünden sonraki birkaç yıl boyunca sürdüğünü söylüyorsun?"

Bartlesby onayladı.

Lanet olsun. "Aradan geçen yıllar boyunca çalışan kâhya sayısı birden fazla. Hepsini teker teker bulup, onlarla konuşmamız lazım."

Geoffrey gözlerini kapadı, yüzünü buruşturdu. Oysa günü ne kadar da güzel başlamıştı. Liliana ile geri döndüklerinde yenilenmiş ve dipdiri hissediyordu. Hem zihinsel, hem fiziksel olarak ondan etkilenmişti.

Köşke döndüğünde, Bartlesby'nin Londra'dan döndüğü ve çalışma odasında beklediği haberini almıştı. Geoffrey gözlerini açıp muhasebecisine baktı. "Kardeşimin ölümünden sonra yanlış bir kayıt girildiğini görmedim. Sen?"

Bartlesby kafasını iki yana salladı. "Bir tane dahi görmedim." Adamın yol yorgunu olduğu her halinden belli oluyordu.

"Çıkabilirsin. Biraz yemek ye, Barnes'a söyle odanı hazırlasın. Dinlendikten sonra bu mevzuları tekrar konuşalım, baş başa."

"Teşekkür ederim efendim."

Geoffrey oturup hesap defterlerine bakmaya devam etti. Dikkatini çeken ilk şüpheli kayıt 1805'in sonbaharında girilmişti. Eline bir kalem ve kağıt alıp Bartlesby'nin ortaya çıkardığı rakamları karşılaştırdı. Miktarlar azdı, ilk bakışta fark edilmesi imkânsız fakat yıllık hesapta koskocaman miktarlardı. Son deftere de bakıp son rakamları hesaplayınca, çıkan sonuç ile ağzı açık kalmıştı.

Dudakları karıncalanmış, bir anda kendini ayakta bulmuştu. İç sesi ona hemen evden çıkıp, köşklere teker teker gidip Stratford'lar için çalışmış tüm kâhyaları sırayla sorgulamasını söylüyordu. Yerine Bartlesby'yi de gönderebilirdi ama birebir konuşmak daha doğru olurdu.

Tüm bunları yapmak yerine bardağını tekrar doldurdu. Somerton Park'ı şimdi terk edemezdi. Northumb ve Manchester Kont'ları evindeyken ve diğerleri de evine bir-iki gün içinde misafir olacakken bu mümkün değildi. Parlamentoda yeniydi belki fakat Geoffrey Londra dışında bin bir politik manevra yaşandığını çok iyi biliyordu. So-

merton Park'taki gibi ortamlarda içki ve bilardo eşliğinde yapılan konuşmalar... Kafasındaki yasa tasarıları için şimdiden destek toplaması gerekiyordu. Manchester ve özellikle Northumb'ın desteğini alabilirse, tasarı kesinlikle geçerdi.

Üstelik arazinin en ucundaki madenleri incelemesi için gönderdiği adamların dönmesini bekleyip, daha sonra bölgeyi görmesi gerekiyordu. Annesi orayı büyük bir kurşun madenine dönüştürmek istediğini öğrenince öfkeden kuduracaktı. Geoffrey o kudurma anını hayal edip hafifçe gülümsedi.

Kayıp para ve şantaj mevzusu en az bir hafta daha beklemek zorundaydı.

Bardağını masanın ucuna koydu. 1805 yılına ait kayıtları tekrar açtı. O yıl İngiltere'yi terk edeli iki yıl geçmişti. O dönemde Somerton Park'ta çalışmakta olan kâhyanın kim olduğunu hatırlamaya çalıştı, aklına kimse gelmedi.

Aslında... O zamanlar kimin çalıştığını hatırlamasa bile hatırlayacak birisini bulabilirdi; örneğin Witherspoon. Babasının uşağı, babasının ölümünden sonraki iki-üç yıl Somerton Park'ta çalışmaya devam etmişti. Adamın vereceği bilgilerle Geoffrey bazı cevaplara ulaşabilirdi.

Witherspoon ve eşinin hâlâ köyde yaşamakta olduğunu duymuştu. Epey süredir de kısa bir ziyarette bulunup hürmetini sunmayı planlıyordu. Bartlesby ile tekrar bir araya gelmesine en az iki-üç saat vardı.

Geoffrey tüm hesap defterlerini toplayıp masasındaki yerlerine koydu. Davetin sıcakkanlı ev sahibi rolünü oynamaya devam etmesi gerekiyordu fakat bu öğleden sonrasını köye gitmeye ayırabilirdi.

Grin'i eyerleyip hemen köye doğru yola koyulmalıydı.

15

Köyün öbür ucuna doğru hızlıca yürüdükten sonra, Liliana çok daha güvende hissediyordu. Witherspoon'un evine giden dar patika otlarla kaplanmış, patika boyunca devam eden yamuk yumuk çitler eskimişti. Yine de tablo göze hoş görünüyordu. Babasından kalan Chelmsford'daki evleri de buna benzer bir görüntüye sahipti. Gördükleriyle evini ve ailesini özlediğini hissetti.

Bu tarz hislerle uğraşmaya vakti yoktu. Elini yumruk yapıp hafifçe kapıyı çaldı. Kapının önünde gergin bir şekilde, sürekli kıpırdanarak bekliyordu. Görüşebilmeleri için Bay Witherspoon'un sağlığının yerinde olması gerekiyordu. Bir daha görüşebileceklerinden emin değildi.

İçerden belli belirsiz sesler geldi. Başparmağıyla işaret parmağını birbirlerine sürterek gergin bir şekilde beklemeye devam etti.

Arkasından dörtnala koşan bir at sesi duydu, kafasını çevirip baktı. At patikaya girince yavaşladığında Liliana şaşkınlıktan bir anlığına nefessiz kalmıştı. *Geoffrey.* Burada ne işi vardı? Her şeyi öğrenmiş ve Witherspoon ile konuşmasını engellemeye mi gelmişti?

Kalbi yerinden çıkacak gibi atıyordu. İçinden saklanmak gelse de artık çok geçti; Geoffrey onu çoktan görmüştü.

Kont atından inerken, Liliana nerede açık verdiğini dü-

şümmeye başladı. Daha birkaç saat önce, sabah at binerken endişelenecek bir şey olmadığından emindi oysa. Babasından ve öldürülüşünden bahsederken Geoffrey'ye dikkatlice bakmıştı. Kont sadece üzülmüş, hiçbir suçluluk belirtisi göstermemişti. Babasını kaybettiği dönemde Geoffrey'nin İngiltere'den çok uzakta bir yerlerde olduğunu öğrendiğinde, hiçbir şeyden haberi olmadığına emin olmuştu.

Gülümsemeye çalışsa da Liliana ellerini sıkıyor, bir o bacağının bir bu bacağının üstünde duruyordu.

Geoffrey atını bir direğe bağlayıp kapıya doğru yöneldi. Liliana'ya yaklaşıyor, yaklaştıkça botların altındaki çakıl taşların ezilme sesi yükseliyordu. Kontun yüzünde belirsiz bir gülümseme vardı; şaşırmış ve anlam vermeye çalışan bir ifade. Liliana'nın göğsünü delmek üzere olan telaş kaybolup yerini rahatlamaya vermişti. O da en az Liliana kadar şaşırmış olmalıydı. Fakat bir açıklama yapması gerekeceğini hatırlayınca, Liliana'yı tekrar bir telaş aldı.

Hay Newton'ın elması! Hem bir açıklama yapması gerekecekti, hem de Witherspoon ile istediği konularda rahat rahat konuşamayacaktı. Adamın konuşmaya müsait olmasının hiçbir önemi kalmamıştı artık.

"Liliana," dedi Geoffrey alçak verandaya adım atarken. Omuzları ne kadar da genişti. Vücudundan nane kokusu yükseliyordu, erkekliğini ve yaydığı sıcaklığı hissedebiliyordu Liliana. Karşılığında kendi bedeni de alev almıştı sanki. Geri adım atıp, kapıya biraz daha yaklaştı. Kontun varlığı onu o kadar etkiliyordu ki. Ondan korkmuyor, sadece kor bir ateşle yanıyormuş gibi hissediyordu.

Sesi cana yakın, gülümsemesi centilmence idi. Ancak bakışları Liliana'nın dudaklarına inince gözlerinde bambaşka bir şey belirmişti sanki. İçini eriten bir dalga Liliana'nın içini karıncalandırmıştı. Sabahki geziden sonra birbirlerinden ayrıldıklarında Geoffrey'nin attığı bakışı

hatırlayınca dudaklarında bile nabzının attığını hissetti Liliana.

Bir-iki kez gözlerini kırptı. O da bir adım geri attı. Gözlerini kısıp kafasını hafifçe yana eğdi. "Ne yapıyorsun burada böyle?"

Tedirginlik çığ olup üstüne düşmüştü sanki. "Şey, ben"

Yüksek sesli bir tıkırtıyla arkasındaki meşe kapı açıldı. Yaşlıca bir kadın kafasını dışarı uzatıp gözlerini kırpıştırdı. İçerden idrar, hastalık ve saatlerce haşlanmış lahana kokusu geldi. Liliana yüzünü buruşturmamak için zor duruyordu. Kadının yüzündeki mutsuz ifade ve içeriden gelen koku Bay Witherspoon'un sağlığıyla ilgili hiç de iyi şeyler söylemiyordu.

Kadın bir süre Liliana'ya baktı, sonra sanki bir yabancıyı görmüş gibi bir ifadeyle bakışlarını Geoffrey'ye çevirdi. Karşısındaki adamı tanıyınca kahve gözleri şaşkınlıkla irileşmişti. Oracıkta dağınık saçını toplamaya, tozlanmış elbisesini temizlemeye çalıştı.

"E-efendim!" diye haykırdı heyecanla. "Burada ne işiniz var?"

Günün sorusuydu bu. Liliana, konta dönüp vereceği cevabı beklemeye koyuldu, kendisi de zaman kazanmıştı.

Geoffrey hafifçe eğilerek kadını selamladı. "Beni affedin Bayan Witherspoon, sizi daha önce ziyaret etmeye fırsatım olmadı." Doğruldu. "Bay Witherspoon ile konuşmak istiyordum."

Liliana kadına baktı, Bay Witherspoon'un müsait olup olmadığını çok merak ediyordu. Hizmetçi kız Liliana'nın verdiği ilaç tarifini Bayan Witherspoon'a vermemiş dahi olabilirdi. Üstelik vermiş olsa bile, kadın ilaç tarifini okumadan çöpe atmış olabilirdi. Kocasının muayene bile etmemiş bir yabancıdan gelmiş ilacı ne yapacaktı ki?

Bayan Witherspoon'dan yanıt gelmedi, meraklı gözlerini Liliana'ya dikmiş öylece bakıyordu.

Goeffrey de merakla Liliana'ya bakıyordu. Bayan Witherspoon'la tanışmadıkları her hallerinden belli oluyordu. Durumu daha fazla karıştırmadan konuya girdi kont. "Kusura bakmayın. Sizi Bayan Claremont ile tanıştırayım, izninizle."

Liliana tam bir şey söylemek için ağzını açmıştı ki Bayan Witherspoon soluğu kesilmiş gibi bir ses çıkardı.

"Bayan Claremont mu? Harold'cığım için ilaç tarifi bırakan genç kadın siz misiniz?!" diye bağırdı kapıyı ardına kadar açarak. Yüzündeki ifade bir anda değişti, bir anda ışıldamıştı sanki. "Ne yüce bir insansınız." Liliana'ya sarıldı. "Size ne kadar teşekkür etsem azdır."

Liliana böyle bir sarılma beklemiyordu, sendeledi. Sarılan kısa boylu kadının omzunu sıvazladı. "Peki Bay Witherspoon biraz daha iyi oldu mu?"

Bayan Witherspoon geri çekildi, gözlerinin kenarlarındaki minik yaşları silip kafasını salladı. "Çok daha iyi oldu. On yıldır hiç bu kadar iyi olmamıştı." Güldü. Kadının sesindeki rahatlama, Liliana'yı gururlandırmıştı. Yüzünde engel olamadığı bir tebessüm oluşmuştu. Saatlerini, günlerini harcadığı çalışmaları, biyoloji ve çevre arasındaki bağ üzerine kafa patlatmaları, hastalıklara çözüm bulma gayreti işe yarıyordu işte.

Yine de neden orada olduğunu unutmamalıydı. "Eğer konuşabilecek gibiyse kendisiyle görüşebilir miyim?" Geoffrey büyük bir şaşkınlıkla olanları izliyordu. Bakışlarında şaşkınlığın yanında, daha derin bir şeyler de vardı. Hayranlık mıydı? Liliana'nın içinde baloncuklar uçuşuyordu sanki. Bayan Witherspoon'u orada bulunma sebebi konusunda ikna etmesi gerekiyordu. "Bizzat durumunu kontrol edeyim diyorum." Belki araya bir-iki soru sıkıştırma-

yı planlıyordu fakat önemli mevzularda nasıl bilgi alacağı tam bir muammaydı.

"Olur sanırım," diye yanıtladı Bayan Witherspoon. "Buyurun, lütfen." Liliana'yı kolundan tutup içeri davet etti. İçeri girerlerken Geoffrey'yi verandada unuttuğunu fark etti. "Siz de gelin efendim." Eliyle içeri gelmesi için jest yaparken utanmış bir şekilde kıkırdadı. "Gidip bir Harold'a bakayım, ziyaretçi görmeye uygun mu değil mi?"

Bayan Witherspoon loş koridorda ikisini bekletti. Liliana sanki karşılaşmalarında tuhaf bir şey yokmuşçasına gülümsedi. Geoffrey'nin yüzünde ne olduğu anlaşılmaz bir ifade vardı. Liliana önce yere, sonra etrafına baktı; ona bakmamaya çalışıyordu. Aralarında epey bir mesafe olduğu halde, sanki birbirlerine temas ediyorlarmış gibi hissediyordu. Sanki her defasında aralarındaki çekim daha da büyüyordu. İçine eklenen yeni bir maddeyle daha da sıcaklaşan, yanan bir karışım gibiydi.

"Köyden birilerinin seni tanıyor olduğunu bilmiyordum," dedi Geoffrey.

En sıradan sözleri bile Liliana'ya kadife yumuşaklığında geliyordu. Karanlık koridorda onunla baş başa duruyor, yine onun tarafından sınırlarının geçildiği hissine kapılıyordu. Bedenindeki her bir hücre ayrı ayrı uyarılıyordu adeta.

"Tam olarak tanıdık diyemeyiz," dedi. Geoffrey'nin olduğu tarafa doğru çevirdi gözlerini. Biraz daha mı yaklaşmışlardı? Kalp atışları hızlandı. "Dünkü gezim sırasında köye de uğramıştım. Canım... canım sıcak çörek çekmişti de," dedi, daha dudaklarından çıkarken nefret etmişti söylediği yalandan. Daha önce Somerton Park'a gelme sebepleriyle ilgili yalanlar söylemişti ama bu seferki tamamen sahtekârlıktı. Üstelik iyi bir yalan da değildi.

"Witherspoon'ların hizmetçisiyle fırından sabah ekme-

ğini alırken karşılaştık ve konuşmaya başladık. Ev sahibinin durumunu anlattı ve ben de işe yarayacağını düşündüğüm bir ilacın tarifini verdim." Omuzlarını silkti.

Geoffrey'nin yüzündeki konsantrasyonu ve yoğunluğu ilk kez görmüyordu. Atış öncesi silahını doldururken de aynı ifadeye sahipti. Bu bakışlar Liliana'yı mecalsiz bırakıyordu.

"Anladım. Hayatının mücadelesi, desene." Kontun sesindeki hayranlık ayırt edilebiliyordu.

Liliana utanarak tekrar omuzlarını silkti. Hayatı boyunca aradığı şey yaptığı işin takdir görmesiyken, bunu bulduğunda utanıyor olması ne kadar da tuhaftı. Liliana yalanlar söylerken, Geoffrey onun hakkında çok güzel şeyler düşünüyordu.

Liliana dikkatini dağıtmak için etrafına baktı. Pencereler kalın perdelerle örtülüydü, hava küflü ve tozluydu. Bay Witherspoon'un nekahet döneminde evi tamamen kapatmış olduklarını tahmin etti. Birisinin hasta olduğu evde genelde böyle yapılırdı ama bu, Liliana'nın savunduğu bir yöntem değildi.

Bir süre hiç konuşmadan beklediler. Liliana, onun bakışlarını hissedebiliyordu. Nihayet dikkatlerini dağıtan bir ses duydular.

Bir deri bir kemik kalmış yaşlı bir adam, bir tarafında eşi, diğer tarafında Liliana'nın bir gün önce gördüğü hizmetçi ile sallana sallana koridordan geliyordu. Yüzünü görebildiği an, Liliana dehşete düşmüştü. Bay Witherspoon'un yüzü hastalıktan bembeyaz kesilmişti. Neredeyse saydamlaşmış teninde küçük küçük kızarıklıklar vardı. Adam gülümsedi. Tüm hastalığına rağmen, gençken çapkın bir erkek olduğunu gösteren bir gülüştü bu.

Once Geoffrey'yi, ardından Liliana'yı selamladı. "Demek meleğim sizsiniz," dedi Liliana'nın önünde durarak.

Liliana kızardı. "Nasılsınız?"

"Gayet canlı. Sizin sayenizde," diye yanıtladı Bay Witherspoon.

"Yardımım dokunduysa ne mutlu bana. Benim önerimi deneyeceğinizden emin değildim. Sonuçta beni tanımıyorsunuz, bir anda kapınızda belirmiş bir yabancıyım."

Bay Witherspoon içten bir kahkaha patlattı. "İnanın bana, siz de benim durumumda olsaydınız, tüm çareleri denerdiniz... Şeytanın kendisi gelse ona bile kulak kesilirdiniz."

Liliana istemsizce gülümsedi fakat adamın soluk rengini tekrar görünce gözlerini kaçırdı. O sırada evin bir tarafında gördüğü çitleri hatırladı. Belki de arka tarafta bir yerde bir mezarlık vardı? Şansını denemeliydi.

"Pekâlâ, benden bir tavsiye daha almak ister misiniz?"

Yaşlı adamın beyaz kaşları, devam etmesini isteyen bir edayla kalktı.

"Dışarıda, güneşin altında oturabilir miyiz?"

Bayan Witherspoon dehşete düşmüş gibi kocasının dirseğini kavradı. "Dışarıda mı? Çıldırdınız mı?"

Liliana istifini bozmadan devam etti: "Genelde duyduklarınıza ters, biliyorum. Ancak bilmelisiniz ki güneş ışığı iyileşme sürecini hızlandırır." Eliyle pencereyi gösterdi. "Temiz hava da öyledir. Hatta perdeleri söküp pencereleri ardına kadar açmanızı tavsiye ederim. Sadece buradakileri değil, Bay Witherspoon'un odasındakileri de. Eğer hastalık bulaşıcı değilse ve hava güzelse, hastayı içeri hapsetmeye gerek yok. Dışarı çıkmak size çok iyi gelecektir efendim." dedi konuşması boyunca Geoffrey'ye bakmaya cesaret edemeden. Onun da bunun delilik olduğunu düşünüyor olmasından korkuyordu.

"Şimdi beni dinleyin," diye araya girdi Bayan Witherspoon. "Tüm yaptıklarınız için teşekkür ederim fakat-"

"Sakin ol Martha," diye böldü Bay Witherspoon sıska elini eşinin omzuna koyarak. "Yıllarca o bunak herifi dinledik de ne oldu? Bak bu genç hanımın bir günlük müdahalesiyle ne hale geldim. Hiç bu kadar iyi hissettiğimi hatırlamıyorum. O kadar iyi hissediyorum ki senin lahana çorbanı bile içmeye başladım." Eşini sakinleştirmek için omzuna sıvazladı. "Bence onu dinlemeliyiz."

Liliana sessizce karşısındaki çifti izledi. Birbirlerine nasıl da sevgiyle bağlıydılar...

"Katılıyorum," dedi Geoffrey, Liliana'yı yerinden hoplatan sesiyle. "Bayan Claremont, tanıdığım kadarıyla çok bilgilidir. Kendi sağlığımı da onun ellerine hiç düşünmeden teslim edebilirim."

Liliana kafasını çevirip baktı, bu sözleri keyifle söylemişti. Liliana kendisini kontu iyileştirirken hayal etmemişti hiç. Fakat Geoffrey'nin sesindeki netlik, söylediklerinde ciddi olduğunu gösteriyordu. Tüm o karışık hisleri, memnuniyetin verdiği hazla örtülmüştü. Çok mutlu olmuş, fakat diğer bir yandan da bozulmuştu. Ne olmuştu da babası dışında birisinin fikirlerini önemsiyor, o fikirlerin kendisini etkilemesine izin veriyordu? Bundan memnun olmamalıydı.

"Hayatım bak," dedi Harold, "kont bile Bayan Claremont'a güveniyor. Biz de güvenebiliriz."

Martha'nın yüzünde tam olarak ikna olmadığını gösteren, belli belirsiz biri ifade vardı. İnanmayarak da olsa kafasıyla onayladı. "Hadi seni giydirelim Harold. Sonra da perdelerin icabına bakarım."

"Olmaz," dedi Geoffrey ileri atılarak. "Siz eşinizle kalmalısınız, daha iyi hissedersiniz. Perdelerle ben ilgilenirim, hizmetçiniz de bana yardımcı olur."

Martha ve Harold yüzlerinde şok ifadesiyle dönüp baktılar.

Geoffrey elini kaldırıp daha konuşmaya başlamalarını beklemeden çifti susturdu. "Israr ediyorum." Bakışlarını Liliana'ya çevirdi. "Bayan Claremont, Witherspoon çiftine dışarıda eşlik eder misiniz?"

"Elbette," dedi Liliana yavaşça, o da şaşkınlık içersindeydi. Bu mevkide bir adamı hizmetçi işi yaparken görmeye alışkın değildi. Üstelik kendi ailesinin emekli olmuş bir uşağına. Liliana kalbinin Geoffrey'ye karşı yumuşamaya başladığını hissetti. Bu hissi görmezden gelmeye çalıştı. Bayan Witherspoon'un yanına gidip Harold'ı dışarı çıkarmasına yardım etti.

Adamı dışarıda rahat bir şekilde oturttuktan sonra, adama dönüp, "Üşüyor musunuz? İsterseniz size bir battaniye getirebilirim," dedi.

Bayan Witherspoon araya girip, "Ben getiririm," diye yanıtlayıp eve doğru koşturmaya başladı. Liliana nihayet uşak ile baş başa kalmıştı ve bu fırsatı değerlendirmeliydi.

Bay Witherspoon gözlerini kapatmış, yüzünü güneşe dönmüş, kafasını sandalyenin arkasına yaslamıştı. Derin bir nefes aldı ve yüzünde bir gülümseme oluşmuştu. Liliana adamın yaşadığı huzurlu anı bölmek istemediğini fark etti. Kim bilir en son ne zaman dışarı çıkmasına izin verilmişti.

Pencerelere baktı. Perdeler yerinden oynuyordu. Perdeler tamamen ortadan kaybolunca Stratford Kontu'nu net bir şekilde gördü. Harıl harıl çalışıyor, bir yandan da hizmetçiyle muhabbet ediyordu. Hizmetçi utancından kıpkırmızı kesilmişti, bölgenin lorduyla birlikte çalışmak onu çok utandırmış olmalıydı.

Liliana izlemeye devam ederken, Geoffrey bir perdeyi katlayıp kenara koyuyor sonra bir sonrakine geçiyordu. Kimdi bu adam? Hiç sandığı gibi biri değildi.

"İyi bir seçim yapmış," dedi Bay Witherspoon bir anda.

Liliana oturduğu yerde hoplamıştı. Adam hâlâ kafasını yasladığı şekilde dinleniyordu ama gözlerini açmış, dikkatlice Liliana'ya bakıyordu.

"Bir düzine genç ve güzel hanımın eve baskın yaptığını duyduk. Kontun artık evlenmek istediğini konuşuyor herkes. Böyle bir hanımı eş seçtiğini görmek gerçekten çok güzel. Zavallı babası gibi hatalı karar vermedi."

Adamın böyle düşünmesi normaldi. Liliana ve Geoffrey'nin oraya birlikte gittiğini düşünmüşlerdi. Geoffrey ile sözlenmiş olmasalardı neden Liliana'yı yanında getirecekti ki? Liliana adama doğruyu söyleyecek oldu fakat bir anda vazgeçti. Witherspoon'un ses tonunda bir şey fark etmişti. Belki de bu konuşmayı sonuna kadar götürmeliydi. Doğruyu çok daha sonra da söyleyebilirdi.

"Geoffrey'nin babası mutlu bir evlilik yaşamamış mıydı?" diye sordu.

"Ha!" diyerek somurttu yaşlı adam, ardından öksürükler geldi. Tekrar kendine gelince doğruldu ve tam karşısında oturan Liliana'ya doğru yaklaştı.

"Kont ve kontes birbirlerinden nefret ederdi," dedi. "Ellerinden geldikçe birbirlerinden ayrı zaman geçirmeye çalışırlardı. Kontes, fırsat buldukça Londra'ya kaçardı. Kont da kırsal bölgede olmanın huzurunu ve dinginliğini tercih ederdi. Nadiren cemiyetinin toplantılarına katılmak için şehre inerdi."

"Cemiyet mi?" diye sordu Liliana. Edmund Wenthworh, Liliana'nın babası gibi Londra Kraliyet Cemiyeti'nin Doğa Bilgisi kolunun bir üyesi olamazdı. Cemiyete kabul edilen ilk kadın olma denemelerinde Kraliyet Cemiyeti'nin geçmişinin her detayını ezberlemişti.

"Haa," Bay Witherspoon elini kaldırıp iki yana savurdu. "Antika falan. Kont tarihle alakalı her şeyi severdi. Özellikle de uzak diyarların tarihiyle alakalıysa."

"Antika Cemiyeti," diye mırıldandı Liliana. Hatırladığı kadarıyla babasının bu heyetle hiçbir işi olmamıştı.

"Evet, o," diyerek onayladı Bay Witherspoon.

Liliana müzik odasındaki Mısır izlerinin sebebini anlamıştı. Yine de henüz kont ve babası arasında bağ kurmasını sağlayacak bir bilgiye ulaşabilmiş değildi.

"Her neyse, kontes kocasının aptal bir bunak olduğunu düşünürdü. Başka şeylere olan ilgisine asla anlam veremezdi. Tabii kendisi de kocasına pek ilgili sayılmazdı. Kadının sevdiği tek şey, ilk çocuklarıydı. Ölünün arkasından konuşmak istemem ama ilk çocukları tam bir baş belasıydı. Şu anki konta gelince, annesinin ona ne kadar kötü davrandığından bahsetmeyeceğim bile. Çocukcağızı babası dışında umursayan kimse yoktu."

"Harold!" Bayan Witherspoon sert bir şekilde fısıldayarak seslendi. Kucağında bir battaniye ile yanlarına varmıştı. "Martha'cığım, biliyorsun, artık bir ayağım mezarda. O yaşlı cadı bana bir şey yapamaz. Üstelik, beni iyileştiren bu melek Stratford ile evlenecek. Kaynanasının nasıl biri olacağını öğrenmek hakkı."

Liliana adamın dediğini düzeltecek cesareti gösteremiyordu, ensesindeki tüyler diken diken olmuştu. Harold'ın söylemek istediği başka şeyler de vardı, Liliana bundan emindi.

Bayan Witherspoon kaşlarını çattı ve battaniyeyi kocasının bacaklarına koydu. "Bunlar bizi ilgilendirmez," diye hayıflandı. Omzunun üstünden Geoffrey'nin meşgul olduğu yöne doğru baktı.

Karısı üstünü örtmeyi bitirince, Bay Witherspoon karısına bakıp şefkatle gülümsedi. "Sanırım iştahım yine açılıyor. Bana biraz çorba ve ekmek getirir misin?"

Bayan Witherspoon kocasına ters bir bakış atsa da dediğini yerine getirmek için eve doğru yöneldi.

Liliana iyice heyecanlanmıştı, Bay Witherspoon'un kendisiyle çok önemli bir şeyler paylaşacağından emindi.

"Benim için yaptığın iyiliklerden sonra, Wentworth'lerin bir üyesi olmadan önce seni uyarmazsam olmaz." İleri doğru uzanıp Liliana'nın elini tuttu.

Adamın kurumuş, kâğıt gibi incelmiş tenini hissedince Liliana titredi.

"Kontese asla güvenme," dedi yaşlı adam kızcağızın elini sıkarak. "Onun yanında gözünü bile kırpma."

Liliana tam olarak anlamamıştı. Kadının antipatisini kazanmış ve ters bakışlarına maruz kalmış olduğu için bunu tahmin edebiliyordu aslında. "Peki neden?"

Bay Witherspoon yüzünü buruşturdu, Liliana'nın elini bırakıp oturduğu koltuğa yaslandı. Verecek bir cevap düşünüyor gibi duruyordu. Sonra hırıltılı bir şekilde iç çekti. "Bu konuyu daha önce kimseye anlatmadım. Hiç kimseye. Fakat ölüme bu kadar yaklaşmışken, düşünüyorum da yıllarca sessiz kalarak yanlış yapmış olabilirim." Derin derin baktı. "Evlendikten sonra bunları Stratford'a anlatıp anlatmamak sana kalmış. Bunları ona anlatmaya yıllardır cesaret edemedim."

Liliana meraklanmıştı. Yüzü heyecandan kızarmış, ileri atılacak gibi duruyordu.

"Bence kontes, kocasını öldürdü."

Liliana şoke olmuştu, böyle bir şey kesinlikle beklemiyordu. "Neden böyle düşünüyorsunuz ki?" dedi kelimeleri toparlayabildiği ilk anda.

Bay Witherspoon böyle bir tepki beklediğini belli eden bir ifadeyle baktı. "Ölmesinden birkaç hafta önce, kont daha önce hiç görmediğim bir haldeydi. Gizli işler karıştırıyor, öfkeli tavırlar sergiliyordu. Telaşlı ve tedirgindi."

Liliana ürperdi; babasının durumu ile birebir aynıydı.

"Kontes de Londra'daydı. Bir gece beklenmedik bir

anda geri gelmişti, öfkeliydi. Kocasının yaptığı bir şeyin kokusunu almış gibiydi. Korkunç bir tartışma yaşadılar o gece. Tam olarak sebebini hatırlamıyorum, çünkü kont beni uzaklaştırmıştı. Neden böyle bir şey yaptığına anlam verememiştim, daha önce de tartışmalarına şahit olmuştum çünkü." Kafasını üzgün bir şekilde iki yana salladı. Liliana'nın gözlerinin içine baktı. "Ertesi sabah kont ölmüştü."

Liliana sırtını sandalyesine yasladı. Kafasından bin bir senaryo geçiyordu. Bu kanıya nasıl vardığını sormak istiyordu. Ancak önce başka bir soru sorması gerekiyordu. Kont 1804'te, babasından bir yıl sonra ölmüştü fakat kesin tarihini öğrenememişti. "Bu anlattıklarınız ne zaman oldu?"

"Epifani zamanında, sanırım."

Liliana'nın soluğu kesilmişti sanki. "Emin misiniz?"

Bay Witherspoon onayladı.

Kont 1804 yılında, 6 Ocak civarı ölmüştü. Babası 1803 yılında, Aralık'ta ölmüştü. İki ölümün arasında bir-iki hafta vardı. Neden bunu daha önce düşünememişti? İki ölümün arasında çok daha fazla zaman olduğunu sanmıştı. Kesin tarihler yerine yıllara odaklanarak büyük aptallık yapmıştı. Başı döndü, bunun ne anlama geldiğini öğrenmeliydi.

Yutkundu ve bir sonraki soruyu sordu. "Fakat neden kontesin yaptığını düşünüyorsunuz?"

Witherspoon yine suratını buruşturdu, gözleri yaşlanmıştı. Cevap verirken sesi çatallandı. "Kontu ölü bulan kişi bendim. Odasına gittiğimde, onu buz kesmiş halde yatağında bulmuştum. Hemen alarmı çalmıştım. Doktor muayeneden sonra eceliyle öldüğünü söylemişti ama ben öyle olmadığını düşünüyorum."

"Neden?" diye sordu Liliana tekrardan. Gerçeklere

ulaşmasını sağlayacak herhangi bir bilgi alabilmek ümidiyle merakla, sabırsızlıkla dinliyordu.

"Ondan önce de ölmüş insanlar görmüştüm. Eceliyle ölenlerin yüzünde huzurlu bir ifade olur. Efendimin yüzünde hiç de öyle bir ifade yoktu." Gözlerini kapadı, sanki o anı tekrar yaşıyordu. Ardından tekrar açıp konuşmaya devam etti. "Diğer sebep ise şuydu... Badem. Teni badem gibi kokuyordu."

Badem. Liliana'nın içine korku düşmüştü.

"Çok tuhaf bulmuştum." Bay Witherspoon sesini alçaltarak devam etti. "Kont bademden nefret ederdi. O kadar nefret ederdi ki *amaretto* likörüne dokunmaz, bademli kurabiyelere ağzını bile sürmezdi. Badem kokması için hiçbir sebep yoktu."

Liliana şeytanı görür gibi olmuştu. Siyanür, tatsız, güçlü ve etkisini çabuk gösteren bir maddeydi. Kont zehirlenerek ölmüş olmalıydı, yüzündeki ifadenin sebebi buydu. Siyanürün kokusu bademinkine benzerdi.

"Hepsini bitirdim," dedi Geoffrey yüzünde bir gülümsemeyle. Saçları dağılmış, alnında hafif ter damlacıkları kalmıştı, ceketi de tozlanmıştı.

Liliana ona bakınca içinde bir şeylerin kırıldığını hissetti. İlk tanıştıklarından beri hiçbir ortak noktaları olamayacağını düşünmüştü. Şimdiyse içi empati ile dolup taşıyordu.

Onun da babası bir cinayete kurban gitmişti.

16

Geoffrey kravatını düzeltip balo salonuna yöneldi. Annesinin çok kızgın olacağını düşünüyordu, çünkü hem akşam yemeğini kaçırmış, hem de tüm günü Bartlesby ile planlar tasarlayarak geçirmişti. Soruşturmayı tamamen kendi eline almadan önce Bartlesby'ye halletmesi gereken görevler vermişti.

Witherspoon'lara yaptığı ziyaret beklediği yönlerden olmasa da oldukça aydınlatıcı olmuştu. Bay ve Bayan Witherspoon'a soru sorma fırsatı yakalayamamıştı. Evdeki perdelerle işi bitip de Liliana ile Bay Witherspoon'ın sohbetlerine katıldığında, yaşlı adam çok yorgun duruyordu. Sanki geçen bir saat içinde iki kat yaşlanmıştı.

Aydınlanma yaşadığı mevzu daha çok Liliana ile ilgiliydi. Her gün, her saat ona olan ilgisi artıyordu. Onun gibi genç bir kadın, tüm dedikodu olasılıklarına rağmen, nasıl olur da risk alıp tanımadığı birisini ziyarete giderdi? Sırf daha iyi hissetsin diye hem de? Karşılığında bir şey istemeden, nasıl bir vicdan böyle bir iyilik yapardı? Bayan Witherspoon Liliana'ya para vermeye çalışmış, o ise reddetmişti.

Bunların da ötesinde, Liliana Claremont isimli bu bilinmezin en derinlerine inip, gerçekleri öğrenmek istiyordu. Bunları yapmasına sebep olan şeyleri görmek istiyordu.

Bu akşam ise bunları düşünmemesi gerekiyordu. Koridor keman ve kalabalığın oluşturduğu uğultuyla taşıyordu. Bu akşam 'şirin' görünmeliydi. Daha fazla konuk gelmişti ve önlerindeki iki akşam süresince konuk sayısı daha da artacaktı.

Balo salonuna adım attığı an, artık geri dönüşü olmadığını biliyordu. Annesi onu bekliyordu. Sanki kocaman bir topluluğu zincire vurmuş, oğluyla evlensinler diye peşinden sürüklüyordu.

"İşlerin bitti diye düşünüyorum?"

Sesini duyunca bile tepesi atıyordu Geoffrey'nin.

"Şimdilik bir kısmını hallettik," dedi gömlek manşetlerini düzelterek. Balo salonuna baktı, neye veya kime baktığını bilmeyerek. Annesiyle tartışırken görülmek istemiyordu. Gözlerini kaçırırsa buna engel olabileceğini düşünüyordu.

Leydi Emily Morton'ı gördü. Kadife saçları ve ışık saçan gözleriyle, düşük belli beyaz ipek elbisesiyle nefis görünüyordu. Teni o kadar beyazdı ki damarları seçilebiliyordu. Tüm o ışığı, güzelliği ve kırılganlığıyla sessiz bir kuğuyu andırıyordu.

Sonra göz göze geldiklerinde, Geoffrey bakışlarını kaçırana kadar gözlerini üzerinden çekmediğini gördü. O an kafasındaki kuğu imgesi kaybolmuş, yerini avını bekleyen bir akbaba almıştı.

Annesine döndü, akbabaya kıyasla çok daha az tehlikeli duruyordu.

"Leydi Morton biraz fazla dışa dönüktür," dedi kontes kafasını yavaşça sallayarak. "Onu neden bu kadar görmezden geldiğini şimdi anlıyorum. Onun gibi bir..." Cümleyi tamamlayacak doğru kelimeyi düşündü. "Atılgan bir eş istemezsin eminim. Hoşuna gideceğini sanarak yanılmış olabilirim."

Geoffrey kahkaha atacak gibi oldu. Emily Morton'la ilgilenme olasılığının sıfır olduğunu annesinin bilmesi gerekirdi.

Leydi Stratford oğlunun koluna girdi. Etrafındakilere aralarında bir sorun yokmuş, normal bir anne-oğul anı yaşıyorlarmış gibi göstermek istiyordu.

"Fakat Leydi Jane konusunda yanlış yapmadığına eminim," dedi. "Kendisi çok güzel ve yumuşak başlı. Genç, istediğin gibi yoğurabilirsin. Babasının desteği olmadan senin şu küçük yasa tasarısı gün ışığını görmeden çöpe gidecektir, bilmem söylememe gerek var mı?"

Geoffrey sinirlendi. Kahrolası Joss. Bu önemli konuları amcası Joss ile konuşurken, ona güvenebileceğini sanmıştı. Tabii amcası her şeyi annesine anlatmış, kötü bir müttefik nasıl olur göstermişti. Kimseye güvenmemeliydi.

Liliana dışında. Aklına giren bu beklenmedik düşünceye kendisi bile şaşırdı.

"Bak Geoffrey, aramızda biraz küskünlük olduğunu ikimiz de biliyoruz. Fakat anlamanı isterim ki ben bu aile için en iyisi neyse onu istiyorum."

Geoffrey bu sefer kahkaha attı. "Siz ne zaman kendinizden başkasını düşündünüz ki?" Böyle bir konuşmaya çekildiği için kendine kızıyordu Geoffrey. Ciddi bir tonla konuşmaya çalıştı. "Beni evlendirmekle elinize ne geçecek, gerçekten anlayamıyorum."

"Beni incitiyorsun Geoffrey," dedi annesi hafif titreyen bir sesle.

Geoffrey annesinde alışık olmadığı bu zayıflığı görünce şaşırmıştı. Annesi gerçekten üzülmüş müydü yoksa aklını çelmek için yeni bir hile mi deniyordu?

Kontes acılı bir şekilde iç çekti. Tam karşıya bakıyordu, sesini alçaltıp devam etti. "Sadece ikimiz kaldık. Tamam. Joss da var. Sanırım onu ve yaptıklarını görmezden gelemem."

Evet. Piyonun olarak kullandığın Joss. Geoffrey dilini tuttu. Annesinin gözünde, bir insan ancak onun istediğini yaptığında değerli oluyordu.

"Kardeşinden daha uzun yaşayacağını hiç düşünmezdim," dedi kontes bir-iki adım sonra. Geoffrey annesinin yüzündeki ifadeye bir an olsun inanmıştı. Annesinin içinde az da olsa yumuşak duygular kalmışsa, onlar da Henry için olmalıydı. "Hatta o kadar süre savaşta geçirdiğin halde senden de uzun yaşayacağını düşünmüyordum."

Bir anlığına Goeffrey'ye bakan gözlerini tekrar ileriye dikti. "Kardeşin öldüğünde ve sen yaralandığında, ikinizi de kaybediyorum sanmıştım. Sen de gitmiş olsaydın, şu anda senin şu korkak amcanın ve seçeceği zavallı, aç gözlü bir kızcağızın ellerine kalmış olurdum."

Hah, annesi şimdi düzelmişti. Tanıdığı, bildiği annesi geri gelmişti.

"Ben aptal değilim," dedi annesi yanlarından geçen bir konuğa gülümseyerek selam verirken. "Otoritem kardeşine işlediği gibi sana işlemiyor, biliyorum. O zayıftı. Sen ise zayıf değilsin. Onun aksine senin hırslı olduğunu da biliyorum. Seni sandığından daha iyi tanıyorum."

Kontes durdu, kolunu oğlunun kolundan çıkardı ve karşısında dikildi. "Davet edilecekleri gerçekten büyük bir dikkatle seçtim. Bir-iki istisna dışında... Fakat geriye kalanların her birinin senin için çok iyi eş olacağına inanıyorum. Hem evliliğinde, hem de işinde. Ne istediğini biliyorum oğlum. Beni sevmiyor olabilirsin ama seçeneklerini görmezde gelme," dedi rica eden bir tonda.

Geoffrey çenesini sıktı, sözleri o kadar doğruydu ki. Annesi Geoffrey'yi söylediği gibi çok tanımıyordu fakat bunun olasılığı bile çok rahatsız ediciydi. Babasının evlilik tecrübelerini yaşamamak için o kadar uğraşırken, evliliğe annesi gibi bakar olmuştu. Bunu düşünmek bile Geoff-

rey'nin midesini bulandırdı. Eşi olacak kadına, annesinin babasına davrandığı gibi asla davranmazdı. Fakat öbür yandan sevgisini açık açık verip, ilişkide zarar gören taraf olmak da istemiyordu.

Hayır, bunu asla yapamazdı. Annesinin yaptığı büyük, kocaman hataları yapamazdı.

Müstakbel gelin listesinde kusursuz bir iş çıkardığı konusunda haklıydı. Gelen konuklar arasında tüm ihtiyaçlarını giderebileceği en az bir kişi vardı. Evde bulundukları süre içersinde gelin adaylarından herhangi birisini bir kez olsun ciddi ciddi değerlendirmemişti. Annesi bu konuda da haklıydı.

Belki de gerçekten annesi hakkında düşündükleri, kendi iyiliğine yarayacak şeylere odaklanmasına engel oluyordu.

Kontes bir anlığına güldü ve Geoffrey sebebini anlayamayıp gözlerini kıstı. "Ah, Leydi Northumb," dedi selamlayarak. Geoffrey kafasını çevirdiğinde arkalarında Leydi Northumb ve kızının durduğunu gördü. Bir anda başından aşağı kaynar suların döküldüğünü hissetti. Lanet olsun, annesi tam bir usta gibi onu dolaştırıp salonun ortasına getirmiş, yavrusuna eş arayan başka bir annenin pençelerine bırakmıştı.

"Geoffrey, Leydi Northumb ve Leydi Jane'i hatırlıyorsun,"

"Tabii ki," dedi Geoffrey eğilerek.

"Lord Stratford," diye selamladı Leydi Northumb. "Ev sahipliğinizden çok hoşnut kaldığımızı belirtmeliyim. Tabii eşim de cumartesi günü buraya geldiğinde ne kadar güzel vakit geçirdiğimizi ona da söyleyeceğim. Kardeşim Christopher Wakefield da onunla gelecek. Sanırım kardeşimi tanıyorsunuz."

Geoffrey yüzündeki gülücüğü korumaya çalıştı. Annesi, Leydi Northumb'a Geoffrey'nin ilgisini çekme konu-

sında ders vermiş olmalıydı. Eğer Lord Northumb Lordlar Kamarası'nda nüfuzlu adamsa, Wakefield da Avam Kamarası'nın en nüfuzlusuydu. Leydi Jane ile bir evlilik Geoffrey'nin çok işine yarardı. Ve şu an içinde bulunduğu küçük gruptaki herkes bunun farkındaydı.

"Evet, tanıyorum. İkisiyle de bazı mevzuları konuşmak için sabırsızlanıyorum."

O anda vals melodilerini duydular. Yine annesinin büyük planlarından birisi olmalıydı, etrafındaki üç kadın da ona bakıyordu.

Geoffrey nefesini tuttu. "Leydi Jane, bu valsi bana lütfeder misiniz?"

Ufak tefek sarışın gülümsedi ve elini uzattı. Geoffrey elinden tutup dans alanına doğru yürüdü.

Dans edenlerin arasında yerlerini aldıklarında, Geoffrey mantıklı düşünmeliydi. Leydi Jane kendisi için hakikaten de mükemmel bir eş olabilirdi. Jane'in babasının böyle bir birlikteliği çok istediğini bilmeyen yoktu. Herkesin işine gelecek bir birliktelik olurdu bu. Yeterince güzel de bir kızdı Jane. Geoffrey annesinin entrikalarına hayıflanmayı kesip Leydi Jane'in artılarını görmeye çalışmalıydı. Tabii kararını Jane'den yana verecek olsa bile davet bittikten sonra iki-üç hafta ona yaklaşmayıp annesini çileden çıkartmalıydı. Annesini hemen mesut edemezdi ya.

Bir elini Leydi Jane'in beline koydu, diğer eliyle de onun elini kavradı. İlk adımlar için hazırlardı artık. Jane'in beli küçük ve kusursuzdu. Ancak dokunduğu bedende bir tutku kıvılcımı hissedemiyordu. Kaşlarını çattı. Eşi olacaksa, böyle hissetmemesi gerekirdi. Belki de zamanla, onu tanıdıkça gelişecekti tutku hissi.

Dansın döndürme kısmına geldiklerinde, Leydi Jane iyi bir iş çıkardı. Fakat Geoffrey memnun kalmamıştı. Yine de onu sadece dans figürlerine göre yargılamamalıydı.

"Söyler misiniz Leydi Jane," dedi, "genelde neler yapmaktan hoşlanırsınız?"

"Bir düşüneyim," dedi yüzünde gül goncasını andıran bir tebessümle. "Babamın arkadaşları için düzenlenen davetlerde anneme yardım etmeyi severim."

Geoffrey kafasını salladı. Güzel. Demek Northumb politik isimleri evine sık sık çağırıyordu. Bu davetlerde tecrübeli olmalıydı. Sesi de güzeldi Jane'in. Belki küçük bir detaydı bu ama kırk yıl boyunca sesini duyacağı kişinin, rezalet bir sesi olmasını istemezdi.

"Çok iyi sayılmasam da harpsikord çalıyorum," dedi Jane.

Evet. Geoffrey müzik odasındaki performansları hatırlamıştı. Jane, Mozart çalmıştı. Aveline Jane için nasıl bir yorumda bulunmuştu? Güzel ve ahenkli. Dağınıklığı hiç sevmeyen bir dişi. Aveline haklı olmalıydı.

Geoffrey farkında olmadan *Messiah*'ın nakaratını mırıldandığını fark etti. Bir anda kesip özür dileyen bir ifadeyle gülümsedi. Genç kızın yüzüne renk gelmişti sanki, şarkının kontun aklına nerden takıldığını biliyordu.

Liliana. Handel. Sadece onu düşünmek bile burnuna elma ve limon kokuları getirmişti. Leydi Jane'e dokunurken hiçbir şey hissetmiyor oluşu, Liliana ile yaşadığı anları düşünmeye zorluyordu.

"Bence çok iyi çalıyorsunuz," dedi Geoffrey. Tekrar Leydi Jane'e odaklanmalıydı. "Fakat en çok sevdiğiniz uğraşı merak ediyorum, hayatınızdaki gaye nedir?"

Konuşurken aklı erkek pantolonu giymiş, bataklıklarda dolaşan Liliana'nın görüntüleriyle meşguldü. Bay Witherspoon'un iyileştiğini gördüğünde, yüzünde oluşan gururlu ifadeyi de hatırladı.

Leydi Jane gözlerini kırpıştırdı. "Hayatımın gayesi mi?"

"Evet," dedi Geoffrey, sanki daha çok Liliana'nın anla-

yacağı bir dilden konuşuyordu. "Babanızın evinden ayrıldıktan sonra yerine getirmeyi dilediğiniz şeyler nedir? Bu dünyada nasıl bir iz bırakmak istiyorsunuz?"

"Şey, ben- " Leydi Jane ağzını kapadı, kafası karışmıştı. "Sanırım iyi bir eş ve iyi bir anne olmak istiyorum. Kocam her ne yapmak isterse, ona yardımcı olmak istiyorum."

Geoffrey bu söylenenleri pek dinlememişti, dikkatini dağıtansa kapıda gördüğü kişiydi.

Liliana.

Maviler içinde geliyordu. Sabahleyin bataklıkta o çiçeği koparır gibi, Geoffrey'nin tüm dikkatini Jane'den koparıp kendi üzerine çekmişti. Geoffrey'nin gözleri hemen onun göğüslerine inmişti. Tanrım, onu ilk kez bu kadar açık bir dekolteyle görüyordu. Kusursuz görünüyordu. Bir yanı doya doya izlemek istiyor, diğer yanı da koşup üzerini bir ceketle örtmek istiyordu.

Liliana, belini kavradığı Jane'den o kadar farklıydı ki. Jane'in sarı saçları, Liliana'nın koyu ve kusursuz bukleli saçlarına kıyasla sönük kalıyordu. Liliana'nın teni, mavi elbisesi içinde altın gibi parıldıyor, Leydi Jane'in teni ise cansız duruyordu. Liliana'dan duygu, zekâ ve dinginlik akarken, Jane sosyal statüsü ve soylu bir aileden gelmenin verdiği özgüven dışında pek bir şey sunmuyordu.

Daha da önemlisi Liliana ile karanlık köşelerde ağza alınmayacak ayıplıkta şeyler yapmayı arzularken, Leydi Jane kendisinde sadece onu annesine teslim etme isteği uyandırıyordu.

Gözlerini Liliana'dan alıp önündeki kadına odaklandı. Vals bitene kadar Leydi Jane için buna katlanmalıydı. Fakat buna katlanmak, savaş alanında aldığı yaranın dağlanışından bile büyük bir eziyetti.

Leydi Jane tuhaf tuhaf bakmaya başlamıştı. Geoffrey gülümseyip onu rahatlatmaya çalıştı. İçinden kahkaha atma isteği geliyordu, nihayet kararını vermişti.

"Leydi Jane," dedi, "eminim ki evlendiğiniz kişi çok şanslı olacak."

Fakat o kişi Geoffrey olmayacaktı.

Bir an için sonsuza dek sürecek gibi gelen dans sona erdiğinde, kibarca Leydi Jane'i annesine doğru götürdü. İki anne fısıldaşarak dedikodu yapıyor, birbirlerine gülücükler saçıyorlardı. Şüphesiz gelinliklerden, pastalardan bahsediyorlardı. Onları hayal kırıklığına uğratacak olması pek umrunda değildi.

"Siz hem başarılı bir müzisyen," diye söze girdi kızını annesine teslim ederken, elini de öpmemişti, "hem de müthiş bir dansçısınız. Bana bu keyfi yaşattığınız için teşekkür ederim."

Kendi etrafında dönerek uzaklaştı ve Liliana'ya doğru yürüdü. Annesinin yüzünü görmek için arkasına dönmeye gerek yoktu, öfkesini hissedebiliyordu.

Umursamadı. Yüzeyden bakınca, Liliana Claremont hiç uygun bir eş değildi. Fakat derinlere bakınca, en uygun eşin o olduğuna inanmaya başlamıştı. Evet, politik mevzularda ihtiyaçlarını giderebilecek birisi değildi ama iyi bir eş olabilirdi. Gerçek bir eş. Liliana ve peşinde koştuğu işler, Geoffrey'ye de canlılık vermişti. Gerçekleştirmek istedikleri o kadar etkileyiciydi ki. Birlikte o kadar çok şey başarabilirlerdi ki. En azından diğerlerine kıyasla güvenilir birisiydi Liliana. Hem ona âşık da oluyordu, bunun nesi kötüydü ki? Cevap bulamıyordu.

Cevapları bulmanın sadece bir yolu vardı. Annesinin planına gölge düşürecek, kendi planını devreye sokacak bir strateji düşündü.

Kelimeleri çok dikkatli seçmeliydi. Liliana evlenmek istemediğini yeterince açık bir şekilde belirtmişti. Ancak aklındaki plan, Liliana'ya bu konuda fikrini değiştirme şansı tanımayabilirdi. Liliana insanların onu ve yaptıklarını

didik didik etmesinden de hoşlanmıyordu. Geoffrey'nin onunla ilgilenmeye başlayınca, bu kaçınılmaz olacaktı. Diğer taraftan Liliana oldukça sıra dışı ve kendi fikrini ortaya koyabilen bir kadındı. Belki de Geoffrey'nin stratejisine sıcak bakabilirdi.

En azından sıcak bakmasını umuyordu Geoffrey. Liliana'yı çok daha yakından tanımaya başlamalıydı. Hem de hemen.

Liliana'nın önünde eğilip, "Bu Allemande dansında bana eşlik eder misin?" diye sordu Geoffrey.

Liliana derin bir nefes alıp en içten gülümsemesiyle baktı. İçinde kopan fırtınaları dindirmeye çalışıyordu. Liliana, Geoffrey'nin bakışlarını üzerinde hissediyor, kobalt mavisi gözlerinde gördüğü her neyse, onun yaktığı alevle kanının kaynadığını adeta duyuyordu.

"Allamande mi?" Elini göğsüne götürdü, hatırlamaya çalıştı. Çok hareketli bir dans değildi, korsajının darmadağın olmasından korkmasına gerek yoktu. "Sanırım olabilir," diye mırıldandı.

Geoffrey gülümsedi. Damasko desenli duvarların arasından salonun diğer tarafına yürüdüler. Kemerli pencereler açık duruyor, pencerelerin etrafındaki tüllü dekorasyonlar hafif esintiyle sallanıyordu. Geoffrey'nin koluna girdiğinde ikisinin de ateşi yükseldiğinden, Liliana sessizce gecenin serin oluşuna teşekkür etti.

Kontesin yanından geçerken Liliana'nın içini bir ürperti aldı, kafasıyla hafifçe selam verdi. Leydi Stratford'un yüzü her zamanki gibi ifadesizdi ama gözleri ise düşmanca bakıyordu.

Liliana ve Geoffrey dans diziliminin en sonunda yer-

lerini alarak karşı karşıya gelip durdular. "Sen anneme bakma. Onun aklındakileri değil de seni seçtiğim için çok mutsuz."

"Bu yüzden mi beni sevmiyor?" diye sordu Liliana. Leydi Stratford elbette oğlunun Leydi Jane ile vakit geçirmesini diliyordu. Peki ilk tanıştıkları andan beri Liliana'ya bu kadar soğuk olmasının başka bir sebebi olabilir miydi?

Kâhya Witherspoon'un anlattıkları çok sarsıcı gelmişti Liliana'ya, kafası karışmıştı. Kontes kocasının ölmesini sağlamış olabilir miydi? Eğer öyleyse, babasının ölümüyle bir bağlantısı olabilir miydi?

Geoffrey ileri, koridorun ortasına doğru adım attı. Liliana şaşırmıştı, bir an için dans etmesi gerektiğini unutmuştu. Ortada buluştular, birbirlerini selamladılar. Arada eldivenler varken bile tenleri yeterince yakındı. İlgisi tamamen Geoffrey'ye odaklanmıştı şimdi.

Yüzünün kızarmaya başladığı an, sıranın kendi etrafında dönme manevrasına gelmesinden memnun olmuştu. Geoffrey, yüzünün kızarmasını görememişti. Liliana kendisini çekici bulmuyordu ama üzerindeki elbisenin teniyle müthiş bir uyum içersinde olduğunun farkındaydı. Terzisi bu elbiseyi önerince dehşete düşmüştü, dekoltesi aşırı derindi. Ayrıca kalçalarını fazlasıyla gözler önüne seriyordu. Son kez denedikten sonra giymemeyi bile düşünmüştü fakat şimdi Geoffrey'nin bakışlarını gördükçe zevk alıyor, kıyafeti giymiş olduğu için tekrar tekrar mutlu oluyordu.

"Gururumu okşuyorsun Geoffrey," dedi adımını atarken. Kont da kendi figürünü sergiledi.

"Sanırım ilk kez bana adımla seslenmiyorsun." Liliana'nın elini hafifçe sıktı. "Umarım devamı gelir."

Elleri birbirine kenetlenmiş, yüzleri de neredeyse birbirine değecek gibiydi. Ses tellerindeki titreşimi bile hissediyor gibiydi.

"Senden çok hoşlanmaya başladım Liliana," diye mırıldandı Geoffrey. "Sandığımdan çok daha fazla ortak noktamız var. Ve bu konuda sana bir önerim var."

Liliana söyleyeceklerini merakla bekliyordu. Nasıl bir şey önerecekti?

Birkaç figürden sonra tekrar yüz yüze geldiler. "Bir önerin mi var?" diye sordu fakat Geoffrey cevaplayamadan, dans gereği tekrar birbirlerinden uzaklaştılar.

Kahrolası dans! Kurallar doğrultusunda, Liliana'nın yanındaki hanımla kol kola girmesi gerekiyordu. Kafası ise Geoffrey'nin söyleyeceklerindeydi.

Tekrar ortada buluştular. Geoffrey onu çevirmek için elini tuttu. "Gördüğüm kadarıyla ikimize de yapılan yanlış aynı," dedi sesini alçaltarak.

Liliana donakalmıştı ve neredeyse nefesi kesilmişti. O sırada tekrar Geoffrey'den uzaklaştı. Babalarının başına gelenden bahsediyor olamazdı. İmkânsızdı. Kâhya Witherspoon ile aralarında bir konuşma geçmişti ama çok kısaydı. O kadar kısa sürede adam, Liliana'ya anlattıklarının aynısını Geoffrey'ye de anlatmış olamazdı. Witherspoon'ların evinden dönerken Geoffrey'nin ruh halinde kötü bir şey de sezmemişti.

Liliana ve Geoffrey bir defa daha yüz yüzeydi, ardından yeniden uzaklaştılar ve yeniden ortada buluştular. Anlamamış gibi davranmak en iyisiydi. "Anlamadım."

"Annem," dedi Geoffrey, ikisinin arasında sadece daracık bir boşluk kalırken. "Beni çok üzücü bir konuma düşürdü."

"Evet," dedi Liliana sessizce. Babasını öldürenin annesi olduğunu öğrenince tabii ki üzücü bir konuma düşecekti. Ancak Geoffrey ikisine de aynı yanlışın yapıldığını söylerken ne ima etmişti?

Acaba Leydi Stratford, babasının da ölümünden sorumlu muydu?

"Tıpkı senin de halan tarafından düşürüldüğün gibi," diye tamamladı Geoffrey.

Ne? Liliana yanlış bir adım atıp yanındaki hanımın ayağına bastı ve kadın şaşkınlık içinde ciyakladı.

Liliana özür dileyip kendine gelmeye çalıştı. Halasının tüm bunlarla ne alakası olabilirdi?

"Halan, koca bulabilmen ümidiyle seni buraya getirdi." Biraz daha yaklaşıp sesini iyice alçaltmıştı. "Burada gördüğün herkesi annem davet etti. Uygun bir eş seçmemi bekliyor. İkimiz de boyun eğmek istemiyoruz. Bu yüzden, birlikte hareket etmeliyiz diye düşünüyorum."

İstemsiz bir kahkaha attı Liliana, etraftan birkaç kişi dönüp bakmıştı.

Tanrı aşkına, ya ne olacaktı? 'Aynı yanlış yapıldı' sözünü yanlış anlamış, Witherspoon'un anlattıklarından sonra Geoffrey'nin farklı bir şeyler açıklamasını beklemişti.

"Ters bir şey mi söyledim?" diye sordu Geoffrey, kafasını yana eğip çekip endişeyle bakarken.

"Yok, hayır," dedi Liliana. "Az önce attığım yanlış adımdan dolayı kötü hissediyorum. Lütfen devam et."

"Davetin geri kalanı boyunca kavalyen olmamı kabul etmeni istiyorum," dedi.

"Olur mu...?" dedi Liliana yavaşça.

"Olur. Hem annemi yeterince sinir edecek, hem de halanı memnun edecektir. Fakat..." Geoffrey gözlerini kıstı. "Aveline ile ilgileniyorsan, orasını bilemem. Aranızda bir anlaşma varsa araya girmek istemem."

"Ne? Hayır," diye yanıtladı Liliana, açık sözlülüğü karşısında küçük dilini yutmuştu. Adamın çenesine ve ciddi duruşuna bakılırsa araya girmeye çok hazır duruyordu. "Hayır. Hatta bugün kendisinden bir not aldım, belli bir süre gelemeyecekmiş. Onu bir daha görebileceğimi sanmıyorum."

Bu konuda hâlâ kafasını kurcalayan bir şeyler olduğunu hatırladı Liliana. Şu an Aveline ile ilgili bilmeceleri çözmeye hiç vakti yoktu.

Geoffrey boğazını temizledi. "Pekâlâ."

Yine de dayanamayıp sordu Liliana. "Aveline'i ne kadar iyi tanıyorsun?"

Geoffrey tuhaf bir bakış attı. "Yeterince tanıyorum, sanırım. Yıllardır komşuyuz, gerçi on yıldan fazla süredir uzaklardaydım."

Yeterli gelmemişti. "Onu arkadaşın olarak görüyor musun?"

Geoffrey omuzlarını silkti, sanki soru yağmurundan rahatsız olmuştu. "İyi birisidir, hatırladığım kadarıyla yani. Annesi Fransız olduğu için Aveline yarı Fransız'dır. Bu durumdan dolayı savaş patlak verdiğinde ona çok fazla sataşan olmuştu. Fransa'da birkaç İngiliz turistle birlikte gözaltında geçirdiği iki-üç yıldan sonra durum daha da kötü bir hal aldı. Bazıları onu yeterince sadık bulmaz. Ancak ben Aveline'den bahsetmek istemiyorum. Önerimden konuşalım."

Dansın bittiğini işaret eden son notalar duyuldu ve Geoffrey, Liliana'yı son bir defa çevirdi.

"Ne dersin?" diye sordu Geoffrey.

"Biraz düşünmem lazım," diye yanıtladı Liliana. Aslında mutluluktan iki elini ovuşturmak istiyordu. Geoffrey ile bu kadar yakınlaşma fırsatı demek, babasının ölümüyle ilgili sır perdesini nihayet ortadan kaldırma olasılığının çok daha artması demekti. Fakat Geoffrey'nin özel ilgi göstermesi kendi sonunu hazırlaması anlamına gelebilirdi. On yıldan fazla bir süredir evinden uzaktaydı ve balo salonlarında çok fazla vakit geçirmemişti. Bu anlaşmalı birliktelik sona erdiğinde, kötü duruma düşecek olan Liliana olacaktı ve Geoffrey böyle bir sonuç doğabileceğini anlayamıyor olabilirdi. Özetle; olan Liliana'nın itibarına olacaktı.

Peki en sonunda gerçekleri öğrenmek buna değer miydi?

"Bence mükemmel bir fikir," diye yanıtladı Liliana.

"Harika," dedi Geoffrey yüzünde yavaşça beliren gülümsemeyle. Liliana bu sefer bambaşka bir sebeple yine nefessiz kaldığını hissetti.

Liliana'nın aklına bir fikir geliverdi. "Madem birlikte epey vakit geçirmek zorunda kalacağız, sabahları birlikte at binmeye devam etmemize gerek var mı?"

Geoffrey onun kolunu sıktı. Yanından ayrılmasını istemiyormuş gibi bir refleksle yapmıştı sanki. "Hayır. Hatta şafakta bir şeyler yapmayı planlıyorum," dedi.

Olayların gidişatı Liliana'ya hem müthiş keyifli hem de rahatlamış hissettirdi. Yaptığı planın iyi bir şekilde devam etmesinden, Geoffrey'nin de buna ortak olmasından dolayı böyle hissettiğini kendisine tekrar tekrar hatırlattı. Oysa kendisine bile yalan söylemekten acizdi.

"Tabii bana katılmak istersen," diye düzeltti Geoffrey, merakla bir yanıt bekliyordu.

Liliana kocaman bir gülümsemeyle ona doğru baktı. Sahte bir gülümseme sergilemek zorunda kalmamasına şaşırmıştı.

"Çok isterim."

17

Gecikmişti.

Geoffrey, Amira'nın ahırındaki kısmının etrafında bir kez daha dolandı. Aslında Liliana gecikmemişti. Buluşmak için bir saat kararlaştırmamışlardı, güneş de henüz yeni doğuyordu. Onu bir daha görmek için bir saniye beklemeye tahammülü yoktu. Gördüğü şehvetli rüyalardan sonra yataktan sürüklenişiyle, ahıra henüz şafak sökmeden varması bir olmuştu.

Allemande dansının böylesine duygu yüklü olabileceğini kim tahmin ederdi ki? Ya da niçin herkes dertsiz tasasız Allemande yaparken, Almack'ın patroniçeleri ahlaklı sosyetik genç hanımları valse yönlendirirdi? Cevap bulamıyordu. Allemande'ın aheste süzülüşlerine kıyasla vals daha uysaldı, çünkü ellerin birbirine geçtiği Allemande'da partnerinin kokusunu içine çekecek kadar yakın olmak bir kuraldı.

Geoffrey boğazını temizledi. Liliana ile bir Allemande dansının, Leydi Jane veya Leydi Emily gibilerle olan yüz valsten çok daha tehlikeli olduğunu düşündü. Ne de olsa doğru kişiyle yapılacak olan her şey-

"Bay Richards nerede kaldı?"

Liliana'nın sessiz sakin sorusuyla kendine geldi. Saçları

arkadan toplanmıştı ve bej rengi teni üzerine giydiği beyaz üst sayesinde daha da fazla ışıldıyordu.

Kontun gözüne genç, doğal ve görmüş olduğu tüm kadınlardan daha güzel geliyordu. Ve Geoffrey sanki asırlardır hapsedilmiş bir mahkûmmuş ve Liliana da temiz havaymışçasına, ondan derin bir nefes aldı. Gerginlik bedenini birden terk etti ve yerini diğerlerine benzemeyen tarifsiz bir duygu aldı. Liliana bir erkek çocuğuna daha çok yakışacak giysiler içerisinde de olsa, onu harekete geçirmeyi başarmış, kontu resmen tahrik etmişti.

"Ona uyumaya devam etmesini söyledim," dedi Geoffrey. İşin gerçeği dün gece balodan hemen sonra ahıra gelmiş ve Tom'a bu sabah izinli olduğunu söylemişti. Gece tüm şıklığıyla nemli çimleri geçmesi gerektiğinde kendini aptal gibi hissetmişti. Ancak Liliana'yla tamamıyla baş başa kalmak isteğine engel olması bir hayli zordu. "Bir leydinin atına semer vurmayı pekâlâ beceririm."

"Ben de yapabilirim," dedi şikâyetçi bir tonda. "Çok teşekkür ederim."

O an Liliana'nın pek çok konuda usta olduğunu düşündü. Ancak ne tesadüftür ki tüm düşünceleri onun tatlı vücuduna ve ona yapabileceği şeylere odaklanıyordu. Ve Geoffrey açıkça onun usta olduğu konuları öğrenmek için sabırsızlanıyordu.

Ona her şeyini açmak istiyordu.

"Bugün bana ne göstermek istiyorsun?" diye sordu Liliana, Amira'nın burnunu yavaşça okşarken.

Geoffrey şaşırdı; yoksa aklından geçenleri sesli mi söylemişti?

"Affedersin?" diye karşılık verdi. Düşüncelerinin aldığı korkunç hal için özür dileyip dilememesi gerektiğini tartıı kafasında.

"Dün gece bizimle ilgili planların olduğunu söyledin.

Yoksa yine bana başka bir bataklık göstermekten mi bahsediyordun?"

Geoffrey, bu cevap karşısında derin bir oh çekti ve gevrek bir kahkaha attı. Sefil haldeki libidosunu kontrol altına almalıydı derhal. "Hayır, tamamıyla başka bir plandan söz ediyorum. Bu sabah daha uzun bir gezintiye ne dersin?"

"Her şeyi yapabiliriz," diye yanıt verdi Liliana. Ağzından dökülenlerin tamamıyla masum olduğunu biliyordu bilmesine, ancak sözcüklerin çağrıştırdığı şehveti saklamak için Liliana'ya arkasını dönmesi gerekti.

Wentworth arazisinin bir diğer uçtaki doğu sınırına ilerlerken Geoffrey, Liliana'ya önderlik ediyordu. Hızları önceki sabahki sağlam yarıştan epey uzak bir şekilde ilerliyorlardı. Güneş gökte yavaşça yükselmeye başlamıştı. Geoffrey'nin göstermek istediği pek çok şey vardı. Önceki gün eve geç döndüklerinde neredeyse yakalanıyorlardı. Birlikte vakit geçirdikleri öğrenilirse, evlenmek zorunda bile kalabilirlerdi.

Evlenmeleri kötü bir fikir miydi acaba?

Geoffrey kafasında beliren bu soruyu düşündü. Tüm vücudu bu düşünceyle gerilmişti, gözlerini devirdi. En azından bedeninin *o kısmı* Liliana'yla birlikte olma arzusuyla yanıyordu.

Geoffrey bu fikri aklından çıkarmayı denedi. Neticede henüz yalnızca olasılıkları hesaplıyordu. Şimdiye dek bir kadına bağlanmaya adanacak ne zamanı, ne de yeterince isteği olmuştu. Dahası çok yakında Yoksullara İstihdamda Öncelik yasası oylaması gerçekleşecekti ve üstelik önünde çözülmesi gereken bir şantajcı meselesi, bir de Wentworth gelirlerinin tasnifi vardı.

Bununla birlikte atını yavaşlattı.

Alan gittikçe daha engebeli oluyordu ve bu ona garip bir coşku vermişti. Sanki bir an tekrar delikanlı oluvermişti ve Noel Baba'yı beklemeye koyulmuştu. Somerton Park'ta emekli askerleri çalıştırma konusunda kararını aldığında, bu tasarıdan ilk olarak Liliana'ya bahsedeceği aklından bile geçmezdi. Ancak maden ocağına yaklaştıklarında, doğru kararı aldığından iyice emindi. Bu özel anı annesiyle paylaşmaya pek niyetli sayılmazdı. Ayrıca amcası Joss da iyi bir sırdaş olmadığını kanıtlamıştı. Geriye inanılmaz derecede uysal Leydi Jane kalıyordu ki onu da kendi yanında, bu meseleleri konuşurken hayal etmek zordu.

Bir an, atını hemen arkasında munis bir sakinlikle sürmekte olan Liliana'ya baktı. Meltem arkadan gevşekçe toplanmış saçlarının uçuşmasına sebep oluyordu. Geoffrey, o ilk sabahki şapkasından vazgeçmiş olmasından hoşnut olmuştu.

Onun varlığına minnettardı fakat aklından tüm bu geçenleri paylaşacak biri olmaması üzücüydü. Tümüyle yabancı birinin onun yanında olması kadar üzücüydü belki de. Ne var ki buna üzülemezdi, çünkü yanında olduğu için minnettardı ona.

Fiyaka yapmak zorunda olmamak, bir kont ya da bir savaş kahramanı veya bir politikacı ya da bunlar dışında herhangi biri olmak zorunda olmamak ne hoştu. Tüm bunlarla uğraşmak yerine yalnızca bu güzel sabahın keyfini çıkarıyordu. Omuzları gevşedi birden ve yüzüne memnuniyetten gelen koca bir gülümseme yayıldı.

"Efendim?" diye sordu Liliana, yüzünde şaşkın bir gülümsemeyle.

"Benden arkadaşlığım dışında kesinlikle hiçbir şey talep etmeyen biriyle olmanın ne kadar hoş olduğunu düşünüyordum," diye yanıt verdi hiç olmadığı kadar açık bir şe-

kilde. "Liliana, hayatıma büyük bir canlılık getirdin. Buna alışsam iyi olacak."

Liliana'nın gülümsemesi birden soldu, bakışlarını devirdi. Geoffrey ise bağırsaklarına yumruk yemiş gibi hissetmişti bu tepki karşısında. Kahretsin. İtirafından rahatsız olmuştu. Evlilik diye yanıp tutuşan sosyetik kızlar tarafından köşeye sıkıştığında, kendi yüzü de Liliana'nın o anki ifadesini almıştı. Öyleyse bundan sonra onu ürkütmemek adına kelimelerini daha dikkatli seçmeliydi.

Yokuşun tepesine kadar sessizliklerini korudular, sonra dağın sırtı boyunca sürmeye devam ettiler. Bölgeye özgü kaya çıkıntıları kır manzarasının başlı başına değişmesine sebep olmuştu. Bayırdan biraz daha ilerlediklerinde Geoffrey aradığı şeyin yerini kestirdi. Yer ölçmecilerin belirgin bir şekilde işaretlediği maden kuyularının girişleri tahta kazıklar ve çelikten zincirlerden bir bir belli oluyordu. Planının adım adım işleyişinin somut sinyallerini almaya başlamıştı ve bundan duyduğu tatmin inanılmaz boyuttaydı.

Araziye vardıklarında atları bağlamak üzere uygun bir yer buldu ve Liliana'nın inmesine yardımcı oldu.

"Tüm bunlar da neyin nesi?" diye sordu Liliana, parmaklarını zincirlerin üzerinde gezdirerek. Geoffrey'ye bir bakış attı, fal taşı gibi apaçık menekşe rengi gözleri soru sorar gibiydi. Meraklı, zeki, keskin ve de alabildiğine seksi...

"O," diye yanıt verdi Geoffrey, "Shropshire'ın yeni Fealty Lead Madenleri'nin üç ana maden kuyusundan ilkini gösteren nokta."

Liliana'nın kaşları çattı. "Sen bir kurşun madeni için mi bu çukurları açıyorsun?"

Geoffrey kahkahayı patlattı. "Çukurları bizzat ben açmıyorum ama cevabım evet." İlerideki tersaneleri işaret

etti. "İkinci maden kuyusu orada olacak ve üçüncüsü de şu sağ tarafta. Bu bölge kurşun madeni açısından çok zengin. Adamlarım maden kuyularını mineral yataklarına ulaşmak için kullanacaklar. Sonra da kuyular arasında yatay tüneller açarak kurşun madenini yüzeye işlenmesi için çıkaracaklar."

Liliana çevreyi incelerken kendi etrafında döndü. Yüzünü buruşturdu ve kafasını kaldırdı. "Neden kendi topraklarını sanayiyle bozasın ki?" diye sordu. Ses tonu kesinlikle yargılar gibi değildi; pek çok şeye karşı duyduğu merakı sergiler görünüyordu.

"Çünkü tam olarak yapmak istediğim şey bu," diye yanıtladı Geoffrey. "Emekli askerlere yaratabileceğim kadar iş olanağı yaratabilmek istiyorum." Bir önceki hafta Joss'a anlattıklarının çoğunu ona da anlattı. Ama bunları Liliana'ya anlatmak çok daha farklıydı. Birden kalbine olağanüstü bir duyarlılık yerleşiverdi. Joss'un fikirlerini önemsememişti fakat Liliana'nın söyleyeceklerine ise bir o kadar ilgi duyuyordu. Planlarını ona anlatırken Liliana ilgi ve merakla kafa sallıyordu. Onu böyle görmek Geoffrey'yi rahatlatıyordu. "Görüyorsun, ben insanlar için bir örnek oluşturmalıyım," dedi. "Kazandıklarımı ortaya koymaya istekli olmazsam, benle aynı sınıfta olan diğer insanlardan aynısını nasıl bekleyebilirim? Umarım bunun gibi projelere kaynak sağlamanın onların menfaatine olacağını ispat edebilirim."

"Parasal açıdan bir menfaatten mi söz ediyorsun?" diye sordu kurnazca.

Kafasını salladı. "Ülkemiz için faydalı olunacak daha pek çok alan olduğuna inanıyorum fakat evet... kâr genellikle bir numaralı sebeptir. Umarım hedeflediğim iş başkalarını da teşvik eder. Böylece başka girişimlerden elde edilen kâr ve yatırımla istihdam olanakları yaratılabilir."

Liliana, ona öyle uzun bakakalmıştı ki Geoffrey, savaş

alanında yüzüne bakılmaya korkulan komutanken, oracıkta utancından ezildiğini hissetti.

"Sen pek de beklediğim gibi biri değilmişsin," deyiverdi Liliana.

Geoffrey göğsündeki ağırlığa bir anlam veremeden hızla konuştu. "Bu iyi mi yoksa kötü bir şey mi?" diye sordu, zira Liliana'nın yüz ifadesinden bunu anlamak zordu.

Neredeyse mutsuzluk olarak adlandırabileceği bir ifade Liliana'nın yüzüne oturdu. Bu hali Geoffrey'nin kalbini sıkıştırıyordu. "Emin olamıyorum," diye mırıldandı ve ona arkasını dönüverdi.

Geoffrey kalakalmıştı. Taşlaşmıştı birden, aralarında geçmekte olanın ne olduğunu kestirmeye çalışıyordu. Yoğun, üzerine konuşulmayan bir şeydi aralarındaki. Umutsuzca kendi lehine dönmesini umduğu savaştı. Bir kez daha Liliana'nın yüreğinin etrafının duvarlarla örülü bir kadın olduğunu kabullenmek durumundaydı. Bunu hissedebiliyordu, çünkü onun da benzer duvarları vardı. Kendininkilerin neden kaynaklandığını iyi biliyordu ama Liliana'nınkilerin sıvasını kazımak zordu.

Liliana boğazını temizledi ve ona doğru döndüğünde, yüzündeki ifade değişmişti.

"Yani askerleri buraya madende çalışmaları için getirmeyi düşünüyorsun, peki nerede yaşayacaklar?"

Geoffrey kısa bir an için Liliana'nın yüzünü seyre daldı. Az önce ne olmuştu böyle? "Buraya kışlaya benzer bir bina inşa edeceğiz." Onu işaretli başka bir arazinin olduğu tarafa dönmeye davet edercesine omzuna yavaşça dokundu. "Aslına bakarsan bu savaş boyunca elde ettiklerinden çok daha iyi bir iskân olacak. Ayrıca pek çok kişi bekâr olduğundan, buraya gelmekten mutlu olacaklardır. Ama aslında kendi aileleri ve evleri olmasını isterim. İşte bu yüzden de bir köy inşa etmeyi düşünüyorum."

Şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı Liliana. "Bir köy mü?"

"Ufak bir köy, evet. Maden ocağı açılmadan köyü inşa etmiş olmayı umuyordum. En sonunda da dökümhaneyi fakat- " Geoffrey neredeyse mali durumunun belirsiz olduğunu ağzından kaçıracaktı. Hesaplarını iyi yapmadan, masrafa girmemesi gerekiyordu. Liliana ile konuşmak öylesine kolaydı ki neredeyse kendini unutuvermişti. "Ancak bu plan başarılı olmadı," dedi onun yerine. "Ben de böylece planı değiştirdim. İlk bir-iki yıl madeni araçlarla Ironbridge'teki döküm fabrikasına işlenmesi için taşıyacağız. Bu kârımızı azaltacak belki, ancak öncelikle elimizde ne varsa köyün inşasında kullanacağız. Sonrasında da kendi fabrikamızı kuracağız. Bir kez işlemeye başladığında, yeterince kazanmaya başlayacağız."

Liliana'nın bakışları yumuşamıştı, Geoffrey'ye gülümsemesinden verdiği onayın yanı sıra hayranlık ve tarifsiz bir şey daha seziliyordu.

Karşılık olarak Geoffrey de güldü. Onun gözlerindeki bakış kendini tüy kadar hafif hissettirmişti. Uzun yıllardır hissetmediği, içe işleyen bir mutlulukla doldurmuştu.

"Peki köyünü nereye kuracaksın?"

Geoffrey, az kalsın onun elini yakalıyordu ancak son anda kaçınmıştı. Birden içine ne girivermişti böyle? Ona doğru kolunu uzattı. Eli eline değdiğinde ise derin bir tatmin duygusu tüm vücudunu doldurdu. Kol kola geniş bir vadiye açılan tepeye vardılar. "İşte şuraya," dedi Geoffrey inşaat için mükemmel görünen yeşil alanı işaret ederken. "Oldukça düz, toprak bereketli. Üstelik yıl boyunca akan bir dere de var. İşin aslını söylemek gerekirse ufak bir kilise, bir okul ve bir de- "

Liliana duruşunu dikleştirip durdu. Geoffrey'nin tüm dikkatini çekecek denli sıkı bir biçimde koluna sarıldı. "Oraya bir köy kuramazsın ki."

Geoffrey'nin kaşları çatıldı. "Neden olmayacakmış ki? Mükemmel bir yer- "

"Olabilecek en kötü yer," diye sözünü kesti Liliana.

"Katılmıyorum. Çalıştığım danışman oldukça deneyim sahibi biri ve neredeyse tüm madenlerin böyle bir ortamda oluştuğunu söylüyor."

Liliana kolunu çekti ve yüzünü ona doğru döndü. Gözlerinin içine bakıyordu. "Olabilir. Ancak çalışanlarının ve ailelerinin sağlığını, iyiliğini düşünüyorsan, başka bir nokta bulmalısın."

Geoffrey kollarını birbirine kavuşturdu, zira böylesi meydan okumalara alışkın değildi. Pek tabii Liliana'nın son derecede zeki olduğunun farkındaydı ve söyleyeceklerini can kulağıyla dinlemeye hazırdı. "Öyleyse Liliana söyle bana, yılların deneyimini hiçe saymamı istiyorsun, peki senin fikrin nedir?"

Liliana bakışlarını konta dikmişti, gözlerindeki meydan okuma rahatlıkla görülebiliyordu. "Babam yaşamını kirli su ve havanın insan vücudundaki etkilerini araştırmaya adamıştı. Her ne kadar farklı disiplinlerde olsa da ben de onun çalışmalarını devam ettiriyorum ve sana şu kadarını söyleyebilirim ki köyü bu vadide kurmak sakinlerini birer birer öldürecektir. Bu zamanla olsa da olacak. İnan bana."

Geoffrey iç çekti, Liliana resmen tutku ve itikat saçıyordu. Onun bu tutumuna hayran kalmıştı kalmasına fakat iddialarını destekleyen bazı kanıtlar olmadan da ayların emeğini hiçe sayamazdı. "Nasıl olur? Danışmanım ve benim bu vadiyi seçme sebebimiz tamamıyla vadinin fabrikanın dumanından en uzak nokta oluşuydu. Ve bu yüzden ben ortada bir sorun göremiyorum."

Liliana alay eder gibiydi. "Evet, çok güzel, zira ne senin ne de maden danışmanının kimya hakkında bir şey biliyor." Geoffrey'nin kolunu çekti ve ona bir kaya çıkın-

tısından ufak bir parça yonttu. "Tam olarak asıl sorun bu bölgeyi kurşun madeni tortuları açısından böylesine zengin yapan mineral yatakları. Tıpkı bakır ve gümüş benzeri diğer metaller gibi kurşun da sülfürlü bir bileşimdir. Adamların bunu yeraltını kazarak yeryüzüne çıkaracak, doğru mu?"

"Evet."

Liliana hızlıca kafasıyla onay verdi. "Sülfürlü bir bileşen, oksijen ve suya maruz kaldığında ne olur biliyor musun?"

"Hayır, bilmiyorum."

"Sülfürik aside dönüşür. Bu da şu demek; her yağmur yağdığında, sülfür tepkime gösterecek ve aside dönüşecektir. Sonrasında toprağa karışacak ya da eğer ki sağanak yağıyorsa tepeden aşağı, dereye, köylülerin duş aldıkları ve içtikleri suya karışacaktır. Ve tabii ki ürünlerin yetiştiği toprak da bunu emecektir. Gerisini sen düşün."

Geoffrey, artık masum görünüşlü taş parçasına başka bir gözle bakıyordu. "Emin misin? En önemlisi de bunu ispatlayabilir misin?"

Derin bir nefes aldı ve yanıtladı: "Kısa sürede bu taştan sülfürik asit yaratabilirim. Ancak doğrudan sağlıklı bir netice elde edemeyebilirim. Yine de sana sülfürik asidin insan vücudunda yaratacağı vahim etkiyi gösterebilirim. Ancak şiddetli yağmur, asidin etkisini öylesine seyreltecektir ki toplu etkisinin fark edilebilir olması zaman alabilir."

Liliana, onu dürüstlüğü ile etkilemişe benziyordu. Geoffrey onun sesindeki tınıdan ve gözlerindeki ateşten bu konuda kendine güvendiğini sezebiliyordu. Kaldı ki kendi ağzıyla teorideki noksanlığı da ele vermeyi göze almıştı. Liliana'nın bu bariz dürüstlüğü ona olan saygısını iyice arttırmıştı.

"Fakat normal şartlarda sülfürik asidin cildi ve ciltte

bulunan yaraları yaktığını söyleyebilirim. Yutulur ise kişinin boğazını delebilir ya da mide kanamasına sebebiyet verebilir." Sonra ekledi: "İçine çekildiği zaman ciğerlere zarar verebilir. Az miktarda da olsa, uzun bir zaman dilimi içerisinde insanlara zarar verecek etkilerde bulunabilir."

Liliana, elini sıkı sıkı tuttu; Geoffrey'nin anlamasını istiyordu.

"Teorimin doğruluğundan eminim. Kati istatistik bilgi elde etmek yıllar alacaktır ancak ben eminim." Geoffrey'nin elini bırakırken yanakları iyice pembeleşti. Derin bir nefes aldı. "Affet beni, fazla ileri gittim." Yüzünü başka yöne çevirdi.

"Oksijen ve su, öyle mi?"

Liliana kafa salladı.

"Acaba babam şu eski kuyuyu ölmeden birkaç yıl evvel bu sebeple mi kapattırmıştı?" Geoffrey derin düşüncelere daldı. "Köylüler şikâyet ediyorlardı, ancak o sorunun artık su çıkmaması olduğunu söylemişti."

"İşte bu olabilir. Eğer ki kuyuya bir şekilde kurşun karışmışsa, bu her şeyi açıklar."

Geoffrey gözünü, askerlerin aileleriyle ve çocuklarıyla birlikte huzurla yaşayacaklarını düşündüğü vadiye dikti. Yardımcı olmaya çalıştığı bu insanlara zarar verebilecek herhangi bir şey yapmak istemiyordu. Böyle bir şeyin olmasına ihtimal var ise... "Köyü başka bir yere kuracağım."

Liliana kafasını hızlıca çevirdi, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Dudaklarında ufak bir gülümseme belirdi. "Gerçekten bunu yapacak mısın?"

Geoffrey yanıt olarak başını salladı. Böylece Liliana'nın üzerinden büyük yük kalkmıştı. "Biraz vakit alsa da yapılamayacak bir şey değil. Hatta belki fabrikayı bile vadinin aşağı kısmına taşıyabilirim," dedi Geoffrey. Bir yandan da kafasında bu hamlenin hem randıman, hem de maddi açı-

dan ona kaça patlayacağını hesaplıyordu. "Eğer öyle olursa daha maliyetli olabilir ancak çocukların fabrikadan gelecek dumanı solumalarına gönlüm el vermez."

Liliana'nın tebessümü tüm yüzüne yayıldı. "Sen iyi bir adamsın," diye fısıldadı ona.

Geoffrey'nin içinde bir şeyler kıpırdayınca günlerdir büyümekte olan ihtiyacına en sonunda boyun eğdi.

Onu öptü.

Öyle tatlı, yavaşça gelen, duygu dolu bir centilmen öpüşü değildi bu. Tam tersine, elleriyle Liliana'nın yüzünü sıkıca kavrayarak başladığı, vahşi bir tutkuyla dudaklarını onunkine gömerek devam ettiği, arzulu bir öpücüktü.

Liliana, onun içini iyice yakan kısık, kadifemsi bir sesle inledi. Bir yanı Liliana'nın geri adım atacağını düşünmüştü, oysa genç kadın dilini dudaklarından içeri alarak, kendisini keşfetmesine izin vermişti. Geoffrey, ellerini onun yumuşak teninde gezdirdi. Kulak memesinin alt tarafına hafifçe dokundu, pamuk gibiydi. Liliana'yı alan ürperti, Geoffrey'nin bedenine de sıçramıştı. Zevkten titriyordu adeta. Tanrım, nasıl da tahrik olmuştu. Bu gidişle-

Geoffrey, kendini birden geri çekti, soluk soluğaydı. "Üzgünüm," dedi. "Bu andan istifade etmemeliydim sanırım." Ellerini onun omuzlarına koyarak onu nazikçe kendinden uzaklaştırdı. Yoksa onu kollarına çekebilir ve gerçekten onu istismar edebilirdi... üstelik bu kez geri dönüşü olmayan bir şekilde.

Liliana, soğukkanlılığını korumakta en az Geoffrey kadar zorlanıyordu, göğsü sanki yerinden çıkacak gibiydi. Geoffrey, boynuna, elinin durduğu yerin hemen üstüne bakarak kalp atışından kaynaklı çarpıntıyı hissedebiliyordu. Ellerini çekip geri adım attı.

Liliana'nın olağanüstü gözleri sanki kararmış ve birer yakuta dönüşmüş gibiydi. Onun şu inanılmaz merakı yok

muydu... Geoffrey, onun bu sıra dışı keşfetme arzusunun farkındaydı. Geoffrey sızlandı. Aklından geçenler ona bevefendi gibi davranma girişiminde hiç de yardımcı olmuyordu. "Affet beni," dedi bir adım daha geri atarak.

Liliana ise olduğu noktada kalmaya devam etti. Göğsü aldığı derin ve aheste soluklarla kalkıp inmekteydi. Diliyle alt dudağını ıslattı. Öpücük pek de yumuşak olmamıştı. Geoffrey bundan pişman sayılmazdı, belki de olmalıydı.

"Affedemem."

Geoffrey'nin yüzü düştü ve kafasını eğdi. Ondan beklediği hak edilmiş kınamayı duymaya hazırdı.

"Çünkü affedilecek bir şey yok," diye ekledi Liliana.

Geoffrey başını kaldırarak, yalnızca onun yüzüne odaklandı. Ağzı öpüşmelerinden dolayı sanki koyulaşmış ve şişmişti. Yine de gülümsüyordu

"Söylemem gereken bir şey var." Sesi tereddütlü gelmiyordu ancak yanakları pembeleşmeye başlamıştı. Bu aklından geçenleri her neyse dile getirmenin o kadar kolay olmadığının habercisiydi. "Benim bir hanımefendi olmadığımı düşünmene sebep olacak olsa da sözümü sakınmayacağım."

Geoffrey kıpırdamadan durdu, dikkat kesilmişti.

Liliana derin bir nefes aldı. "Sana evlenme niyetinde olmadığımı söylemiştim ancak bu bunu asla istemediğim anlamına..."

Geoffrey artık nefes alamadığını fark etti.

"Beni kütüphanede öptüğün o geceden beri düşünüyorum..." Başını salladı ve devam etti. Çenesi titriyordu, öyle çok fark edilecek denli şiddetli değildi belki ama Geoffrey'nin gözünden kaçmamıştı. "Ben yirmi dört yaşındayım. Ufak bir kızken bilimle ilgilenmeye başladın. Ve... üreme hakkında yeterince bilgim var."

Geoffrey'ye doğru minik bir adım attığında teninde karıncalanmalar başlamıştı bile.

"Daha yeni yeni fark ediyorum ki..." Dudaklarını tekrar yaladı, sanki bilinçsizce yapıyordu bunu... Ancak arzudan kaynaklı sarsıntı öylesine ele geçirmişti ki Geoffrey'yi, sanki onunkileri de yalamış gibi hissetmişti. "Aslında yaşayıp tatmak istediğim bir duygu."

"Liliana," diye fısıldadı kont, zira boğazı konuşmak için fazlasıyla kurumuştu. Liliana, onun cevabını beklerken Geoffrey'nin şimdiye dek karşılaştığı tüm genç askerler kadar cesaret doluydu. Ancak yine de dudakları titriyordu. Ondaki bu zayıf nokta kontu etkilemişti ama halen ne demeye çalıştığını anlayamamıştı. Bunu anlaması gerektiği kadar, gittikçe yükselen libidosunu da sakinleştirmesi için zamana ihtiyacı vardı. Yutkundu ve yeniden denedi. "Seni istediğimin farkında olmalısın. Bir erkek... birini fazlasıyla arzulamadığı sürece o sıcaklıkla öpemez."

Devam etmeden önce Liliana'nın onayını bekledi. "Yani şu anda seninle sevişmeyi hiçbir şeyi istemediğim kadar istediğimi anlıyor musun?"

Çekingen ama neşe saçan gülüşü alev alev yanan yüzüyle birleşince, bir an Geoffrey, beyefendi davranma ısrarından vazgeçmekten korktu. Kafasında bir plan şekilleniyordu ama enine boyuna düşünmeye vakit bulmadan harekete geçemezdi. Bunun için de tüm düşüncelerine hükmeden şehvetin üzerindeki etkisinden uzak durması gerekecekti.

"Şu an bunu yapamam." En kibar şekilde dile getirmeye çalışarak devam etti. "Bekâretini vermeni istemeyecek kadar büyük saygım var sana. Ve o kesinlikle gelecekteki eşine ait olarak kalmalı."

Liliana kaşlarını çattı ve gözlerini devirerek konuşmaya başladı. "Ama az önce dedim ya- "

Geoffrey, ona elini uzattı. "Biliyorum, fakat yine de fikrini değiştirebilirsin. Hatta- " Geoffrey ağzından çıkacakları söylememek için kendini zor tutuyordu. Ama onları ebediyen kafasına hapsedemezdi. *Hatta fikrini değiştirmeni istiyorum.* Bir adım attı, yanaklarını ellerinin arasına aldı. "Bu seçme hakkını elinden alamam. Bunu yaparsam kötü bir adam olurum," diye kulağına fısıldadı gözlerinin içine bakarak. "Hem de en onursuzundan."

Liliana başını eğdi, her şeyiyle onun ellerinin arasındaydı. Geoffrey önce yanaklarını okşadı, sonra parmağını hafifçe üzerinde hareket ettirerek dudaklarına götürdü.

"İkimizin de istediğini ben de inkâr edemeyeceğim," dedi sakince Geoffrey.

Liliana, kafasını kaldırdığında gözlerinden mahcubiyeti, utancı ve umuda benzer bir şeyler okunuyordu.

"Dilediğinin bir kısmını sana göstereceğim," dedi Geoffrey. Bunu söylememesi gerektiğinin farkındaydı fakat bir türlü kelimeleri kendine saklamayı beceremiyordu. "Ancak belirli bir yere kadar. Geri dönülmez bir şey yapmamıza ise müsaade etmeyeceğim." Kelimeler ağzından çıktığı andan itibaren Geoffrey, başlatmış oldukları bu şeyin çoktan geri dönülmez durumda olduğuna dair bir endişe taşıyordu. "Ve oldukça yavaştan alacağız."

Cevap olarak Liliana dudaklarını, onun başparmağına yaklaştırdı. Halen onu kucaklayan adamın parmağını öperken, kont gözlerini kapadı. İnanılmaz derecede erotik bu öpücüğü izlemek olanaksızdı.

"Peki aynı fikirde miyiz?" diye sordu Geoffrey.

"Evet." Cevabı duyunca kont gözlerini açtı. Liliana da onun kadar büyülenmiş hissediyordu.

"Güzel," dedi kabaca. "Çünkü seni şimdi öpeceğim. Bu sefer düzgün bir biçimde ve bir ilk öpücük sakinliğinde olacak."

Liliana'ya doğru eğildi ve onu dudaklarına doğru yavaşça çekti. Liliana ona doğru yaklaşırken kalbi yerinden çıkacak gibiydi.

Dudakların ilk teması Geoffrey'nin inlemesine sebep olmuştu, boğazı hâlâ acıyordu. Bu acı Liliana'nın dokunuşuyla yok oluyordu. Geoffrey'nin onun nefesini, kokusunu ve kendisini adeta içine çektikçe çekesi geliyordu.

Liliana'nın dudakları sıcak ve çekingendi, sanki şehvetini göstermekten sakınıyor gibiydi. Belki de Geoffrey'nin ona dur demesinden korkuyordu. Liliana'yı ensesinden kavrayan kont, onu okşuyor, dudaklarını üzerinde gezdiriyordu. Birbirlerinin dokunuşlarına alışmaları önemliydi ve Geoffrey ona istediğinde nazik de olacağını göstermeye gayret ediyordu. Liliana'nın soluğunu yüzünde hissediyordu adeta. Nefes aralığı bir kısalıyor, bir uzuyordu. Neyse ki hâlâ nefes alabiliyordu.

Daha fazla dayanamayacak gibi olduğu sırada Geoffrey, kafasını yana doğru eğerek dudaklarını onunkine yerleştirdi. Liliana'nın yüzüne dokunmaktan kendini alamıyordu. Dudaklarını açmak için başparmağıyla çenesine baskı yapmayı denedi. Dilini içeriye sokmayı başardığında, elleri ensesindeydi. Onu en yakın olabileceği mesafede tutmaya özen gösteriyordu.

Liliana inledi, onun yaptıkları hoşuna gitmişti. Ancak yine de Geoffrey onun çekindiğini düşünüyordu. Eğer Liliana zevk almıyorsa, o zevk alabilir miydi? İşte bundan emin değildi. Öpücükleri hafif tutmaya çalıştı bir an. Kontrol altında tutmakta zorlandığı şehvetini bastırmaya çabaladı. Kısa ve uzun dil darbeleriyle onun dilini okşadı. Onu keşfediyor, önceki ateşli öpüşmeleri esnasında fırsatını bulamadığından, her andan ayrı bir zevk alıyordu. Onun limon kokulu olacağını düşünmüştü fakat onu içine çektiğinde aklına gelen daha çok elma ve bal esansıydı.

Mayhoş sayılırdı ama kesinlikle çok tatlıydı. Verdiği tat da karakteri gibi çelişkiliydi...

Liliana da kendi dilini serbest bırakınca, kendilerini kaybetmişlerdi. Geoffrey kollarıyla onu ele geçirdiğinde, dizlerinin üzerinde, yerdeki yumuşak çimlere doğru alçaldılar. Ellerini Liliana'nın arkasına uzandı. Sol eliyle boynuna, sağ eliyle de dizlerinin arkasına hamle yaptı. Öpüşmeyi kesmeden onu kucağına almak istiyordu. Liliana'yı kucakladıktan sonra öpüşme daha da derinleşmiş, yırtıcı bir hal almıştı.

Geoffrey, Liliana'nın bacaklarını ayırma fikriyle tamamıyla baştan çıkmış durumdaydı. Zira onu atın üzerinde dörtnala giderken gördüğünden beri bunun hayaliyle yaşıyordu. Pamuklu gömleği ve bacaklarını iyice saran sıkı pantolonu aralarında önemsiz bir engel olarak duruyordu. Kendi göğsünün hemen karşısında Liliana'nın memelerini hissetme dürtüsü iyice dayanılmaz bir hal almıştı. Aralarındaki o ince pamuklu giysiden gelen sıcaklığı fena halde içini gıcıklatıyordu. Fakat kendini tutmayı beceremezse, henüz kendi elleriyle koymuş olduğu kuralları yine kendi elleriyle yıkmış olacaktı.

Ne de olsa önlerinde epey vakit vardı.

Geoffrey, dillerinin birbirine değdiği an onunla ileride 'epey vakit' geçireceğini biliyordu. Liliana, onun bazı şeyleri hissetmesine önayak olmuştu sanki... Tutkuyla dolan aklı tam olarak idrak edemese de o bunun farkındaydı. Daha 'o an' ona sahip olması gerektiğini biliyordu.

Soluk soluğa kalınca öpüşmeyi kesti. Nefes almakta zorlanan Liliana kafasını kaldırdığında, Geoffrey halen ensesini okşuyordu. Böylece dudakları boynundaki nabız noktasını buldu ve dili derhal yerinden Liliana'nın kalbinin atışını hissetmek için fırladı. Bir yandan ağzı ile Liliana'nın gırtlağının derinlerine inerken, diğer yandan eli

köprücük kemiğinde dolaşarak göğüslerine sürüklenmişti. Derken tek hamlede memesini avuçladı.

Liliana'nın koyuverdiği her derin iniltiyle, Geoffrey onun dudaklarını daha güçlü emiyor, adeta uyuşturuyordu. Yaşadığı duygusal yoğunluğunun sona ermesini istemiyordu. Açık havada bu şekilde kalmaya devam edemeyeceklerinin de farkındaydı fakat yine de durmak istemiyordu. Hafifçe memesini sıktı ve yavaşça parmağını meme ucuna doğru sürükledi. Pamuklu gömleği üzerinden dikleştiği hissediliyordu.

Liliana kolları arasında kıpırdandı ve bu kez inleme sırası Geoffrey'deydi. Liliana'nın kalçası onun dirilmiş erkekliğiyle temas etmişti. Geoffrey'nin kontrolü kaybetmesi an meselesiydi. Dudaklarını çekti. Ona bunu yapamazdı, burada yapamazdı, ona burada bu şekilde sahip olamazdı. Üstelik onun şerefine leke sürmeyeceğini söyledikten hemen sonra bunu yapması yakışık almazdı. Kendine gelmesi ve sakince düşünmesi gerekiyordu.

Suratını Liliana'nın boynuna yasladı ve memesi hâlâ avucundaydı. Meme ucunun sertliğini de hâlâ hissedebiliyordu. Ellerini nazikçe kaydırarak kalçalarına yerleştirdi. Öylece durmak, onu okşamamak büyük çaba gerektiriyordu.

Liliana başını kaldırdı, bakışları içine işliyordu. "Bu hep böyle midir?" diye sordu. Ses tonu sanki Geoffrey'nin yüzünü okşamıştı. "Bu..." Dudaklarını birbirine bastırdı ve kaşları çatıldı. Geoffrey, onun tüm masumiyetiyle hislerini ifade edebilecek kelimeleri seçmede nasıl da güçlük çektiğini biliyordu. "Bu mahveden, içimi kemiren acı?" Elini karnının alt tarafına yerleştirdi.

Geoffrey yalnızca kafasını salladı. Daha önce hiç böyle olmamıştı. Asla. "Hayır," dedi kısık bir sesle. "Bu çok daha özel bir şey."

Liliana özeldi gerçekten. Ona hissettirdikleri özeldi. Daha önceden asla hissetmek istemediği türden şeylerdi bunlar. Şu an ise o hisler olmadan yaşamak isteyeceğinden şüpheliydi Geoffrey.

Geoffrey onu bir süre daha tuttu, sıcaklığının gitmesini istemiyordu. Daha sonra onun kalkmasına yardımcı oldu. Üstüne çeki düzen verdikten sonra atlara yöneldiler. Geoffrey'nin zihni telaşlıydı. Bir açıdan kafasının karıştığını hissetse de aklından geçenlerle ilgili tek bir şüphesi yoktu. Yaşamı boyunca içgüdüleri hep doğru çıkmıştı ve şu anda ona tek bir şey söylüyorlardı.

Liliana'yı eşi olarak istediğini.

Dürüst, açık sözlü, ilgili, geleneklere uymayan, tutkulu, harikulade Liliana.

Ancak Liliana onu istememişti. En azından bir koca olarak istememişti. Ona yalnızca bir *denek* olarak bakıyordu.

Tabii fikrini değiştirmesinde etkili olabilirdi. Liliana, ona muhteşem açılışı sunmuştu. Onun doğası, Geoffrey için tam anlamıyla doğru şeydi. Eğer deney yapmak bu bilim kadınının yüreğine giden yolsa, ona uyacaktı. Ve atacakları her adım onları birbirine daha da çok bağlayacaktı.

Göğsünün derinliklerinde, Geoffrey zapt edilemez bir gülümseme arzusu hissetmişti. İçerisinde büyümüş ve şimdi de yüzünde görülür duruma gelmişti. Liliana'nın onun için iyi bir eş olacağından gittikçe daha da emin oluyordu. Liliana kendisini ancak istediğinde, istediği kişiye açan birisiydi ve bu Geoffrey'ye büyük bir rahatlık sunuyordu. Hassas duygular karşısında yenilen birisi değildi Liliana. Daha iyi bir evlilik için ona kalbini açmanın etkili olacağı fikrine kapılmaya başlamışsa da daha fazla isteyen kişi konumuna düşmekten korkuyordu kont. Bu, evlilikteki tüm gücü Liliana'ya verirdi. Ve o bu gücü, tıpkı an-

nesinin babasına yapmış olduğu gibi, Geoffrey'yi mahvetmek için kullanabilirdi.

Fakat Liliana annesinden o kadar farklıydı ki. Onu kendisine yalan söylerken, aldatırken ve en önemlisi de ona dalavere yaparken düşünemiyordu bile. En önemli kısım da buydu zaten.

Kontun artık Somerton Park'taki diğer herkesten hiçbir farkı kalmamış olması ne kadar tuhaf bir durumdu.

Evlenmek için birilerini kandırmaya çalışan bir kişiye dönüşmüştü.

18

Liliana, ahırdan yavaş yavaş çıktıklarında o sabah bir şeylerin farklı olduğunu hissedebiliyordu. İki gün önceki maden ocağındaki o olağanüstü öpüşmelerinden itibaren, her ikisi de birbirini baştan çıkarabilecekleri en gözlerden uzak noktayı bulma yarışına girmişti. Liliana Amira'nın bölmesine girdiği an, tüm bedeni bu sabahki haşarılık için sabırsızlanmaya başlamıştı bile. Geoffrey'nin ise pek acelesi yoktu.

Evet, hatta çok ağırdan alıyor, Liliana'nın görmediğini sandığı anlarda çocuksu bir gülüşle küstah bir sırıtışın karışımı olan gizemli bir ifadeyi yüzüne yerleşiveriyordu.

Acaba bir şeyler mi planlıyordu?

Göğüs kafesinde kök salan ve meme uçlarına kadar yayılan bir heyecan Liliana'yı sardı.

Her ne planlamışsa, bunu daha şimdiden beğeneceğinden emindi.

Geoffrey'ye belli etmeden bir göz attı. Liliana böylesine sabırsızlık ve şehvetle tıka basa doluyken, o bu kadar rahat görünmeyi nasıl başarıyordu? Alnına düşen bir tutam saçı ve klasik kesim gömleğinin altında açıkta kalan göğüs kafesi resmen ona göz kırpıyordu. Geoffrey, bu sabah tıpkı önceki iki günkü gibi sade bir tarz seçmişti. Liliana deneylerinde daha rahat olsun diye böyle giyiniyordu belki de.

Bir gün önce Liliana'nın elleriyle gömleğini çıkarıp göğsünü ve sert karın kaslarını keşfetmesine gıkını çıkarmamıştı. Muntazam sırt çizgisi, adaleli omuzları ve boynunu da incelemişti, tıpkı yeni bir ülke keşfetmek gibiydi. Liliana keşiflerini noktalamak istediğinde ise onu kendine çekip öpmüştü.

İçindeki şehvet Liliana'yı gafil avlamıştı. Kendini cüretkâr diye nitelendiremezdi, hatta kendini bir kez olsun öyle biri olarak tanımlamamıştı. Suçluluk hissi onu kemirmeye başlamadan o hissi görmezden gelmişti bile. Kendinde hissettiği bu değişimi sorgulamak bir yana, köye yaptığı geziden beri bulması gereken ipuçlarına dair hiçbir çalışma yapmamıştı. Planını nihai başarıya ulaştırmak için Geoffrey ile arasında yeni doğan bu yakınlaşmayı kullanıp kullanamayacağı üzerine bile doğru dürüst düşünememişti. Zira şu an istediği son şey içindeki bu güzel hisleri öldürmekti. Babasının başına gelenlerle Geoffrey'nin bir alakası olmadığına artık yürekten inanıyordu. Şu ana dek oldukça düzgün bir centilmen portresi çizmişti. Evet, kontun babası ve hatta annesinin parmağı olabilirdi fakat Liliana şu an kendisini çevreleyen bu mükemmel çılgınlık sona erene kadar araştırmalarına devam etmeyecekti.

Şimdi o kusursuz çılgınlığa odaklanmalıydı.

Üstelik fazlasıyla meşgul sayılırdı. Toplum dışına itilmiş biri olmakla ya da bir yetim veya her şeye burnunu sokan biri olmakla değil, bir kadın olmakla doluydu şu an kafası. O kendini keşfetmeye başlamış olan bir kadındı artık.

Kendine dair ilk keşfi; aslında istediğinde ne kadar ahlaksız olabildiğiydi. Bir diğeri de havai eğlencelerden zevk alabildiğini görmesiydi. Tabii Geoffrey yanında olduğu sürece. Birlikte oldukça iyi bir ikili olmuşlardı ve onunlayken aslında olduğundan ne kadar farklı olduğunu gör-

müştü. Geoffrey'ye nazaran her şeye fazla ciddi yaklaştığını da fark etmişti. Eğer biraz kadınca tutumlar sergilemek istiyorsa, biraz daha gevşemesi gerekecekti.

Şimdi odaklanması gereken konu ise bambaşka bir şeydi; yani başındaki adam neden bu kadar aheste davranıyordu?

Bir hamlesiyle Amira biraz daha ileri atıldı. Bu hareketi karşısında Geoffrey de atını hızlandırdı. Liliana'yı bir yere götürmeyi planladığı açıktı.

Arazinin doğu kısmını daireler yaparak gezdiler, ta ki Somerton Park'ın üç büyük gölünden en büyüğüne varana kadar. Kont yavaşladığında Liliana da aynısını yaptı. Geoffrey'nin onu getirdiği yeri görünce memnun kalmıştı.

Başıboş kulübe, sık bir ağaç kümesinin ortasında duruyordu. Gölün diğer tarafında, cephesi göle dönük bir şekilde konumlandırılmıştı. Sütunlarla çevrili bu yuvarlak yapıya yaklaştıkça temel taşlarının zamanla kararıp yosun tutmuş olduğunu gördü. Liliana için büyüleyici bir manzaraydı.

"Çok hoş," dedi gördüklerini dikkat incelerken. Doğmakta olan güneşin göldeki yansımasıyla girişteki taş merdivenlerde pembe ve turuncu renkte gölgeler beliriyordu.

"Evet, öyledir," diye belli belirsiz yanıtlarken kontun gözleri yalnızca onun üzerindeydi.

Liliana'nın göğüs kafesinde aşk sarmaşıkları filizleniyordu sanki.

"Bir Yunan tapınağından esinlenerek yapıldı," diye açıkladı. "Büyük büyükbabam, William Wentworth, burayı on yedinci yüzyılın sonlarında yaptırdı. O zamanlar çıktığı dünya turu esnasında antik kalıntılara olan hayranlığının üst boyuta taşınmış olmasına şaşmamalı." Geoffrey onu mermer bloklara doğru yöneltti ve atlarını oraya bağladılar.

Merdivenleri çıkarken Liliana, "Garip hevesleri olan biriydi sanırım, öyle değil mi?" diye sordu. Üzeri Yunan mitolojisinden esinlenilmiş sahnelerle dolu olan kirişlerin altından geçerlerken, eliyle rengi solmuş tavanı işaret etti.

Geoffrey, buna karşılık güldüğünde taş duvarlardan sesi yankılandı. "Hayır. Pekâlâ, belki de haklısın. William çok özel biriymiş. Eğer hakkında duyduğum hikâyeler doğruysa o tam bir maceraperestti. Kumarda kaybetse de aşkta kazanırmış. Ancak yine de gülünç tavanın babamın eseri olduğunu söyleyebilirim," dedi.

Liliana onun ses tonundaki zoraki tona takıldı. Geoffrey'nin gözlerinin etrafı gerginlikle kırışmıştı ama gülümsemesi oldukça gerçekti. Yine de Liliana'nın yüzü asıldı, üzülmüştü. Halinden anlıyordu onun. Babasını seven bir adam olduğu açıktı, tıpkı kendisi gibi.

"Bu bizim özel yerimizdi," dedi Geoffrey. "Babam..." derken öksürdü. "Babam bu resimleri yaparken burada saatlerce oturur, onu seyrederdim. Ben o zamanlar küçük bir çocuktum, sırtımızı duvara yaslar ve çizimlerle ilgili gülünç hikâyeler uydururduk."

Yukarıya göz gezdirirken Liliana, bu kez rengi solmuş sahneleri daha dikkatle inceliyordu. Sanki bazılarının rengi daha tazeydi. Yoksa Geoffrey onları restore mi ettiriyordu?

Geoffrey ahşap kapıları açmak üzere ittirirken, Liliana'yı şaşırtan bir şekilde kapılar hiçbir gıcırtı çıkarmamışlardı. İçeri adımını attığında Liliana, bu yerin tamamıyla başıboş bırakılmadığını fark etti. Her şey temiz ve muntazamdı. Odada yalnızca üzeri dolu iki sandalye, bir divan, bir çalışma masası ve ufak bir masa vardı. Her ne kadar mobilyalar az olsalar da rahat görünüyorlardı. Meraklı bakışlarını Geoffrey'ye çevirdi.

"Burası şimdi de benim özel yerim oldu. Evim gibi burası, yalnızca bana özel."

"Bu yüzden mi tavanı tekrar boyatıyorsun? Babanın hatırasını yaşatmak için, öyle mi?" Liliana, yutkundu, onu şimdi daha iyi anlıyordu. O da bu yüzden kimya öğrenmeye böylesine çabalamamış mıydı?

"Olabilir." Sesi bu kez alçaktı ve sanki gözlerini kaçırıyordu. Şu haliyle onu şaşırtacak bir öpücüğü hak etmişti.

Aniden bir ürkeklik çöktü Liliana'nın üstüne. Geoffrey, daha önce onu hiç böylesine gözlerden ırak bir yere getirmeye kalkmamıştı. Ve bu, yakınlıklarının bir sonraki seviyeye taşınması için yeni bir fırsat olduğu anlamına gelebilirdi. Göğsü sıkışıyordu sanki.

"Senin özel yerin demek, ha?" dedi. Önemsemiyormuş gibi davranmak için gayret ediyordu. Son birkaç gün alışık olmadığı bir özlemi de beraberinde getirmişti sanki. "Yazık," diye takıldı Geoffrey'ye. "Burayı terkedilmiş bir yer sanmıştım, gözlerimi güzel deneğime dikmiştim aslında. Senin için sorun olmayacaksa tabii."

Liliana'ya doğru ilerlerken yüz hatlarından ayırt etmesi zor bir ifade okunuyordu. "Tabii, lütfen," dedi, sesi yaşadığı uyarılma ile sertleşmişti. "Seninle paylaşmayı arzuladığım pek çok şey var Liliana." Durdu. "Onlardan ilki de bu."

Ve onu öyle bir şekilde öptü ki Liliana ne hissedeceğini şaşırdı. Önceki öpüşlerden farklı bir niyet saklıydı sanki bu defa. Goeffrey'nin bu hızı karşısında vücudu tepkisiz kalmamıştı. Bir elini onun boynuna attı, ona daha yakın olmak için can atıyordu. Hemen, orda, o anda.

Boşta kalan elinin titrek parmakları Geoffrey'nin gömleğinde dolaşıyordu. Onun o sıcacık tenini bir gün önceki gibi hissetmek istiyordu.

"Dur dur," dedi Geoffrey, kafasını geri çekerek. Liliana'nın elini göğsünün üzerinde kıstırmıştı. "Bugün değil, minik meraklı şey seni." Başını eğdi. "Bugün, durumu

tersine çeviriyoruz. Bugün tatlım, bugün deneyleri sen yapmıyorsun. Sen bugün deney yapılansın!"

Liliana gergin bir kahkaha attı. "Böyle bir tanım olduğunu pek sanmıyorum."

"Gerçekten mi?" Geoffrey, bir gülümsemeyle tekrar ona doğru yöneldi. "Öyleyse olmalı," derken dudaklarına bir kez daha yapışmaya hazırdı. Dudakları birbirini bulduğunda Liliana kendinden geçti. Geriye doğru hafifçe sendeleyince bacakları divanın yastıklarına değdi. Geoffrey nazikçe onu divana doğru yatırdı.

Onu divanın tam ortasına yerleştirdi, dudaklarını ondan kesinlikle ayırmamaya özen gösteriyordu. Sanki Liliana'nın içine ateş üflüyordu, öyle ki giysileri tenini yakıyordu. İnledi. Geoffrey, onu gömleğinden kurtarmak için düğmelerini açmaya koyuldu. Böylece serin hava kızaran göğsüyle buluşabilecekti.

"Şimdi sana bedeninin neler yapabileceğini göstereceğim," diye fısıldadı Geoffrey.

"Anlıyorum fakat- " derken soluk soluğaydı Liliana. Geoffrey bu sırada elini onun gömleğinin içine sokmuş, göğüs ucunu taş kesilene kadar sıkıştırma peşindeydi. "Ben kadın vücudunun nasıl işlediğini gayet iyi biliyorum," diye cümlesini tamamladı Liliana.

Kontun parmak hareketleriyle kıkırdadı. Birden Geoffrey, göğüslerini avcunun içine aldı ve nazikçe sıktı. Başparmaklarını dikleşmiş meme uçlarında ileri geri gezdiriyordu. "Nasıl işlediğini gayet iyi biliyor olabilirsin," dedi. "ancak bunu kendin yaşayana dek algılaman zor."

Liliana başını salladı ve gözlerini kapadı. O an Geoffrey'nin dediği her şeyi kabul edecek bir durumdaydı.

"Örneğin," diye fısıldadı Geoffrey, ona bakması için gözlerini açmasını sağlayarak, "kadınların memeleri neye yarar, bilir misin?"

"Tabii ki biliyorum." Liliana'nın yanakları al al olmuştu, yine de cevap verdi. "Dişi memelilerin göğüslerinin içindeki bezler, bebeği beslemek amacıyla süt üretir."

Geoffrey, başını salladı. "Hmm... bu doğru." Yine meme uçlarını sıkıştırdı ve Liliana keskin bir sancıyla sarsıldı. Geoffrey bu esnada boştaki eliyle diğer bir düğmeyi açtı ve böylece göğüsleri tamamen ortaya çıktı. "Peki yalnızca bebeklerin kadınların memelerini emmediklerini biliyor muydun Liliana?"

"N-ne?" Geoffrey yanına iyice sokulduğunda Liliana'nın nefesi ağırlaşmıştı. Sanki öpecek gibi duruyordu fakat son anda vazgeçip başını göğüslerine doğru indirdi.

"Göstereyim," diye fısıldadı kont ve ağzını kocaman açtı.

"Oh!" diye inledi Liliana. Gözlerini göğüslerini emen Geoffrey'nin başının görüntüsünden alamıyordu. Emerken gözleri tamamen kapalıydı ancak dudakları çok iyi çalışıyordu. Geoffrey'nin onu emmeye devam ederken ağzının aldığı şekle bakakalmıştı. Duyarlılığı kontrolünün dışında bir noktaya ulaşınca gözlerini kapadı. Nefesi kesiliyor, bedeni ritmik bir salınımla sarsılıyordu.

Liliana'nın öbür göğsü ise tamamen oyun dışında kalmıştı. İnledi. Geoffrey kafasını bir anlığına kaldırıp Liliana'nın halen üzerinde olan gömleği tamamen çıkardı. Liliana'nın ise bunları fark edecek hali yoktu. Geoffrey'nin diğer göğsüyle de aynı şekilde ilgilenmesini istediği öylesine açıktı ki. Onun elini kavradığı gibi bir boştaki göğsüne doğru çekti. Artık iki memesi de avuçlanan Liliana'nın inlemeleri iyice derinleşmişti.

Geoffrey, sıcacık ağzıyla Liliana'nın tüm bedenini öpücüklere boğuvermişti. Devamında elini çekip meme uçlarını parmaklarının arasında yuvarlarken aynı anda ritmik bir şekilde ağzıyla da onları bir ileri bir geri çekip duruyordu.

Newton aşkına, daha ne kadar dayanabilirdi buna? Zevkten resmen debeleniyordu. Bunun mümkün olacağını kim bilirdi ki? Okuduğu hiçbir kitap bu tür bir şeye değinmemişti.

Geoffrey, Liliana'nın meme uçlarını ağzından azat etti ve tüm bedeni üzerinde bir kez daha dolaştı. Bununla birlikte Liliana'nın aldığı zevk tırmanışa geçmişti. Birden kont başını kaldırıp, bakışlarını ona dikti. Kobalt mavisi gözlerinden derin, mavi bir ateş saçıyordu.

"Göğüslerinin başka neye yaradığını çözebildin mi şimdi Liliana?" diye sordu Geoffrey, sesinde meydan okuma vardı.

Kafasını salladı Liliana, daha fazlasını öğrenmek için sabırsızlanıyordu.

Geoffrey, onun her iki göğsünü de kavradı ve yavaşça sıkmaya başladı. "Memelerini okşamak... seni bir sonraki adıma hazırlayacaktır." İki meme ucunu da parmaklarıyla sıkıştırıp sertçe sıktı.

Liliana sessizce haykırdı.

"Hissediyor musun?" diye sordu Geoffrey.

"Evet." Yanıtlarken güçlük çekiyordu. "Sanki... sanki kasıklarımla... göğüslerim arasında görülmez bir bağ var gibi. Nedir o?" Liliana, ateşi yüzünde hissediyordu ve merakına yenilip soruvermişti sorusunu.

Geoffrey direkt bir cevap vermek yerine, "Göğüslerin daha fazla uyarıldıkça o bağın ne kadar gerildiğini hisset." Ağzını tekrar aşağı yönlendirdi, diğer meme ucunu parmakları arasında yuvarlarken diğerini emmeye devam etti.

İçindeki ateş bedenini teslim aldığında, Liliana yumruklarını sıktı. His yoğunlaştıkça aşağıdaki zonklama güç kazanıyordu. Sözünü ettiği 'bağ' öylesine gerilmişti ki kopabilirdi. Kopması halinde ne olacağını bilmiyordu ama cevabı öğrenmek için sabrı da kalmamıştı.

Sonunda Geoffrey işkencesine son verdi. Başını onun boynuna yaslarken, sıcak nefesi Liliana'ya değdikçe duyduğu hazla içi kabarıyordu. Kont da onun kadar etkilenmişti, üstelik daha Liliana ona dokunmamıştı bile.

"Şimdi hissediyor musun dediğimi?" dedi sert bir ifadeyle.

"Neyi?" Liliana, aynı anda birçok farklı şey hissediyordu, en çok da daha fazlasına ihtiyacı olduğunu hissediyordu.

"Sıcaklığı," dedi, "baldırlarının arasındaki ısıyı. Sıcak bir ıslanma hissediyor musun?"

Onun bundan söz etmesi Liliana'yı dehşete düşürmüştü. Yine de ona bakarak kafasını salladı. Orasını düşünmek bile bacaklarını utanç içinde hızlıca kapatmasına sebep olmuştu. Islaklık hissini kabullenip inledi.

"Güzel," dedi kabaca. "Demek ki gittikçe daha da hazır hale geliyorsun." Bunu söylerken nefes almıyor gibiydi. "Sadece göğüslerini okşamakla olacak bir şey değil elbette. Aynı zamanda vücudunun pek çok ayrı bölgesini okşamam gerekecek. Ayrıca teninden oluk oluk cinsel enerji fışkırdığını da söylemeliyim. Eğer daha fazla zamanımız olmuş olsaydı, seni memnun edecek diğer noktaları da göstermekten zevk duyardım."

"Sahiden mi?" Liliana gözlerini kırpıştırdı, büyülenmişti. Bunun fikri bile hislerini harekete geçirmişti.

Geoffrey kahkaha attı. "Evet, sahiden." Avcunu açarak Liliana'nın kasıklarına koydu. "Ancak buna bugün gerek yok, Liliana. Bir sonraki adım için hazırsın."

Sanki bacak arasındaki ıslaklığın arttığını hissetmiş, tedirginlikle bacaklarını bir kez daha sımsıkı kapatmıştı.

Geoffrey sessizce güldü ve ellerini pantolonunun kemerine yerleştirdi. "Müsaadenle..." dedi ve soran gözlerle baktı. Geoffrey, onun kendi kararını kendi vermesini

istiyordu. Daha fazlasını öğrenmeye istekli miydi? Yoksa değil miydi?

"Evet," diye yanıtladı Liliana. Bu adamın ona göstereceği her şeyi yaşamaya hazırdı.

"Güzel." Geoffrey hafifçe gülümsedi yine. Sesi sakindi ve sıcaktı. "Çünkü şimdi bu müthiş vücudun neler yapabileceğini göreceksin."

Liliana'nın göğüs kafesi neredeyse yerinden çıkacaktı. En sonunda onunla sevişecekti. Halinden utanması gerektiğini düşündü fakat utanmıyordu. Hatta tam aksine iyice uyarılmıştı. Ve şimdi kasıklarındaki zonklama daha da ısrarcı bir hal almıştı.

Geoffrey, onun iç çamaşırlarını kalçalarından aşağı indirdi. Liliana bacaklarını hızla kaldırdı, serbest olmak için sabırsızlanıyordu.

"Sabret tatlım," dedi Geoffrey ve elini onun en mahrem yerine götürdü. Sözünü ettiği görünmez 'bağ'ın başlangıç noktasına avucunun içiyle bastırıyordu.

Tanrım, sanki vücudundaki tüm sinir uçları o noktada toplanmıştı. Bu nasıl mümkün olabilirdi ki? Tabii-

Geoffrey parmaklarını en nemli ve sıcak bölgeye doğru daldırarak hareket ettirdi. Avuç içiyle hafifçe bastırmaya devam ederken, orta parmağını yavaşça içine soktu. Liliana, kendini tutamayacak gibiydi. Topuklarını divana sabitlemiş, kalçalarını havaya kaldırmıştı. Daha çok bastırmasını arzuluyordu.

"Rahat ol sevgilim," dedi Geoffrey yatıştıran bir sesle. "Neye ihtiyacın olduğunu çok iyi biliyorum. Güven bana, onu da alacaksın."

Liliana inledi ve kalçasını indirdi. Ona güveni tamdı. Ve şu an-

Parmak biraz daha ileri gidince, Liliana kasıldı. Geoffrey'nin zevkle inlemesi onun merakını kamçılıyordu.

Dokunan kişi olduğu halde nasıl oluyordu da zevk alabiliyordu Geoffrey? Birden önceki günü anımsadı. Elleri Geoffrey'nin üzerinde gidip gelirken oldukça zevk almış, resmen içi ürpermişti. Bu olağanüstü hissin bir açıklaması olmalıydı. Tanrı aşkına, mutlaka bir açıklaması vardı ama bunu şimdi öğrenecek değildi. Düşünme yetisini hızla kaybediyordu.

Geoffrey, onun zevk suyuna bulanmış parmağını geri çekti. Liliana parmağını o sihirli nokta üzerinde gezdirmeye başladı, inlerken divandan düşecek hale gelmişti.

"Nasıl? Ne?" Cümle kurmayı bile başaramamıştı.

Geoffrey diğer parmaklarını da kullanarak daireler çizmeye başladı. Liliana, zevkten, içindeki dalgalanmadan ve dönen girdaptan mest oluyordu.

"Geoffrey?" Ne oluyordu böyle? Resmen kendi bedeninin kontrolünü yitiriyordu.

"Sorun yok," diye mırıldandı kont. "Çok normal... kendini rahat bırak Liliana."

"Ama..."

Onu öpücüğüyle susturdu. Liliana da Geoffrey'nin dudaklarını kavradı, halinden son derece memnundu. Kont ise bir yandan hâlâ elleriyle sihrini konuşturmaya devam ediyordu.

Liliana inledi. Bedeni sonsuz bir an için gerilmiş, hazırlanmıştı. Ve sonra zirveye çıktı. Karıncalanmış bedeni, milyonlarca parçaya ayrılmış gibiydi. Geoffrey'nin ağzına doğru haykırdı. Kulakları çınlıyor, kendi inlemelerini kesik kesik duyabiliyordu.

"İşte böyle, canım. Rahatla, bırak seni alsın götürsün."

Zevk dalgaları göğsünden parmaklarına, oradan da ayak parmaklarına kadar yayılıyordu. Tam geçtiğini düşündüğü an bir diğeri başlıyor ve dalga dalga yayılıyordu. Sakin bir denize dönüşene dek bu böyle devam etti.

Gözlerini araladı, ağırlaşmışlardı. Yanı başında, divanın diğer ucunda oturan Geoffrey'ye bakıp gözlerini kırptı. Yüzünde ancak bir erkeğe özgü olabilecek o küstah sırıtış vardı. Liliana da ona gülümsedi.

"Bu neydi şimdi?" diye sordu kendini tutamayarak.

"Bu, bir erkekle kadının birleşmesinden kaynaklı bir haz," diye yanıtladı Geoffrey.

Liliana gözlerini kapatıp açtı. Bu konuda pek bilgili değildi, ancak tam olarak çiftleşmediklerini bilecek kadar okumuştu. Neden kendisi de elini onun- "Sen de aynı... boşalmayı tattın mı?"

Geoffrey yüzünü buruşturdu. "Hayır. Peki sen ne hissettin?" diye yanıtladı.

Liliana başını iki yana salladı. Bu ihtişamı kelimelere dökmesini nasıl olur da bekleyebilirdi? Sanki bilmiyor muydu nasıl bir his olduğunu? Yoksa... "Yoksa bunu yalnızca kadınlar mı hissedebiliyor?"

Geoffrey sıkı bir kahkaha atıverdi. "Hayatım boyunca hiç kadın olmadığımı düşünürsek, aynı şeyi hissedip hissetmediğimizi bilemem. Ancak erkeklerin de benzer bir boşalma yaşadığını söyleyebilirim," dedi.

Liliana doğruldu, ilgisini çekmişti. "Birleşme olmadan bile mi?"

"Evet."

Liliana ona şöyle bir baktı. Dudaklarıyla gözlerinin çevresi çizgilenmişti. Aşağıya doğru baktı. Uyarılmış olduğu pantolonunun gergin kısmından kolayca anlaşılıyordu. Eğer sadece ona dokunmadan bile onu böylesine etkileyebiliyorsa, belki Liliana da ona aynı şeyi yapabilirdi. Geoffrey'yi tatmin etmek için duyduğu o kadınsı arzu, halen çıplak olan meme uçlarını sertleştirmeye yetmişti. Elini uzattı. "Yani sana dokunabileceğimi mi söylüyorsun? Ve sonra- "

"Hey!" Geoffrey, divanın ucundan sıçrayarak kalktı. "Bugün denek olduğunu unutma. Tamam mı?"

Liliana suratını astı. "Ama bu haksızlık."

"Öyle," dedi Geoffrey ve geri çekildi. "Sadece bu kadar vaktimiz var."

Liliana pencereye baktı. Haklıydı, güneş tam tepedeydi. Bu kadarıyla yetineceklerdi. Yine de Geoffrey'nin ona bağışlamış olduğu keyfin devamı için yarına dek bekleyebileceğini sanmıyordu.

Ayağa kalktı, çıplaklığı umurunda değildi. Ona doğru, odanın öbür yanına yürüdü. Dudağının kenarı gülüşüyle yukarı kalkmıştı. Geoffrey'ninse heyecandan ağzı açıktı. Liliana, şimdi bir kadının erkek üzerinde ne tür bir hâkimiyet kurabileceğini takdir etmeye başlamıştı ve kabul etmeliydi ki buna bayılmıştı. Ve daha fazlasını keşfetmeyi ümit ediyordu.

Geoffrey'nin boynuna atıldı. Onu kendine bastırdı; kasıklarında sertliğini hissediyordu. Ondan gelen inilti, keyfini iyice yerine getirmişti. "Öyle olsun," dedi Liliana. "Şu an vaktimiz yok, kabul. Fakat deney yapan kişi olabilmek için yarın sabaha dek de beklemek istemiyorum. Bir önerin var mı?"

Geoffrey onun duyabileceği şekilde yutkundu. "Kütüphane," dedi hemen. "Herkes yattıktan sonra kütüphanede buluşalım."

Manalı manalı güldü Liliana. "Kütüphanede öpüşmeye bayılıyorsun, öyle değil mi?" diye söylendi sessizce. Dudaklarını onunkine bastırdı.

"Hmm," dedi kont, "sadece seninle."

19

Geoffrey yetmiş ikinci kez uzanma koltuğundaki yastığın yerini değiştirdi. Yastığın püsküllerini düzeltirken saat gecenin biriydi. Akşam yemeği seremonisi çoktan sona ermiş, konuklar bir saat kadar önce odalarına dağılmışlardı. Bir yandan konuklar erken gittiği için müteşekkirdi, diğer yandan Liliana'yı beklerken sabırsızlanmaya başlamıştı.

Liliana ayartıcı teklifini yaptığında, Geoffrey'nin ağzından *kütüphane* kelimesini çıkmıştı çünkü aklına ilk gelen yer kütüphane olmuştu. Zaten randevuları için daha iyi bir yer olamazdı. Gecelerinin çoğunu kitap rafları arasında ya da çalışmakla geçiriyordu. Bu gecelerde eski yaralarının bitmeyen sancısından çoğu zaman uyku aklına bile gelmezdi. Evin çalışanları, Geoffrey'yi kütüphanede rahatsız etmemesi gerektiğini çok uzun süre önce öğrenmişti.

"Kendi iğfalin için mi hazırlanıyorsun?"

Karanlığı delip geçen sesteki o kısık ton sanki Geoffrey'nin tenini sarmıştı.

"Bu koltuk bayağı işime yarar gibi duruyor," dedi Liliana, hemen arkasındaki çift kanatlı kapıyı kilitlerken.

Liliana ışığa doğru geldikçe, ilk gece giymiş olduğu o siyah elbiseyi yine giydiğini anladı. Muhtemelen bunu koridordan geçerken daha az şüphe uyandırması için seçmişti. Aslında Geoffrey biraz daha hassas davranabilirdi.

Örneğin, Liliana'ya kütüphaneye giden gizli bir geçit olduğunu söyleyebilir, yakalanma riski olmadan gelmesini sağlayabilirdi.

Hâlâ görülecek hesapları kalırsa, bundan sonra bir kez daha buluşacakları kesindi. Geçen birkaç gün onun için tatlı bir ızdıraba dönüşmüştü ancak planı tıkır tıkır işliyordu. Liliana da Geoffrey gibi gittikçe ona bağlanıyordu. İşte bundan emindi. Geoffrey'nin onu bu buluşmaları ömür boyu süren bir beraberliğe dönüştürmelerine ikna etmesi birkaç gününe bakardı.

"Dekor kimin umurunda?" diye fısıldadı Geoffrey. "Zaten baştan çıkarılmış durumdayım."

Liliana onu mest eden bir şekilde başını kaldırdı. "Öyle mi?"

"Öyle." *Hem de seni ilk gördüğüm andan beri.* "Bu sabahtan beri vücudumda dolaşan ellerini - tıpkı senin üzerindeki kendi ellerim gibi - düşünmekten başka bir meşguliyetim yoktu. Bütün gün gerilmiş bir yay gibiydim."

"Sahiden mi?" diye mırıldandı Liliana. "Bayağı zor olmalı," derken yüzünde bu durumdan hoşnut bir gülümseme belirmişti.

Geoffrey kaşlarını çatmayı denedi ancak kendisi de gülümsememek için zor duruyordu. "Evet. Oldukça zordu. Aslına bakarsan sıkıcı yaşlı konukları selamlarken senin tatlı iniltilerin kulaklarımda çınladı." Anlaşılan o ki bütün günü taş gibi dirilmiş erkekliğiyle geçirmişti. Liliana'nın ona dokunacağı anın gelmesini iple çekmişe benziyordu.

Liliana utanıp kızardı fakat yaklaşmaya devam etti. "Peki öyleyse, buna bir çare bulsak iyi olacak. Öyle değil mi?" Ayak parmaklarının ucunda yükseldi ve dudaklarını onunkine yapıştırdı.

Liliana'nın dilinin ağzına dalıvermesiyle kendini tutamayarak inledi Geoffrey. Görünüşe bakılırsa tüm günü

tahrik olmuş bir şekilde geçiren yalnızca o değildi. Liliana'nın elleri hemen gömleğine doğru kaydı. O sırada Geoffrey boyun bağından kurtulmuş, gömleğinin bir-iki düğmesini de açmıştı. Liliana böylece onun sıcacık göğsüne kolaylıkla ulaşabilmişti. Elleri, üzerindeki pamuklu giysinin altında resmen dans ediyordu. Parmakları Geoffrey'nin göğüs uçlarıyla buluştu. Bir yandan parmak uçlarını onlara yavaşça sürterken, diğer yandan hafifçe sıkıyordu.

Geoffrey dudaklarını geri çekerken, derin bir oh çekti.

"Hoşuna gitti mi?" diye sordu Liliana. Bakışlarından heves ve merak fışkırıyordu.

"Mmm..." diye iç çekti Geoffrey. "Bu sefer deney yapan sen olmak istiyordun, öyle mi?"

"Mmm..." diye tekrarladı Liliana, onun dudaklarını geri istiyordu.

Geoffrey öpücüğünün içinde resmen kaybolmuştu. Liliana'nın aheste aheste keşfine şans tanıdı. Dilini Geoffrey'ninkinin ağzında merakla oynatıyor, bir zevk girdabı oluşturuyordu. Daha çok onunla düelloda gibiydi. Dilini kâh çene boşluğuna daldırıyor, kâh dişlerinin arasında gezdiriyordu. Liliana hareketlerinde öyle ritmikti ki Geoffrey'nin aklına, ona başka ne şekillerde zevk verebileceği geldi. Liliana'nın dudaklarını bedeninin diğer kısımlarına böylesine yapışmış olduğu düşüncesi bile aklını yitirmesine sebep olmuştu sanki. Kendini öpüşünden alıkoyarak geri çekildi.

"Bir saniye aşkım," dedi. "Bir erkeğin dayanma noktası vardır."

"Yoksa ne olur?" diye sordu Liliana.

"Yoksa tohumlarını saçar ve eğlence çabucak son bulur."

Liliana düşünceli bir biçimde kafasını salladı. "Anlıyorum."

Anlamamıştı aslında fakat gecenin ilerleyen saatlerin-

de anlayacaktı. Geoffrey, ona yapmak üzere olduğu şeyi düşündükçe zihnini minik bir suçluluk duygusu kapladı. Sonra bu histen çabucak kurtuldu. Sonuç itibariyle Liliana artık onun eşi olacaktı. Yani bu yalnızca bir zamanlama meselesiydi. Geri adım attı, gömleğini hızlı bir hamleyle çıkardı ve divanın üzerine oturdu.

Liliana onu takip etti ve, "Uzan," dedi ayaklığı çekerek.

Geoffrey emrine uydu; divanın sert brokar kumaşını teninde hissediyordu.

"Göğsünle oynayarak seni tahrik ettiğimde zevk almandan, erkeklerle kadınların o kadar da farklı olmadıkları sonucuna varabilir miyim?" diye sorarken Liliana'nın kestane rengi kaşlarından biri kalkıvermişti. Ona tam olarak yukarıdan bakıyordu. "Ve ayrıca bu sabah bana yapmış olduklarından, senin de hoşlandığını anlayabilir miyim?"

Tanrım. Buna dayanıp dayanamayacağından emin değildi Geoffrey. Yine de kafasıyla onayladı. "Bu fazla kesin bir varsayım olurdu."

Liliana ayaklığa oturdu ve dudaklarını onunkilere hafifçe dokundurmak üzere ona doğru hareket etti. Liliana'nın elleri tekrar onun göğsünün üzerindeydi, bu kez göğüs uçları etrafında dönüyorlardı. Kâh dişliyor, kâh emiyordu onları. Ve sonra ağzını boynuna doğru ilerletti. Nabız noktasını emmeye başladı, tıpkı kontun ona pek çok defa yaptığı gibi.

Geoffrey'nin nefesi kesilmiş, zevkten gözleri kapanmıştı. Liliana için sabit durabilmek adına elinden geleni yapıyordu. Yine de Liliana'nın sıcacık ağzı göğüs ucunun çevresini kaplayınca, neredeyse koltuktan aşağı düşünüyordu. Bir kadın onu bu şekilde öpmemişti hiç, bu yüzden bu kadar keyif alabileceği aklının ucundan bile geçmemişti. Özellikle Liliana, ağzını iyice kapadığında, Geoffrey'nin boğazından derin bir inilti kopuverdi. "Lütfen Liliana."

Liliana ellerini biraz daha aşağı indirdi. Geoffrey'nin nefesi sıklaşıyor, Liliana'nın el hareketlerinden dolayı zorlukla nefes alıyordu.

Geoffrey'nin gözleri kocaman açıldı, bakışlarını üzerindeki kadına odaklamaya çalışıyordu.

"Yardımına ihtiyacım var..."

"Tabii ki." Geoffrey kalçalarını divandan kaldırdı. Pantolonunu poposundan aşağı indirirken, içinde bir çeşit feralılık belirdi.

"Tanrım..." diye fısıldadı Liliana, büyülenmişti. Geoffrey böylesine zeki ve de meraklı bir kadınla ödüllendirilecek denli şanslı olmayı nasıl başarmıştı? Liliana meraklı bir bakış attı. "Ona dokunabilir miyim?"

"Eğer dokunmazsan sanırım ölebilirim."

Görevine geri dönmeden önce kısa bir anlığına dudakları çapkın bir gülümsemeyle kıvrıldı. Yaklaştı, ilk olarak ona hafif bir şekilde dokundu. Parmaklarının çekingen temasını Geoffrey iliklerinde hissetmişti. Liliana, verdiği zevki ölçmek için bir bakış attı. Geoffrey, onu cesaretlendirmek için başını salladığını sanıyordu ama emin değildi.

Liliana ona tekrar elini sürdüğünde, bu kez elinin tamamını kullanıyordu. Daireler çizerek nazikçe sıkıyordu erkekliğini. Ve gittikçe daha sert yapmaya başladı. "Bu tam bir çelişki," diye söylendi. "Öylesine yumuşak ve aynı zamanda öylesine sert... sanki satenle kaplı bir demir parçası gibi." Başını ona doğru kaldırdı. "Nasıl yapacağımı bana göster."

Geoffrey, eliyle Liliana'nın elini kavradı. Ona nasıl sıvazlayacağını gösterdi. Başıyla oynarken parmaklarını nasıl kullanması gerektiğini, başıyla gövdeyi bir arada tutan ince kısımla oynamayı, nasıl sıkacağını ve sağa sola yatıracağını öğretti. Liliana, her yeni öğrendiği hareketi öyle bir gayretle uyguluyordu ki Geoffrey kısa sürede boşalacağını

hissetmişti. Yükselen ateş öyle şiddetlenmişti ki bir anda fırlayıp Liliana'nın hemen ilerisinde boşalıverdi. Haşin bir inlemeyle gelen patlamadan saniyeler önce divanın arkasından gömleğini kapabilmiş ve etrafı batırmamıştı.

"Canını acıttım mı?" diye sordu Liliana, yüzünde endişeli bir ifadeyle.

"Acıtmak mı?" diye soluk soluğa yanıtladı, tekrar nefes alabilmeye başladığında. "Beni zevkten öldürmeni saymazsak, hayır."

Yüzüne rahatlamış bir gülümseme geldi. Ancak yine de, "Yani sabah benim yaşadığımı şimdi sen de yaşamış oldun öyle mi?" diye sordu.

Geoffrey başını salladı, hâlâ konuşmakta zorlanıyordu.

"Haklıydın," dedi. "Çok erken bitti." Ona doğru uzandı. "Şimdi yeniden deneyelim."

Geoffrey doğruldu. "Biraz dur!" Güldü. "Benim vücudum bu şekilde işlemez. Hem erkekler kadınlar kadar da şanslı değil. Tekrar deneyebilmemiz için biraz zamana ihtiyacımız olabiliyor."

Liliana ellerini kucağından birleştirdi. "Kadınların ihtiyacı olmadığını mı söylemek istiyorsun? Yani bizler... gün içerisinde birden fazla kez gelebiliriz?"

Tam o an Geoffrey'nin yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. Onunla evli olmak ne kadar da eğlence olacaktı kim bilir. Yaşamının uzun bir keşif olacağına dair bir his vardı içinde. Hem yatak odasında, hem de dışında.

"Beş dakika içerisinde bir defadan daha fazla boşalabilirsin." Bunu söylerken Liliana'nın gözlerinin büyümesi Geoffrey'nin hoşuna gitmişti.

"Sana inanmıyorum," dedi Liliana, dudakları büzerek.

Bu dudaklara yumuşak, neşeli bir öpücük vermeden olmazdı. "İnanacaksın."

Geoffrey'nin dudakları onunkine değdiği an, Liliana tüm varlığıyla neredeyse bir patlama ihtiyacıyla çırpındı.

Beş dakika içinde bir defadan daha fazla... Geoffrey'nin söyledikleri doğruysa. Liliana, bu hisle nasıl başa çıkacağını bilemiyordu. Şimdiden öylesine yoğundu ki duyguları

Geoffrey el çabukluğuyla onun giysilerini çıkardı... Liliana farkına bile varmamıştı sanki. Yalnızca meme uçları ferah havayla buluşmuş olmasıyla giysilerinin gitmiş olduğunu idrak etmişti. Liliana, Geoffrey'nin ağzının göğüslerine vereceği zevki beklemeye koyulmuştu ancak kont bunu yapmamıştı. Onun yerine dudaklarını ensesine ve kulaklarına sürdü. Islak dili kulağının içerisinde dönüp duruyordu. Ufak ısırıklar tüylerini diken diken etmişti.

"Bu kez tüm gece bizim," diye hırıldadı Geoffrey, nefesi nefesine değiyordu. "Adım adım orgazm olacaksın, öyle bir ayarlayacağım ki tek bir boşalma seni dünyaya geri getirmeye yetmeyecek."

Tanrım. Dili ve dişleri yardımıyla ensesi ve omuzlarını çiziyor, yalıyordu. Bir yandan da etinin tadına bakıyordu. Sonra elleri Liliana'nın göğüslerini kavradı, sıkmaya başladı. Liliana'nın yavaş boşalmasını istiyorsa, çok daha ağırdan alması gerekiyordu.

"Geoffrey hadi." Geoffrey'nin elini tutup aşağı doğru indirmeye çalışıyordu. Dokunuşu için en çok sızlanan o yere doğru.

"Zamanı gelince," diye fısıldadı, ona karşı koyuyordu Geoffrey. Ağzını memelerine dayadı. Liliana, en basit dokunuşun bile içinde nasıl da yankılandığına hayret etti. Nereye dokunduğunun önemi yoktu. Kalçasında bir nokta, dizlerinin arkasında bir yer, baldırları... Hepsi *oraya* dokunulma ihtiyacını kuvvetlendiriyordu.

Ve en sonunda *oraya* dokundu. Dokunuşa doğru kendini daha da fazla itme güdüsüne engel olamıyordu Liliana. Daha da bastırmasını istiyordu. Belki bu onu histerik davranmaya itiyordu ancak umurunda bile değildi. Geoff-

rey'nin sözünü verdiği boşalma dışında hiçbir şeyi umursamıyordu. Gittikçe daha da heyecanlanıyordu. Bu yola daha önce yalnızca bir kez çıkmış olsa da içgüdüleri ona o anın hızla yaklaştığını söylüyordu.

Feryat etti. Gıcırdayan dişlerinin arasından çıkan ses kulaklarında yankılandı. Sersemletici kasılmalar onu sardı, bedenindeki tüm kaslar taş kesilmişti. Geoffrey, kulağına bir şeyler fısıldıyordu ama onun ne dediğini bile seçemiyordu. Sıvı halde damarlarında akan tüm o hisler dışında hiçbir şeye odaklanamıyordu.

Tekrar kendine geldiğinde, divanın üzerinde ölü gibi yatmaktaydı. Geoffrey'nin parmakları içindeydi ve sıcaklığını yüzünde hissediyordu. Başını eğip bedenine baktı, kendini kaybetmiş olmasından az da olsa utanıyordu.

"Şimdi yalan söylediğini anlıyorum," dedi Liliana. "Vücudumun bunu çabucak tekrar yapabilmesinin makul hiç bir yolu olamaz."

Hınzır bir sırıtma Geoffrey'nin tüm yüzüne yayılmıştı. "Bahse var mısınız Bayan Claremont?" diye sordu. "Sonuncu bahiste dezavantajlı olan bendim. Bu kez farklı."

Liliana zoraki gülümsedi. Geoffrey, belki ilişkiler hakkında ondan daha fazla bilgi sahibi olabilirdi ancak Liliana'nın şu anda ne kadar bitap düştüğünün farkında değildi. Yine de ilgisini çekmeyi başarmıştı. Ya söylediklerinde haklıysa? Bu varsayımı test etmek için başka bir şansı olmayabilirdi. "Ne tip bir bahisten söz ediyorsunuz efendim?"

Dikkatle Liliana'yı süzdü. Sanki çok zor ve de çok önemli bir şey söylemek istermişçesine hafifçe gözlerini kıstı. Ancak bu bakış kısa sürdü ve onun yerine şöyle dedi: "Kazanan, gelecek randevumuzun zamanını ve yerini belirler."

Liliana daha büyük bir iddia beklemişti. Geoffrey'nin

aklında ne varsa onu söyleyeceğini umuyordu. Yine de omuzlarını dikti. "Anlaştık."

Geoffrey onun dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu. Sonra diliyle Liliana'nın en mahrem noktalarını dolaştı. Liliana'nın aklında iki düşünce oluşmuştu. İlki, böyle bir şeyin mümkün olabileceğini düşünmemişti bile ve ikincisi de acaba kendisi de ona aynı yolla zevk verebilir miydi? "Şu an ne yapıyorsun?"

"Tam şu anda bahsi kazanıyorum," diye mırıldandı kont, ardından klitorisini - Liliana bu kelimeyi o sabah sözlükten öğrenmişti - emmeye ve diliyle önce tatlı tatlı, hemen sonra da hızlı ve sert bir şekilde dürtmeye başladı. Bu Liliana'nın tüm duyularını tek vuruşta en tepeye çıkarmıştı.

Tıpkı önceden de yapmış olduğu şekilde Geoffrey, tek parmağını Liliana'nın içine sokmuştu. Hafif darbe ve dokunuşlarla en sonunda doğru noktayı buldu; Liliana neredeyse divandan düşüyordu.

Ses dahi çıkaramıyordu... Olanları tarif edebilecek tek kelime bulamamıştı. Hayatında ilk kez aklını yatıştırmaya çalıştı, bu kez hisleri onu yönetiyordu.

Büyük bir şiddetle boşaldı, tekrar kendine gelir miydi işte bunu bilmiyordu. Sanki bedeni, beyni, yüreği, en çok da ruhu parçalar halinde dağılmıştı ve parçaları bir araya getirmek şöyle dursun, onları toplamaya hali olup olmadığını bile bilemiyordu.

"Bence bu beş dakikanın da altındaydı hayatım." Liliana, gözlerini açtığında, Geoffrey ona yukarıdan bakmış sırıtıyordu. "Kazandığımı söyleyebilirim."

Burnundan solusa da halsizce gülümsedi. Gözlerini bir kez daha kaparken, mırıldanıyordu. "Kazandığını söyleyebilirim."

Geoffrey, uzun bir süre onu seyretmeye devam etti.

Göğsünün kalkıp inişini, yüzündeki o kendinden geçmiş uykulu ifadesini... Geoffrey'nin gururdan koltukları kabarmıştı. Garip ama onun doyuma erişmesini sağlamak her şeyden daha fazla tatmin etmişti onu.

Geoffey dinlenmesi için onu rahat bıraktı ve onun elbiselerini kenara kaldırıp pantolonunu giydi.

"Kahraman mı aziz mi yoksa hizmetçi misin?" diye sordu Liliana.

"Ne?" diye yanıtladı Geoffrey.

"Mmm... Yok bir şey." Doğruldu Liliana. Bir kez daha Geoffrey, onun çıplak haldeki rahatlığıyla büyülenmiş gibiydi. Bir bilim kadını olarak, muhtemelen bu tip konularda biraz daha rahattı, tıpkı Geoffrey gibi. On iki yıl süren savaşın kontu iffetten mahrum bırakmış olduğu bir gerçekti.

Liliana dizlerini kırıp divanda ona yer açmak için kenara kaydı. Geoffrey hemen onun yanına yerleşivermiş, kokusunu içine çekiyordu.

"Yanından hiç ayrılmak istemiyorum," dedi Liliana, sesi sersemlemiş bir halde çıkmıştı.

"Pek çok kadın seviştikten sonra buna meyillidir, özellikle de tatmin oldularsa," diye açıkladı Geoffrey, Liliana'nın bilgiye aç olduğunu bilerek.

"Erkekler de aynısını hisseder mi?" diye sordu Liliana, iyice kıvrılarak.

"Erkeklerde daha çok hemen uyuma eğilimi vardır."

Liliana onun koluna vurdu.

"Oldukça ciddiyim."

Liliana, geri çekildi, gözlerini ona dikmişti. "Bana pek de yorgun görünmedin."

Geoffrey gülümsedi. Orada oturmuş, Liliana'nın zevke doymuş yüz ifadesinin tadını çıkarırken adeta gözlerini bir daha hiç ondan ayırmak istemiyordu. "Seni kollarıma

aldığım şu anı kaçıracak olduğumu bilerek nasıl uyuyabilirim ki?" diye sordu, Liliana'nın dik bakışlarını üzerinde hissederek.

Liliana başını çevirdi. Geoffrey, onun kendi hislerinin farkında olup olmadığını merak ediyordu. Evet, fazlasıyla meraklı bir yaratıktı ancak hiçbir bakire bu kadar ilgisiz durduğu aşığına kendini öylesine ahlaksızca sunmazdı.

"Hep böyle olmaz ama değil mi?" diye sorarken Liliana'nın sesi gayet ciddiydi.

"Hayır."

"Karılar ve kocalar arasında bile mi?"

Geoffrey haşin bir kahkaha attı, öyle ki coşkusuna kendi bile şaşırmıştı. "Eşler için pek sık olmaz, çok gülünç bir durumdur bu."

Liliana, kafasını salladı. "Annemle babam âşık bir çiftti," dedi. "Annem vefat ettiğinde çok küçüktüm, bu yüzden aralarındaki ilişkiyi net olarak hatırlamıyorum. Fakat birbirleri için hissettikleri büyük aşkın öykülerini dinleyerek büyüdüm." Yana kaydı ve başını çevirdi. "Sevdiğin birini kaybetmenin nelere neden olduğuna şahit oldum." Kontla arasındaki mesafeyi açarak ayağa kalktı. Elbisesine uzandı ve giyinmeye başladı. Geoffrey ise yakınlıklarını yitirmenin acısını yaşıyordu.

Söylediği bazı şeylere takılmıştı. Yoksa kalbini çevreleyen setlerin oluşmasının sebebi sevdiklerini kaybetme korkusu muydu? İki ebeveynini de kaybetmişti, bu herkesi derinden etkilerdi.

Liliana üstüne çekidüzen verip, aralarındaki mesafeyi koruyarak oturdu. "Peki senin annen baban birbirlerine âşık mıydı?"

Geoffrey bu soruyla hayrete düşmüş bir şekilde kaşlarını çattı. O parlak beyninden neler geçiyordu? Liliana'nın bakışından dolayı, cevap vermekten neredeyse çekiniyor-

du. Onun pek de hayrına olmayacak bir sonuca varmasından çekiniyordu. Ama sonuçta dürüst olmak doğasında vardı.

"Nefret daha doğru bir tanım olur." Geoffrey iç çekti. Nasıl olsa Liliana'yla evleneceğinden, zaten tüm o kirli hikâyeyi öğrenecekti. Bunun şu an olması bir şeyi değiştirmezdi. "Evlendiklerinde babam bir kont, annemse zengin ve saygın bir ailenin kızıydı. Aslına bakarsan, sonunda birbirlerine karşı duydukları saygısızlık dışında da hiçbir ortak noktaları olmamıştı."

Geoffrey gözlerini kapadı. Ailesinin çığlık çığlığa münakaşaları, tüm o kapı çarpmalar ve nefret dolu sözlerin olduğu hatıralar taarruza başlamıştı. "Sanırım bu olay babamı üzdü," dedi babasının uzaklara bakan o hallerini anımsayarak. "Başlangıçta babam, annemi severdi. Onun aslında nasıl yalancı, oyunbaz, çıkarcı ve acımasız bir kadın olduğunu fark ettiğinde bile onu sevmeye devam etti. Zaten asıl trajedi de buydu."

Liliana ellerini onunkilere doladı. Geoffrey gözlerini açıp da onun yüzünde acımadan çok anlayış gördüğü an, göğsündeki gerginlik yok oldu. İçi ısınmıştı. Liliana'nın elini dudaklarına götürdü ve kucağına yerleştirip sıkı sıkı tuttu.

"Ancak başlangıçtaki hisleri her neyse, sonra işin içine kötü niyet karıştı. Bir zamanlar çok kişi ona benziyor oluşumun şansıma olduğunu, aksi halde öz oğlu olduğumdan şüpheye düşeceğini söylüyordu."

Liliana şoke olmuşçasına bir ses çıkarttı. "Yani evliyken yatağına başka erkekleri aldığını mı ima ediyorsun?"

"Ben doğduktan sonra annem babamın yatağına bir daha uğramamıştır diye düşünüyorum," dedi Geoffrey, gözünü boştaki eliyle ovalarken. "Ona bir mirasçı doğurup, onla işini bitirmişti. Ondan ölesiye nefret ederdi.

Babam vefat ettiğinde de ondan kalan ne varsa yok etti. Neredeyse tüm odaları tekrardan dekore ettirdi ve ondan kalan tüm kişisel eşyaları kutulara kaldırttı. Tüm o kutular tozlanmış şekilde halen aile kanadındaki yatak odalarından birinde duruyor."

Liliana yanında kaskatı kesilmiş dinliyordu. Goeffrey iç çekti, çizdiği evlilik tablosu pek de parlak sayılmazdı. "Ancak tüm evlilikler böyle değildir Liliana," dedi, Liliana'nın diğer elini tutmak üzere uzanırken. "Bazıları saygı üzerine kurulur. Bazıları ise tam anlamıyla bir birlikteliktir. Bu tip beraberliklerde karıyla kocanın amaçları ve hırsları ortaktır. Beraber olduklarında tek başlarına başarabileceklerinden daha fazlasını başarabileceklerinden, birbirlerine destek olur ve birbirlerini yükseltirler. Bazıları ise..." *Aşktır.* Her ne kadar ona âşık olmak üzere olduğunu bilse de ona bunu söyleyemezdi. Geoffrey, Liliana için bunun önem taşıyıp taşımayacağından dahi emin olamıyordu. Bu yüzden de cümlenin devamını getirmekte zorlandı. "...Senin şu anda hissettiğin o özel hisse sahiptirler."

Sessizliğin ortasında çalar saatin çanı iki defa çınladı.

Liliana, ellerini ondan kurtardı ve ayağa kalktı. "Geç oldu, gün de erken doğuyor." Liliana'nın artık çıkması gerekiyordu, göğsünde yükselen suçluluk hissi onu kahrediyordu. Kendini aptal pozisyonuna düşürmüştü. Ah, böyle bir şeyi nasıl yapmıştı? Ve en önemlisi, *bundan sonra* ne yapacaktı?

Geoffrey kaşlarını çatmış bakıyordu. Liliana, tutarsız tavır değişiminin onun aklını karıştırmış olduğunu düşündü. "Yarın dinlenmelisin," diyerek bir teklifte bulundu Geoffrey. "Yarın sabah seninle gelemeyeceğim. Sabah erken saatteki bir av için yeni gelmiş olan bazı centilmenlerle buluşacağım. Görünen o ki bazı politik manevraların at üzerinde halledilmesi gerekebilir."

Liliana hızlıca kafasını salladı ve çıkışa yöneldi. Kaçabileceği bir kapı arıyordu.

"O taraftan gitme." Geoffrey kitaplığa doğru ilerledi ve Liliana'nın tüm şanssızlığıyla aramakta olduğu gizli sürgüyü döndürdü. "Seni kimselerin göremeyeceği geçitten götüreyim."

Liliana içeri göz atıp karanlık geçide ilk adımını attı. Günlerdir tam da bu kapıdan içeri girmeye çalışıyordu ancak yine de ona ulaşmadan önce yaptıkları birden onu rahatsız etmeye başlamıştı.

"Peki bu geçitten nereye varılıyor?" diye sordu Liliana. Kendi sesi kulaklarına keskin ancak sakin gelmişti.

"Aile yatak odalarına varıyor. Aslında burası gerçek bir labirent, neredeyse her odaya buradan gidebilirsin," dedi. Bir mum yaktı ve Liliana'ya yol verdi.

Kapalı bir kapı aralığından geçerlerken Geoffrey, "Mesela şurası da çalışma odama çıkıyor. Dahili giriş olmayan yegane oda. Kütüphaneye gizli bir kapı aracılığıyla açılır," dedi.

İşte tam da Liliana'nın aradığı şey buydu. Biraz daha ilerlediklerinde, Geoffrey daha fazlasını gösterdi. "Şurası da çizim odası. Oturma odası tam olarak yanında yer alıyor ve yemek odası da ileride. Atalarımın bunu inşa ettirirken ne düşünmüş oldukları hakkındaysa hiçbir fikrim yok. Ya entrikacı tiplerdi ya da gizli randevulara bayılıyorlardı. Ben bilhassa randevu teorisini destekliyorum," diye fısıldadı kollarını Liliana'nın etrafında sinsice dolarken. Geoffrey dudaklarıyla hafifçe ensesinin tadına bakarken, Liliana utançtan kaskatı kesilmiş, yakıcı gözyaşlarına engel olabilmek için gözlerini yummuştu. Bu ilişkide gizli işler çeviren Liliana'ydı. Geoffrey bunu açıkça söylememişti belki ama ihanetin en çok nefret ettiği şey olduğunu belirtmişti. Liliana bunu annesinden söz ettiği zaman yü-

zünde görmüştü ve ağzından çıkan her kelime bir hançer gibiydi.

Geoffrey, sanki bir şeylerin yolunda olmadığını sezmiş-çesine, geri çekildi. Ancak Liliana loş ışıkta onun yüzünü seçemiyordu. Geoffrey'nin sanki bir şey söylemek istercesine derin nefes alışını duydu. Fakat ardından onu sağa doğru yönlendirdi ve dar merdivenle ikinci kata çıktılar. "İşte şu tarafta da özel aile oturma ve misafir odaları bulunuyor. Onları biraz geçince de aile yatak odaları," dedi Geoffrey, soldaki koridoru göstererek. "Sağdaki de konuk odası antresi. Tünel herhangi bir şekilde direkt olarak bu odalara uğramıyor... yani anlayacağın benim gizli randevu teorim herhalde yalnızca bir hüsnükuruntu."

Geoffrey, bir kitap rafı gibi duran gizli bir kolu çekti. Bu koridordan çıktıklarında Geoffrey arkalarında kalan rafta sağdan dördüncü kitabı aşağı itti. Anahtar deliği açığa çıkmıştı.

Geoffrey, Liliana'nın omzuna dokundu ve onu kendine doğru çevirdi. Kobalt rengi gözleri endişeyle bakıyordu. "Liliana her şey yolunda mı? Ben... ben seni rahatsız olacağın bir şeyin parçası olman için zorlamadım, öyle değil mi?"

Geoffrey'nin bu düşünceli ve hassas tavrı onu daha da zora sokuyordu. "Hayır," dedi. "Yanlış hiçbir şey yapmadın." *Onu yapan benim. Ve üzgünüm.*

Geoffrey, yüzüne dokundu, parmak ucunu yanağında gezdiriyordu. "Emin misin?"

"Elbette."

Geoffrey kafasını sallarken elini cebine soktu. Sonra cebinden çıkardığı bir şeyi Liliana'ya doğru uzattı. "Al bunu," dedi. Sarı bir anahtardı bu. "Bahsimizin kazananı olarak, bir sonraki randevumuzu yarın gece, aynı yerde.

aynı zamanda tayin ediyorum. İtibarını koruman için de koridoru kullanmanı istiyorum."

Liliana, elini uzattığında titrediğini fark etti. Geoffrey, ona araştırmasını tamamlaması için büyük bir kolaylık sağlamıştı, hatta bunu arkadaşça bir şekilde sunmuştu.

Yine de Liliana anahtarı aldı. Ne kadar da kötü bir insandı. Geoffrey'nin duyduğu güvenden faydalanıyordu fakat gerçek her şeyden önemliydi. Birkaç neşe dolu gün için de olsa, gerçeği bulma hedefini unutarak büyük ahmaklık etmişti.

"Liliana?" Geoffrey'nin sesinde şaşkınlık vardı.

"İyi geceler efendim," dedi ve arkasını dönerek aceleyle kapıya yöneldi. Arkasına bile bakmadan kendini içeri attı. Ertesi gün sorularının cevaplarını bulduğunda Geoffrey'ye her şeyi anlatması gerekeceğini iyi biliyordu. Ve tüm yüreğiyle bunca zaman onu kandırmış olduğu için Geoffrey'nin ondan nefret edeceğini de...

20

Liliana yatak odası kapısını ardından çekti ve sırtını dayadı. Omuzlarına değen düz ve sert hatlı ahşap yaslanabileceği tek şeydi sanki. Göğsündeki ağırlığı, ağrıyı bir türlü dindiremiyordu. "Nerdesin sen? Uyku vakti geldi. Ben de endişelenmeye başlamıştım." Penelope'nin sesi ona kadar geliyordu, hem de oturma odasından. Görünüşe bakılırsa uyumamış, onu beklemişti.

Liliana eliyle yüzüne dokundu ve hızlıca durdurmayı başaramadığı gözyaşlarını sildi. Loş ışık sayesinde gözyaşları pek belli olmuyordu aslında. Başına gelenlerden herhangi birini Penelope'ye o an anlatmayı becerebileceğini sanmıyordu. Belki de asla anlatamayacaktı.

"Seni beklettiğim için özür dilerim," dedi Liliana, kıyafet paravanına doğru ilerlerken. Geceliğini giyerken biraz daha kendine gelebilmişti.

Kulağına takılan bir hışırtıyı Penelope'nin kendini yatağa atma sesi olduğunu ümit etti. Liliana paravandan çıktığında, yatağın öbür yanındaki ve masanın üzerinde duran şamdan odayı ışığıyla aydınlatmıştı. Penelope sert bir ifade ve onu işaret eden parmağıyla bekliyordu.

"Sakın, beni tekrar atlatabileceğini sanma Lil- " Penelope'nin eli inivermişti. "Neyin var senin böyle?"

Liliana utancından tekrar ağlamaya başladı ve bu kez

tüm o tutmaya çalıştığı duygular daha güçlü bir şekilde içinden çıkmış gibiydi. "Ben bir fahişeyim."

"Ne?" Penelope duyduklarına o kadar şaşırmıştı ki kendini yatağın üstüne bırakıvermişti. Liliana ağzından çıkanları geri alamazdı. Ne de olsa hepsi gerçekti. Her ne kadar Geoffrey ile arasındaki ilişkinin fiziksel boyutuna o maksatla başlamamış ve ona kendini ne ara bu kadar kaptırmış olduğunu son birkaç günde kestirememiş olsa da ailesinin ilişki durumunu sorma fırsatı bu gece kendiliğinden eline geçmiş olduğunda, o şansı kullanmış olduğunu inkar edemezdi. Ve üstüne Edmund Wentworth'ün kişisel servetinin yerini de öğrenmişti.

"İhtiyacım olan bilgiyi almak için özel güçlerimi kullandım." Sonunda baklayı ağzından çıkarmıştı. "İşte beni fahişe kılan da bu."

Penelope'nin benzi atmıştı. "Ne yani, sen Stratford'la yattın mı?"

Liliana uzun bir nefes aldı. "Tam olarak değil." Daha fazlasını söylememeye ant içmişti. "Çok detaya girmemin lüzumu yok."

"Ama bunlar önemli detaylar." Penelope dikkatlice baktı. "Ama sen peşinde olduğun şeyi bulduğunu söylüyorsun. Öyleyse artık babanın ölümündeki sırrı çözebilir ve gerçeği gün ışığına çıkarabilirsin. İstediğin bu değil miydi?"

"Öyle olduğunu sanıyordum ancak..." Liliana yatağın kenarında volta atıp duruyordu. Belirsizlik, kafa karışıklığı ve de pişmanlık içinde tıpkı bir laboratuar bardağında fokurdayan bir iksir gibi fırıl fırıl dönüp duruyordu. Bu olanlar onun canını sıkmıştı, hepsi birden ona kaygı verici ve yabancı geliyordu. Bu tip hislere alışkın değildi. Babasının ölümünden itibaren onu amacından uzaklaştırabilecek olan hislerini zorla da olsa bastırmış, yıllarını halasının ça-

balarının üstesinden gelmeye ve bilim dünyasında kendini kabul ettirmeye çalışarak harcamıştı. Eğer ki güvensizliği veya kararsızlığı tutunma noktası olarak belirlemiş olsaydı, şimdiye dek kaybetmiş olacağından adı kadar emindi.

Tıpkı o anda kaybettiği gibi.

"Onun canını yakmak istemiyorum," diye mırıldandı.

"Öyleyse uzak dur." Pen son sözü söylemişti.

"Yapamam." Liliana, başını iki yana salladı. "Biliyorsun yapamayacağımı. Ayrıca birileri Geoffrey'nin de babasını öldürdü. Belki de aynı kişiydi öldüren. Ve eğer bu doğruysa, onun da bilmeye benim kadar hakkı var."

"Sen Stratford Geoffrey'den hoşlanmaya mı başladın yoksa? Biraz yakınlaşmışsınız."

Liliana'nın yanakları al al oldu. Penelope'nin ne kadar yakınlaştıkları hakkında hiçbir fikri yoktu. "Arkadaş olduk. Sandığım gibi biri değilmiş." Hâlbuki bundan çok daha fazlası vardı. Geoffrey'nin o şakacı yanını, gülümseyişini ya da Liliana'nın ilgi alanlarıyla bu denli ilgili olabileceğini asla kestiremezdi. Ayrıca cümlenin orta yerinde durup da dudaklarına bakakalmasının, onu öpme arzusu yaratacağını da pek beklemiyordu.

"Onu seviyorsun," dedi Penelope, sesinden merak seziliyordu.

"Ne?" diye yutkundu Liliana, nefes almaya çalışırken öksürdü. "Sen çıldırdın mı?"

Pen doğruldu ve Liliana'ya doğru dönerek bağdaş kurdu. "Çıldırmış falan değilim ama sende bir gariplik var. İlk olarak ağlayıp duruyorsun. Annem sana demediğini bırakmadığında dahi ben seni ağlarken görmedim. İkincisi de yüzündeki o sersem ifade ve bir süredir orada."

Liliana, aklının Geoffrey'nin öpücüklerinde olduğunu açık açık söyleyecek değildi. Dudaklarını kenetledi, gözlerini kıstı.

"Öyle olsun," dedi Pen. "Anlatıma bakalım bana. Ancak sabah gezilerinden döndüğün son üç sabalı da o haldeydin. Ayrıca çok daha mutlusun, seni daha önce hiç görmediğim kadar mutlu. Bu arada Stratford seni kelime anlatma oyununa razı ettiğinde annesinin ağzının açık kalışını da görmüş olman gerek. Hatta o da sendeki değişimden söz ediyor."

Liliana somurttu. Son zamanlarda farklı hissettiğinin kendisi de farkındaydı. Bedeniyle barışmıştı sanki. Bu, Geoffrey'nin ona yaklaşımından dolayı olabilir miydi? Ona kulak vermesi, fikirlerine önem vermesi yüzünden olabilir miydi?

Penelope konuşmaya devam etti. "Ve hem Stratford'dan bahsetmeyi, hem de görevinde kat ettiğin adımları benle paylaşmayı kestin." Pen duraksadı, yüzünde kısmen incinmiş, kısmen de gıpta eden bir ifade oluştu. "Belki de onla paylaşıyorsundur artık."

"Saçmalama," dedi Liliana fakat gerçekten öyle miydi? Onun ve Geoffrey'nin baş başa geçirdikleri zaman tabii ki genel olarak sarmaş dolaş geçiyordu ama yalnızca bunla sınırlı değildi ki. Pek çok aktivitede de bulunuyorlar ve saatlerini çene de çalarak geçiriyorlardı. Kâh Geoffrey'nin politik kariyerinde varmayı amaçladığı nokta hakkında konuşuyorlar, kâh gelecekteki askeri istihdam projelerine ilişkin fikir alışverişinde bulunuyorlardı. Liliana genelde konuyu maddi zorluk yaşayanlara - ve onları istihdam etme konusuna - getiriyordu. Fakat herkesin yaşam kalitesini yükseltecek sağlık önlemleri konusunu da gündeme getirdiği olmuştu. Geoffrey, Liliana'nın fikirleri üzerine kafa yoruyor ve konu üzerine adamakıllı bir araştırmaya kaynak ayırarak önlerindeki zaman içerisinde olası senaryoları parlamentoya sunmayı düşünüyordu. Hatta Geoffrey birlik olmaları gerektiğini ve birlikte dünyayı değiştirebilecekleri konusunda şakalar yapıyordu.

"Fena mı olurdu sence Lil?" diye sordu Penelope uysalca. "Babanın başına gelenlerle onun bir alakası olmadığına yürekten inandığını sen söyledin. Stratford'ı seviyor olman o kadar kötü bir şey mi yani?"

"Çok fena olurdu," diye fısıldadı. Çünkü Liliana, Somerton Park'a geliş sebebini açıkladığında Geoffrey, onu hor görmeye kalkacaktı ve gerçekten onu seviyor olduğu halde bu tarz tavırlara maruz kalmak kalbini fena derecede kırardı.

"Bence muhteşem olurdu," diye yaklaştı Pen olaya. "Bana kalırsa en nihayetinde birinin seni sarmalayan o duvarları kırmış olması inanılmaz. Stratford'ın sende bazı hisler uyandırmış olması beni son derece rahatlattı. Düşünüyorum da belki de- " Bir anda sustu.

"Belki de ne?"

Penelope ona uzun uzun baktıktan sonra derin bir iç çekti. "Babanı kaybetmenin belki de seni bir şekilde yaraladığını düşünüyorum. Biliyorum, ölümü son derece yıkıcıydı, üstelik sen tüm yaşamın boyunca onu idealize etmiştin. Bu yüzden açıkçası kalbine başka bir erkeği alamayacağından yana korkularım var."

Liliana geri çekildi ve, "Sen ne ara böyle öngörülü oluverdin?" diye takıldı ona. Aralarındaki gerilimi yatıştırmaya çalışıyordu. Ama Penelope bundan rahatsız olmuş bir şekilde dudaklarını büzdü.

Liliana onun söylediklerini düşünüyordu. Doğru, babasının vefatının yıkıcı olduğu bir gerçekti. Ancak bunun bir kocanın peşinde koşmama seçimiyle hiçbir alakası yoktu. Bir koca onu hayallerinden vazgeçmesi için zorlayabilirdi. Erkekler kadınların çocuk odasında olmasını isterdi, laboratuarda deney yapmasını değil.

Babasının ölümünden bu yana, bir erkeğin hayatına girmesine izin vermiş miydi? Liliana düşüncelere daldı.

Hayır, kimseyi sokmamıştı. Hiçbir erkeğe yakınlık beslemiyordu - hatta bir yakınlık kurmak için hatırı sayılır şekilde çaba harcayan amcası Lord Belsham'a bile.

Neden böyleydi? Birini sevmek çok canını yaktığı için mi? Büyük ihtimalle onun içindi. Bilhassa o kişiyi kaybettiysen bu böyleydi. Babası annesini kaybedince nasıl üzülmüştü. Kendi babasını kaybedince Liliana da mahvolmuştu. Bir daha asla böylesine bir acıya maruz kalmak istemiyordu.

Ancak Liliana şu anda bunu planlayamazdı ve dahası Pen şu anda, cevap bekleyen bir ifadeyle gözünün içine bakıyordu. "Ben... Geoffrey'yi önemsiyorum. Bana kalırsa o iyi bir adam ama onun için tüm hissedebileceklerim bunlarla sınırlı."

Penelope arkasına yaslandı ve, "Eğer sen öyle diyorsan," dedi yavaşça

"Öyle diyorum."

"Öyleyse peşinde olduğun şeyin ne olduğunu çözdüğün zaman, ne yapmayı düşünüyorsun?"

Bu sözüyle boğazındaki yumru tam yerine oturmuştu. "Başka ne yapabilirim ki? Geoffrey'ye gerçeği söyleyeceğim."

Liliana, sökmekte olan şafağın çelik mavisi ışınlarını kesmesi için kalın perdeleri kaparken, Geoffrey ve sözünü ettiği erkek konuklarının sabah avı için ayrıldıklarına tanık oldu. Araştırmasını tamamlamanın tam zamanıydı.

Bildiğini sandıklarıyla bulmayı umduklarına (ve ummadıklarına) kafa yormaktan uykusu çoktan kaçmıştı. Penelope'yle olan diyalogu da kafasında dönüp duruyordu. Tıpkı Geoffrey ile geçirilen son birkaç günün her saniyesi gibi.

Ona gerçekten âşık olmuş olabilir miydi? Liliana, aşkın ne olduğunu bildiğinden bile emin değildi. Tüm hayatı boyunca etrafını bilimle kuşatmıştı ve o yumuşak hisse bir kez bile kafa yormamıştı. Leydi Jane gibi biri elektrokimyasal düalizm konusuna ne kadar yabancıysa, o da aşka o kadar yabancıydı.

Şehvet... İşte bunu iyi kavramıştı. Bugüne kadar belki tecrübe etmemiş olabilirdi ancak bu, uyarılmaya fiziksel bir yanıt olarak doğal bir olaydı.

Peki ya aşk?

Odasından elinde yanan bir mumla çıktı ve koridordaki kitaplığa doğru yürüdü. Sağdan dördüncü kitabı itti, cebindeki anahtarı çıkarıp, yuvaya sokup döndürdü. Bir tık ettikten sonra raf açılmıştı ve Liliana içeri adımını attı.

Geçit serindi. Şüphesiz bu sabah koynuna girebileceği bir Geoffrey yoktu. Bir daha olacağı ise muammaydı.

Liliana soldaki çalışma odasına açılan ilk köşeden döndü. Aile odalarına açılan tünel boyunca yürümeye devam etti. İlk kapıya vardığında, içeriyi dinlemek üzere kulağını dayadı. Tabii ki kapının kalınlığı hakkında bir bilgisi yoktu. Odada biri olsa dahi onları duyabilecek miydi? Bir gözetleme deliği için neler vermezdi.

Uzunca bir süre bir çıt bile çıkmamıştı. Tüm kapıları açacağını umarak Geoffrey'nin ona vermiş olduğu anahtarı yerleştirdi ve saat yönünde çevirdi. "Evet," diye fısıldadı kapının açılmasıyla.

Liliana, kendini koyu kırmızı bir odanın içerisinde buldu. Derli toplu, altın yaldızlı kenarlarıyla ışıldayan bu odada çizgiler temiz ve soğuktu. Leydi Stratford'ın bir portresi şöminenin üzerine asılıydı. Burası kontesin oturma odası olmalıydı. Kendi alanına kendi özelliklerini yansıtacak tipte birine benziyordu.

Köydeki yaşlı hizmetkârın ona sözünü ettiği şüphele-

rinden sonra Liliana'nın Leydi Stratford'ı olası bir şüpheli olarak ele alması gerekiyordu. Geoffrey onun için ne demişti? Yalancı, çıkarcı ve oyunbaz? Belki de babasının ölümüne sebep olanlar her neyse, rahmetli kontun değil de kontesin etrafında gelişmişti.

Düşününce pek de mantıksız sayılmazdı. Kimse bir kadından şüphe duymazdı, özellikle de erkekler. Liliana, erkeklerin çoğunun kadınların zekâ sahibi olmadığına inandıklarını çok iyi biliyordu. Neyse ki babası onlardan biri değildi. Belki de kontu, onun yapmış olduklarını keşfetmiş olduğundan dolayı öldürmüştü. Güzel, eğer olanlar buysa, anlamak daha da kolaylaşmıştı.

Liliana çalışma masasına yaklaştı. Çekmeceyi açtığında, yazı yazma araçları ve diğer ufak eşyalarla karşılaştı. Bir diğerini denedi, karşılaştırmak üzere bir el yazısı örneği arıyordu. Bir cep dolusu parşömen buldu ve onlara uzandı. Açmadan önce duraksadı, resmen ağzı kurumuştu. Kontesin el yazısının uyuşması durumunda ne yapacaktı?

Dudaklarını bastırıp paketi çevirerek açtı. İlk sayfada bir dizi isim vardı. Onları tararken, bunun olası müstakbel gelin listesi olduğunu fark etti. Kendi de dâhil olmak üzere toplam on dokuz kız tek bir el yazısıyla listelenmişti. Diğer üçlü ise daha kötü bir el yazısıyla yazılmıştı. Tanımıştı, bu Josslyn Wentworth'e aitti.

Sayfayı kaldırdığında her kızla ilgili bol bol bilgi buldu. *50.000 sterlin değerinde çeyiz* ya da *Clarendon Dükü'nün Yeğeni* veya *Berbat masa terbiyesi ancak annesi beş erkek çocuk doğurmuş* gibi. Tabii ki Leydi Jane'in isminin yanında yıldızlar bulunuyordu. Kontesin alacağı türde notlardı bunlar, ancak el yazısı Liliana'nın aramakta olduğu yazı değildi. Tutmakta olduğu nefesini serbest bıraktı, yine bir çıkmazdaydı.

Kontesin onla ilgili neler yazmış olduğuna baktı. *Yetim,*

sonradan görme, tamamıyla uygunsuz!!! Liliana, gülümsedi, hepsi de gerçekti.

Odanın geri kalanını üstünkörü bir şekilde taradı fakat beklediği üzere hiçbir şey bulamadı. Her şeyi bulduğu yere geri yerleştirdi ve geçide geri döndü.

Şimdi hemen rahmetli kontun özel eşyalarının olduğu odaya gitmeliydi. Doğru odaya ulaşana dek her kapıyı denemesi gerekecekti.

Kulağını ilkine dayadığında kadın mırıltıları duymuştu. Oturma odasının yanı olduğuna göre kontesin odası olma şansı yüksekti. Liliana bir sonrakine doğru ilerledi. Hiçbir şey duymadı ve odaya girdi.

Odaya adımını attığı an, onun Geoffrey'ye ait olduğunu anlayıverdi. Sanki havada bile onun kokusu vardı. Onun naneyle kaplı o baharatlı kokusu Liliana'nın burnunu gıdıklıyordu. Ve divanda ona zevk verdiği o duygusal anlardan birini hatırladı. Liliana'yı birden sıcak basmıştı, artık alışıldık gelen bacak arasındaki o ıslaklıkla beraber. Tanrım, bedeni artık neyin özlemini çektiğini çok iyi bildiğinden, yokluğunu çektiği şeyi istemesi bu kadar çabuk ve kolay mıydı?

Liliana ilgisini odada tutmaya gayret ediyordu. Duvarlar taba rengi ipekle kaplı, demir yatak ile tüm diğer mobilyalar sade ama dayanıklıydı. Tıpkı burada yaşayan adam gibi cesur, bir o kadar da zariflerdi.

Gösterişli yatak örtüsünün rengi sıcak çikolatayı andırıyordu. Hafifçe kırışmıştı. Yatak örtüsü arkaya dolanmış ve büyükçe bir vücut çarşafta çukur oluşturmuştu. Görünüşe bakılırsa Geoffrey, tavsiyesine uymuş ve yerde yatmaktansa uyumak üzere yatağına dönmüştü. Liliana kafasını yastığına yaklaştırmaktan kendini alıkoyamamıştı. Kokuyu içine çekti... baharat ve nane çarşafların içine işlemişti, tüm duyularını doyurdu. Acaba burnunda bu kokuyla her gün uyanmak nasıl olurdu?

Aptal. Neden kendine asla gerçekleşmeyecek şeylerin hayaliyle işkence ediyordu ki?

Tavsiyesini dinleyip tirizlerden yardım alarak döşeği güçlendirip güçlendirmediğine bakmak için yatağın altına doğru eğildi.

Siyah deri bir kitap dikkatini çekivermişti. Almak için yatağın altına kafasını soktuğunda kalp atışları hızlanıverdi. Onu gümüşiğına doğru çekerken, onun ilk gece almak için neredeyse boynunu kıracağı kitabın ta kendisi olduğunu fark etti. O günden beri her yeri köşe bucak aramıştı ve görünüşe bakılırsa o bunca zamandır Geoffrey'nin odasındaydı.

Yoksa Geoffrey bir şeyleri saklamaya mı çalışmıştı? Geoffrey, onca öpüşme ve sevişmeden sonra böyle bir şey yapabilir miydi? Gözlerini devirdi. Kendisi de Goeffrey'ye aynısını yapmıyor muydu? Hem bunca zamandır ondan bir sürü şey saklamıştı.

Kitabı yatağın üzerine koydu. Liliana'nın arayıp durduğu kanıt burada mı yatıyordu? Geoffrey'nin görülmesin diye bu kadar emek verdiği şeyleri açığa çıkarmanın heyecanıyla kitabın kapağını araladı.

Başta Liliana gördüklerine inanmakta zorluk çekmişti. Önce ilk sayfayı çevirdi, sonra da diğerini. Newton'ın ruhu adına...

Dudaklarından sızlanan küçük bir kahkaha çıktı. Kendine hâkim olamıyordu.

Bu bir oymabaskı kitabıydı. İş üstünde basılmış çiftlerin erotik gravürleri Liliana'nın bu konulardaki sınırlı kanaatine kalırsa oldukça başarılıydı.

Geoffrey'nin elinden kitabı geri kapmak için böylesine savaş sergilemiş olmasına şaşmamalıydı. Bilhassa da Liliana'yı onu kapana kıstırmaya çalışmakla itham ettiği düşünülünce. Öyleyse-

Bir anda bedenini saran utanma hissiyle Liliana'nın nefesi kesildi sanki. Kitabı kapıp kütüphaneden nasıl da alelacele kaçmaya çalıştığını hatırlamıştı. Acaba Geoffrey, onun kitapta ne olduğunu bildiğini mi sanmıştı? O karga-şada böyle sanmış olmalıydı. Yüzüne gönülsüz bir gülüm-seme yayıldı... Geoffrey'yi haklı çıkarmıştı.

Liliana, kitabın kapağını kapatıp bulduğu yere geri koy-du. Sonra poposunun üzerine oturup, dizlerini kıvırdı ve düşünmeye başladı.

Somerton Park'a geldiği andan itibaren şüphelendiği her şey boşa çıkmıştı. Belki de Liliana başından beri yanılı-yordu. Belki de bu gülünç an, tüm bunları sona erdirmesi ve hayatına devam etmesi gerektiğine bir işaretti.

Araştırmasını sonlandırdığı taktirde, Geoffrey'ye asla onu kandırdığını söylemesi gerekmeyecekti. Tabii ya. Onu tatlı bir kaçamak, güzel bir hatıra olarak hatırlama-sını sağlayacaktı. Kendi kendine başını salladığını fark etti. Witherspoon'un babasına ilişkin paylaştığı o şeyi ifşa et-mesi gerekiyordu, tabii önceki kont katledildiğinden do-layı bu konuda Geoffrey'yi aydınlatması gerekirdi. Ancak Witherspoon kendi rızasıyla bu konuya dahil olmuştu. Liliana'nın bir şey açıklamasına gerek olmayabilirdi. O za-man belki Geoffrey ile tekrar bir araya-

Bir araya ne? Bir araya gelmek mi? Şu anda olduklan şekilde devam mı edeceklerdi? Liliana, başını kollarının arasına aldı. Tabii ki böyle olmayacaktı. Hayır, iki gün içerisinde bu evdeki eğlence bitmiş olacaktı. Geldiği gibi gidecekti, cevapları bulamadan, mahkûm olduğu o yalnız yaşama geri dönecekti. Geoffrey'nin Leydi Jane'le ya da ona benzer biriyle evlenmeye kalkması hayli olasıydı. İyi bağlantıları olan, mükemmel eş olmaya kendini adayacak bir taliple.

Geoffrey mutlu olabilirdi. Bu dünyada kazanacağı bü-

yük başarılar vardı. Her ne kadar daha ufak çaplı da olsa Liliana için de aynısı geçerli sayılırdı.

Doğrulup ayağa kalktığında her şeye karar vermişti bile, yapacakları artık belliydi.

Tabii geriye kalan son bir yere daha göz atacaktı. Eğer ki son taşın da altına bakmazsa, içi katiyen rahat etmeyecekti. Edmund Wentworth'ün kişisel eşyalarını bulması gerekiyordu. Eğer onlardan da bir şey çıkmazsa, konuyu temelli kapayıp kalan son iki gününü Geoffrey'nin kolları arasında geçirecekti.

21

Geoffrey, sabah erken saatteki avın ardından laflamak üzere toplanmış bir grup erkeği ardında bırakmak üzere döndü. Malikâneye gidip Liliana'yı bulmak için sabırsızlanıyordu. İngiliz politik ortamında en çok sözü geçen kişilerin başında gelenlerin birkaçıyla olan görüşmelerin ne kadar iyi gittiğini onunla paylaşmak istiyordu. Geoffrey'nin tüm bunlar için Liliana'ya teşekkür etmeliydi. Ne de olsa onları kendi tarafına geçirebilmesi için onun son derece ikna edici savunmalarını kullanmıştı.

"Güzel bir sabah Stratford," diye seslendi Manchester Kontu.

Hay aksi. Geoffrey, duraksadı ve geri döndü.

İhtiyar adam onu selamladıktan ve sırtını sıvazladıktan sonra o da aralarına katıldı. "Herhalde bizim av, senin avcı olduğundan haberim olsaydı, yataktan çıkmazdım."

Kontun sözünü boğuk bir kahkaha izledi. Geoffrey kaskatı kesiliverdi; belki de her şey sandığı kadar iyi gitmemişti.

Manchester Kontu kuvvetle öksürdü. Beyazlayan sakalından bir tutam, nefes alıp verdikçe havalanıyordu. "Yöntemlerine saygı duymadığımı düşünme. Tüm o çalışan askerler ve stratejilerin... Wellington manevralarıyla her zaman canımı sıkmıştır."

"Doğrusunu söylemek gerekirse," diye devam etti başka bir adam, Geoffrey'nin bir süredir ilgi alanında olan bir vikonttu - aynı zamanda potansiyel bir politik müttefikti. "Ancak yine de projelerinizle ilgili olarak, kişisel olarak, onayladığım pek çok nokta mevcut."

"Ben de aynen böyle düşünüyorum," dedi üçüncü bir kişi.

"Ancak senin de bildiğin gibi, oğlum, Northumb şüphesiz ki kilit kişidir," dedi Manchester Kontu. Diğerleri de aynı fikirde olduklarını belirtti mırıldanarak. "O ve kayınbiraderi Avam Kamarası'ndanlar. Ben senin yerinde olsam, onun bu sözünü - hazır tüm bu mevzular halen tazeyken - pekiştirirdim. Northumb, bir kez söz verdiği taktirde geri adım atacak tipte biri değildir. Ancak dikkati çabuk dağılabilir." Manchester Kontu, başını Northumb'a ve Wakefield'a doğru devirdi. İkisi önden ilerlerken derin bir muhabbete dalmışlardı. "Sanırım biraz konyak bu canlandırıcı avdan sonra Northumb'ın ilgisini çekecektir. Tercihen Fransız. Savaş esnasında çok özlemini çekmişti."

Kahretsin. Liliana'yı görmek için biraz daha sabretmesi gerekecekti. Geoffrey, Manchester'a teşekkürlerini sundu ve Northumb ile Wakefield'a yetişmek için koşturdu. Yanlarına yaklaşınca yavaşladı ve yüzüne bir gülücük yerleştirmeye çalıştı. Northumb'ın hemen yanında biten Geoffrey, "Baylar," diyerek konuya giriş yaptı.

"Stratford." Northumb, büyük nüfuzuna kıyasla ufak tefek bir adamdı. Yine de Geoffrey, onun yanında durduğu sırada, pek çok kadına göre daha uzun boylu olan Liliana'dan da kısa olabileceğini düşündü. Fakat bir opera şarkıcısı gibi onun da sesi gür çıkıyordu. "Bu sabah iyi av yakaladık. Atış alanında bir kadına rezil olduğunu işittiğimden açıkçası başta biraz şüpheliydim." Northumb güldü. "Hadi, bana bunun doğru olmadığını söyle."

Geoffrey bu sözle birlikte irkildi. Lord Northumb'ın dikkatini önemli meselelerden başka yöne çekecek herhangi bir konuya girmek istemiyordu. "Gerçek şu ki beni alt eden Lord Aveline idi. Gerçi Bayan Claremont ona epey konuda tüyo vermişti."

Northumb cevaptan memnun olmamıştı sanki. "Evlat, sen sen ol ama sakın dik kafalı bir hanımla evlenme. Çevrende iyi huylu hanımların olması her zaman avantajına olur. Tıpkı benim Jane'im gibi."

"Haklısınız," dedi Geoffrey, tüyleri diken diken olmuştu. Northumb daha önce Leydi Jane ile olan bağlantısını bu kadar açık bir şekilde dile getirmemişti. Bu sefer çok açık ve net kızından bahsetmişti. "Kızınız oldukça hoş bir genç hanım. İftihar ediyor olmalısınız."

Northumb, onu şöylece bir süzdü ve kafasını salladı. "Öyledir. Bu sabah enteresan konulara değindin."

"Böyle düşünmenize sevindim," dedi Geoffrey. Konuşmanın politikaya doğru kaymasıyla rahatlamıştı. Yine de içinden bir ses Northumb'ın kızı mevzusunun henüz kapanmadığını söylüyordu... Şu an tek umudu iki konuyu birbirine bağlamamasıydı. "Sizin fikriniz benim için değerlidir. Sizinki kadar Wakefield'ınki de tabii." Geoffrey, onun adını onlara eşlik eden iri yarı adama hürmeten eklemişti. "Belki bunları daha sonra bir içki eşliğinde konuşuruz, ne dersiniz? Elbette uygun olursanız."

Northumb dudak büktü ve gözlerini kısıp düşünmeye koyuldu. İfadesi, dalgalı sularda yüzmeye alışmış soğuk bir morina balığı gibiydi. Geoffrey, politikanın hırçın sularda yüzmek gibi olduğunu çok iyi bilirdi. İçi kötü huylu, kanca ve dikenleriyle kendi istekleri için her şeyi yapabilecek irili ufaklı balıklarla dolu hırçın sular. Ülkenin son derece ihtiyacı olan ve Geoffrey'nin kendini desteklemeye adadığı tüm reformlar Geoffrey'ye artı puan getirmeyebi-

liyordu. Bu yüzden de Northumb'dan yararlanarak tüm bunlarla nasıl başa çıkacağına dair ondan ne öğrenebilirse kârdı.

"Şu an bana uyar," dedi Northumb.

Dakikalar sonra, centilmenler kütüphaneye kurulmuşlardı bile. Her üçünün elinde de bulunan kesme cam konyak kadehlerinin içi pahalı likörle doluydu. Northumb vakit kaybetmeden asıl konuya geldi.

"Partide etkin bir rolün olabilir," dedi Northumb, bir bacağını diğerinin üzerine atarak. İçkisini de koltuğun kolunun üzerine bırakmıştı. "Geçtiğimiz yıl yeni doğmuş bir enik gibi geldiğinde bundan o kadar da emin değildim. Ancak hatalarından ders çıkardığını görebiliyorum. Liverpool, seni bu göreve seçmekle son derece doğru bir iş yapmış."

Geoffrey, öne doğru hafifçe eğilip bardağını sehpaya bıraktı. "Kaygılandığım kendi geleceğimden çok İngiltere'ninki. Evet, bu tasarı da en değer verdiğim adamlarımı göreve getirmekle başlıyor, ancak aslında bundan çok daha fazlası söz konusu. Daha fazla istihdam, daha az suçlu demek. Daha çok sanayileşme, daha sağlam ekonomi demek. Ve-"

"Evet, bunları söylemiştin," diyerek sözünü kesti Northumb. "İkna olmuş değilim. Ve üç çeyrek milyon sterlin de başka bir alanda kullanabilinecek hatırı sayılır bir miktar. Sen de öyle düşünmüyor musun Wakefield?"

"Katılıyorum," diye otomatikman yanıtladı Northumb'ın ortağı.

Geoffrey koltuğuna sırtını yaslayıp, kanyak kadehini eline aldı. Ondan bir yudum alırken Northumb'ın bakışları üzerindeydi, Geoffrey ise hırsından tepeden tırnağa kaynıyordu. Liverpool'un ayrıntıları paylaşmasına şaşmamalıydı, zira Northumb nüfuzlu bir kimseydi. Öyleyse

başbakanın da tasarıya destek verdiğini biliyor olması gerekirdi. Bu da Northumb'ın da desteğini almasını garantilemeye yetmeliydi.

"Ben de ülkemi önemsiyorum," dedi Northumb. "Ancak daha fazla neye önem veriyorum, biliyor musun?" Wakefield'a kısa bir bakış attı. "Aileyi. Bir erkek için şu dünyadaki en önemli şey ailesidir. Güçlü aileler arasındaki birlik ulusumuzu ayakta tutan temeldir."

Kızıyla evlenmem konusunda beni zorlamak için Yoksullara İstihdam Kanunu için beslediğim tutkumu kullanmaya çalışıyor. Geoffrey bilinçli olarak yüzündeki ifadesizliği korudu. Dişlerini sıkarken olabildiğince boş bakmaya özen gösteriyordu. Kahretsin, adamı annesine benzetmeye başlamıştı.

"Seni sevdim Stratford. Geleceğin parlak, ileri görüşlüsün, sadık ve de gerçek bir vatanseversin." Northumb ayaklandı, brendisinin geri kalanını kafasına dikti ve kadehi ahşap masanın üzerine bir şıngırtıyla koyuverdi. Wakefield da ayağa kalkınca Geoffrey de kalktı. "Söylediğimi bir düşün. Aileler birbirlerine destek olmalıdır." Northumb, bunları derken ona soğuk bir şekilde dik dik bakıyordu. "Aile oyları da aynı şekilde."

Geoffrey onların gidişinden sonra uzun süre kalakaldı. İçini iğrenç bir his sarmıştı. Aklına sefil haldeki askerlerinin yüzü geliyordu. O askerlerden birisi de Tom Richards'tı. Geoffrey, ona birkaç ay önce rastlamıştı, sokakta dileniyordu. Kadınların ve çocukların yüzü de gözünden gitmek bilmiyordu. Eğer bu tasarı geçerse onlara büyük yardımı dokunacaktı.

Belki Northumb'ın desteği olmadan da kanun tasarısını geçirebilirdi. Bu sabah konuştuğu tüm beyefendiler ikna olmuş görünüyordu. Yine de oylamaya haftalar vardı. Özellikle de Northumb buna karşı olduğu takdirde geri kalanların akıllarını çelmek için yeterli zamanı olmayabi-

lirdi. Eğer ki tasarı kabul edilmezse, Geoffrey'nin tekrar denemeden önce en az bir yılı olacaktı. Peki o zaman askerlerinin ve onların ailelerinin halleri ne olurdu?

Geoffrey gerginliğini alsın diye omuzlarını geriye itti. Bir yandan Liliana'nın göstermiş olduğu şekilde omurgasını esnetti, sonra da boynunu sağa sola yatırdı. Tek bir sızı hissetmemişti. Oysa ki normal şartlarda böylesi bir avdan sonra can çekişmesi gerekirdi.

Liliana'yla geçirdiği yalnızca birkaç gün bile hayat kalitesini pek çok yönden olumlu etkilemişti. Liliana onu destekleyen tek kişiye dönüşüyordu. Ondan kendisi dışında hiçbir şey istemiyordu. Bu konu hakkında da Liliana ile konuşmak için resmen can atıyordu. Çünkü onun bunu anlayacağını biliyordu. Bu genç hanım ne ara onun güvenli limanı oluvermişti?

"Duyduğuma göre tebrikleri kabul etmeye başlamışsın."

Geoffrey başını arkasına bakmak için çevirdi. Annesi sanki kendini gizler gibi çalışma odasının girişinde dikilmişti. Eğer ki kitaplıktaki kapı bir parmak açılsa, konuşmanın geri kalanını duymakta zorlanmayacaktı. Ve yüzündeki zafer kazanmış gülümsemeye bakılırsa, bir sorun vardı.

"Tabii ki kıza sorman gerekecek. Ancak babasının çoktan müsaade verdiği açık. Annesinin de kabul ettiğini ben biliyorum." Kontes ellerini birleştirdi. "Umurunda olmadığını biliyorum ama ben de kabul ediyorum. Leydi Jane mükemmel bir tercih. Bir kadında arzu edeceğin her şey onda mevcut. Üstelik tasarının kabulünü de garanti altına almış olacaksın."

Leydi Jane ile evlenmek ve hayalini gerçekleştirmek... Bu kadar kolay görünüyordu. Öylesine çıkarcı bir düşünceydi ki midesi altüst olmuştu. Tanrım, insanlar böyle işler karıştırınca nasıl da mide bulandırıcı oluyordu.

Ya Liliana? Bu sabah, tamamıyla yasa tasarısı için gereken oyları güvence altına almanın üzerine yoğunlaşması gerekirken, o Liliana'nın yokluğunu içinde derin bir kuyu gibi hissetmekteydi. Artık Liliana'yla beraber olduğu zamanlar dışında benliğini hissedemediğini kabul etmesi gerekiyordu. Onunla bir bütündü.

Yıllardır bu şekilde hissetmemişti.

Bu hissin peşini bırakmaya da niyeti yoktu.

Ancak Northumb'ın 'teklif'ini reddederek pek çok başka insanın da iyiliğini tehlikeye atmış olurdu.

Annesi, onun yanından geçerek volta atmayı sürdürdü. Adımları kısa ve hızlıydı. "Bakalım... Tören için St. George Kilisesi'ni uygun gördük. Birkaç hafta içerisinde Londra'daki evi de münasip bir düğün yemeği için hazır hale getirtebilirim. Ayrıca- "

"Biz mi?" Geoffrey çenesini sıkarak söylenince annesinin de rengi atmıştı sanki. Bu kadarını da yapamazdı... Geoffrey gözlerini yumdu. Yapabilirdi. "Senin bu işle alakan nedir?" diye sordu bağırarak.

"Ne demek istiyorsun?"

"Anne!" diye haykırdı.

Kontes gözlerini öfkeyle devirdi. "Ben yalnızca Leydi Northumb'a biraz akıl verdim."

"Peki, bunun karşılığında kocasına beni hedefe yerleştirmesini tam olarak kim söyledi?" diye homurdandı.

"Evet, bu biraz ahmaklık oldu." Annesi şimdi saçıyla oynuyordu. "Tüm yaptığımız sana en iyi kararı verebilmen için yardım etmekti ve sen şimdi- "

"Leydi Jane ile evlenmeyeceğim." İşte Geoffrey söyleyivermişti. Geçen son birkaç dakikanın ağırlığı göğsünden havaya süzülürken ve yüzünde manasız bir gülümsemeye sebep olmuştu.

Kontes yerinden hopladı. Keskin ve dik bakışlarını daha

da kısıyordu. "Ne? Aptal olma! Lord Northumb'a ne diyeceksin?"

"Eğer ülkesini seviyorsa ki sevdiğini söylüyor, o zaman tasarıyı yalnızca faydalarından ötürü destekleyecektir. Eğer desteklememeyi seçerse, önümüzdeki sene yine karşısına çıkacağım." Geoffrey annesine doğru yürüdü, söylemek üzere olduğu şeyin etkisi artsın istiyordu.

"Ve ayrıca ona zaten kendime bir eş seçmiş olduğumu belirteceğim."

"Kim?" Kontesin yüzünde önce bir hoşnutsuzluk ifadesi belirmiş, hemen ardından da gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Geoffrey! Sen- sen- ciddi olamazsın!"

"Ama ciddiyim." Tüm o 'anne babanın lafını dinle' tiradını düşününce bu sanki Tanrı'ya karşı bir günah gibiydi. Geoffrey, o kelimeler ağzından çıkarken ne kadar çok haz almıştı. Yine de aylarca süren araf, hatta belki de cehenneme karşılık annesinin yüzündeki ifadeyi görmeye değerdi. Kesinlikle Liliana'nın kollarında onu beklemekte olan yaşam boyu cennete değerdi. "Liliana Claremont, bir eşte istediğim her şeye sahip. O zeki, merhametli ve tamamıyla içten biri. Aslına bakarsan vücudunda tek bir hilebaz, çıkarcı hücreye bile sahip olmadığına iddiaya girerim. Ve bana kalırsa bu yegâne önem taşıyan bir nitelik."

Geoffrey, annesini kütüphanede bırakarak çıktığında, adımları hafiflemişti ve nispeten acısı azalmış gibiydi. Bu öğleden sonra Lord Northumb'ı bulacak ve durumu açığa kavuşturacaktı.

Ve bu gece, Liliana, kütüphanede ona katıldığında, evlenmek istediğini söyleyecekti.

Kesinlikle doğru yerdeydi. Bunu başından beri biliyor-

du. Babasıyla, Wentworth ailesi arasındaki bağ bir yerlerde şu pis, toz kaplı sandıklarda yatıyordu. Omurgasından aşağı bir örümcek misali inen heyecan, kimsenin kullanmadığı bu odaya adımını attığı an Liliana'ya doğru yerde olduğunu söylemişti.

Şüphesiz karşısında duranlar Edmund Wentworth'ün eşyaları olmalıydı. Tam olarak Geoffrey'nin söylediği yerde olmalarının yanı sıra, en büyük sandığın üzerindeki pirinçten yapılma anahtar plakasının üzerine işlenmiş şatafatlı 'EW' yazısı da dikkat çekiyordu. Liliana, onu Somerton Park'a kadar getirmiş olan, parşömenlerin de üzerinde bulunan damgadaki baş harflerin üstünde elini gezdirdi.

Hissedeceğini umduğu heyecandan yerine, müthiş bir hüzün kaplayıvermişti içini. Görevini tamamlamaktan başka yapacak hiçbir şey kalmamıştı. Kollarını kıvırdı ve yığınlar dolusu sandığı ve bavulu araştırmaya koyuldu. Etraflarını sarmalamış olan tozun ve örümcek ağlarının kalınlığından Liliana onların sahiden de on üç senedir burada olduklarına inanmaya başlamıştı. Liliana, ellerini alelade ahşap bir sandığın üstünde gezdirip tozunu temizlemeye çalıştı.

Sandığın kapağının geri kalan kısmını da el yordamıyla temizledi. Kaşları çatılmıştı, kapak kolay açılmıştı zira kilit çoktan kırılmıştı.

Sandık zamanla sararmış evraklarla tıka basa doluydu. Düzensiz ve darmadağın görünüyordu. Sanki umarsızca atılmış gibiydiler. Bir avuç dolusu evrakı kaptı. Aralarında makbuzlar, faturalar ve de kişisel olduğunu sandığı açıklamalar vardı. Tüm bu bulduklarını hızlıca taradı. Dikkatini çeken hiçbir şeye rastlamadı. Sandığı baştan sona inceledi ve sonra geri kapatıp kenara koydu.

Ardından orta boy bir sandık seçti. Uğraşmasına gerek kalmadan açılıverdi, onun da kilidi açılmıştı. Birileri kesinlikle ondan önce Edmund Wentworth'ün eşyalarını ka-

rıştırmış olmalıydı. Liliana dikkatle içine göz attı, bunda da bir ton evrak vardı. Aralarından birkaçını numune olarak ayırdı.

Bordo bir kurdeleyle bağlanmış bir tomar kıvrılmış parşömene rastladığında elleri titremeye başlamıştı. Düğümü çözdü. Tomarı açtığında, merhum Stratford Kontu Edmund Wentworth tarafından yazılıp imzalanmış notlarla karşı karşıya geldi. Gözlerini kapadı. Sayfalardaki el yazısı, babasının çalışma odasında bulmuş olduğu parşömendekilerle aynıydı.

Öyle ya da böyle, bu anı yaşayacağını hep hissediyordu ancak bunu kendi gözleriyle görmüş olmak resmen yüreğini parçalamıştı. E harfleri tamamen aynıydı, S ve O'daki eğiklik bile aynıydı.

Liliana çabucak nota göz attı, kalp atışları kulaklarında çınlıyordu. Bu Britanya Müzesi müdürüne yazılmıştı. Bir serginin bakım ve onarım çalışmaları için kaynak sağlanacağı konusunda mutabakata varmışlardı. Bu yazışmanın kendi babasıyla hiçbir alakası olmadığından emindi. Babasının asla antikalarla ilgilenmediğini biliyordu. Lakin bu notu değerli yapan kısım bu değildi.

Gözyaşları gözlerini yakarak düşüyordu. Sonunda merhum Stratford Kontu ile babasının ölümü arasında elle tutulur, somut bir bağ kurabilmişti. Kanıt olabilecek bu belgeyi dikkatle kıvırdı ve elbisesinin cebine yerleştirdi.

Şimdi geriye sadece babasının yazmış olduğu notları bu tozlu evrak mezarlığının herhangi bir yerinde bulmak kalmıştı.

Liliana, sandıkları altüst ederek aramaya kaldığı yerden devam etti. Edmund Wentworth'ün 1782 tarihli Antikacılar Derneği'ne üyelik sertifikasını buldu. Daha fazla evraka ve mimari keşiflerin ayrıntılarını göz önüne seren günlük gazetelere rastlamıştı. Açıklamaların hepsi kontun elinden çıkmıştı. Aralarında Yunanistan, Mısır ve Hindistan ben-

zeri egzotik ülkelerin bulunduğu yerlerden kasalar ithal eden gemilerin yükleme faturaları da vardı. Liliana'nın anladığı kadarıyla aralarında kanuna aykırı görünen herhangi bir şey yoktu. Vatana ihanet belirtisi olan hiçbir şey geçmiyordu. Veya Charles Claremont'ın adını doğrudan doğruya geçiren bir belge de yoktu. Tatmin edici bir belge bulamamıştı.

Nihayet son sandığa gelmişti sıra. İçerisinde ufak süs eşyaları, bir adet büyüteç, yontulmuş bir taş gibi ömrünün sonuna gelmiş, sahibi dışında kimseye bir anlam ifade etmeyen tuhaf nesneler bulunuyordu. Ayrıca bir de ağır ciltli, nereden baksan on santim kalınlığında bir kitap vardı. Kütüphanedeki diğer kitaplarla bir arada olmaması garipti.

Liliana'nın onu sandıktan çıkarabilmek için iki elini de kullanması gerekti. Kitap düşündüğünden çok daha hafifti ve kitabı çekip hızlıca alabilmişti. Tuttuğu şeyin kitap olmadığını düşündü. Başka bir şeydi sanki. Ellerini üzerinde gezdirdi, yaprakların kenarları ve deri kapağıyla beraber hayret verici biçimde gerçekçi tasarlanmıştı. Ve kitabın kapağını açtı.

Aslında bu bir kitaptı ama birileri akıllıca bir biçimde sayfaları oymuş ve gizli bir bölme açmıştı. Özel yazışmaların konacağı gizli bir bölme. Babasının el yazısının tanıdığında, Liliana'nın gözleri yaşlarla dolmuştu.

İçi keder ve öfkeyle kaynıyordu. Artık doğru yolda ilerlemekte olduğuna dair hiçbir şüphesi kalmamıştı. Bu haklı çıkma hali küçük bir bıçak yarası gibi içini sızlatmış, Geoffrey'ye olan ihanetinin pişmanlığıyla bu sızı dengelenmişti.

Kütüphanedeki randevusunu heyecanla bekleyişinin yerini on katı kadar güçlü bir çekince almıştı artık. Geoffrey'ye tüm gerçeği anlatmaktan başka hiçbir seçeneği kalmamıştı. Geoffrey, kahrolacaktı ve daha da fenası, kullanılmış olduğunu düşünecekti.

22

Işık, açık duran kitap rafından geçide doğru süzülüyordu. Geoffrey onu düşünerek aralık bırakmış olmalıydı. Ve muhtemelen de kapının hemen ardında onu bekliyordu. Birazdan yaşanacaklardan habersiz, bambaşka şeyler konuşmayı ve yaşamayı umuyordu.

Liliana adım atarken bocaladı ve ahşap kapıya dört elle sarıldı. Derin bir nefes almayı denedi fakat ciğerleri reddediyordu sanki. Sorun değildi, bir süre için daha az oksijenle de idare edebilirdi - nasıl olsa birazdan her şey oluruna varacaktı.

Önündeki birkaç dakikayı iltihaplanmış bir yara gibi ele alması gerekecekti. Ne kadar erken keser, taze kanı akıtır ve yarayı arındırırsa, iyileşme o kadar erken başlardı. Gerçi bunlar Geoffrey için geçerliydi, onun için değil. O bir daha asla kendini affedemeyecekti. İltihap çoktan derine işlemiş ve bağışıklık sistemi çökmüştü. Geoffrey ise onunkini istila etmişti ve Liliana'nın asıl korkusu yaralarını sonsuza dek taşıyacak olmaktı.

Liliana girişe yöneldiğinde, Geoffrey de ona doğru döndü. Hâlbuki çıtını bile çıkarmamıştı, varlığını sezmiş olmalıydı. Kontun yüzünde ağır bir gülümseme belirdi. Bakışında sanki istisnai bir sıcaklık söz konusuydu - şehvetin verdiği bir sıcaklık değildi bu, gerçi çok derinlerde

önünü kestiği bu duygunun belirtisi de yanıp sönmüyor değildi - ancak çok daha naif bir duyguydu bu.

Hıçkırarak ağlama isteği uyandıran bir şeydi.

"Sonunda buradasın," dedi Geoffrey ve sanki gelmeyecek diye kaygılanmışçasına omuzlarını gevşetti. Tüm odayı ardında bırakarak ona doğru yürüdü. "Bugün o kadar uzun geldi ki bana."

Geoffrey onun önünde durdu "Seninle paylaşmak istediğim çok şey var ama önce..." Kollarını açtı, Liliana'yı kucaklamak üzere hamle yaptı.

Ona dokunmasına izin veremezdi. Eğer buna izin verirse, ruhunu kaybetmiş hissedecekti. Ne yapacağını bilemediğinden arkasında tuttuğu kutuyu bir anda ortaya çıkardı. Kutu ikisinin arasında kalmıştı.

Geoffrey aniden durup gözlerini kırpıştırdı. Önce kutuya, sonra da Liliana'nın yüzüne dik dik baktı. Ardından ona sorgulayan bir bakış attı.

Liliana kutuyu salladı. Bir kalkan gibi taşımaya devam ediyordu ancak Geoffrey her iki eliyle kutuyu aldı, önündeki masaya koydu. Aralarındaki engeli kaldırmıştı.

"Ancak öncelikle," dedi yeniden Geoffrey, onu öpmek için başını eğiyordu. Liliana kendini öpüşündeki ateşe hazırlamıştı fakat yine de Geoffrey'nin dudaklarının yumuşak dokunuşuyla göğsünün sıkışmaya başladığını hissetti. Elleri Liliana'nın omuzlarından sırtına doğru indi. Dokunuşu samimiyet ve şefkat yüklüydü... cinsellikten çok daha fazlasını taşıyordu. Liliana nasıl da bu noktayı es geçmişti? Ve kim bilir her şey açığa kavuştuğunda daha ne kadar canı yanacaktı?

Geoffrey, şimdi onu daha da sıkı sarmalıyordu. Öpücüğünü, yanağını Liliana'nın şakaklarına dayamak üzere yarıda kesti. Bu şefkat gösterisi karşısında içine nüfuz eden acıyı iyice güçlendiriyordu. Hele ki Geoffrey, derin bir ne-

ies alıp da halinden memnun bir iç çektiğinde, bu durum içindeki acıyı keskin bir usturaya çevirmişti.

"Daha önce hiç elmaların kokusuna dikkat etmemiştim, anlarsın ya. Tadına da hatta." Geoffrey, dudaklarıyla onun ensesinde gezerken, Liliana dil darbelerinden dolayı ürperiyordu. "Oysa geçtiğimiz hafta boyunca, her sabah kahvaltıda ballı elma tartı yemek istedim," diye mırıldandı kont. "Aşçıbaşı delirdiğimi düşünüyor ama ben neden birdenbire canımın bunları çektiğini çözemiyorum. Sence neden olabilir?"

Liliana yalnızca kafasını sallamakla yetindi. Geoffrey'nin dudakları kendilerine teniyle ziyafet çekerken Liliana konuyu açmakta son derece acizdi. Geoffrey'nin dudakları şimdi de kulak memesinin hemen altında geziniyordu.

Sıcacık nefesi içine işliyordu. Geoffrey fısıltıyla, "Sebep basit aslında, çünkü geceleri senin hayalinde uyuyorum. Uyandığımda dilim senin tadına öylesine hasret oluyor ki delirecek gibi oluyorum. Sabah gezimize kadar bekleyemiyorum bile. Öylesine vahim bir durumdayım işte," dedi. Başını kaldırdı, onu kavramaya devam ederken gövdesini ondan uzaklaştırdı. Liliana gözlerini açtığında kontun bakışları üzerindeydi.

"Fakat senin yerine koymaya çalıştıklarım da beni hiçbir zaman gerçekten tatmin etmiyor." Sözlerinin etki göstermesini beklerken dudaklarının uçları iyice yukarı kıvrılmıştı. "Korkum, böyle devam etmesi halinde cüsseli bir adama dönüşmek. Bu kadar çok şeker sağlığım için iyi olmayabilir. Gördüğüm kadarıyla tek çare sabahları uyandığımda yanımda olman. Hem de her sabah."

Liliana'nın karnında fırtınalar kopuyordu. Geoffrey'nin ağzından çıkanları kulakları duyuyor muydu? Bu çılgınlığa bir dur demesi gerekiyordu. Elini delillerin bulunduğu sandığa doğru yönlendirdi. "Geoffrey sana- "

Geoffrey'nin öpücüğü onu susturmuştu. Gittikçe büyüyen arzusunu hissetmemek olanaksızdı, gözlerini kapadı. Ancak başladığı gibi aniden bitivermişti ve Liliana iyice serseme dönmüştü.

"Bana ne getirdiğini tahmin bile edemiyorum." Nihayet Liliana'yı rahat bırakmıştı, şömineye doğru adımını attı. Raftan bir şey çekiverdi. Elinde uzun, geniş, gösterişsiz ve düz bir paketle döndü. "Ama önce benim hediyemi açman için ısrar ediyorum."

Ona bir hediye aldığını sanıyordu. Herhalde her şey daha korkunç olamazdı. Liliana zorla başını salladı. "Hayır, ben- "

"Hadi ama," dedi Geoffrey. Teklifte bulunmakta ondan erken davranmıştı, bu bir rica sayılırdı. Kobalt rengi gözlerinde tarifsiz bir duygu gizliydi. Liliana pakete uzandı, onu hayal kırıklığına uğratmak istemezdi.

Paketi temkinli bir şekilde salladı. Umduğundan hafifti ve ona kırılabilir bir izlenim vermişti. Ona ne almış olabilirdi ve ayrıca bunun sebebi de neydi?

"Aç hadi."

Berbat bir fikirdi. Yine de Liliana, kutunun kapağını kaldırdı. İçini açmasıyla, parmak uçlarında camın soğuk temasını hissetmesi bir olmuştu. Merakla cismi ucundan tutup kutusundan çıkardı.

Liliana'nın nefesi kesildi. "Tanrım..." Ortaya çıkan şey kalın camdan bir imbikti. İyi üretim, oval şeklinde bir tası vardı. Ayrıştırmak için uzun bir boğazı bulunuyordu. Bunun gibi kimyasal aletler ucuz şeyler değildi ya da elde etmesi o kadar kolay da sayılmazdı. Bulmakta zorlanmış olmalıydı ancak imbiğin boğazının çevresindeki anahtar dikkatini cezbetmişti. İpek bir kurdeleyle bağlıydı. İşte bir diğer anahtar. Bu kez iyi niyetle veriliyordu. Geoffrey'ye bir bakış attı, heyecanla izliyordu kendisini. "Bu ne böyle?"

"Bu benim mabedimin anahtarı," dedi. "Benim karım olmayı kabul ettiğinde laboratuara dönüştürmen için aklına girmeyi başarmayı umduğum mabedimin."

İmbik Liliana'nın parmaklarının arasından kayıverdi. Ağır cam çatlamamış ancak Aubusson kilimine düştüğünde boğuk bir tınlamaya sebep olmuştu. Kısa bir süre ahşap zeminde yuvarlanmayı sürdürdü.

Liliana'nın her iki elini de kavrayıp kalıkaha attı Geoffrey. "Tam olarak beklediğim tepki olmasa da, 'evet' dediğin sürece sorun değil."

Liliana ellerini çekmeye çalıştı ancak gücünü bir türlü toplayamıyordu. Geoffrey az önce ona evlenme teklifi mi etmişti?

Dudaklarından istemsiz bir kıkırdama kaçıvermişti. Farkına varır varmaz ağzını kapadı. Aklından geçen tek şey halası Eliza'nın nihayet Liliana'nın yapacağı bir şeyden memnun kalma olasılığıydı.

Ancak bu saçma düşünceyi göğsünden yükselen bir ızdırap patlaması izledi. Gözleri yaşla dolmuştu. Tanrım. *Geoffrey, onla evlenmesini istiyordu.*

Üstelik her şeyi unutabilmeyi ve evet diyebilmeyi diliyordu.

Bu farkındalıkla ayak parmaklarına kadar elektrik çarpmışa dönmüştü ve aynı zamanda kahrolmuştu. Liliana ellerini çekmeyi sonunda başarmış ve ona yüzünü dönmüştü. Kanepeye, tıpkı sabah güneşinin vurduğu bir gece çiçeği gibi çöktü.

Kulağına çalınan kumaş hışırtısı ona Geoffrey'nin onu takip ettiğini haber ediyordu ama ona yüzünü dönemezdi. Onunla yüzleşemezdi.

"Liliana?" Sıcaklığı resmen içine işliyordu. Geoffrey önünde diz çökmüştü. "Tatlım, bana bak."

Derin bir nefes aldı ve boyun eğdi. Geoffrey'nin gözleri

endişeden ufalmış gibiydi. Bu, Liliana'nın daha da kötü hissetmesine sebep oluyordu. Ne de güzeldi, bu sevecen ruh - başkalarının ihtiyaçlarını kendininkilerin önüne koyabilen bu dürüst adam. Liliana'nın bilmesi gerekirdi, kendini Geoffrey'ye açış şeklinden, ona başından beri karşılık veriş biçiminden anlaması gerekirdi. Bilmeliydi ancak anlayamamıştı işte.

Ve şimdi, Geoffrey, onun yüzüne dokunmak üzere ona yakınlaştıkça, Liliana, apaçık olan bu durumu daha fazla inkâr edemeyecekti. O Geoffrey Wentworth'e âşık olmuştu.

"Söyle bana, sorun ne?" Elini Liliana'nın ensesine kaydırmış, bir yandan onu kavrarken diğer yandan da parmağını çenesi boyunca gezdiriyordu. "Dün gece bir şeylerin yolunda gitmediğini tahmin etmiştim. Senin gitmene-"

Sesi kesilmişti. Hayır, hâlâ konuşuyordu ama Liliana söylediklerine odaklanamıyordu.

Tanrım. Geoffrey'ye âşıktı.

Liliana kafasını salladı. Tüm kelimeler kifayetsizdi. Liliana ona âşıktı. Ve şimdi bunun farkında olduğuna ve bu his içinde filizlendiğine göre, tıpkı yolunda gitmeyen bir deney gibi, zapt edilemeyecek kadar olana dek kaynıyordu.

"Seni seviyorum." Kelimeler Liliana'nın dudaklarından dökülmüştü.

Geoffrey cümlenin yarısında konuşmayı kesmişti. Ağzı açık kalmış, sanki beyninden gelen mesajı algılayamamıştı.

Liliana'nın bunu söylememiş olması gerekirdi fakat artık geri de alamazdı. Bu sözcükleri hiçbir erkeğe söyleyeceğini ummamıştı asla. Buna rağmen şu ana dek söylediği en dürüst kelimelerdi. Tüm bunlar bittiğinde, en azından kendini bunla teselli edebilirdi. Diğer yandan, Geoffrey'nin bir daha Liliana'nın söylediği ya da söyleyeceği herhangi bir şeye asla inanmayacağı kesindi.

Geoffrey, kıvrılmış dizinin üzerinde durmuş, görünüşüne göre nefessiz ve açıkça afallamış görünüyordu.

İşte bu Liliana'nın anıydı. Geoffrey'ye yüreğini açabileceği tek anı. Liliana'nın tüm söylediklerinin yalan olduğuna hüküm verebilirdi belki ya da onu inandırabilirse Geoffrey, her şey ortaya çıktığında onu affedebilirdi. Belki onu anlayabilirdi. İşte o vakit belki de bir gelecekleri olabilirdi.

Eğer olmazsa, o zaman kollarının arasında geçirdiği bu geceyi ömür boyu anımsamak zorunda kalacaktı.

Liliana divandan kaymış, tıpkı onun gibi dizleri üstüne düşmüştü. Geoffrey diğer elini kaldırdı ve istemsiz biçimde Liliana'nın yüzünü tuttu. Liliana, dizleri çökük, yukarı kalkabildiği kadarıyla kalktı ve ellerini Geoffrey'nin ensesinde benzer şekil birleştirdi.

Lütfen. Beni anlasın.

Liliana başını uzattı ve onu öptü.

Geoffrey yanıyordu sanki. Hissettikleri onu dağlayan bir yangına benzemişti. Kavrulmamış tek bir zerre bırakmamıştı.

Liliana onu seviyordu.

Geoffrey böyle bir şeyi aklından bile geçirmemişti. Kuşkusuz Liliana'nın ilişki fikrine sıcak bakmaya başladığından şüphe duyuyordu fakat kalbinin etrafını çevrelemiş olan duvarları yıkmanın aylar, muhtemelen yıllar alacağını düşünüyordu.

Oysa Liliana, onu sevdiğini söylemişti.

Geoffrey onu kendine çekti. Öpüşü gittikçe alevlenirken Liliana'yı hiç bırakmayacakmışçasına sıkmayı sürdürüyordu. Tanrım, onun asla gitmesini istemiyordu. Bundan emin olmanın tek yolu vardı ve henüz bu sorusuna cevap alamamıştı.

Geoffrey öpücüğü yarıda kesti, zar zor nefes alıyordu.

Liliana'nın yüzünü tekrar ellerinin arasına almıştı ve menekşe rengi gözlerinin açılmasını bekliyordu. Liliana'nın afallamış halini gören Geoffrey'nin içini yalnızca erkeklere özgü bir tatmin duygusu kaplamıştı. "Yani cevabın evet mi?"

Liliana'nın aheste göz kırpışları hız kazandı. "Bunu sonra konuşalım," diye mırıldanırken kendini iyice ona bastırmıştı.

Geoffrey, ne kadar zorlansa da geri çekilmişti. Bedeni hemen oracıkta Liliana'yı elde etmenin peşindeydi. Lakin bu konunun öylesine kapanmasına razı olamazdı. Nihayetinde Liliana, hali hazırda ona olan aşkını itiraf etmişti. O dakikadan sonra geri adım atmasına izin veremezdi. Şansını fazla zorladığının da farkındaydı. Liliana bir söz verdiyse, bu altın değerindeydi. "Hayır, şimdi konuşalım. Karım olmayı kabul etmediğin sürece seninle sevişmeyeceğim."

Liliana kafasını iki yana salladı ve Geoffrey'yi kendini çekmeye çalıştı.

"Hayır, Liliana. Evet diyene kadar yapmayacağım."

Gözlerini kapadı Liliana, hayal kırıklığına uğramış şekilde bir of çekti.

Liliana'nın aklından neler geçiyordu böyle? Geoffrey onun asla evlenmek istemeyeceğinin farkındaydı. Kocası olacak kişinin Liliana'yı tıpkı halasının yapmaya çalıştığı gibi kontrol etmeye çalışmasından çekindiğini biliyordu. Çalışmasına engel olunmasından korkuyordu. Çoğu erkek bunu yapardı yapmasına ama onun şu ana dek Geoffrey'nin öyle biri olmadığını anlamış olması gerekirdi. Geoffrey, onu destekler ve hatta kendi nüfuzunu da kullanarak yardımcı olabilirdi. Liliana kuşkusuz bunların farkındaydı. Geoffrey gibi o da beraberce nelerin üstesinden gelebileceklerini, birlikte ne kadar mutlu olabileceklerini sezmiş olmalıydı.

Liliana göz kapaklarını kaldırdı ve Geoffrey'ye dik dik bakmaya başladı. "Seninle evleneceğim," dedi.

"Tanrıya şükürler olsun," diye homurdandı Geoffrey. Liliana'ya hemen sahip olma ihtiyacıyla yanarken, bu sözler yaralarını hafifleten bir krem gibi gelmişti. Geoffrey verdiği sözü bir öpücükle mühürlemek üzere ona doğru yanaştı. Ama Liliana elini yukarı doğru kaldırdı ve Geoffrey'nin dudaklarını parmaklarıyla durdurdu.

"Eğer," diye mırıldandı Liliana. Geoffrey'nin kalbi duracak gibi oldu. "Eğer yarın sabah hâlâ karın olmamı istiyor olursan tabii."

Geoffrey, Liliana'nın kolunu tuttu. Dudakları onunkinin üzerine abanmışken, ellerinden kurtulmaya çalışıyordu. Böylesine zeki bir kadına göre fazlasıyla tuhaf davranıyordu. Onunla beraber olduktan sonra fikrini değiştirebileceğini de nerden çıkarmıştı? Olsa olsa bunla ona olan muhtaçlığı katlanır, büyür ve sonsuza dek onu Liliana'ya bağlardı.

Liliana ağzından çıkan iniltiyle dudaklarını Geoffrey'nin dudaklarına bastırdı. Ağzını iyice açmış, dudaklarını nefes gibi içine çekiyordu. Liliana'nın sözünü aldığına göre, gidişatın keyfini çıkarabilirdi. Bundan sonra sonsuza dek vakitleri olduğu düşüncesi onda ele geçirmekten çok tadını çıkarma isteği uyandırıyordu.

Aklından birlikte yatak odasına gitmek geçti. Gelecekteki eşiyle kütüphanenin döşemesinde beraber olması uygun olmazdı. Ancak Liliana, onun gömleğini parçaladığı esnada şehvet bedenini resmen dövüyordu. Mantıklı hareket etmekte zorlanıyordu. Kimi kandırıyordu ki? Üst kata gidecek kadar bekleyemezlerdi. Tanrım, şu aşamada divana bile geçmeleri zordu.

Tüm bunların aksine, Liliana'yı atın üstünde bacaklarını birbirinden ayırmış şekilde gördüğü ilk andan itibaren

hissettiği şeye teslim olmak istedi. Liliana'yı kollarının arasına aldı ve bacaklarını kendine çekti. Onu oturur pozisyona getirdi ve eteğini dizlerinden yukarı atik bir hamleyle sıyırıverdi. Geoffrey onun bacaklarını ayırırken Liliana da erkeğinin üzerine güzelce yerleşivermişti.

Liliana'nın harareti Geoffrey'nin iyice yoldan çıkmasına sebep oluyordu. Vücutlarını birbirinden ayıran tek şey pantolonunun kumaşından başka bir şey değildi. Şehveti resmen başına vurmuş Geoffrey'nin boğazından çıkan inilтiyle beraber sertleşmesi kaçınılmaz olmuştu. Sanki Liliana ona kalçalarını daha da dayıyordu. Geoffrey onun kalçalarına kenetlendi, dirilmiş aletiyle baskı yapmaktan kendini alamıyordu.

"Tatlım, yavaşlasak iyi olacak," diye inledi Geoffrey.

Cevap olarak, Liliana kalçalarını biraz daha bastırdı. "Yavaşlamak istemiyorum."

Geoffrey kahkahayı patlatıvermişti. *Yavaşlamak istemiyor.* Gözlerini kapadı. Bu geceyi Liliana'nın mükemmel olarak hatırlamasını istiyordu ancak onun artan bu ihtiyacı karşısında gittikçe düşünme yetisini yitiyordu.

Liliana'nın elleri onun kaslı göğsüyle buluştu ve herhangi bir uyarıda bulunmadan Geoffrey'nin sertleşmiş göğüs uçlarını sıktı.

Geoffrey, kendinden geçmiş, erkekliğine pompalanan zevk ve acıdan dolayı gözleri kaymıştı.

"Şimdi Geoffrey," diye emretti Liliana. "Lütfen."

Arzularına karşı gelmemeliydi artık. Pantolonunu kalçalarından aşağı indirirken elleri titriyordu. Liliana'nın eteğinden kurtulduğu an sanki bunu ilk kez yapan bir delikanlı gibiydi. "Üzerine çıkmamı mı istersin yoksa şu anki pozisyonda, yani sen üstümdeyken mi yapalım?"

Liliana'nın gözleri fal taşı gibi açıldı ama hemen sonra kaşlarını merakla çattı. Bu soruyla ilgisinin uyandığı belli oluyordu. "Bu mümkün mü yani?"

"Hem de nasıl!" dedi Geoffrey. Hem böylece Liliana'ya onunla birlikte olmanın, ilişki sırasında hükmedenin erkek olmasına her zaman gerek olmadığını gösterebileceğini fark etti. "Üstelik kontrolün çoğu da sende olur."

Liliana'nın dudaklarını kaplayan baştan çıkarıcı gülümsemeden, seçenekleri değerlendirdiği ve bu fikrin ona uyduğunu anlayabiliyordu. Lanet olsun... böyle bir gülümseme için, istediği her şeyin kontrolünü verebilirdi ona.

"Nasıl?" diye sordu Liliana ve o an Geoffrey, onun kararını verdiğini anladı.

"Şimdi sana göstereceğim."

Geoffrey'nin kızışmış teni, iç çamaşırını çıkarmasıyla serin havayla karşılaştı. "Dizlerinin üzerinde dur," diye emretti elleriyle kalçalarını avuçlarken. Liliana inledi. Geoffrey parmaklarını önce onun vajinasının çevresindeki etli bölgede sonra da tam içinde gezdirmeye başladı. İlişkiye hazır olup olmadığını görmek istiyordu. Hissettiği sıcaklık, neredeyse onu eritecek gibiydi.

Liliana'nın kalçasını tek eliyle kavrarken, diğer elinin yardımıyla içine girmeye hazırlanıyordu. Dimdik olmuş penisindeki deri sımsıkı gerilmişti. İçine girip ona sahip olmaya o kadar hazırdı ki... Kontrolü Liliana'ya devretti. "Ellerini göğsümün üzerine koy. Hazır hissettiğinde," dedi Geoffrey sabırsızca, "bana doğru alçal." Geoffrey, kendini ona göre ayarlayan Liliana'nın o yavaş alçalmasına dayanıp dayanamayacağını merak ediyordu. Ancak kontrolü eline almamaya kararlıydı. Hareketsiz kalması için dişlerini sıkması gerekse bile kontrolü ele almayacaktı.

Liliana gözlerini kapadı ve kendisini Geoffrey'nin üzerine bıraktı. Önce birkaç santim girdi, sonra da erkekliğinin tamamını içine almaya başladı.

Geoffrey onun bedeninin gerilmesiyle aldığı hazdan dişlerini gıcırdatıyordu. Hissettiği kasılmalar muazzamdı

ve katiyen hareket etmiyordu. Tüm dikkati de ona kendini korkusuzca veren o kadının üzerindeydi.

Şu ana dek görmüş olduğu en güzel şey olduğuna yemin edebilirdi. Liliana'nın yüzü yoğunlaşmayla birlikte kasılmış, alnı boncuk boncuk terle kaplanmıştı. Dişlerini alt dudağına bastırmış, Geoffrey'nin istilasının tadını çıkarıyordu.

Bekâretinin bozulduğunu hissettiği an, Liliana derin bir nefes aldı. Menekşe rengi gözleri açıldı ve erkeğine saf güven ve aşkla baktı. Geoffrey hala anlayamıyordu, onu hak edecek ne yapmıştı ki? Ne olursa olsun, hayatını onunla karşılaşmasını sağlayan kadere teşekkür ederek geçirecekti.

Liliana öne doğru eğildi, kestane rengi saçlarıyla altındaki adamın yüzünü sarmalamıştı.

"Tanrım Liliana." Tekrar nefes almaya başladığında ağzından sadece bu çıkabilmişti. Onun tamamıyla içinde olabilmenin şiddeti, daha önce hissettiği hiçbir şeye benzemiyordu. Açıklayamıyor, her şeyin ne kadar düzgün olduğundan başka bir şey düşünemiyordu. Ve sorumluydu. Tanrı'nın bir hediyesi olan bu kadına iyi bakmakla sorumluydu. Yalnızca o an değil, bir ömür boyunca.

"İzin ver," diye fısıldadı Geoffrey, kalçalarını kavradı. "Seni sevmeme izin ver."

Kelimelerin ağzından çıkmasıyla, ne kadar korkusuz olduğunu fark etti. Liliana tüm korkularını yerle bir etmesini sağlamıştı. Geoffrey, onu hak ettiği gibi sevip sevemeyeceğini bilmiyordu. Tüm yaşamını bu hisle beraber geçirmişti ancak bu kez denemek istiyordu.

Liliana doğruldu, karnını öne çıkarıp kalçalarını iyice bastırdı. "Tamam."

Geoffrey aniden toplanıverdi ve erkekliğini içinden çıkarırken onu halen tepede tutuyordu. Liliana başını yana

yatırdı, gözleri Geoffrey'nin gözlerini inceliyordu. Geoffrey tekrar girince haykırdı.

"Evet, Geoffrey. Lütfen." Liliana'nın nefesi hızlı ve kesikti. Her darbede duyduğu nefes sesiyle Geoffrey daha da kamçılanmış hissediyordu.

Geoffrey inledi. Onun verdiği bu zevke daha fazla dayanamayacağı çok açıktı. Liliana için bunun mükemmel olmasını sağlamalıydı. Liliana iyi bir ritim yakaladığı için kalçalarını avuçlamayı bıraktı. Bir elini kasıklarına indirdi, başparmağıyla zevk noktasını arıyordu. Diğer eli ise ensesindeydi, azgın bir öpücük için başını kendine doğru çekti.

Geoffrey'nin dudakları onu resmen yalayıp yutuyor, öpüşüne her bir duygu zerresini katmaya çalışıyordu. Geoffrey'nin kalçaları Liliana'nınkileri çılgınca, hunharca dövmek için ileri geri gidiyordu. Başparmağı klitorisinde dönüp duruyordu ve çevresindeki kasılma hissedilmeyecek gibi değildi. *Çabuk. Çabuk aşkım.*

Daha önce hiç bu kadar güzel hissetmemişti. Geoffrey hızlıca kontrolünü yitiriyordu, şu an tek düşüncesi aynı anda boşalmaktı.

Onu sıkıca tuttu, tüm çabası baskıyı sabit tutmaya çalışmak içindi. Ve ardından parmak ucuyla klitorisini minik darbelerle okşamaya başladı.

Liliana boşalmaya başlamıştı. Kasılıyor, inliyor, akıyor ve gevşiyordu. Geoffrey son bir kez daha içine girdi ve ardından tüm ruhunu başka bir insanın içine boşaltmaya benzeyen bir his aldı. O da zevkin doruklarına ulaşmıştı.

23

Geoffrey doyuma ulaşıp, içine düştüğü yoğun sisten kurtulunca ne hissettiğini anlamaya başladı. En yüksek kalite keten ve yün bile, aşınmış ve şu an aşırı hassas olan derisini acıtıyordu. Halen yanan vücudunda gezinen serin havayla tüyleri diken diken olmuş, ensesine kızgın damlalar düşüyor-

Kızgın damlalar mı? Geoffrey zorlukla gözlerini açabildi. Liliana'nın hâlâ üzerinde olduğunu gördü. Başı Geoffrey'nin omuz çukurunda, bedeniyle üzerini örtüyordu. Saçlarından insanı kendinden geçiren elma ve limon aromalı bir koku yükseliyor, Geoffrey'ye bir miktar da olsa huzur bahşediyordu. Yine de...

Liliana'nın bedeni sarsak da olsa hareketlenmeye başlamıştı, nefesi düzensizdi. Geoffrey iyice dikkatini vermeye çalıştı ve parçaları birleştirmesiyle kafasına dank etti. Üzerine düşen o kızgın damlalar ter değil, gözyaşlarıydı. Liliana'nın gözyaşları.

Geoffrey içgüdüsel olarak onu daha da sıkı sardı, sırtını okşamaya koyuldu. Evet, artık hıçkırıklarını da duyabiliyordu ve bu kalbini parçalıyordu. Yoksa onun canını mı yakmıştı? Pek yumuşak davranmamıştı ona karşı ama o da halinden gayet memnun görünüyordu.

Kahretsin. Liliana henüz acemiydi, tecrübeli olan da

kendisiydi. Bu yüzden de kontrolü ona bırakmamış olması gerekirdi. Liliana'nın ne istediğini bildiğini sanması hataydı.

Geoffrey, bir elini onun şakağına götürdü, su gibi uzanan saç kıvrımlarına dokundu. "Liliana?" Sesi boğuk çıkmıştı; zaptedemediği zevk çığlıklarını düşününce, sesindeki boğukluk şaşırtıcı olmamalıydı. "Canım iyi misin?"

Liliana, kendini durdurabilmek için kasıldı ve nefesini tuttu fakat başaramayarak Geoffrey'nin boynuna gözyaşlarını dökmeye devam etti. Geoffrey iyice huzursuz olmuştu. "Tatlım," dedi kafasını kaldırır diye umarak. "Ben..." Yutkundu, alacağı cevaptan ödü kopuyordu. "Senin canını mı yaktım?"

Bunun üzerine Liliana başını kaldırdı ve Geoffrey'nin gördüğü manzara karşısında canı yandı. Liliana'nın dudakları kızarmıştı, yüzü ise dolgun ve pürüzsüzdü. Tatmin olmuş bir kadın görüntüsünü bozan tek şey ifadesindeki kederdi.

Liliana oturur konuma geçti. Doğrulmasından ötürü penisi dışarıda kalmış, bu da Geoffrey'ye anlık bile olsa zevk vermişti. Liliana ondan sıyrılıp sağanak halini alan gözyaşlarını silmeye girişti. Geoffrey'nin telaşıysa geçmek bilmiyordu, karşısındaki ağlayacak bir kadın değildi. Daha önce de yoğun bir orgazmdan sonra ağlama krizine girenlere rastlamıştı ancak bu kez durum farklıydı, ortada ciddi bir durum vardı.

"Canım," dedi kont, çok gerilmişti. "Çok üzgünüm- "

Tıpkı evlilik teklifini kabul etmeden hemen önce olduğunu gibi Liliana, parmaklarını Geoffrey'nin dudaklarının üzerine getirip sözünü kesti. Bu kez parmakları titriyordu. "Hayır," diye fısıldadı. "Özür dilemesi gereken- " Dudağını ısırdı, başını düşünceli bir şekilde yana doğru çevirdi. Gözlerindeki ıslaklık gözbebeklerini mor birer havuza çe-

virmişti. İç çekişiyle göğsü yerinden çıkacak gibi oldu ancak en sonunda kendini toparlamayı başardı. "Üzgün olan aslında benim Geoffrey," dedi. Sesi güç kazanmış, az da olsa yerine gelen cesareti kontu irkiltmişti. "Talmin bile edemeyeceğin kadar hem de."

Geoffrey ellerinin üzerinde doğrulup gövdesini yarı oturur pozisyona getirdi. Sahiden kendini ona sunduğu için üzgün olabilir miydi? Öfkesi sanki şefkatiyle mücadele içindeydi, tabii bir de kaygı söz konusuydu. Geoffrey daha önce hiç bakire biriyle beraber olmamıştı. Bilhassa da Liliana gibi meraklısıyla olmamıştı. Belki de onun isteklerini karşılayamamıştı. Bu mümkün değildi; aklına Liliana'nın orgazm olurkenki o neşe ve hayret dolu ifadesi geldi. En azından bu konudan emindi, Liliana kesinlikle tatmin olmuştu.

Peki o zaman tüm bunların sebebi de neydi? Liliana'nın kafasından neler geçiyordu? Suçluluk? Akıl karışıklığı? Korku? Bu her neyse, şu anda hissetmesi gereken şeyin tam tersiydi. Ve Tanrı şahidiydi ki Geoffrey onun tek bir anını daha pişmanlık içinde geçirmesine izin vermeyecekti.

Geoffrey öne eğildi. Birazdan söyleyeceklerine kesin bir kanaat eklemek için gözlerini kıstı. "Sen benim karım olacaksın Liliana. Eşinle sevişmenden daha doğru bir şey olamaz." Liliana kafasını iki yana sallarken, Geoffrey lafına kaldığı yerden devam etti. "Pek tabii, evlilik törenine dek beklemiş olmamız gerektiğini söyleyenler çıkabilir." Sesini yumuşattı, ellerini Liliana'nın her iki elini de tutabilmek için birleştirdi. "Fakat kalbimde, sen benim olduğun andan beri biz zaten evliyiz."

Liliana'nın alt dudağı titriyordu.

"İnan bana, özür dilemeni gerektiren hiçbir şey yok, korkman gerektiren de."

Liliana başını onun göğsüne yasladı, sessiz hıçkırıklarıyla bir enkaza dönmüştü sanki. Geoffrey ise şaşkınlık ve korkuyla dolup taşıyordu. Ortada hakkında hiçbir fikrinin dahi olmadığı başka bir mevzu vardı. Şu anda tek yapabileceği, Liliana bunu anlatmaya hazır olana dek ona sıkı sıkı sarılmak olabilirdi.

En sonunda, Liliana kendini çekti ve yüzünü ona döndü. Gördükleri karşısında Geoffrey tuhaf hissetti; Liliana'nın yüzü ifadesizdi. Hâlâ titriyor olsa da oluruna bırakmış görünüyordu. Kafasında acaba ne vardı? Geoffrey, onu kendine yaklaştırmayı denedi ancak Liliana ondan kaçtı. Kalkıp ötesine otururken giydikleri hışırdadı. Liliana yeniden kalktı ve halen açık olan geçidin yanındaki masaya doğru adımını attı.

Geoffrey de ayaklandı ve üstünü başını düzeltti, sakinleşmeye çalışıyordu. Fakat odaya çöken sessizlik, ürkütücü bir hal almaya başlamıştı. Bu sükûnet çok tanıdıktı. Bu, fırtına öncesi sessizlikti. Düşmanının saldırmasını beklerken, bir savaş öncesi çok kez görüp geçirdiği, en ufak sesin kolayca yankılanacağı türde bir sessizlikti.

Bu bildik adrenalin yükselişi onun hislerini iyice uyarmış, aynı zamanda ensesinde karıncalanmaya sebep olmuştu. Bu, yalnızca tehlike arz eden durumlarda hissettiği türdendi. Kaşları çatıldı, böyle hissetmesine hiç gerek yoktu belki de. Yutkundu. İyice sinirini bozan bu hissi dağıtmak için boynunu esnetti ve Liliana'nın peşinden gitti.

Ona yetişmeden Liliana, iki elinde sıkıca tuttuğu o sandıkla beraber dönüvermişti.

"Bence bunu açma vaktin geldi," diye girdi konuya Liliana. Ses tonundaki ciddiyet yaşlarla resmen harap olmuş yüzündeki ifadeyle birleşmiş, Geoffrey'nin midesine ağrılar girmesine sebep olmuştu bile.

Geoffrey, alelade bu sandığa göz gezdirdi ve birden geri

çekildi. Sebebini açıklaması zordu ancak içerisinde olanları hiç görmese, hayatına mutlu bir insan olarak devam edebileceğini düşündü.

Liliana kararlıydı, ona başka yol tanımayan bir biçimde kutuyu ellerine tutuşturdu. Alışabın sert yapısıyla Geoffrey'nin parmakları çizilmiş, ufak bir kıymık etini kesmişti.

Geoffrey divana yöneldi ve oturdu. İçine işleyen acıyı ve kanamakta olan kıymık yerini görmezden geldi. Kutunun kapağını çıkarıp yanına koydu ve içindekileri incelemeye başladı.

En altta, bir takım evrakla beraber eski bir kurdeleyle sarılı üç yığın parşömen bulunuyordu. Geoffrey, az önce ayağa kalkıp birkaç metre uzağında duran Liliana'ya baktı. Nefesi kesilmiş gibiydi, her bir hücresinden gerginliği okunuyordu. "Bu da nedir?" diye sordu Geoffrey.

"Babanın, benim babamın ölümünden sorumlu olduğunun kanıtı."

"Ne?"

Sözcükler ağzından öylesine duygusuzca çıkıvermişti ki bu hissizlik karşısında Geoffrey bir an hiçbir şey algılayamamıştı. Duyduklarını anlamlandırırken ağzı kurumuş ve nefesi boğazına takılmıştı. Sanki beyni çok yavaş çalışıyordu.

Liliana ellerini birbirine kavuşturmuş dua ediyor, hatta yalvarıyor gibi duruyordu. Ancak Geoffrey, onun kollarının kaskatı olduğunu görebiliyordu. "Sana babamın bir cinayete kurban gittiğini daha önce söylemiştim."

"Evet, sokak serserileri tarafından," diye yanıtladı Geoffrey.

Liliana başını öne eğdi. "Yargının hükmü bu şekildeydi. Sana söyleyemediğim şey ise ölümünden günler önce bir not almış olduğuydu. Saldırıya uğradığı yere gitmesi için aklını çelen bir not."

Geoffrey bakışlarını kutuya geri çevirmişti. Solmuş sayfalar halinde, mührle işaretlenmişlerdi ve bu tanıdık bir mührdü.

"Baban tarafından yazılmış bir not," diye tamamladı Liliana sözünü.

Kocaman bir tokat gibi gelen şok, Geoffrey'nin kıpkırmızı kesilmesini sağlamıştı. Bunu öfke takip etti. "Babam asla böyle bir şey yapmış olamaz," diye kükredi. Yine de kutuya elini daldırdı ve parşömeni kaptı. Babasının yazısını hemen tanıyıvermişti.

Kimliğiniz açığa çıktı. İki gün içinde görüşmemiz lazım. Aynı yerde aynı saatte.

"Sen bunu nereden buldun?" Geoffrey hesap soruyordu. Kafası allak bullaktı, Liliana'ya bakamıyordu bile. Ne zamandır bu elindeydi?

Liliana'nın nefes alışını duyabiliyordu. Tıpkı Geoffrey gibi, o da bu basit işlemde bile zorluk çekiyordu şu an. "Bunların babamın kitaplığında, rafların ardındaki gizli bölmede duruyor olmaları gerekirdi."

Geoffrey başını kaldırmış, bakışlarıyla onu sıkıştırıyordu. Bu Liliana'nın gelirken notu da yanında getirdiği ve Somerton Park'ta bulunduğu süre boyunca da onda olduğu anlamına geliyordu. Geoffrey, Liliana'yı kollarında bulduğu kütüphanedeki o ilk geceyi hatırladı. O gece orada ne işi vardı? Simsiyah giyinmiş olduğunu anımsadı. Bir şeyler mi arıyordu? Göğsünde bir acı hissetti ancak derhal onu görmezden geldi. İlk önce Liliana'nın dediklerini kavraması gerekiyordu.

"Gizli bölmede başka neler var?"

Liliana gözlerini kucağındaki sandığa indirmişti. "Bunun gibi iki adet daha parşömen yığını."

Geoffrey kutuyu kenara koyup desteleri aldı. Hareketleri yavaş ve kendinden emindi. İçindeki askerin kontrolü

ele aldığını hissedebiliyordu, duygularını bir kenara bırakmıştı. İlk desteyi eline aldı. Kâğıdının zaman içinde sertleşip çatladığını hissedebiliyordu. Kelimeler Fransızcaydı ve el yazısı ona tanıdık gelmemişti. İkincisi ise babasının el yazısıydı. Geoffrey gözlerini kapadı, babasının bu cinayetle bir ilgisi olduğuna inanamıyordu. Ancak Liliana'nın babasıyla bir alakası olduğu çok açıktı. Ve dediklerine akılırsa, babası bu son notu aldıktan kısa süre sonra öldürülmüştü.

Lanet olsun. Şantajcının tehdidinde kastettiği şey bu olabilir miydi? Yoksa şantajcı Liliana mıydı? Şüphe dolu bir bakış attı. İlk geceki tavrını bir kez daha sorguladı. Ona o notu gönderen Liliana olabilir miydi? Hayır, Liliana'nın şantajcı olduğu fikri son derece manasızdı. Para koparma peşindeyse neden kanıtları ona getirecekti ki? Ancak tüm bunların ailesine zarar verebileceğinin bilincinde olduğu son derece açıktı. Liliana tek kelime ederse, Geoffrey tüm politik itibarını ve uğruna savaş verdiklerini kaybedebilirdi.

"Fransızca notlarla, babandan gelenler bir aradaydılar," dedi Liliana, düşüncelerini bölerek. "Diğerleriyle, babamdan gelenler yani, onları burada buldum."

Geoffrey üçüncü yığına bir göz attı. Bir şantajcıya malzeme teşkil edecek ne olabileceğini tespit etmeye gayret ediyordu. Yazışmalarda sözü geçen kesin bir mevzu da yoktu, bir şey ifade etmeyen paragraflar dolusu öykü vardı. Taşıdıkları önem neydi ve neden Liliana'nın babasının elinde bulunuyorlardı? "Bu notlar tamamıyla zararsız," dedi Geoffrey.

"Evet," diye onayladı Liliana da. Tereddüt ederek bir adım öne attı. Hoş kokusu Geoffrey'yi hâlâ etkisi altına alabiliyordu. İçinde bulundukları duruma rağmen, içi tutkuyla dolmuştu. Liliana'nın sözlerine odaklanmakta zorluk çekiyordu. "Babama ait olanları kullanılan dilden ve

içeriklerinden ayırt edebilirsin. Fransızca olanlar da gerçek anlamlarından uzak ve önemsiz sayılırlar."

"Fakat tam tersini iddia ediyorsun. Neden?" Kendiliğinden gelen bir tepki gibi bu soru dudaklarından dökülüvermişti. Hâlbuki sorulması gereken en mantıklı soruydu ve en verilmesi gereken tepkiydi. Geoffrey aklını mevcut konuya odaklamayı bir türlü beceremiyordu. Az önce bu kadınla sevişmiş, ondan kendisiyle evlenmesini istemişti. Ve şu an ona gayet sakin bir biçimde niçin babasının, onunki tarafından öldürülmüş olduğunu düşündüğünü soruyordu. Üstelik biryandan da gelecekte onun için ne denli bir tehlike arz edebileceğinden emin olmaya çalışıyordu.

Liliana divana oturdu, tehlikeyi sezdiği anda kaçıp gitmeye hazır bir kuş kadar tedirgin duruyordu. Oysa bakışlarında yalvaran bir ifade vardı. Bağışlanmak mıydı istediği? Anlayış mı?

Geoffrey maruz kaldığı acıya karşı kendini korumak için elinden geleni yapıyordu.

"Her ikimizin babasının da yazışmaları atmamış olması ve onları gizli bir yerde muhafaza etmiş olması ilginç," dedi Liliana.

Geoffrey buna karşılık başını salladı. Liliana'nın fikirlerini duymak istiyordu. O an tüm olası sonuçları hesap edemiyordu ama kafasındaki zonklama göğsünün sıkışmasına sebep oluyordu. Liliana belki ikiyüzlü ve açıkgöz olabilirdi ancak aynı zamanda müthiş bir kadındı. Kafasında hangi teoriler dolanıyor olursa olsun, Geoffrey'nin bunları yok sayması büyük bir ahmaklık olurdu. Fakat dikkatli olması gerekiyordu. Bu durumu kendi elleriyle açıklığa kavuşturana dek ona hiç yüz vermeyecekti. Asla.

Yalnızca kendine güvenebileceğini fark etmek ne can yakıcıydı.

"Bir de şu var." Liliana kutuya elini uzattı ve başka bir kâğıt daha çıkardı. Kâğıdı açtı. Bu esnada kolları birbirine değdi ve Geoffrey'nin hissettikleri iyice işkenceye dönüştü.

Liliana kâğıdı onun da görebileceği şekilde tuttu. Belirgin el yazısında farklı sıralardaki pek çok harfi işaretlemiş, aralara boşluklar serpiştirilmişti. Sanki bir şifreyi çözmeye çalışıyordu. Geoffrey, gözlerini onun gözlerine dikti.

"Bir şifre olduğuna mı inanıyorsun?" diye sordu Liliana'ya.

Liliana kafasıyla onayladı. "Evet. Babam ölümünden önceki aylarda şifreleme konusuna takıntı derecesinde bağlanmıştı. Üzerinde çalıştığı konu her neyse beni de ona dâhil ederdi, çünkü sürekli birlikte vakit geçirirdik. Ve bu konuda da bir istisna yapmamıştı. Şu an anlıyorum ki bu kodlar bir paravan; beni bu mevzunun dışında tutmak ve ayakaltında dolaşmamam için kurduğu bir paravan, bu sırada..." Boğazını temizledi. "O harflerin yerini değiştirir ve A harfini başka bir harfle eşleştirirdi."

Bir *Sezar Eşleştirmesi*. Geoffrey, bu yaygın şifreleme biçimine yabancı sayılmazdı. Bir zamanlar Roma ordusu tarafından kullanılan bu yöntem, pek de ileri bir yöntem sayılmazdı. Kolayca çözülebilirdi, bu sebeple de artık pek kullanılmıyordu.

"Bu mesajı deşifre etmek için pek çok farklı yol denedim." Hüzünlü bir gülümseme yüzünde belirdi. "Şifre çözmenin aklımı kullanmayı öğrettiğini söylerdi. Ve sebatkârlığı."

Somerton Park'a adımını attığından beri bunu araştırdığı düşünüldüğünde, bu konuda dersini iyi almışa benziyordu. Geoffrey'nin içini mide bulandırıcı bir his kaplamıştı. Yoksa Liliana elindeki ipuçlarından bir sonuca varamayınca Geoffrey'nin peşine düşme kararı mı almıştı?

Liliana iç çekti. "Ama ben tüm yirmi altı varyasyonu denedim ve hiçbir yararı da olmadı," derken en iç karartan olasılığı teyit etmişti sanki.

Geoffrey artık öfkeden iyice köpürmeye başlamıştı. Demek Liliana bu sebepten ona gelmişti. Kendi başına tüm çözüm yollarını denemiş, başarısız olmuş ve de ondan yardım istiyordu.

Liliana daha tanıştıkları ilk andan itibaren onu kandırıp durmuştu. Geoffrey, onu evlilik için kapana sıkıştırmakla itham ederken o kütüphanesini soyup soğana çevirmişti. Takip eden günlerde Liliana'nın ondan nasıl da kaçındığı aklına geldi. Şimdi onun en başından beri gizli işler çevirdiğini öğrenmiş, her şeyi daha bir net görür olmuştu.

Yoksa Liliana, Geoffrey'nin sabahı gezisi alışkanlığını öğrenmiş ve çayırdaki buluşmalarını bilinçli olarak mı ayarlamıştı? Her şeye lanet olsun. Ve o da aptal gibi tüm bu oyunlara gelmiş, kendine Liliana'nın ne kadar farklı biri olduğunu söyleyip durmuştu. Acaba başka hangi konularda onu kandırmıştı? İçi hüzünle doldu. Nefesi kesiliyordu fakat Liliana'nın bunu görmesine izin veremezdi. İhanetinin boyutlarına şu anda akıl erdiremiyordu.

Geoffrey sükûnetini korumaya çalıştı. Mevcut sorun üzerine kafa yorması gerekiyordu. Bir şifreleme. Sezar Eşleştirmesi. Bu yöntem hakkında neler hatırlıyordu? *Bir anahtar olması gerekiyordu*. Evet, Sezar Eşleştirmesini çözmek için, iki tarafın da belirli bir parola kararlaştırması gerekirdi. Böylece alfabeyi ilk olarak bu parola ile başlatır, anahtar sözcük oluşana kadar, önceden kullanılmış harfleri atlarlardı. Geriye kalan tek şey de boşlukları doldurmaktı. Anahtar sözcük olmadan, şifrenin kırılması neredeyse imkânsız olurdu.

Ancak anahtar kelimeyi bilen her iki taraf da on dört yıl önce ölmüştü.

Geoffrey kutuya tekrar bir bakış attı, gözlerini Liliana'nın babasının notlarının olduğu üçüncü yığına çevirmişti. "Babana ait olan yazışmaları burada, Somerton Park'ta bulduğunu söylemiştin, öyle değil mi? Tam olarak neredeydiler?" Babası her zaman için biraz dalgın olmuştu, notları ona anahtar sözcüğü hatırlatacak bir mekânda tutmak istemiş olabilirdi.

Liliana'nın tüm bedeni küçülüyor gibiydi. Omuzları alçalıyor, kafası aşağı düşüyor, gözleri iniyordu. "Aile kanadında babanın saklı eşyaları arasında."

"Sen hangi cesaretle- " Bir anda karın boşluğuna yumruk yemiş gibi irkildi Geoffrey. Doğru ya, gizli geçidi kullanmıştı. Ve ona o girişe erişimi veren de kendisiydi. Hâlbuki tek amacı buluşmaları esnasında itibarını korumasını sağlamaktı. Geoffrey'nin boğazı düğümlenmişti, her şey koca bir yalandı. Tüm o öpücükler, her an peşinde olduğu şeye ulaşabilmesi için kurulan birer komployduı.

Daha az önce, Liliana'nın tatlı tatlı nasıl da kendini ona verdiğini düşündükçe kızarıyordu. Hâlbuki Liliana'nın tek yapmış olduğu onu kullanmaktı. Ve bir de vicdan azabının sebep olduğu gözyaşları vardı... Bu da yalnızca Liliana'nın ona yardım için gelmek zorunda olduğu zaman Geoffrey'nin sempatisini kazanmak üzere ayarladığı bir diğer dalavere miydi?

Tüm bu ithamları yüzüne söylemek istiyordu fakat yapamazdı. Ondan alması gerekenleri alana dek olmazdı.

"Tam olarak neredeydi peki?" diye sordu. Ses tonu sakin kalabildiği için minnettardı, oysa içten içe sinirinden kuduruyordu. "Herhangi bir şeyin içine saklanmış durumda mıydılar?"

Liliana kafasını salladı, ifadesi üzgün ama netti. Geoffrey ona bakmaya zor dayanıyordu ancak bakışları üzerindeydi. "Evet. Tüm bunlar bir kitabın içine gizlenmişti."

"Kitabın bir ismi var mıydı?"

Liliana'nın göz ve dudak çevresinde minik çizgiler belirdi. "Marc Anthony'nin bir biyografisi," dedi. "Bunu neden soruyorsun?"

Geoffrey'nin ifadesi temiz bir okul tahtası gibi boştu. Babası her zaman tarihten ve antik eski uygarlıklardan, bilhassa da Mısır'dan büyülenmişti. Mısır'a olan bu ilgisi onu doğal olarak Aziz Antuan'a yönlendirmişti. Geoffrey, o Romalı generali hiçbir zaman önemsememişti. Ona göre o, bir kadının hayatını mahvetmesine izin vermiş güçsüz bir kişilikti.

Ve şu an Geoffrey, ondan daha iyi durumda sayılmazdı.

Geoffrey gözlerini kıstı. "Yalnızca meraktan soruyorum. Bunca zaman hiçbir şeyden haberim olmadı, şimdi her detayı öğrenmek istersem çok mu olur?"

Liliana'nın yanakları pembeleşmişti. Güzel. Utancını hissetmesi, utancına odaklanması iyiydi. Her şeye rağmen Liliana zekiydi ve onun bunu çözmesi pek zamanını almayacaktı.

Geoffrey'ye yazışmaları sunmuştu. Bunları geri vermeyecek ve Liliana'nın şifreyi o olmadan çözmesine izin vermeyecekti. Doğrusu, Geoffrey şifrelemeyi kendisi kıracak olursa, hiçbir şekilde bulduğu çözümü Liliana ile paylaşmayacaktı. Yaptıkları karşısında onu eli boş göndermek hak ettiği şey olurdu.

"Seni asla üzmek istemedim." Liliana fısıldar gibiydi, menekşe rengi gözlerinden yaşlar dökülüyordu. Bir anlık boşlukla Geoffrey onu kollarıyla sarmanın ve sakinleştirmenin özlemi içine girmişti.

"Yapma." Bu sözleri kendine mi yoksa Liliana'ya mı söylediğinden emin olamadı. Sesindeki sertlik Geoffrey'nin arzu edeceğinden de fazlasını açığa vurmuş gibiydi. Ancak daha fazla onun yalanlarına maruz kalmayacaktı. Kim bi-

lir babası, daha evliliklerinin ilk yıllarında, annesinin gözyaşlarına ve numaralarına karşılık kaç kez teslim bayrağını çekmişti? Kim bilir ne kadar süre düzenbaz bir kadına olan hislerinden dolayı çaresizliğe mahkûm olmuştu?

"Ama Geoffrey, bilmelisin ki-"

"Yalanlarını dinlediğim yeter," diye kestirip attı Geoffrey, öfkesini artık zaptedemiyordu. Liliana, karşısında öylesine güzel duruyordu ki. Kirpiklerinden dökülen yaşlar tıpkı bataklıkta topladıkları olağanüstü çiçeklerdeki çiğ gibiydi. Devasa güneş gülü gibi, böcekleri ayartıp tuzağa düşüren etobur bir çiçek sayılmaz mıydı Liliana? Neyse, Geoffrey yakasını son anda kurtarmıştı. Yüreğini yiyip bitirmesine izin vermeyecekti.

Geoffrey kutuyu ve içindekileri alıp ayağa kalktı. Ona sahip çıkan bir tavırla koltuğunun altına aldı. Çenesi yukarıda, sert bir duruş sergileyerek omuzlarını çıkarmıştı. "Çekil gözümün önünden."

Liliana'nın yanağından tek bir yaş damladı ve Geoffrey, kızgın asidin ruhuna bir delik açtığını hissetti. Liliana ayağa kalktı, biraz sarsak da olsa kafasını sallayarak, gitmek üzere arkasını döndü.

Geoffrey'yi hastalıklı bir panik sardı. "Liliana?"

Fal taşı gibi açılmış gözlerle ona doğru döndü, sayısız hisle boğuşuyor gibiydi.

Geoffrey buna karşılık çelik gibi sertti. "Sana git diyene kadar sakın Somerton Park'ı terk edeyim deme."

Liliana ürkek gözleri yerde, ona bakamaz durumdaydı.

Geoffrey onun gözlerinin tam içine bakmasını diliyordu. Yalvartmak veya bakışlarına teslim olması için. Fakat Liliana tek kelime daha etmeden onu bırakıp gitmişti.

Geoffrey, kendi kendine Liliana'ya bu emri neden verdiğini düşündü. Herhangi bir bilgiye ihtiyacı olması halinde, ona kolayca ulaşabilmek istediğinden böyle bir emir

vermişti. Ancak Liliana'nın uzaklaşmasını izlerken, kenarda bekleyen acı gerçeği daha fazla inkâr edemeyecekti. Aşk bir lanet gibi sarmaşıkları içine sarmıştı. O sarmaşıkları kökten sökmeye çalıştıkça, yapraklar ve dikenler daha da güçlenip keskinleşmişti. Tıpkı babası gibi bir şeytana âşık olmuştu; kurnaz, güvenilmez bir kadına.

24

Liliana, ahıra gün ağarmadan bir saat önce vardığında Gringolet'in bölmesi bomboştu. Başını cesaretle dik tutan her neyse, Jacques Charles'ın gazla doldurulmuş balonlarından sızan hidrojen gibi kaçıp gitmişti bile. Duvarlardan birinin dibine çöküverdi.

Keşke şu esintiyle beraber ortadan kaybolabilseydi. Oysa kalp kırıklığını ardında bırakıp gitme arzusunun karşısına, Geoffrey'ye olan aşkı ve en sonunda gerçeği öğrenme ihtiyacının acı bir karışımı çıkıyordu. Somerton Park'ı her iki cepheyi de kapamadan öylece terk edemezdi.

Geoffrey nereye kaybolmuştu? O dönene dek burada, ahırda beklemeye devam mı etmeliydi? Sabah gezileri için burada onunla buluşmasını zaten bekliyor değildi, ancak aklına başka hiçbir seçenek de gelmemişti. Geoffrey'nin geri almayı ihmal ettiği anahtardan yararlanarak hâlihazırda zaten yatak ve çalışma odalarında onu aramıştı. Aile kanadını araştırırken o anahtarı kullanmış olduğunu fark ettiğinde yüzünün aldığı görüntü tüm gece Liliana'nın beynini esir almıştı. Vicdan azabından içi sızlıyordu. Şiddetli ve etkili bir hisli. Ve Geoffrey'nin özellikle canını acıtmaya girişmiş olmayışına dair savunması da bunu köreltmemişti. Liliana yalnızca adaletin peşindeydi.

Geoffrey'yi görmesi gerekiyordu. Hislerinin gerçekliği

konusunda onu ikna etmesi düşük bir ihtimal olsa da en azından bunu denemezse içindeki pişmanlığın büyüyeceğinden korkuyordu. Ayrıca ona, eski uşaklarının babasının ölümüne dair taşıdığı şüphelerden de söz etmesi gerekirdi. Onun bildiği her şeyi Geoffrey'nin de bilmeye hakkı vardı.

Kalbi sıkışıyordu ve Geoffrey'nin ise böyle hissetmediği açıktı. Liliana'dan bir şey saklıyordu. Önemli bir şey. Tuhaf bir biçimde babasının yazışmalarının bulunduğu yerle alakası olan bir şey ortaya çıkmıştı ama Liliana onun ne olduğunu kavrayamıyordu.

Güçlü bir kişneme ve toynak sesi dikkatini yan taraftaki ahıra doğru çevirmesine sebep oldu. Amira, Liliana'nın varlığını hissetmiş koşmak için sabırsızlanıyor olmalıydı. Düşününce Liliana'nın çalkantılı hisleri de yatışmış gibiydi. Hatta tek ihtiyacı iyi bir gezinti de olabilirdi. Hem çevrede dolanırken Geoffrey'yle karşılaşma ihtimali de vardı.

Amira'nın ahırına girdi ve kısrağın burnunu sıvazladı. Hemen atı eyerlemeye koyuldu ve kafasına herhangi bir hedef koymadan güneşin doğduğu yöne dörtnala sürdü. Bu sabah, diğerlerinden farklı olarak, hiçbir şey düşünmeden öylesine kaçmak istiyordu.

Tam güneş ufukta belirmişken, uzakta bir yerde Geoffrey'nin atını fark etti. Aynı anda hem hafiflemiş, hem de içi ürpermişti. At kulübenin - Geoffrey'nin onunla evlenmesine teşvik olarak, laboratuarı olarak kullanması amacıyla ona teklif ettiği yerin - hemen dışında bir direğe bağlanmıştı.

Kafasında o anı, Geoffrey'nin bu tatlı teklifte bulunurkenki yüzündeki o müşfik ifadeyi görmeye çalıştı. Ancak kafasından deşip çıkarabildiği tek görüntü, onu kütüphaneden kovarken gözlerinin içindeki acı oldu. Biçare hislerine gözlerini yumdu, bunlar onu bir yere götürmezdi.

Gölün çevresine vardıklarında Amira'yı yavaşlattı ve kısrağı Gringolet'in yanındaki mola yerine getirdi. Atlar kişneyerek birbirlerini selamladı. Liliana indi, Amira'yı sıkıca bağladı ve Grin'i okşamak üzere ona doğru adımını attı. Harika ve pürüzsüzdü. Acaba Geoffrey geceyi burada mı geçirmişti?

Liliana kapalı panjurlara göz gezdirdi. İçerisi boş ve cansız görünüyordu. Grin'i görmemiş olsaydı, buraya uğramadan geçip gidebilirdi.

Ne yapacağına karar verirken atları çözdü ve kulübenin arka bahçesine saldı. Hem orada dikkat çekmezlerdi. Bu sabah ona, meraklı gözlerden ve malikânenin hassas kulaklarından uzakta, Geoffrey ile işleri tekrar yoluna koymak adına müthiş fırsatlar sunmuşa benziyordu.

Liliana girişteki basamakları çıkarken, yemek yiyeli saatler olduğu için minnettardı. Geoffrey'nin ondan saklamakta olduğu şeyin ne olduğunu bulana dek savaş alanını terk etmemeye ant içmişti. Ve tabii ki özrüne kulak verene kadar da. Geoffrey'yi özrünü kabul etmesi için zorlayamazdı, hatta bunun olmasını da beklemiyordu. Ancak bunu ona söylemek içini kemiren suçluluk duygusundan kurtulması adına kâfi olacaktı.

Liliana kapıyı tıklatmadan kapının kolunu yokladı. Ağır ahşap kapıyı yalnızca geçebileceği kadarıyla açtı. Gözlerini kırpışı karanlığa ayak uydurmak içindi. Çizgi çizgi gelen loş ışık tahta panjurların arasından süzülerek karanlığı kesiyordu. Fakat pek de evin içini aydınlattığı söylenemezdi. Havada sükûnet vardı. Oysa Liliana'nın bedeni farkındalıkla çalkalanıyordu; Geoffrey kesinlikle buradaydı.

Liliana divana doğru giden yolu yokladı. Geoffrey tam bu noktada şeytani gülümsemesiyle onu baştan çıkarmıştı. Liliana, ilk orgazmla beraber gelen o olağanüstü kendini salıverişi ve ardından hissettiği o şefkat duygusunun aşk olduğunun ancak şimdi farkına varabilmişti...

Divan boştu. Anımsadığı kadarıyla, daire şeklindeki boş alanın solunda bir sandalyeyle çalışma masası olmalıydı. Çıt çıkarmadan o tarafa döndü.

Adımını o yöne doğru attığında Geoffrey'yi fark etti. Liliana'nın gözleri loş ışığa uyum sağlamıştı. Kafasında Geoffrey'nin uyuyan halini kolayca canlandırabildi, uykuda bile öylesine kıvraktı ki. Liliana başını salladı. Geoffrey uyandığında sırtı onu mahvedecekti. Omuzlarından biri ezilmiş ve sandalyenin sırtıyla geri kanadı arasına sıkışmış, tek bacağı da öbür dizi üzerinde duruyordu. Başı arkaya, sağa doğru kaymıştı. Oysa eliyle halen bir kalem tutuyordu, sanki yazmakta olduğu bir şeyi tasarlar gibi dayamıştı sırtını ve bu tasarıya son halini vermeden uyuklamaya başlamış gibiydi.

Masanın üstü kâğıtlarla doluydu. Diğer yandaysa babasından kalan deste deste saçılmış notlar tarihlerine göre yayılmış durumdaydılar. Acaba Geoffrey, şifreyi çözmenin peşinde miydi? Liliana'nın tüm varyasyonları tamamen gözden geçirdiğini akıl edemiyor muydu?

Liliana onun neler yazdığına bakmak için masaya doğru eğildi.

MARCNTOYBDEFGHIJKLPQSUVWXZ

ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ

Birden bileği sıcak, güçlü parmaklar tarafından tutulmuştu. Ve Liliana nefesi kesilerek olduğu yerde şaşkınlıkla zıplayıverdi.

"Ne arıyorsun sen burada?" Geoffrey hesap sorar bir şekilde konuşmuştu. Sesi donuk ve ruhsuzdu.

Liliana neredeyse onu arıyor olduğunu ağzından kaçıracaktı ki öfkesiyle ateş aldı. "Ya senin burada işin ne?"

"En son gözden geçirdiğimde, bu yer hâlâ bana aitti," dedi Geoffrey. Uyku sersemiydi ve susamıştı, onun bileğini bıraktı ve tek eliyle gözünü ovdu.

"Demek istediğim tam olarak bu değildi." Liliana pat diye söyleyivermişti. Son derece erkeksi karalamalarına göz attı. Bir parmağını şifrenin üzerinde gezdirdi. *MARCNTOY... Bu Marc Antony demek olabilir miydi?* "Bir şifre mi söz konusu? Aklından geçen bu mu?"

Geoffrey boş bakıyordu ama gözleri keskin, dudakları sımsıkı kapalıydı.

Liliana'nın öfke patlaması sönmüş ve bu kez ihanetin iğnesini kendi tatmıştı. Yutkundu ve konuşmaya başladığında sesi iyice alçalmıştı. "Şifreyi çözdün fakat benle paylaşmayacaktın."

Geoffrey'nin iç çekişini, sandalyesini düzeltirken kıyafetinin çıkardığı hışırtı izledi.

Liliana parmağını geri çekti ve ellerini göğsünde kenetledi. Başını öne eğip, omuzlarını düşürdü. Gerçeği öğrenmek için en iyi seçeneğin birlikte çalışmaları gerektiğini onun kadar, Geoffrey'nin de anlamasını umuyordu. Zaten bu nedenle de elindeki tüm delilleri onunla paylaşmıştı.

Geoffrey ayaklandı ve tek kelime etmeden çekip gitti.

Onu suçlayabilir miydi? Liliana tuttuğu gözyaşlarının verdiği acıyla boğuşuyordu. Bunlar kırgınlığın getirdiği yaşlardı, hüsranın gözyaşlarıydı. Evet, Liliana da onu suçlayabilirdi. Şüphesiz, Geoffrey'yi itirafıyla şoke etmişti, hatta kalbini kırmıştı. Fakat Liliana'nın hisleri onun hiç mi umurunda değildi? Ya da durumu? Tanrı aşkına, babasının cinayete kurban gitmiş olduğunu algılayamıyor muydu?

Geoffrey elinde bir gaz lambası ve tahta sandalyeyle döndü, onları iki kişinin karşılıklı olarak beraber çalışabileceği konuma getirdi. Kendisi küçük sandalyeye oturdu ve Liliana'ya da daha rahat olan sandalyeyi işaret etti.

Liliana teklifine uydu - Geoffrey henüz kararını değiştirmeden - ve düşündüklerini belli etmemeye gayret etti.

Bir süre geçtikten sonra Geoffrey, "Bulduğumu sandım ama yanıldım," dedi. Liliana, şifreyle alakalı teorisini açıklarken onu dikkatle dinledi. Ona bu şifrenin, babasının gizli yazışmalarını sakladığı kitabın isminde yer aldığından söz etti.

"Ancak denediğim hiçbir şey uymadı," diye sonlandırdı Geoffrey lafını. Bu ciddi ses tonu Liliana'nın kalbini acıtmıştı, yine de sorunu kendisiyle paylaştığı için memnundu. Neticede bu da bir şeydi. Tüm bunlar sona erdiğinde belki de bir gelecek inşa etmeye yeterli olurdu, kim bilir? Liliana umutlanmamaya çalıştı ama bu fikir kalbine gizlice girivermişti. "Ayrıca her iki adamın da uzun yıllar önce öldüğünü düşünecek olursak, şifreyi kırabileceğimize dair beklentim sıfır."

Liliana derin bir nefes aldı, olasılıkları aklından geçirirken umut çaresizliğe dönüştü. Bir sorun üzerine kafa yormak her zaman onun kaçış yolu olmuştu, bu karakteristik bir özelliğiydi. Bildiklerini şöyle bir etraflıca düşündü. Babasını iyi tanığından, şifrenin herhangi bir tarzda olabileceğini iyi biliyordu. Oysa Edmund Wentworth'ü tanımadığından, bu iki adamın üzerinde anlaştığı kelimenin ne olduğu konusunda tahminde bulunamazdı. Ancak... Geoffrey'nin dediği doğruysa, yani babası dalgın ve ardında bir ipucu bırakmışsa...

"Ya dediğinde haklılık payı varsa?" diye sordu pat diye. Bir şeyi keşfetmenin bilindik heyecanı, şu anda üstesinden gelemeyeceği hislerin dışarı çıkmasına sebep oluyordu.

Geoffrey kaşlarını çattı. "Sana söyledim, ben- "

"Bana parolayı nasıl ortaya çıkarabileceğinizi tekrar anlat," dedi Liliana. Bir parşömen müsveddesini kaptığı gibi Geoffrey'nin bir köşedeki kalemini aldı.

"Anahtar kelimeyi al ve tam olarak yaz. Önceden kullandığın harfleri at, sonra da alfabenin geri kalanıyla doldur," dedi.

Liliana yazmaya başladı.

MARCUSNTOIBDEFGHIJKLPQVWXYZ

ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ

Bu kez şifrenin tamamını başka bir kâğıt parçasına yazdı. "İşte," dedi, kâğıdı Geoffrey'ye doğru iterken harflerden birine uzandı. "Bunu dene."

Geoffrey anahtar olacak kâğıdı aldı ve göz gezdirdi. "Bu da ne?" diye sordu. Kaşları kalkmıştı - kafa tutan bir tavırdan çok merakla, diye aklından geçirdi Liliana.

"Babam bir bilim adamıydı," diye yanıtladı Liliana. "Ve Latinceye bayılırdı. Marcus Antonius."

Geoffrey başını yavaşça sallarken, dudağının ucu da hafifçe kıvrılmıştı. "Tabii ya," diye homurdandı ve içinden bir harf seçti.

Liliana elindeki notu şöyle bir inceledi. Kelimeler tıpkı bir öykü gibi akıyordu. Eğer her bir kelime mesajda yer alıyorsa, tümünü çözmek çok zor olacaktı. "Her cümlenin başındaki kelimenin ilk harfini dene," diye bir tavsiyede bulundu Liliana ve işe koyuldu.

Aralarında, ateşkes benzeri bir sessizlik vuku bulmuştu. Bu sessizliği bozan tek şey parşömen üzerinde hareket eden kurşun kalem sesleri oldu. Son on iki saatte olanları şöyle bir düşününce, Liliana onu sakinleştiren bu samimiyetin verdiği rahatlık hissinden afallamış durumdaydı. Gördüğü kadarıyla Geoffrey ile evli olmak böyle bir şeydi. Her ikisi de son derece istekli biçimde, birlik halinde ortak amaçlarına ulaşmak adına arı gibi çalışıyorlardı...

Kalbinde korkunç bir ağrı baş göstermişti ve bu anlık hevesten kurtulmak için titreyip kendine geldi. Geoffrey'den saçma sapan bir şekilde gerçeği bunca zaman saklarken aklından neler geçtiğini anlayamıyordu. Tüm bunları bir yana bırakarak, harfleri ezberden yazdı. Sonuna gelene dek elindeki şablona dikkat dahi etmedi. Son noktayı da koyduğunda, sırtını sandalyeye dayadı ve şifreli mesajı göz hizasına doğru kaldırdı.

FRMTYESPRICEARRMIDOCTWTHPCEFORXCHNGE

Liliana doğruldu. Çok net olmasa da belirli kelimeler seçilebiliyordu. Bu doğru şifreydi, Liliana kendinden emindi. *FR.* Baba? Hayır, bu uymuyordu. *FRM* Çiftlik? Şirket? Hayır. Den eki? İşte bu olabilirdi. Tekrar göz attı. 'T'den, evet, fiyat. *ARR*... varmak?*

Ekim ortasında parçayla beraber takasa gel.

İçine bir ağırlık çökmüştü, Liliana tıpkı bir kafese hapsediliyor gibiydi. Paha? Burada 'parça' uygun gibiydi. Bu kadarı kesinlikle kulağa anlamlı geliyordu. Babası neye karışmıştı böyle? Etrafını kaplayan sır perdesini ve sonunda her iki adamın da başına neler açtığını düşününce, bu pek hayırlı bir şey olamazdı. Geoffrey'ye bir baktı.

O da kendi mesajına dalmıştı. Yüzünün halinden ve bıkkın, acıklı biçimde bakan gözlerinden anlaşıldığı kadarıyla sonuç açıktı.

Liliana'nın yüreği her ikisi için de sızladı.

"Seninki ne diyor?" diye sordu usulca.

* Liliana, FR harflerinin *father* (baba), *farm* (çiftlik), *firm* (şirket) ve *from* (-den eki) olabileceğine dair tahminler yürütüyor. ARR harfleri için de *arrive* (varmak) tahmininde bulunuyor.

Geoffrey'nin bakışları onun gözleriyle buluştuğunda, Liliana bakışlarındaki acıdan kaçınmaya gayret etti. Birden dudakları yumuşayıverdiğinde, Geoffrey'nin de kendi gözlerinde aynı acıyı gördüğünden şüphelendi.

"Kestirebildiğim kadarıyla şöyle diyor: 'Altınla kaplı zümrütten yapılma Kleopatra'ya ait hakiki zırh. İltica ve hayat boyu fonla takas edilir. Fiyat veya teklif önerin.'"

Liliana da hemen ardından kendi mesajını sesli olarak okudu. Yüzünü buruşturdu, resmen sersemlemişti. Her ne bekliyorsa, bu kesinlikle o değildi. "Hazine?"

"Mısır hazinesi," dedi Liliana. "Hâlbuki babam bu tarz şeylere karşı hiç de ilgi göstermemiştir." Liliana mesaja tekrar göz gezdirdi. Yazıdaki büyük T harfine bakakalmıştı. Bu T ne Edmund Wentworth, ne de Charles Claremont olabilirdi. Öyleyse bu kimdi? Bu notlar babasının kaleme aldıklarıydı, Edmund Wentworth'ün eşyaları arasında bulmuştu. Öyleyse bu, T'yi babasının da tanıyor olduğunu gösterirdi. Görünüşe bakılırsa yapılması planlanan takasın simsarı oydu. Fakat sevgili babası yalnızca diğer bilim adamlarıyla işbirliği yapardı.

Liliana'nın nefesi kesilmişti. "Napolyon, Mısır'ı işgal ettiğinde, yanında yüz elli tane de Fransız bilim adamını götürmüştü. Bilgin olarak nam salmışlardı, Napolyon onlara ülkenin her açıdan çehresini listelemelerini ve sınıflandırmaları emrini verdi."

Geoffrey kafasını salladı. "Anımsıyorum," dedi. Bu gizem karşısında tüm dikkati dağılmıştı. Nerdeyse Liliana'ya olan öfkesini bile unutmuş gibiydi ve sesinde samimiyet vardı. Sesinin bu tonu, Liliana'nın paramparça yüreğini tıpkı bir âşık gibi okşamıştı. "İşler iyice tehlikeli bir hal aldığında, korkaklar ülkeyi tam da orada terk ettiler. İngiliz taburları onları 1801'de 'kurtardığında' Mısır'da mahsur kalmış durumdaydılar. Şüphesiz biz de onların tüm keşif-

lerini ve hazinelerine el koyduk. Buna Rosetta taşı da dâhildi. Onların hepsini evlerine boş ellerle geri gönderdik."

"Çok doğru," dedi Liliana, heyecan ve umut nihayetinde tüm o kasveti dağıtmaya başlamıştı. "Annem öldükten sonra, babam İngiltere'de benimle kaldı. Ama bundan evvel tüm kıtayı kapsayan uzun bir seyahate çıktı. Bu seyahat boyunca çalıştı ve konferanslar verdi. Bu esnada kolayca sonradan bilgin olarak sınıflandırılacak o bilim adamlarından biriyle tanışmış ve arkadaş olmuş olabilir. Ve sonra da... Tanrım!" diye haykırdı. Aklına bir anısı gelmişti. "Triste. Üniversitede babam Triste isminde bir Fransız bilim adamıyla aynı odayı paylaşmıştı. Ben ufakken bu eski dostundan bahsedip dururdu. Yani bu T o anlama geliyor olabilir." Liliana, bir an düşünmeksizin Geoffrey'nin elini tuttu ve tüylerini diken diken eden bir yıldırım akımı içinden geçmiş gibi oldu.

Geoffrey onun dokunuşuyla beraber kaskatı kesildi. Yüzü bir kez daha ifadesiz bir hal almıştı. Elini geri çekti ve ayağa kalktı, tahta sandalye taş zeminde gıcırdamıştı.

Liliana'nın boğazı sıkıştı, yaşlar bir kez daha gözlerini yakmaya başlamıştı. Eliyle ona dokunduğu nokta yanıyordu. Geoffrey ise buz kesmişti, çalışma masasının ardına doğru ilerledi. Tek eliyle elindeki parşömeni sıkı sıkı tutmuş, diğerini de yumruk haline getirmişti.

"Öyleyse eğer Triste bir bilginse," dedi Geoffrey, sesi son derece sakindi, "ve bu zırhı elinden kaçırmamaya karar verdiyse? Bu durumda Napolyon'un kral ilan edilmesiyle ve de tüm bu serveti bir araya getirmesiyle, Triste de Fransa'dan ani bir kararla dönmüş olmalı."

Liliana yerinde oturmakta zorlanıyordu, o da ayağa kalkmıştı. "Evet, Triste'nin kuşkusuz onca yıl Mısır'da terkedilmiş oluşundan dolayı sinirden deliye dönmüş oluşunu da sayarsak, bu hazinenin yalnızca ona ait olacağını düşünmüş olma ihtimali oldukça- "

"Böylece eski dostuyla iletişime geçti," dedi Geoffrey lafını keserek.

"Yani babamla," dedi Liliana, başını salladı.

"Ve ondan İngiltere'de bu parçayı almaya gönüllü birini bulmasını rica etti. Böylece burada yepyeni bir yaşama merhaba diyebilecekti," diye bitirdi Geoffrey. Parmaklarını kömür karası saçlarının arasında gezdirdi ve iç geçirdi. "Bu zayıf bir ihtimal"

"Elimizdeki bilgilere bakınca, oldukça makul aslında." Liliana bu kez karşı atağa geçmişti. Parşömen yığınından bir tomar seçti ve kendine doğru çekti. "Şimdi geri kalan ayrıntıları deşifre etmeli ve haklı olup olmadığımızdan emin olmalıyız."

Geoffrey gözlerini devirdi, Liliana'nın ise nefesi kesilmişti. Sandalyesine kuruldu, bu sır perdesi ortadan kalkana dek istifini bozmamakta kararlıydı. Geoffrey gitmesini istese dahi, orayı terk etmeyecekti - onu yaka paça atmaya kalksa bile. Fakat Liliana onun buna kalkışmayacağını umuyordu.

Geoffrey onun dibindeki sandalyeye kurtuluverdi. "Güzel." Liliana'nın elindeki yazışmaları kaptı ve geri kalan kâğıt yığınını ileri itti. "Her halükarda, ben senin babanın yolladığı notları deşifre edeceğim. Ve sen de benim babamınkileri. Bu şekilde, her iki taraf da birbirinden bir şey saklamayacak."

Liliana yutkundu. Her iki taraf da derken kendisini ima ettiğini tahmin edebiliyordu. Bu fikri kabul etti, ne de olsa Geoffrey'nin artık ona güvenmediğinin farkındaydı. Belki de bir daha asla güvenmeyecekti. Liliana yalnızca kalmaya devam etmesine karşı çıkmadığı için bile ona karşı şükran doluydu. Zira Geoffrey'ye elindeki tüm kanıtları sunduktan sonra onu malikâneden atmaya kalkabileceğinin bilincindeydi. Geoffrey'ye olan güvenini ona gösteriyor oluşu.

Liliana için almaya gönüllü olduğu bir riskti. Onun ise buna bu şekilde bakıp bakmayacağı henüz belirsizdi. Liliana başını salladı ve işine döndü.

Uzun dakikalardan sonra, her ikisi de bir şeyler karalamaya devam ediyordu. Liliana'yı garip bir sükûnet sarmıştı. Bilgin teorisi, Liliana'nın çözdüğü her yeni mesajla birlikte oturuyor ve daha olası bir hal alıyordu. Liliana kendi babasının ve muhtemelen Geoffrey'ninkinin de ölümüyle sonuçlanan bu olayda neyin böylesine ters gitmiş olabileceğinden hâlâ emin olamasa da içgüdülerinin peşinden gitmekle ne kadar doğru davrandığının farkındaydı.

Charles Claremont ile Edmund Wentworth'ün nasıl tanıştığına dair halen bir ipucuna rastlanmamıştı. İletişime geçmek için şifreli harfler kullanmaya başladıklarında, planın çoktan işlemeye başlamış olduğu açıktı. Liliana okumaya devam ettikçe, hikâyenin parçaları bir araya geliyordu. T'nin niyeti parçayı İngiltere'ye kendinin getirmesiydi ve bu konuda fiyatta anlaşılmıştı. Tarih belirlenmişti ama bir engele takılmıştı. T izlenmekte olduğundan, Fransa'dan kaçması imkânsızdı. Başka bir plan için çırpınıyorlardı. Parçanın Belçika'daki bir üniversiteye güvenli şekilde intikali için Napolyon hükümetinin memurlarından birine rüşvet verme konusunda anlaşmaya varılmıştı. Parça, buraya vardığında babasına ilmi evrakların arasına saklanmış biçimde postalanacaktı. Bunu da T ile yenecek bir akşam yemeği takip edecekti.

Ve sonra da...

Liliana, sonraki şifresi çözülmüş mesaja bakınca afallad ı.

HVARRNGDFORSONTODLVRPKGASHEPASSESBRDR

Sınırı geçişi esnasında oğlunun paketi ulaştırması ayarlandı.

Liliana notu masaya geri koyarken, elleri zangır zangır titremeye başlamıştı. Geoffrey'ye bir bakış attı. Kont bakışıyla gerilmişe benziyordu. Liliana, onun da babasının tarafından gelen buna benzer mesajları okuduğunu anladı.

"Rüşvet verdiğinin bilincinde miydin?" derken sesi zar zor çıkıyordu.

Kömür karası kirpikleri kapandı. Geoffrey, kafasını bu iddiayı reddedercesine ağır ağır salladı. Bakışlarından keyifsiz olduğu çok açıktı. "Babam benden bir vazoyu teslim etmemi istedi. Bana bunun Fransa'daki bir dostuna hediye etmek istediği paha biçilmez bir antika olduğunu söylemişti. Ancak savaştan ötürü, normal biçimde ulaştıramıyordu. Rüşveti içerisine sıkıştırmış olsa gerek. Ben farkına bile varmadım."

Liliana onun yüzüne bakıyordu. Yüzündeki kederli çizgileri fark etmemek imkânsızdı. Liliana ona inanıyordu. Aynı zamanda, ona elini uzatmak için yanıp tutuşuyordu, onu kollarıyla sarmak ve onu yatıştırmak için. Yalnızca birkaç saat içinde bildiği sandığı her şey altüst olmuştu.

Geoffrey gözlerini ona dikti ve gördüğü ızdıraptan Liliana'nın soluğu kesildi. "Bu ne demek, farkında mısın?" dedi, sesi kulak tırmalayıcıydı.

Liliana kafasını sağa sola salladı, tüyleri diken diken olmuştu.

"Bu benim vatan hainliği yaptığım anlamına geliyor Liliana."

25

"Bu çok saçma. Sen tabii ki vatan hainliği yapmadın." Liliana bu konuda ısrarcıydı. Bu savunmayı yaparken kahverengi kaşları çatılmıştı ve sesi kulağa neredeyse Geoffrey'yi savunur gibi çıkmıştı, oysa yüzündeki ifade endişe ve acıma doluydu. Liliana ona dokunmak ister gibiydi ve Geoffrey'nin de gönlünden inkâr edilemez biçimde bu geçiyordu.

Ellerini yazı masasının kenarına dayadı, kendini geri çekti ve ayaklarını uzattı. Şu son birkaç saat başına kaldırabileceğinden çok daha fazla bela açmıştı ve aynısı Liliana'ya karşı hisleri için de geçerliydi... Tıpkı insan doğasının değişkenliğinden payını almışçasına onlar da bocalamış durumdaydılar. İyiden kötüye, aşktan nefrete... umuttan pişmanlığa. Şu andaki hissettiklerine güvenemezdi.

Şu anda yapabileceği tek şey, az evvelki darbeye dayanıklı olmaya odaklanmasıydı.

"Kasten hayır fakat rakiplerim için bunun önemli olduğunu mu sanıyorsun? Ya da yatırımlarını istihdam fırsatları yaratmak üzere yapmaları için tüm yıl ikna etmeye çalıştığım adamlar için?" Sustuğu zaman yüz ifadesi de ciddileşivermişti. Sanki açlık çektiğini gördüğü, yavaş yavaş ölmekte olan tüm o emekli askerlerin ağırlığı üzerine üzerine biniyordu. Bir yandan parşömen rulosunu buruş-

tururken dişlerini gıcırdattı. "Tanrım, bu skandalın iması bile, uğruna azimle çalıştığım her şeyi mahvedebilir."

Bakışlarını ona çevirdiğinde, Liliana gözlerini kaçırdı. Geoffrey gözlerini kapadı, aklından bin ayrı şey geçiyordu. Bu olanlar Liliana'nın suçu değildi. Lanet olsun, tüm bunlar olurken o daha bir çocuktu. O zamanlar Geoffrey de henüz yeni erkek olmuş sayılırdı. Evet, tüm bu olayı kapısına kadar getirmişti. Liliana'nın tercih ettiği araştırma şekli Geoffrey'nin kalbini dağlamıştı ancak sahiden, ona bir anlamda da iyilik yapmış sayılmaz mıydı? En azından şu an için şantajcının ailesine karşı elinde neler olduğunu biliyordu. Her neyse, yine de tüm bunlar Liliana'yı ilgilendirmezdi.

Geoffrey gözlerini bir kez daha onun üzerinde gezdirdi ve Liliana bu kez kılını bile oynatmadı. Yalvaran gözlerle ona bakarken öylesine can yakan bir güzelliği vardı ki. Kalbi sıkışıyordu Geoffrey'nin. Hayır, bu Liliana'nın suçu değildi ancak Tanrım, Geoffrey, onun yumuşacık tenini hiç öpmemiş, parmaklarını ipek buklelerinin arasında hiç dolaştırmamış ve o saf kokusunu hiç içine çekmemiş olmayı nasıl da dilerdi.

Ancak bunların tümünü yapmıştı - hatta daha da fazlasını. Yalnızca bu bile onu, Liliana hakkında en doğru olacak şeyi yapmaya zorluyordu. Bir şekilde de olsa babasının ölümüne karışmış oluşu, bu görevini daha da önemli hale getiriyordu. Onunla evlenerek, bir şekilde bu kaybını telafi edebilirdi.

Liliana ayağa kalktı. Hareketleri son derece zarif ve ağırdı. Göz temasını katiyen bozmuyordu. "O zaman kimsenin bilmesine de gerek yok."

Geoffrey dudak büktü, keşke bu kadar kolay olsaydı. Ancak başka birileri bunu çoktan öğrenmişti bile. Daha kötüsü, Geoffrey biliyordu. Öz babasının onu nasıl kul-

landığını, kandırdığını hatta cinayete ortak ettiğini iyi biliyordu.

"Bana inanmadığının farkındayım Geoffrey ve seni bunun için suçlamıyorum. Ancak seni yaralayacak bir şeyi asla yapamam." Liliana gerilmişti ve bakışlarını diğer tarafa çevirdi. Ardından doğruldu ve Geoffrey'ye doğru bir adım attı. Soluna döndü ve deşifre edilmiş notlardan birini masadan kaptı ve kendine doğru tuttu. "Biz gerçeği aydınlığa kavuşturana kadar buradan gitmeyi düşünmüyorum. Neyin yanlış gittiğini, babamın başına gerçekte neler geldiğini bilmem gerek ancak ondan sonra ortadan kaybolurum." Bu esnada elindeki parşömeni buruşturdu. "Benden bir daha asla haber almazsın. Tabii arzu ettiğin buysa. Ayrıca kimseye de bir şey anlatmam. Bana bu konuda güvenebilirsin. Ben seni- "

Dudaklarını sıkı sıkı kapadı ve boğazını temizledi.

Geoffrey gözlerini devirdi, Liliana bir kez daha onu sevdiğini iddia edecekti. Hiç olmazsa bu yalanı telaffuz etmeden buna son vermişti. Fakat şu anda onu seviyor gibi davranmasına gerek yoktu, öyle değil mi? Yine de Liliana'nın düzenbazlığının büyüklüğü bir kez daha onu yaralamayı başarmıştı.

Liliana yeniden konuşmaya başladı. "Ben..." Gözleri fal taşı gibi açılmış, yüzünden yaşadığı dehşet okunuyordu. "Doğru ya, Geoffrey başka biri daha bunu biliyor. Bir adam... o babamın kütüphanesini mahvetmişti. O zaman herkes bunun bir soygun olduğunu düşündü ama o belki de hazinenin peşine düşmüştü."

"Bu ne zaman oldu?"

"Birkaç hafta önce."

Tanrım. Bir kişi daha mı? Yoksa bu şantajcının kendisi miydi? Ya hazinenin ya da daha fazla kanıt toplamanın peşindeydi. Tüm bu olanların üstünü skandal yaratmadan kapatmanın bir yolu olabilir miydi?

"Esrar perdesinin geri kalanını kaldırana dek, bunlar için endişelenmemiz yersiz." Geoffrey, bu esnada elini Liliana'nın buruşturduğu notu sıkı sıkıya tuttuğu yumruğuna yaklaştırdı. Nazikçe parmaklarını araladı ve parşömeni elinden aldı. İçine tatlı bir sancı veren bu dokunuştan iğreniyordu. "Bunun dışında kaç notu daha deşifre ettin?"

Liliana'nın dudakları titriyordu ama cesaretle, "Üç," dedi.

Geoffrey'nin de yalnızca bir tane kalmıştı. Sandalyesini ona yaklaştırdı ve oturdu. "O zaman, şunu da bitirelim."

Claremont'un son mesajı, parçanın Belçika'daki üniversiteden gelmiş olduğunu ve takası gerçekleştirmek için araştırma yaptığını haber veriyordu. Geoffrey oturduğu sandalyenin arkasına yaslandı ve ellerini kavuşturdu. İşaret parmağıyla dudaklarını yokluyordu. Aslında gayet basit bir iş olmalıydı, öyleyse ters giden ne olmuştu? Her ne kadar babasına, ona yalan söylediği için kızgın olsa da - Tanrı aşkına, resmen onu vatan haini yapmıştı - ona açgözlü ve birini para için öldürmeye istekli ya da bunu yapabilecek türde bir adam gözüyle bakamıyordu.

"İşte!" Liliana'nın sesi aklından geçenleri bölüverdi. "Baban, benimkiyle, Aralık ayının yirmi üçü için görüşme ayarlamış. Babam hazineyi getirecek ve parayla takas edecek, sonrasında da Triste'ye vermek üzere muhafaza edecekmiş." Liliana ayağa kalktı ve Geoffrey'nin ardında volta atmaya başladı. O salındıkça, Geoffrey'ye elma ve limon kokuları taşıyor ve her şeye rağmen damarları arzuyla doluyordu. "Ama sonunda buluşma iki gün ileri alınmış ve ardından babam katledilmiş. Niçin?"

Geoffrey'yi bir ürperme sarıverdi. "Baban Aralık yirmi birde öldürüldü, değil mi?" Geoffrey süratle hesaplayıvermişti. Bu zaman dilimi, kendi babasının ölümünün on beş gün öncesiydi, ne kötü bir tesadüf. Yoksa bu yalnızca bir

tesadüf müydü? Babası doğal sebeplerle ölmemiş olabilir miydi?

Liliana şaşkınlıkla değil, anlayış dolu gözlerle Geoffrey'ye baktı. "Babalarımızın üç haftadan az arayla vefat etmiş olduklarını biliyor muydun?" diye ayağa kalktı Geoffrey. Liliana'nın böyle bir şeyi ondan saklamış olması karşısında öfkeden deliye dönmüştü. "Ne zamandan beri biliyordun peki?"

"Witherspoon'u köyde ziyaret edişimizden beri," dedi sakince. "Babanın hizmetkârı, onun zehirlenmiş olabileceğinden şüphelendiğini söyledi bana. Cesedinden badem kokusu almış... bu da siyanürle zehirlendiğinin belirtisi."

"Ve sen de bana hiçbir şey söylemedin, ha?" Tanrım. Geoffrey'nin kafasına pek çok düşünce üşüşüvermişti yine ve o tüm bunları kovdu.

"Dün söyleyeyi denedim ama sen izin ver- "

"Sen bunu öğreneli günler olmuş!" Geoffrey gözlerini kıstı, ona ilk kez bakıyor gibiydi. "O yaşlı adamın sağlığı bir kez olsun umurunda oldu mu? Yoksa onu da tıpkı bana yaptığın gibi kullandın mı?"

Liliana gerildi ve gözlerini yere indirdi.

Geoffrey parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Liliana'nın olduğunu sandığı kişi olmadığı çok açıktı. Yaptığı her şey, onla ilgili sevdiği her şey koca bir yalandı. Oysa kalbi hâlâ acıyordu ve o hâlâ burnunda tütüyordu. Neden tüm bunların yerine ondan nefret edemiyordu ki?

Geoffrey sırtını ona döndü, kontrolünü sağlamak için resmen didiniyordu.

"Eğer geçmişe dönüp, bir şeyleri farklı yapabilme şansım olsa," dedi Liliana sakince, "bunu yapardım. Ama yapamam. Tek yapabileceğim sonuna dek devam etmek. Sona yaklaştık, bunu biliyorum."

Geoffrey ona doğru döndü. İçi bir kez daha kördüğüm olmuştu. "Haklısın."

Liliana'nın omuzları düştü ve bir an gözleri kapandı. Ve sonra akılcı bilim kadını kimliğine - ya da soğuk, işini bilen kişiliğine de denebilir - geri dönüp, ellerindeki soruna yoğunlaştı. "Şifreli mesajlar göndermek için çektiklerini düşününce, neden babanın son notu basit bir İngilizce ile yazılmış ve de onun mührünü taşırken, diğerleri böyle değil çözemiyorum. Aklından belki de onu hiç yollamamış olduğu geçiyor mu?"

Geoffrey kaşlarını çattı ve masa üstüne uzandı, söz konusu notu kaldırdı ve yakından inceledi. "Hayır, bu babamın el yazısı."

"Acaba yazı sahte olabilir mi?" Liliana dudağına hafifçe dokundu, alnı bu fikirle kırışmıştı. Yazı masasının tam karşısında duraksadı ve en son deşifre ettiği yazışmaları ortaya saçtı. "Ya hazineye ne oldu? Bu kâğıtlarda geçmiyor ve bu konu hakkında bilgi sahibi olan iki kişi de on dört yıl önce bu dünyaya veda etti."

"Belki de değildir." Kelimeler düşünmeden kendiliğinden dökülüvermişti. Hâlbuki Geoffrey, bunları dile getirdiği sırada, Liliana'nın her şeyden haberdar olmaya hakkı olduğunu çoktan kabullenmişti. Liliana'nın taktiklerinden iğrenebilirdi ama kendi babasının da arapsaçına dönmüş bu pisliğin bir parçası olarak katledilmiş olma ihtimali, Liliana'nin sebeplerini şu an hiç olmadığı kadar iyi anlamasına sebep olmuştu. Sandalyesine geri döndü ve Liliana'nın oturduğu yeri işaret ederek, "Lütfen otur." dedi.

Liliana emre uydu ve Geoffrey ona şantaj girişiminden söz etti. Liliana gözleri hayretle açılarak, onu dinlemeye koyuldu. Kont, kayıp paradan son zamanlardaki tehditlere kadar, her şeyi ona açıkladı. İşin garibi, hikâyeyi Liliana'yla paylaşmak normal bir şeymiş gibi gelmişti ona. Sanki üstünden büyük bir yük kalkmıştı, bir dostla ya da... âşkıyla dertleşir gibiydi. Ancak Geoffrey, bu hislerin gerçek

olmadığının bilincindeydi. Lanet olsun ki Liliana bu şansı ellerinden almıştı.

"Öyleyse evime gizlice giren adam, şantajcıyla aynı kişi olabilir mi?" diye sordu Liliana.

"Evet ya da daha büyük olasılıkla onun için çalışıyor. Benim merak ettiğim neden tehditlerinin böylesine belirsiz oluşu. Elinde sağlam bir kanıtı olmasa gerek veya hikâyenin yalnızca bir parçasına sahip ve benim politik itibarımı koruma arzumla kolayca tav olacağımı umuyor."

Liliana parmaklarını masanın üzerinde tıkırdatıyordu. "Belki de hikâyenin onun elinde olan bölümü bizde olmayan parçadır." Sesi umut veriyordu. "Onun kim olduğunu keşfetmen yakın mı peki? Evime giren davetsiz misafiri sana tarif edebilirim. Gerçi onun yalnızca şantajcının suç ortağı olması halinde, bu ne kadar yardımcı olur bilemiyorum."

Geoffrey doğruldu. Belki de bu fırsat, ona devam etmesi için bir şeyler verebilirdi. "Onu açıkça gördün mü peki?"

Liliana yüzünü buruşturdu. "Pek değil. Aslını söylemek gerekirse... ben onla daha çok boğuşmak durumunda kaldım."

O anlattıkça, resmen Geoffrey'nin ömründen ömür gidiyordu. Liliana öldürülmüş olabilirdi! Evlilikle ilgili iyi bir nokta da buydu; en azından kadınlar, olması gerektiği üzere, böylesi kötü insanları kendi başına defetmekle uğraşmak yerine, bir erkeğin kanatlarının altına giriyordu. Geoffrey'nin dudağının kenarında hafif bir gülümseme belirivermişti. "Anlarsın ya, dün gece kısa bir an için de olsa, seni öyle kütüphanede kanıt peşinde hayal edince, senin de şantajcıyla işbirliği içerisinde olduğunu düşündüm. Hâlbuki bu arayışın bir cani için değil, kendin için olduğunu akıl edemedim."

Liliana kızardı. "Şey, sonuçta senin de bu komplonun bir parçası olduğundan şüphelendiğimi varsayarsak, sanırım bu kadarını göz ardı edebilirim. Her ne kadar parçası olmuş olsan da bundan haberin dahi olmadı." Liliana kollarını göğsünde birleştirmişti, kendi kendini kucaklar gibiydi. Bir an iç geçirdi. "Ne ikiliyiz ama. Birbirimizle ilgili haklı çıktık ve bir o kadar da haksız."

Geoffrey bu sözlerini tarttı. Acaba onun günahını mı alıyordu? Sadece babasının birileri tarafından öldürülmüş olma ihtimali bile öfkeden delirmesine yetiyordu. Bu Liliana'nın kendince haklı sebeplerini anlamasını sağlıyordu. Fakat bunlar, onu kendi annesinden farklı kılmaya yeter miydi?

Geoffrey onu şöyle bir süzdü. Bitkinlik Liliana'nın yüz çizgilerine işlemiş fakat güzelliğinden hiçbir şey götürmeyi başaramamıştı. Ama güzelliği yalnızca dış görünüşten ibaretti. Liliana, hâlâ elde etmek istedikleri için insanları kullanan ve canlarını yakan o kızdı. Geoffrey'nin kafası öylesine karışıktı ki kısa zamanda çok fazla darbe almıştı.

Benden bir daha asla haber almazsın. Tabii arzu ettiğin buysa.

İstediği sahiden de bu muydu? Yoksa onun yalanlarını affedebilir miydi? Ona yalanlarının bir kerelik, o anlık şartlardan dolayı olan bir şey olduğu konusunda güvenebilir miydi? Liliana'yla evlenmesi gerektiğinin farkındaydı - bu artık onun görevi, boynunun borcuydu. Yapılacak en doğru şey bu olurdu. Fakat aralarındaki bu şeyi hesaba katınca, evlilikleri bir ortaklık mı yoksa göstermelik bir kılıf mı olurdu?

Liliana'ya yaklaşmak, gözlerine bakıp ona o soruyu sormanın hasretiyle yanıp tutuşuyordu. Ne var ki bunu yapamazdı. Duygusal olarak bu kadar hassas durumdayken bile bunu böylesine feci şekilde istiyor oluşu, üzerindeki etkisini gözler önüne seriyordu.

Aklından neler geçiyordu böyle? Hislerinin yoğunluğundan önünü göremiyordu. Şu an aşk düşüncesinin bile bir kez olsun aklından geçmemiş olmasını öylesine dilerdi ki. Eğer Liliana çevirdiği dolapları ifşa etmeden evvel, ona niyetlendiği şekilde kendini açabilmiş olsaydı, Liliana'nın da Geoffrey'nin hissettiklerinin gücünü hissedecek olması bir an meselesi olurdu. Kendini korumak adına aralarındaki birlikteliğin-

Liliana elini çalışma masasına indirdi. "Aveline."

"Ne?"

Ayağa kalktı, her iki eliyle de sanki beyni dilinden önde gidiyormuşçasına el kol hareketleri yapmaya başladı. "Resitalin olduğu, onun ayrıldığı gün, Aveline'i gizlice kütüphaneden çıkarken yakaladım. Bu bana oldukça tuhaf gelmişti. Hatırlıyor musun? Sana onla ilgili sorular sormuştum fakat şantajcıdan haberim yoktu, bu yüzden de bağlantıyı kuramamıştım. Peki, o da malikânede bir kanıtın peşine düştüyse?"

"Lanet olsun." Geoffrey kendi kendine söyleniyordu. Aveline hiçbir zaman bir dost olmamıştı ama hayatları boyunca hep aynı muhitte oturmuş, yakın olmuşlardı. Acaba Aveline şantajcı olabilir miydi? Savaşın başlarında Fransa'da alıkoyulduğu onca yıl tam bir muammaydı. Ya ülkeye geri döndüğünde, önceden oralarda parçası olduğu faaliyetlerin rüzgârına kapılıp bunları sermayeye çevirmeye kalktıysa? İşte bu oldukça olasıydı.

Geoffrey'nin paranın ortadan kaybolmaya başladığı tarihle, Aveline'in dönüş tarihlerini karşılaştırması gerekecekti. Ayrıca kimselere belli etmeden komşusunun mali durumuna da bir göz atsa fena olmazdı. Ve tabii ki girip çıktığı yerlere de.

Kafasına korkunç bir fikir geldi. Aveline'in de hazineden haberi olabilir miydi? Acaba Liliana'yla ilgilenmiş ol-

masının sebebi bu muydu? Aveline, onun hazinenin yerini bildiğini sanırsa, ona nasıl zarar verirdi kim bilir! Bu fikirle yumruk yemiş gibi oldu. Ya Liliana'ya bir şey olursa...

Geoffrey ayağa kalktı ve Liliana'yı omuzlarından yakalayıverdi. "Onla aranızda geçen tüm diyalogları hatırla. Sana gereksiz ayrıntı ya da farklı bir izlenim yaratacak türde bir soru sordu mu?

Liliana bir şeyler düşünürken her zaman yaptığı şekilde alt dudağını çekiştirip duruyordu. "Hayır. Hiçbir şey sormadı."

"Hiç seninle baş başa kalmaya çalıştı mı peki?"

Liliana gözlerini kısmış onu süzüyordu. "Hayır. Her zamanki beyefendi hallerini takındı. Yazdığı pusulada beni bir dahaki sefere Londra'da da görmek isteyeceğinden bahsediyordu ama- "

"Londra'ya geri dönmüyorsun," dedi Geoffrey. "Chelmsford'a da. Burada kalacaksın." Geoffrey neye karar verdiğini söylerken sanki hiçbir önemi yokmuş gibi davranıyordu.

Liliana kaskatı kesildi ve Geoffrey'den kendini kurtardı. "Bu çok saçma Geoffrey. Davet yarın son buluyor ve konuklar da yarın buradan ayrılıyorlar. Somerton Park'ta kalmaya devam etmem garip karşılanabilir."

"Eğer evlenirsek, bu sorun ortadan kalkar."

Liliana'nın narin ağzı bu haberle açık kalakalmıştı. Öyle ki pespembe dili görünüyordu. "Nasıl ya-"

"Dün gece sevişmeden önce, bu konuda anlaştığımızı sanıyorum. Yoksa o zaman da bana yalan mı söylüyordun?"

"Ha-hayır. Tabii ki hayır." Liliana başını iki yana doğru sallayıp duruyordu. "Ben öyle demedim. 'Eğer sen hâlâ-"

"Dün bunu istiyordum." Geoffrey, tek bir adımda panjurları kapalı pencereye vardı ve onları ardına kadar açtı.

Odaya gün ışığı hücum etti. "Yine sabah oldu ve ben hâlâ karım olmanı istiyorum."

Liliana olanlara şaşırmıştı fakat Geoffrey, menekşe rengi o gözlerin ardında beyninin son hızla çalıştığını hissedebiliyordu.

"Neden ama?" derken sesi zor çıkıyordu Liliana'nın. "Yani, beni affettin, öyle mi?"

"Hayır. Affedebileceğimi sanmıyorum da," dedi Geoffrey. Liliana'nın neden yalana başvurduğunu bilse dahi onu affedemezdi. Hatta Liliana'ya bunu açık açık söylemesi bile değiştiremezdi bunu. O yüzden sınırları açıkça belirlemek en iyisi olacaktı. Geoffrey, daha önceden de yolunu kaybetmiş fakat bu kez bir kez daha Liliana'nın onu üzmesine izin vermemek üzere ant içmişti. Bu evlilik, Geoffrey'nin son sözü olacaktı. Tabii kalbini bu işe bulaştırmamayı başarırsa - bu birlikteliğe onu karıştırmayacaktı. "Ancak kuşkusuz biz birlikte olduk. Ve biz bu konuşmayı yaparken sen bir sonraki Stratford Kontu'nu taşıyor olabilirsin."

Liliana elini karnına doğru koruma içgüdüsüyle götürürken, Geoffrey'nin içini de anlık bir doyum kaplayıverdi. Duydukları karşısında Liliana'nın gözleri, bu ihtimali hiç aklından geçirmemiş gibi büyüyüverdi. Siyah saçlarıyla ve menekşe gözleriyle gülücükler saçan bir bebek hayali Geoffrey'nin aklını çelmişti bile. Onun tüm o karmakarışık hislerinin ürünüydü bu.

"Evleneceğimizi bu pazar ilan ederiz ve üç haftaya kadar da evlenmiş oluruz." Liliana, Geoffrey'nin eşi olduğunda, onu kanatları altına alabilecek, göz kulak olabilecek ve yanından ayırmayacaktı. Her ne kadar Liliana'ya onun namusuna sahip çıkmak adına evleneceğini söylüyor olsa da tüm olanlardan sonra bile, hem hayatında hem de yatağında onu istediğinin farkına varması uzun sürmemişti.

"Fakat bana güvenmiyorsun, değil mi?" Liliana bunu usulca sorduğunda kalbinde bir şeyler koptu.

"Hayır. Sana güvenmem de gerekmiyor. Karım olarak, itibarımı korumak senin önceliğin olacak."

Geoffrey bilinçli olarak sorusuna böyle bir cevap vermişti. Ağzından çıkan kelimelerin onu yaraladığını, Liliana'nın kaskatı kesilen suratından anlayabiliyordu. Onun hissettiği bu acıya karşı duygusuz bir tavır takındı, en mantıklısı buydu.

Liliana doğruldu ve onun gözünün içine baktı. "Güven olmadan, aşk da olmaz."

Keskin bir acı Geoffrey'nin tam kalbine isabet etti. Aralarında bir aşk söz konusuydu zaten, ancak bunu Liliana'ya söyler ve ona onu sömürme ya da hislerini yönetme gücünü tekrar verirse, sonsuza dek lanetlenecekti. O hissin başını ezmeliydi. Aşk canını yakmaktan başka bir işe yaramazdı, özellikle de seven tarafken. Babasının yaşadıkları ona büyük bir ders olmuştu.

Aksini düşünmek resmen aptallık olurdu.

"Aşk lüzumsuzdur."

26

Liliana gözünü masanın üzerindeki sol eline dikmişti. Orta parmağını mor yakut bir nişan yüzüğü çevreliyordu. Bileğini çevirdi ve yüzüğünden masadaki beyaz peçetenin üzerine yansıyan rengârenk ışık oyunlarını takip etti.

Yemek masasındaki sohbetlerin zayıf uğultuları, gıptayla dolu ve meraklı bakışlarla kesiliverdi. Bir kez daha Geoffrey'nin sağına oturmuştu, bu kez turnuva alanındaki zaferini kutlamak için değil, nişanlısı olarak yanında yer alıyordu.

Başını ağrıtan tüm o zonklamaların başladığı ve büyüdüğü şakaklarına parmak uçlarıyla dokundu. Nedeni herkesin gözü önünde yapılan bu yemekti. Tıpkı halası Eliza gibi, çoğu kontun nişanlısı olarak masada yer almanın imrenilecek bir zafer olduğunu düşünüyordu.

Ancak hemen yanında Geoffrey zoraki şekilde oturmaktaydı, yüzündeyse mesafeli bir tebessüm vardı.

Aşk lüzumsuzdur.

Geoffrey ile evlenmek bir zafer sayılsa bile, bu kof ve nafile bir zaferdi. Bir zamanlar heybetli olan bir meşenin kesilip bataklıkta çürümeye bırakılmasından farksızdı.

"Gülümse Liliana." Geoffrey söylenir gibi, onun yüzüne bakmadan konuşuyordu. "İnsanlar bunun neşeli bir ortam olmadığını düşünmesin."

Liliana boyun eğdi ancak yüzünün aldığı ifade tatsızdı. Liliana'ya kalsa bu kargaşayı tarif edecek tek tanım 'olay mahalli' olabilirdi. Bugün tam anlamıyla bir felaket olmuştu ve Geoffrey'nin planlarını değiştirecek hiçbir şeye tahammülü yoktu. Bu sabah evden dönüşlerinin hemen ardından, Geoffrey niyetlerini açıklamıştı ve böylece Liliana'ya hiç karşı çıkma şansı tanımamıştı.

Geoffrey ilk iş annesine anlatmıştı ki annesinin çığlık çığlığa karşı çıkışının hizmetliler tarafından dahi açıkça duyulduğu söyleniyordu. Sonra Geoffrey, tabii ki tam tersi bir tepki veren Eliza'yı ziyaret etmişti. Yarımki ayrılış için eşyalarının toplanmasını aksatmış olması ve düğün törenine dek üç hafta süreyle kalacak olmaları onu da pek memnun etmemişti. Of, halası aceleye gelen nikâhla ilgili biraz yaygara koparmıştı koparmasına fakat sonra bu şikâyetlerini tüm bilgeliğiyle geri çekmeyi de bilmişti.

Sonra Geoffrey kendini diğer beyefendilerle birlikte bilardo odasına kapamıştı. Göstermelik olarak politikadan bahsetmek üzere oradaydı ve bu hareketi Liliana'ya fikrini söylemek için hiçbir fırsat tanımamıştı.

Liliana tabağını elinin tersiyle itti ve masaya bakındı. Kalabalıktan geçilmeyen bu salon, planladığı konuşmayı yapması için en ideal yer sayılmazdı. Ne var ki Geoffrey ona hiçbir seçenek bırakmamıştı. Bu davetin son gecesiydi ve Geoffrey, kasabanın ileri gelenleriyle kumar masasında politik görüşmeler yapacağını ve ancak gecenin ilerleyen saatlerinde sonlanacağının haberini vermişti. Ne var ki Liliana böylesi sallantıda olan hislerle uyuyamazdı.

"Aşksız bir evliliğin mutluluğa vesile olabileceğini savunuyorsunuz, değil mi efendim?" diye sordu Liliana, sesi zar zor çıkıyordu.

Geoffrey ona doğru döndüğünde, yüzü hissettikleriyle yumuşadı. Neyse ki ifadesinin silinmesi pek vakit almadı.

"Tabii ki bu, bizim gibi birbirini tanımlayan iki insan arasındaysa geçerli."

Liliana iç çekti. Geoffrey hislerini saklamada ustaydı ama Liliana'nın dikkatini yüzündeki bir şeyler çekivermişti; bunları ifade etmesi zordu. Keşke Liliana bunun ne olduğunu anlamlandırabilseydi ve aklından neler geçtiğini öğrenebilseydi. Liliana bu olayın derinine inmeyi kafasına koymuştu. Geoffrey'nin güven ya da sevgi duymadığı biriyle evlenmekte bu kadar ısrarcı oluşuna neyin sebep olduğunu öğrenmesi elzemdi. Kim bilir, belki bu konuda yapabileceği bir şeyler söz konusuydu, zamanla aşılabilecek bir şeyler. "Pek çok açıdan iyi bir ikili olacağımız konusunda sana katılsam da ben, ilk tanıştığımızda da söylediğim üzere, bir eşe ihtiyaç duymuyorum."

Geoffrey'nin gözlerinden ateşler çıksa da sesi tüm soğukluğunu ve ilgisizliğini taşıyordu. "Aptal olma. Karşılıklı olarak uzlaşmaya vardığımızı sanıyorum." Çenesinde istemsiz bir tik baş göstermişti. "İyi anlaşacağız ve el birliğiyle büyük şeyler başaracağız. Eşim olarak senden biraz daha geleneklere bağlı olmana ihtiyacım olacak fakat korkmana gerek yok, en fazla gereğinden fazla çalışmana mani olurum, o kadar. Ayriyeten pek çok kocanın da bu ödünleri vereceğinden şüpheliyim."

"Sanırım bu konuda haklısın." Liliana, ona hakkını teslim etti fakat kalbinde filizlenen umut artık can çekişiyordu. "Yine de bu bir evlilik için temel olamaz."

Geoffrey birden ellerini masanın altından onun kalçalarına doğru kaydırdı. Avuç içlerinden Liliana'nın saten eteğine doğru sıcaklık yayılırken, Geoffrey ona doğru eğildikçe genç kızı nefessiz bırakıyordu. Geoffrey'nin kokusu her yanını kaplamıştı, bir yıldırımın sebep olduğu yangın gibi hızla bedenini hareketc geçirdi.

"Belki de haklısın." Geoffrey'nin eli daha da yukarı

kaydı, şimdi de parmaklarıyla kumaşı kat kat sıyırıyordu. "Ancak bizimki öyle."

Liliana gözlerini kaçırdı, kendine ihanet etmemek için didiniyordu. Geoffrey'nin dokunuşu hâlâ onu kendinden geçirebiliyor, tutkuyla yakıp kül edebiliyordu. Ancak bunun altında bir öfke de yatmıyor değildi. Geoffrey'nin dün gece onu okşarken sergilediği şefkatten çok farklıydı bu. Keşke Liliana, ona karşı olan sıcaklık ve düşkünlüğünün geri geleceğinden emin olabilseydi. Belki o zaman evlenmeye razı olacak cesareti de bulurdu.

Fakat ya umduğu gibi gitmeyecek olursa? Bu ihtimali nasıl şansa bırakabilirdi ki? Geoffrey'yi öylesine severken, onun asla karşılık vermeyeceğini bilerek nasıl beraber yaşamaya devam edebilirdi ki?

Geoffrey elini geri çekerek, ona soru soran bir centilmenle sohbet etmek üzere döndü. Liliana dik dik Geoffrey'ye bakıyor, olası müşterek yaşamlarını hayal ediyordu. Kibardı. Belki başta tutkulu da olacaktı ama ilk zamanlar geçtikçe aralarındaki mesafe büyüyecekti. Uzak gelecekte de kalbi her gün biraz daha kırılacaktı.

Hayır.

Somerton Park'a bir amaç için gelmişti, romantizm aklına gelen en son şey olmalıydı. Aslında sevme konusunda hiç yetenekli olduğunu düşünmemişti fakat şimdi, bunun tadını almış biri olarak, aşksız bir evliliğin parçası olma fikri ona tıpkı sirkeyi böylesine keskin kılan asetik asit gibi geliyordu.

Onu burada tutan yegâne şey babasının ölümünün ardındaki gizemdi. Peki yeterince bilgi toplamamış mıydı? Babası sırf bir 'dost'a yardımcı olabilmek adına gönüllü olarak - tüm iyi niyetiyle - tehlikeli olaylara karışmıştı. Babasının tarafında çirkin hiçbir noktaya rastlamamış ol-

manın rahatlığını yaşıyordu, yine de ölümüne sebep olan seçimlerde bulunmuş bir yetişkindi sonuçta.

Ve eğer ki Geoffrey'nin babasının öldürücü darbeyi vurduğunu kanıtlayabilirse - ki kendisinin muğlâk ölümünü hesaba katınca bu konuda şüpheleri vardı - kimseye bir daha bu konuyla ilgili tek kelime etmeyecekti. Geoffrey'nin uğruna kendini paraladığı bu konuda ona zarar vermek istemezdi. Ona kötülüğü dokunacak hiçbir şey yapmak istemezdi.

Liliana kucağına serdiği peçeteyi aldı ve onu sıkıca katladı. Tanrı aşkına, kimi kandırıyordu? Geoffrey'yi zaten incitmişti, hem de çok fena. Buna niyetlenmiş olsa da olmasa da bir kez bu hassas olayın peşine düşmüştü, üstelik bir kadın olarak değil bir bilim insanı olarak. Hem de diğer insanların hislerini umursayan bir insanın duyarlılığıyla bile değil.

Ancak Geoffrey'ye yaptıkları toptan yanlıştı. Bunları geri alamazdı fakat daha fazla zarara sebebiyet vermeden bunu sonlandırabilirdi. Geoffrey ve gerçeğin, onu ve iş yaşamını nasıl etkileyeceği, gerçeğin kendisinden daha önemliydi.

Bu uyanış anıyla pek de alışık olmadığı bir huzur dalgası Liliana'yı sarıvermişti. Hayatında ilk kez bir takım şeyleri olduğu gibi kabul etmeye hazırdı. Yeterince doymuş ve bir sonraki evreye geçmeye hazırdı.

Peki bundan sonrası nasıl olacaktı?

Geoffrey'ye son bir bakış attı, boğazı yaşlarla düğümlenmişti. Bayan Stratford olamayacaktı, bu çok açıktı.

Chelmsford'a geri dönecek ve işine kaldığı yerden devam edecekti. Daha yalnız bir hayatı seçecekti, hatta artık eksik olan şeyin ne olduğunun bilincinde olduğundan daha da yalnız hissedecekti. Bu olasılık ne kadar acıklı dursa da her sabah kahvaltı masasında elde edebileceği ama

elinden kaçırdığı aşkla yüzleşmek zorunda kalacağı bir yaşamdan daha iyi olsa gerekti.

Liliana, gözlerini Geoffrey'nin asil çenesine dikmiş, küstah ifadesinden, ona zevk, haz ve acı veren o dudaklardan gözlerini alamıyordu.

Elveda tatlı aşkım.

Sabah yapacağı ilk şey oradan ayrılmak olacaktı.

"Aferin Stratford!" Geoffrey'nin konuştuğu kişi keyifle kıkırdadı. Kont ise dalgınlıkla başını salladı. Gece boyunca üstün çaba göstererek yüzünde taşıdığı gülümseme şimdi sabahın ilk ışıklarıyla beraber donuk bir hal almıştı.

Oldukça tatmin olmuş olması gerekirdi. Her açıdan doyurucu bir geceydi. Eş seçimiyle kontesi öfkeden çıldırtmış, alanında önde gelen işadamlarıyla yürüttüğü görüşmeler umduğundan da verimli geçmişti. Dördüyle bazı sanayi projelerine yatırım konusunda sözde anlaşma sağlamış ve de Northumb Kontu ile arasını düzeltmeyi başarmıştı. Yaşça ondan büyük olan centilmen, sırtına bir şaplak atıp ona, Liliana ile olan romantizmini her zaman gizli tutması yönünde tembihlerde bulunuyordu. Ayrıca Yoksullara İstihdam Yasası konusunda da destek verme vaadinde bulunuyordu. Böylece yazın sonuna doğru yasanın geçişi garanti altına da alınmıştı.

Tüm bunlarla beraber, üç kısa hafta içerisinde, Liliana'nın sonsuza dek her gece yatağında olacak oluşunu fark etmesi onu iyiden iyiye mutlu bir adama dönüştürmesi gerekirdi. Ancak Liliana'nın yüzündeki yaralı ifadeyi zihninden silmekte bir türlü başarı olamıyordu.

Neyse ki Liliana düzelecekti, onu yatıştırmak için gün boyunca yeterli zamanı vardı. Beraber geçecek birkaç ay-

dan sonra sıkıntısız bir ilişkiye yelken açacaklarını düşünüyordu. Ve eğer Liliana'nın hâlâ dalavereler çevirdiğini sezerse, ona ne çeşit bir adamla evli olduğunu göstermekten çekinmeyecekti.

"Seninle oyuna girdiğimde, zarara gireceğimizden neredeyse emindim. Bunu itiraf etmem gerek." Geoffrey'nin turnuva alanında zırh içerisinde gördükten sonra sonsuza dek kart bir kaplumbağa olarak hatırlayacağı Lord Goddard, kadehini ona kaldırmıştı. "Ancak beklediğimden çok daha iyi bir kart oyuncusu çıktın. Seni oyunda her zaman eşim olarak görmek isterim."

"Asker dostlarımla bir-iki oyun oynadığımız gecelerimiz olmuştur," dedi Geoffrey, "fakat herhalde siz benim berbat olacağımdan çok emindiniz sanırım."

Goddard omzunu silkti, bir yandan kazancını hesaplıyordu. "Söz konusu şans olunca, ailendeki diğer erkeklere çektiğini şimdi daha iyi anlıyorum."

Geoffrey gücenmişti, bu adama amma da huysuz bir tipti. "İskambil kâğıtlarının hiçbir zaman babamın ilgisini çektiğini anımsamıyorum. Ve kesinlikle büyük-büyük babamın oyun masalarında yer alabilmek için yaşça fazla küçüksünüz. Yoksa erkek kardeşimle mi oynadınız? Zamanında kart oyunlarının ona ağır maddi kayıplara mal olduğunu biliyorum."

Lord Goddard kahkahayı patlattı. "Hayır, hayır. O genç züppe benimkinden farklı bir grupla takılırdı. Ben amcanı kastediyorum."

"Joss mu?" Geoffrey, diğer oynayanlara şöyle bir baktı fakat her zaman olduğu gibi amcası aralarında değildi. "Aslına bakarsanız, amcamı iskambil destesiyle yan yana çok görmedim," dedi Geoffrey, aklından Lord Goddard'ın konyağı biraz fazla kaçırmış olduğunu geçiriyordu.

"Şey... en azından sen doğduktan sonraki süre zarfında

oynamaya devam ettiğini sanmıyorum. En azından nezih muhitlerde değil. Fakat bizler henüz genç delikanlılarken, o ihtiyar William Wentworth'e benziyordu. Onu oyun masasından katiyen uzaklaştıramazdın." Yaşlı adamın gözleri uzaklara dalmıştı. "Feci bir oyuncuydu çoğu zaman. Başı pek çok kez belaya girmişti ama sonra birden şansı döndü... en azından hile yaparken yakalanana dek."

Geoffrey kaşlarını çattı, bunlardan haberi yoktu. "Hile mi?"

Lord Goddard'ın dik bakışlarını Geoffrey'ye çevirmişti. "Aslına bakarsan tam olarak hile sayılmaz. Bana kalırsa, daha da fenası. Amcanın zil zurna sarhoş heriflere dalaşma gibi bir huyu vardı."

Anlatılanlar Geoffrey'nin tanıdığı amcası Joss'ı pek de andırmıyordu. Onun bildiği adam iyi huylu biri olarak yaşamını sürdürüyordu. İyi bir adamdı ancak bir hırsı ya da güçlü bir karakteri olduğunu söylemek zordu. Kontes gibi insanlar tarafından kolayca yönlendirilebilen türdendi. Geoffrey, şimdi üzerine biraz kafa yorunca kişiliğinin çeşitli konularda bağımlılığa oldukça yatkın olup olmadığını merak ediyordu. Yine de... "Söylenilenler pek onur verici değil, bana göre bir adam eğer ki şansı azaldıysa oyunu bırakmayı da bilmeli."

Lord Goddard yüzünü astı. "O masada kalan paraya el koymazdı. Rakiplerinin analarının kim olduğunu hatırlayamayacak kadar sarhoş olmasını beklerdi. Daha sonra da kazanan tarafın hakkı olan miktarı talep eden sahte senetler hazırlardı. Bu konuda tam bir uzmandı da. Adamlar kendi el yazılarından dolayı onların sahte olduğunu da söyleyemez, hayatları kayardı. Senetlerin ödemesini istemek için de birkaç gün beklerdi ve sonra zavallı ayyaşlar da parayı öderlerdi. En nihayetinde yakayı ele verene dek kaç adamı soyup soğana çevirdiğini ne sen sor, ne ben söyleyeyim."

Sahte senetler mi? "Bu nasıl olur? Eğer bunlar gerçekse kasabadan kaçmış olması gerekmez miydi?"

Goddard bir santim bile gerilememeye kararlıydı. "Büyükbabanı tanımazsın, tabii ki. Fakat onun bu civardaki ve şehirdeki malvarlığı öyle böyle değildi. Amcan çalıp çırptığı zaman herkesin zararını telafi etti ve hatta zarara uğramayanların bile. Sonrasında da nüfuzunu çıkan dedikoduları bastırmak için kullandı. Tam amcan bir süre ortadan kaybolmuştu ki bambaşka bir yönde dedikoduların patlak vermesi pek zaman almadı. Baban kont olduktan hemen sonra da geri döndü zaten." İhtiyar adam, kanyak kadehindeki içkisini şapırdatarak bitirdi. "Fakat bazılarımız bunları unutmuş değil."

Geoffrey tabanlarını yere vurdu, içinde tuhaf hisler belirivermişti. Ya Liliana'nın hakkı varsa ve onun babasına yazılan son not aslında sahteyse?

Daha fenası da eğer amcası Charles Claremont'a sahte bir not yazacak kadar onun hakkında bilgi sahibi olduysa, o zaman Joss da başından beri işin içinde demekti. Joss Amca babasının tek sırdaşıydı, bu sebeple Geoffrey de ona güvenerek Yoksullara İstihdam Kanun tasarısıyla ilgili hassas bilgiler paylaşmıştı. Joss da derhal kontesi bu tasarıdan haberdar etmişti.

Peki ya Geoffrey'nin babası, müzakere kısmını Charles Claremont'la beraber Joss'a devretmişse? Eğer Joss, hakkında anlatılanlar doğruysa, bu hazineyi ya da parayı kendine mal etmekten kaçınır mıydı ki?

Bu konuyla alakalı halen hayatta olan yegâne kişi oydu. Hem Liliana'nın, hem de Geoffrey'nin kendi babasını bu kıymetli zırh için katletmeyi göze almış olabilir miydi?

Geoffrey mide bulantısını bastırmak için ağzını kapattı.

"Her şey yolunda mı Stratford?" Lord Goddard yanın-

da belirmiş, kaplumbağayı andıran gözlerini kırpıştırıp duruyordu.

Geoffrey yutkundu. "Elbette," diye cevapladı, "yalnızca yatağının yolunu tutmanın zamanının geldiğini fark ettim, o kadar."

Ve ikiyüzlü amcanın varlığını da.

27

"Rica etsem, kısrağın Stratford Kontu'nun ahırlarına sapasağlam döndüğünden emin olabilir misin?" Liliana genç seyisin eline madeni bir para sıkıştırdı. "Fakat bu öğleden sonrayı geçmesin. Bunu Bay Richards'a bildirmeyi de unutma. Ayrıca atın sağ salim geri dönmesi durumunda eline bir miktar daha para geçecek." Liliana sesini iyice alçaltmış ve şapkasını, yüzünü gizlemek için aşağı indirmişti. Etraftakilerin onun bir kadın olduğunu anlamış olduğundan son derece emindi.

Delikanlı bu anlaşmayı başını sallayarak teyit etti ve Liliana'yı bir sonraki duraklama noktasına kadar taşıyacak olan atı getirmek üzere fırlayıp gitti.

Liliana, başta Amira'yı almaya niyetli değildi ama ahırlara vardığında, Richards ahırları gübreliyordu ve onun alışagelmiş sabah gezisine çıkacağını sanıyordu. Onun için Amira'yı eyerlemiş ve Liliana da isteksizce karşısına çıkan bu şansı değerlendirmişti. Zira kısrağı reddetseydi, bu pek çok soru işaretine sebep olurdu. Ayrıca çantasını yiyecekle ve ahırın arkasında değişmek üzere kıyafetlerle doldurmak zorunda kalmıştı.

Liliana atın uzun burnunu sıvazladı. "Elveda prenses. Eminim bizim oğlan sana çok iyi bakacaktır." Liliana'nın

az parası olsa da sözünü verdiği ödemeyle beraber, Amira'yla ilgilenilmesini sağlama almıştı.

Liliana atı aldı ve Amira'nın avlu boyunca süzülüşünü seyretti. Arkasını döndüğünde gözleri yaşlarla doluydu. Sebebi kısrağa veda edecek oluşu değil, Geoffrey'le aralarındaki en son bağın Amira oluşuydu.

Elini cebine daldırdı, tamamıyla son bağ da sayılmazdı. Birkaç kıymetli sikkenin ve dekoratif kav kutusu arasında, Liliana'nın parmakları eski tip bir metal anahtarı seçmişti. Nişan yüzüğünü bırakmış olsa da ormandaki kulübenin anahtarından ayrılmaya gönlü el vermemişti. Bu da onun en mahrem yerini sunmasını sağlayacak kadar yaratıcı ve düşünceli bir âşık olan Geoffrey'yi kalbinde yaşatma biçimiydi.

Fakat artık bu şefkat hissi olmayacaktı. Daha fazla sabahları yapılan yarışlar olmayacaktı ya da onun fikirlerine gerçekten kulak asan ve onları yalnızca bir kadından çıktığı için küçümsemeyen bir erkeğin sohbetinden heyecan duymayacaktı. Daha fazla çalıntı öpücükler ya da Geoffrey'nin kollarının arasında geçirdiği o mest eden anlar da olmayacaktı.

Liliana kısrağı binek taşına doğru çekti, her şeyi bir kez daha gözden geçirmemeye kararlıydı. Eğer kalırsa bu yaşananların tek olacağına dair bir teminat yoktu. Geoffrey evlenmeleri konusunda hâlâ ısrarcı olduğunda, Liliana'nın bir parçası şoke olurken başka bir parçası da zevkten dört köşe olmuştu. Teklifini kabul etmişti çünkü ona delicesine âşıktı. Zamanla geçmişi arkalarında bırakacaklarını ve sıfırdan başlayabileceklerini düşünmüştü.

Fakat Geoffrey soğuk ve öfke dolu birine dönüşmüştü ve Liliana onu suçlayamazdı. Onun gözünden bakınca, Liliana'nın yaptıkları kasıtlı birer güven ihlaliydi... ve Geoffrey'nin onu affetmeye kesinlikle niyeti yoktu. Liliana,

onun gözlerinin içine baktığında aşk değil, yalnızca güvensizlik görmüştü. Ve bu tamamen Liliana'nın suçuydu.

Liliana, bir an gittiğini fark ettiğinde Geoffrey'nin ne tepki vereceğini düşündü. İçindeki ihanet hissi iyice ağırlaşacak ve ona karşı kızgınlığı daha da mı içine yer edecekti?

Dökülen gözyaşlarını sildi ve başını eğdi. Kendini ele vermek istemiyorsa, bir an önce bir sersem gibi burnunu çekmeyi bırakmalıydı.

Artık onun nasıl tepki vereceğinin hiç önemi kalmamıştı. Ne Liliana, ne de Geoffrey bu şekilde yaşayabilirdi. Her ne kadar Liliana'nın ruhunu paramparça edecek de olsa, onu terk etmek uzun vadede en iyisiydi. Onun güvenebileceği ve sevebileceği biriyle evlenmek yerine, sırf onurunu kurtarmak için kendisiyle evlenmesine izin veremezdi. Liliana, onun çocuğunu taşımadığından iyice emin olduğunda, aklında kalan soru işaretlerini yok etmek için ona bir not yollardı. Peki ya hamile kaldıysa? Pekâlâ, işte o zaman bunun çaresine-

"Bayan Claremont?"

Geoffrey'nin sesini duyar duymaz döndü ve adımını kaçırdı; bu şaşkınlıkla neredeyse takılıp düşünüyordu.

Işığın içinde bir erkeğin siluetini gördü ve göğsü o kısacık anda sıkışıverdi. Zihni hepsinin üzerini örtmeden önce içinde umut, aşk ve mutluluk belirivermişti. Işıkla çevrili adam, o kör eden ışığı yararak ona yaklaştı.

Kalbi, beynine böylesine fazla kan pompalamayı kestiğinde onun Geoffrey değil de amcası olduğunu anladı. Isaac Newton adına, bir an için o olduğuna yemin bile edebilirdi...

"Seni giydiklerinden zar zor çıkarabildim. Yoksa bir yere mi gidiyordun?" Joss Wentworth sorarken hafiften beyazlaşmış siyah saçları güneşin altında ışıldıyordu. Her

zaman takındığı o nazik gülümseme her zamanki yerindeydi fakat bu ışık ve gölge sağanağında tüm bunlar Liliana'yı rahatsız etmişti. Belki de *sebebi* Geoffrey'ye çok benzemesiydi.

Ve bir o kadar da farklıydılar aslında. Liliana, bu ikiliyi daha önce hiç karşılaştırmamıştı ancak birden aralarındaki farkları düşünmekten kendini alamadı. Geoffrey güldüğünde her zaman gözlerinin içi de gülerdi, onların içindeki nezaket kalbinden gelirdi. Wentworth'e dikkatli bir bakış attı. Gülüşü yalnızca yüzeyseldi. Bu gülümsemede yanlış bir şeyler vardı, neredeyse maske gibiydi...

Liliana bu düşünceyi kafasından attı, sadece Geoffrey'nin akrabalarından birine kaçarken yakalandığı için böyle düşünüyor olmalıydı.

"Şey- " Ne diyebilirdi ki? Gerçeğin yakında ortaya çıkacağını tahmin edebiliyordu. "Evet. Lord Stratford'la evlenmenin uygun olmayacağına karar verdim ve Chelmsford'daki evime geri dönüyorum."

Geoffrey'nin amcasının kaşlarını çatışı tıpkı yeğeninkini andırıyordu. "Peki Geoffrey'nin bundan haberi var mı?"

Liliana'nın yüzü hızla ısındı ama çenesini tuttu. "Henüz değil ancak çok yakında haberi olacak." Onu arayacak kadar *umurunda* olur ve onun gitmiş olduğunu fark edebilirse tabii.

Wentworth kaşlarını çattı, yüz ifadesi bir kez daha ürkütücü derecede yeğeninkine benziyordu ama bir o kadar da farklıydı... daha rahatsız ediciydi sanki. "Bunun iyi bir fikir olduğu konusunda şüpheliyim."

"Kaygılarınızı anlayabiliyorum," dedi Liliana, "ancak herkesin yararına olacak." Atına doğru döndü ve ayağını binek taşının üzerine koydu.

"Burada böylece bekleyerek bir hanımın kiralık bir kısrakla öylece gitmesine izin veremem."

Liliana iç çekişini bastırdı. Belli ki zamansız onurlu davranma özelliği ailede epey yaygındı. Fakat şövalyelik ruhunun zamanı değildi. Liliana yüzünü ona doğru döndü ve bu teklifi reddetmek için ağzını açtı.

"Lütfen," diye sözünü kesti Wentworth. "Niçin gittiğinizi anladığımı söylemeyeceğim, gerçi yeğenim elinden geleni yaptığından eminim, o ayrı." Gülümsedi, Liliana'nın atının yularını alarak onu kazığa bağladı.

Liliana onun bu cüretine hayli bozulmuştu ama Wentworth onun kolunu alıp kendi kolunun üzerine yerleştirdi ve avluda dolaşmaya başladılar.

"Bana göre kalmalı ve yeğenimle aranda her ne sorun varsa, onu çözmeye çalışmalısın. Tabii bu konulara burnumu sokmamam gerektiğini kabul ediyorum. Yine de gideceğin yere kadar sana eşlik etmeme izin vermen konusunda ısrarcıyım."

Liliana kolunu ondan kurtarmayı aklından geçirdi ancak kaba olmak istemiyordu. Wentworth yalnızca en uygun olduğunu düşündüğü şekilde davranıyordu. "Bu son derece gereksiz. Ben yalnız seyahat etmeye alışkınım ve her şey yolunda gidecek."

Wentworth yürümeye devam etti, Liliana'yı siyah, alelade bir at arabasının beklemekte olduğu taştan bir kemer altına doğru götürüyordu. Tuhaf olan şu ki araba Wentworth arması taşımıyordu.

"Temin ederim ki Geoffrey'yi müstakbel nişanlısının eve sapasağlam vardığına inandırmanın tek yolu bu," diye ısrar etti Wentworth.

Liliana daha fazla dayanamazdı. Son derece kararlıydı ancak Wentworth onu dinlemeyi reddediyordu. Liliana kolunu çekti ancak Wentworth tekrar tuttu, parmakları sıkıca kavramıştı.

Bu da neyin nesiydi böyle? "Bayım, lütfen. Bırakın beni."

İkisi arabanın kapısına ulaştığı esnada Wentworth tek hamleyle kapıyı sonuna kadar açıverdi. "Benimle geliyorsun."

Sesinin tonundan Liliana'nın sırtına bir ürperme yayıldı, ısıtan sabah güneşine rağmen kollarındaki tüyler diken diken olmuştu. "Gelmiyorum."

Wentworth onu öyle sertçe çekti ki Liliana içine düştüğü şok ve hissettiği acıyla inledi.

"Evet, sanırım şimdi geliyorsun. Sessizce."

Liliana'nın bakışları arabanın sürücüsüne yöneldi. İnanılmaz derecede şişman, koskoca bir adamdı. Ancak Liliana'yı tamamıyla görmezden geliyor, yüzünü kasten diğer tarafta tutuyordu.

Wentworth, Liliana'yı içeri itti, peşinden de kendi bindi. Onu koltuğa fırlattığı gibi yanına oturup çıkışına engel oldu. Elini aracın tavanına vurdu ve araç titreyerek harekete geçti.

Tanrım, burada neler oluyordu böyle? Onu kaçıran sahiden de Geoffrey'nin amcası mıydı? Neden ama? Yeğenine, kaçak gelini teslim etmek için olmadığı kesindi.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Liliana.

"Zırh nerede?" Wentworth resmen hesap soruyordu.

"N-ne?" Liliana, yaşadığı ani şokla oturduğu yerde yığılıverdi. Wentworth'ün hazineden nasıl haberi olurdu? Yoksa onu ve Geoffrey'yi takip edip kulak misafiri mi olmuştu?

"Benimle oyun oynama," diye bağırdı. "Hazine. Baban onu neredeye sakladı?"

Baban onu nereye sakladı? Liliana'nın midesi tutmuştu, beyni Wentworth'ün ağzından çıkanları algılamaya çalışıyordu. Bu özel bilgiyle bunun kulak misafirliğini aşan bir durum olduğunu fark etti.

Liliana onu inceledi, yüzündeki o sahte gülümsemenin

yerini tam bir somurtma hali almıştı. Acaba şantajcı o olabilir miydi?

Aklına, ihtiyar hizmetkârın cinayet ve zehir hakkında söyledikleri geldi. Liliana'nın kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. Wentworth, aradıkları katilin ta kendisi olabilir miydi?

Düşünceleri, anılar ve ihtimaller beyninde bir girdap gibi dönüp duruyordu. Peki ya babasını ölüme sürükleyen o notun sahte oluşuyla ilgili haklıysa?

Baban onu nereye sakladı? Liliana'nın başından aşağı kaynar sular dökülmüştü sanki. Eğer ki Wentworth babasından hazineyi almaya çalışıp başarısız olmamışsa, babasının onu bir yere gizlemiş olduğundan nasıl haberdar olabilirdi ki? Belki de babasını öldüren de oydu.

Ne yani, sonra da bu yaptığını örtbas etmek için de öz kardeşini mi katletmişti? Belki de para için yapmıştı.

Şu an bunları yapan insanla aynı arabaya hapsedilmiş durumdaydı. Tanrım, bu adamın onunla ne işi olabilirdi? Liliana önce kapıya göz attı, ardından da önünü kapatmış olan adama. Kaçma şansı yoktu, en azından araba durana kadar. Tek şansı, zaman kazanmak için işbirliği yapmaktı.

"Benim hazineden falan haberim yok," dedi Liliana, aslında korkmuş olsa da şaşkın bir etki bırakmayı umuyordu.

Wentworth elini yeleğine soktu ve oradan bir tabanca çekip Liliana'nın göğsüne doğrulttu.

Liliana'nın nefesi kesildi. Wentworth katildi ve eğer bir şeyler yapmazsa kendisi onun bir sonraki kurbanı olacaktı.

"Yalan söylüyorsun," dedi Wentworth, silahın ucuyla onu dürterek. Liliana silahın metal namlusunu kaburgasında hissediyordu, blöfü işe yaramamıştı.

"Tamam, zırlı biliyorum fakat bende değil," dedi bir anda Liliana.

Wentworth gözlerini kıstı ve Liliana, o mavi engin ba-

kışlardaki umutsuzluğu hemen tanıdı. Çaresiz insanlar sabırsız olurlardı. Şimdi Wentworth silahı daha da sıkı tutuyordu ve Liliana, gözyaşlarına zar zor hâkim oluyordu. Bir şeyler demesi gerekiyordu, herhangi bir şey. Yoksa Wentworth onu pekâlâ öbür tarafa yollar ve kimsenin de başına neler geldiğinden haberi olmazdı.

"Ama nerede olduğunu biliyorum."

Joss Amca sanki yer yarılmış da içine girmişti. Yüklenen arabaların ve Londra'ya doğru yola çıkmadan önce kahvaltıya erken yetişmeye çalışan misafirlerin sebep olduğu bu kaosun ortasında, kimsecikler onu gördüğünü anımsamıyordu bile. Geoffrey aile kanadına, ortak alanlara ve hatta hizmetlilerin kısmına bile göz attı. Tek elde edebildiği bilgi, amcası Joss'un uzun süredir uşaklığını yapmakta olan kişinin de ortadan kaybolduğu oldu.

Liliana ile evleneceklerini ilan edişinden bu yana, Geoffrey'ye karşı sessizlik yemini etmişçesine tepkisiz kalan annesi ise ona Joss'u dün geceki yemekten beri görmediğini söylemekte fazlasıyla geç kalmıştı.

Geoffrey, misafir holüne giden merdivenleri ikişer üçer sıçrayarak ilerledi. Bütün araziyi araştırmak üzere çıkmadan önce, Liliana'yı dışarı adımını atmaması konusunda uyarması gerekiyordu. Eğer Geoffrey, amcası hakkındaki şüphelerinde haklıysa Liliana tehlikede olabilirdi.

Liliana'nın odasına ulaştı ve kapıyı tıklattı. Geoffrey'nin geleneklere ters olan bu ani ziyaretiyle onun onuruna leke sürmeye niyeti yoktu fakat Liliana'yı bu son gelişmeyle ilgili olarak bilgilendirmek zorundaydı. Bunun yanında, zaten üç hafta içerisinde dünya evine girmiş olacaklardı ve bu kadarcık adabımuaşeret ihlali de hoş görülebilirdi.

Geoffrey saatine baktı ve kapıya daha da sert vurdu.

Kapı gıcırtıyla açıldı ve Liliana'nın kuzeninin yüzü göründü. Genç kızın gözleri, karşısındaki kişinin kont olduğunu fark etmesiyle kocaman açıldı.

"Liliana ile konuşmam gerek," dedi hemen Geoffrey.

Bayan Belsham'ın gözleri kırpışıp dururken, ağzını bıçak açmıyordu. Geoffrey, onun zaman kazanmaya çalıştığını fark etti. Ters giden bir şeyler vardı. Adrenalinle dolup taşarken daha fazla zaman kaybetmemesi gerektiğini fark etti.

"Bayan Belsham, bilmem gerek- "

"O gitti," dedi Liliana'nın kuzeni, mavi gözleri oldukça düşmanca bakıyordu. Gözlerini kıstı, bir kadın için oldukça cesurdu.

"Ne demek *gitti*?"

Kızın omuzları düştü ve kapıyı iyice aralayarak onu içeri davet etti. Arkasını dönüp, yatağın öbür ucundaki komodine doğru ilerledi. Minik ahşap çekmeceyi gıcırdatarak açtı ve içerisinden bir şey aldı. Geri geldi ve elini uzattı, sonra da avcunu açtı.

Mor yakutla süslü altın yüzük ışıkla parladı. Liliana'nın büyüleyici gözleriyle uyuşur diye düşünüp, seçerken coşku duyduğu bu yüzük şimdi alay edercesine ışıldayarak karşısında duruyordu. Oysa bunu sevdiği kadın için özel olarak seçmişti...

"Gitti işte. Terk etti, kaçtı, evden ayrıldı." Bayan Belsham ona öylesine suçlayan gözlerle bakıyordu ki suçun tamamıyla konta ait olduğundan son derece emin gibiydi.

Geoffrey zarif nişan yüzüğünü Bayan Belsham'ın elinden aldı, ne diyeceğini bilemiyordu. Avcunda duran mücevher gittikçe ağırlaşıyordu... soğuktu, tıpkı kalbine saplanan zehirli bir demir kılıç gibiydi. "Peki sana herhangi bir şey söyledi mi?"

Bayan Belsham iç çekti. "Hayır. Bu sabah uyandığımda, yatağı boştu."

Reddediliş tam anlamıyla içini parçalamıştı. Liliana ona tek kelime etmeden terk etmişti, hem de onunla evlenmeyi kabul ettikten hemen sonra. Bu evlilik hadisesinden pek memnun olmadığı çok açıktı fakat evet cevabını vermişti, kahretsin Liliana.

"Ama dün gece perişan haldeydi," dedi Bayan Belsham, sesinden öfkelendiği anlaşılıyordu. "Liliana'yı iyi tanırım, senden öncesini de iyi bilirim. Ben onu hiç ağlarken görmemiştim, oysa gece boyunca hiç durmadan ağladı."

Son birkaç günde ona söylediği korkunç şeylerden bazılarını ve ona karşı takındığı o ilgisiz tavrı hatırlayan Geoffrey irkildi. Liliana'nın onu terk etme sebebi bu muydu? Acaba onu kendinden sert mizacı ve soğuk tutumuyla mı uzaklaştırmıştı?

Kahretsin, bu Geoffrey'nin yegâne kendini koruma yöntemiydi. Elbette bu bahane, kendini aşağılık biri gibi hissetmemesi için bir engel değildi.

Liliana'nın kuzenine endişeyle baktı; sormadan edemezdi ancak alacağı cevaptan da çekiniyordu. "Sebebini söyledi mi?"

"Belirli bir şey söylemedi fakat ben endişeliyim. Liliana mutlu değildi, evet fakat çok da huzursuzdu. Ve esrarlı davranıyordu." Kızın kaşları çatıldı, normalde bir kitap kadar kolay okunan yüzüne yakışmayan bir ifadeydi bu. "Ne olmuş olursa olsun, insanların neden bu yolu seçtiğini anlayışla karşılamasını ve onu acımasızca eleştirmeyeceklerini umduğunu söyledi." Bayan Belsham kafasını salladı. "Söylediklerinden nişanı atmış olduğunu ima ettiğini varsaysam da bu pek de akla yatkın değil."

Liliana neden bu şekilde davrandığını insanların anlayacağını umut etmişti yani? Neyi? Evleneceği adamı terk etmesini

mi? Tabii eğer bu... Liliana'nın Geoffrey'le yaptığı ateşkes, babasının intikamını alana dek Geoffrey'yi oyalamak için yaptığı bir diğer dalavere değilse.

Kan yüzünden çekilirken sersemlemişti. *Kahretsin.* Ya Liliana kulübeye gitmiş ve yazışmaları da beraberinde götürmüşse? Liliana'nın onları bulması pek de zamanını almazdı, oldukça akıllı bir kızdı. Peki ya şimdi... ne yapmak niyetindeydi?

Geoffrey alnını ellerinin arasına aldı. Anlamış olması gerekirdi. Liliana, en başta buraya babasının cinayetini çözmeye ve adaleti sağlamaya gelmişti. Çok şeyi riske atmıştı ve Geoffrey, tüm planlarını bozmuştu. Liliana'nın olan biteni öyle kolayca silip atmayacağını tahmin etmesi gerekirdi. Öylece Geoffrey ile evlenip, her şeyi görmezden gelemezdi.

Sonunda her şeyi anlıyordu. Artık babasının *öldürülmüş* olduğundan bile emin değildi ve neredeyse amcasını, ailesinin geriye kalan tek erkek üyesini de paralayacak noktaya gelmişti. Hem de ne için?

Her şeye lanet olsun. Tüm bu olanlardan sonra kendini artık daha aptal bir duruma düşüremezdi. Tanrım, keşke yüreğini Liliana'ya açmamış olsaydı... fakat kalp bir kapıya benzerdi, bir kez açılmıştı işte ve öylece kapayamazdı ki. Geoffrey gözlerini kapadı ve acıyla nefesini verdi. Senelerce babasının duyduğu karşılıksız aşkla acı çektiğine şahit olmuştu, nasıl olur da bu kendi başına gelebilirdi? Ve bu kadar canını yakabileceğini nasıl olmuştu da düşünmemişti?

Liliana, ailesinin onuru için birden fazla yaşamı hiçe sayması gerektiğinin son derece farkında olmalıydı. Eğer Geoffrey'nin itibarı zedelenecek olursa, Yoksullara İstihdam Kanunu da başarısız olurdu ve böylece masum insanların geleceği de tehlikeye girerdi. Geoffrey'nin onu

bulması ve durdurması gerekiyordu. Yani, amcası Joss'a ulaşma meselesinin bir süre beklemesi gerekiyordu.

Geoffrey üstün körü bir şekilde Bayan Belsham'ı selamladı ve hızla oradan ahırlara gitmek üzere ayrıldı.

"Benim koca bir aptal olduğumu düşünüyor olabilirsin, ancak bir budala senin Somerton Park'a geri dönmene izin verir." Wentworth ona şüpheyle baktı, gözleri iyice kısılmıştı.

Liliana yüzündeki ifadeyi kayıtsız tutmaya gayret etse bile ağzı kurumuş, yüreği göğüs kafesinden fırlamak üzereydi.

"Bu sabah beni takip ediyordun," derken haklı olduğundan adı kadar emindi. "Yanımda değerli bir şey olmadığının farkındasındır."

Wentworth öfkeyle inledi. "Sonunda hazineye ulaştığından ve onla sıvışmanın peşinde olduğundan, hepsini kendine sakladığından öyle emindim ki."

"Açıkçası haksızdın," diye karşılık verdi Liliana, sesi titremediği için kendiyle gurur duymuştu. "Diğer yandan haklıydın da. Hazineye ulaşmanın anahtarına sonunda ulaştım ancak bunu dikkat çekmeden elde edemeyeceğimin de farkındaydım." Liliana'nın tek umudu, Wentworth'ü hazineye tek başına ulaşmasına izin vermesi konusunda izin vermesine ikna edebilmekti. Fakat her şeyden önce onu Somerton Park'a geri döndürmeyi başarmalıydı.

"Ben de evi terk ettim," diye devam etti Liliana. "Oradan ayrılırken yanıma hiçbir şey almamıştım. Arkamda da Stratford'ın gururuna dokunacak hakaretlerle dolu bir not bıraktım," diye yalanları sıraladı. Nişanı attığı doğruydu

fakat hislerini kelimelere dökmek için fazlasıyla üzgündü. "Ve planımın asıl güzelliği de burada yatıyor. Geoffrey'ye evime geri döneceğimi söyledim ve peşime düşmemesini salık verdim. Onun nasıl olduğunu iyi bilirsin... yükümlülüklerine ve haysiyetine çok düşkündür. İnsanlardan, yapacaklarını söyledikleri şeyi yapmasını bekler. Çekip gitmeme öyle öfkelenecek ki peşime düşmekten başka bir şey gelmeyecek elinden. Chelmsford yolunu yarıladığında, benim geri dönüp de hazineyi tek başıma ele geçirdiğimden şüphelenmeyecek bile. İşin aslına bakarsan Geoffrey, oyuna geldiğini anlamadan çok önce ortadan yok olmayı planlıyorum."

Wentworth'ün şaşkınlıktan kaşları kalkmış ve dudakları da çirkin birer çizgiye dönüvermişti. Liliana çenesini yukarı kaldırdı, gülünç açıklamasının yalan olduğunu ispatlaması için resmen ona meydan okuyordu.

Elbette Wentworth'ün beyninde kırk tilki dolandığının farkındaydı ve anlattığı hikâyenin inandırıcılığı üzerine düşünüp taşınıyordu. *Lütfen, lütfen inansın...*

Liliana yalnızca tek şansı olduğunun bilincindeydi. Geoffrey ona güvenmemişti. Bir kez Liliana'nın gittiğini fark ettiğinde, muhtemelen onu bir kez daha kandırmış olduğundan şüphelenecek ve kulübeye gidip babalarının yazışmalarını arayacaktı. Eğer şanslıysa, Wentworth ve Liliana kulübeye varmadan, Geoffrey de oraya gitmiş olacak ve böylece kurtulacaktı. Liliana, Wentworth'ü hazineye ulaşmak için ihtiyaçları olan anahtarın orada olduğuna dair ikna etmek için her ne gerekiyorsa söyleyecekti.

"Demek ki senle ilgili düşündüklerimde haklı çıktım... Geoffrey'yi hazineye ulaşmak için bir adım olarak kullandın," dedi Wentworth.

"Tabii ki," dedi Liliana, elinden geldiğince mağrur görünmeye özen gösteriyordu. "Babamın ölümünden so-

rumlu tuttuğum bu ailenin parçası olmaya can attığımı düşünmüş olamazsın, öyle değil mi?" Liliana en az onun kadar hırslı görünmeyi umarak dudak büktü. Hırs hırsı çekerdi ne de olsa. Yeterince ikna edici olduysa, Wentworth ona inanırdı. "Hazine, ailenin benden aldıklarına karşılık benim." Liliana, halen namlusu kaburgasına batan silaha küçümser bir bakış attı. "Yine de onu paylaşmaya ikna olabilirim... "

Wentworth kahkahayı patlattı, yalnızca kof bir gürültüydü ancak yine de öncesinde sergilediği abartılı çaresizlikten çok daha iyi sayılırdı. Wentworth sürücüye arabayı Somerton Park'a geri döndürmesi için seslendiğinde Liliana, o an yaşadığı hafiflemeden sonra neredeyse ağlayacaktı.

"Korkarım hazinenin büyük kısmı benim borçlarımı ancak öder tatlım, diğer kısmına da İngiltere'den kaçmak için ihtiyacım olacak. Yani senin için geriye pek bir şey kalmayacak. Tabii yine de..." Silahla Liliana'yı hafifçe dürttü. "Buralardan çok uzakta olacağımı düşünecek olursak, yaşamana izin verip vermemem pek de önem taşıyamayacak gibi duruyor. Eğer benim yerime hazineyi bulur ve sessizce onu bana verirsen, bir sorun kalmaz."

Liliana bir an olsun onun söylediklerine inanmamıştı fakat bunu düşünüyormuş gibi yaptı. Zoraki bir şekilde iç çekti. "Bana başka bir seçenek bırakmadın."

28

Liliana koltuğa sıkı sıkıya tutunmuş, yere yuvarlanmamaya çalışıyordu. Arabanın kapalı panjurunun altındaki aralıktan, katmanlar halinde kır çiçeği kaplı engebeli yolu görebiliyordu.

"Arabayı durdur," diye bağırdı Wentworth, arabanın tavanına vurarak. At arabası titreyerek durdu.

Liliana koltuğu bıraktı ve bu hareketli gezintiden dolayı çalkalanan midesini yatıştırmaya çabaladı. Kapı ardına kadar açıldı ve Liliana, aracın içini aydınlatan güneşin yakıcı ışınlarına karşı gözlerini kıstı. Wentworth'ün onu arazinin hangi kısmına getirdiğini kestirmeye çalışarak ilerilere doğru bir bakış attı. Kalbi küt küt atıyordu. Nerede olduğunu çıkaramadı, etrafta ne bir işaret ne de tanıdık bir çalılık vardı. Wentworth onu herhangi bir yere getirmiş de olabilirdi.

"Hadi gidelim," diye emir verdi Wentworth, silahı kapıya doğru sallayarak. Liliana ağır hareketlerle oturduğu yerden kalktı ve dışarıdaki manzarayı inceleyerek açık kapıya doğru yöneldi. Tetikte kalmalı ve kaçmak için fırsat kollamalıydı. Eğer nerede olduğunu çözebilirse, belki kaçmayı da başarabilirdi.

Liliana başını aşağıda tutuyor, boyun eğiyor ya da en azından rıza gösteriyor numarası yapıyordu. Wentworth'ün

onu bir tehdit olarak görmemesi tek umuduydu, böylece bir kaçış planı geliştirmeye vakti olurdu. Bu sabah erkek giysilerine bürünmüş olduğu için memnundu, kaçmaya kalkması halinde etek ona zorluk çıkaracaktı. Wentworth'e kıyasla en az otuz yaş gençti, bu da ondan hızlı koşabileceği anlamına geliyordu.

İhtimalleri gözden geçirdiği esnada gözleri, Wentworth'ün üzerine doğru nişan aldığı silaha doğru kaydı. Standard bir çakmaklı tüfekti, bilhassa hareket halindeki bir hedef üzerindeki etkisiyle ünlü değildi. Eğer Wentworth'ten yeterince uzaklaşmayı başarabilirse, adamın onu vurması için takip etmesi gerekecekti ve belki de-

"Arabanın yanında kal," dedi Wentworth, sürücü bölmesindeki adama doğru. "Hazır durumda bekle. Geri döndüğümde, vakit kaybetmeden toz olmalıyım."

Geri döndüğümde. Liliana duygularını kontrol altında tutmaya çalışsa da midesine ağrılar giriyordu. Ya hazineyi teslim ettiğinde Liliana'nın gitmesine göz yumacaktı ya da toz olmadan önce Liliana'dan kurtulmayı planlıyordu. Verecek bir hazinesi olmayan Liliana için her iki ihtimal de pek hayra alamet değildi.

Sürücünün insafına kalmış durumdaydı ve onu bu durumdan kurtarma adına ilgisini çekme şansı olup olmadığını merak ediyordu. Derken sürücü birden yüzünü döndü ve Liliana şoke oldu. Bu evindeki kütüphanede karşılaştığı adamın ta kendisiydi. Wentworth onu hazinenin peşine düşmesi için göndermiş olmalıydı. Hiçbir işe yaramamıştı anlaşılan. Liliana yumruklarını sıktı, sakinleşmek için derin bir nefes aldı. Dualarını, bu keşmekeşten kendini kurtarana dek Wentworth'ü yola getirecek bir çözüm bulması yönündeydi, aksi halde-

Wentworth, ona doğru bir adım attı ve Liliana'yı dirseğinden yakaladı. "Başlayalım mı?"

Liliana başıyla onayladı, bunu yaparken aslında hissetmediği bir uysallık içindeydi. Tüm kasları pompalanan adrenalinle gerilmişti. Enerjisini boşa harcamak istemezdi ama vücudu onu dinlemiyordu. Vücudu firar isteğiyle tam anlamıyla karıncalanıyordu.

Wentworth ağaçlık alanın başlangıcına kadar ona öncülük etti. Yoksa onu ormanın derinliklerine mi götürüyordu? Kalbinin güm güm atışı Liliana'nın kulaklarında yankılanıyor, her adımla sakinleşmesi daha da güç bir hal alıyordu. Yoksa Wentworth onun niyetinin ne olduğunu anlamış mıydı? Artık Liliana, onun bir cani olduğunu da çözdüğüne göre, Wentworth kendi paçasını kurtarmanın peşine mi düşmüştü?

"Beni nereye götürüyorsun?" diye sordu Liliana, sesindeki ürkekliği bastıramamıştı.

"Herhalde kulübeye ön kapıdan gireceğimizi düşünmüyordun, öyle değil mi?" dedi Wentworth alayla.

Liliana sakinleşti, en azından Wentworth hâlâ onu kulübeye götürmekte kararlıydı. Gerisi artık alın yazısına kalmıştı.

Ya da Geoffrey'ye. Liliana, bahsini Geoffrey'nin onla ilgili kuşkuları üzerine oynamıştı, yani ilişkileri arasındaki güvensizlik hayatını kurtaracaktı ama sonunda kalbini de paramparça edebilirdi.

O ve Wentworth, ormanın diğer ucuna doğru yol alırken, eski bir patikanın kalıntıları gittikçe daha gözle görülür hale gelmişti.

Dakikalar boyu çıtları çıkmadan yürüdüler, ormandaki seslerin yankıları onlara ulaşıyordu. Rüzgâr ağaçların arasından esiyor, kuşlar bir yandan yavrularını beslemek için uçuşurken diğer yandan gürültüyle ötüyorlardı. Ufak yaratıklar ellerindeki işleri bitirmeye çalışıyor, ağaçların dallarıysa hışırdayıp duruyordu. Özetle ormandaki yaşam,

adım adım yaklaşmakta olan dramdan habersiz tüm hızıyla devam ediyordu.

Gerçekler kristal kadar berrak geldiğinde Liliana'nın içine derin bir pişmanlık duygusu oturdu. Geoffrey ile geçirdiği vakitler ona, uzun zaman önce babasının ondan alındığı Aralık gecesinde yaşamayı *bıraktığını* göstermişti. Ah, yine de yaşamaya devam etmiş, planlar yapmış, başarılar kazanmış, yaşamına bir amaç yüklemişti. Ancak asıl önem taşıyan noktayı atlamıştı: Kalben yaşamıyordu artık. Etrafına kendini iyice kapamıştı. İnsanlara şans tanımıyordu bile. Onun için en iyisini isteyen halasına ve enişte sine dahi böyle davranmıştı. Onunla arkadaş olmayı deneyen diğer kızlara ve ona olan ilgisini gösteren erkeklere de. Hiçbirini kesinlikle yaşamına dâhil etmemişti. Onları da kaybetmek istemediği için hayatına birilerini sokmaktan son derece korkuyordu.

Ta ki Geoffrey'ye kadar. Nazik kışkırtmaları, mizah anlayışı, gıcıklığı ve Liliana'yı can kulağıyla dinleyip onaylamaya böylesine gönüllü oluşuyla Geoffrey, onun direncini kırmayı bilmişti. Peki ya Liliana ne yapmıştı? Onun güvenini yerle bir etmiş, Geoffrey'nin onu sevme ihtimalini bile sıfıra indirmişti.

Liliana'nın, Geoffrey'nin kendi babasının başına gelenlerden bihaber olduğunu anladığı an ona her şeyi anlatması gerekirdi. Liliana'nın tanıyıp sevdiği o onurlu adama güvenmesi gerekirdi. Fakat son derece bencilce bir şekilde onunla geçirdiği büyülü vakitlerin asla bitmemesini istemiş ve bu yüzden de sonunda onu sonsuza dek kaybetmişti.

Eğer bir mucize gerçekleşmezse, asla Geoffrey'ye kendisini değiştirdiğini ve de kilitli olan kalbini açmayı başardığını söyleme şansını bulamayabilirdi. Liliana aşkını kay-

betmiş olsa da Geoffrey'ye kalbinin kapılarını açtığı için bir teşekkür borçluydu.

Patikanın ucunda minik taştan bir çember yükseliyordu. Eski zamanlarda kalma kayalar ve yıpranmış tahtalarla üstü kapatılmıştı. Liliana şimdi arkalarında kalan ve daireler çizen patikayı açıkça görmekteydi, sağa doğru döndü.

"Bu da ne?" diye sordu Liliana yanından geçerken.

"Eski bir kuyu," dedi Wentworth.

Geoffrey'nin sözünü ettiği kuyu olmalıydı bu, yani şu an kulübenin tam arkasındaki korudaydılar.

"Önceleri malikânenin su ihtiyacının bir kısmı buradan karşılanırdı ama kasabadan biri ona suyun zehirli olduğunu söyledikten sonra ağabeyim burayı kapattırdı."

Liliana'nın kafasında her şey yerli yerine oturmaya başlamıştı. Kendi babasıyla, Geoffrey'nin babası bu şekilde tanışmış olabilir miydi?

"İşte geldik," dedi Wentworth, son bir dönemeçten daha dönerken. Kulübenin kubbemsi çatısı, orman hattının üzerinden belli oluyordu.

Damarlarında coşkuyla akan adrenalin şimdi de Liliana'nın karnında toplanmış, onu resmen hasta etmekteydi. Birazdan Wentworth, ona yalan söylediğini anlayacak olursa kim bilir ne tepki verirdi? *Lütfen Geoffrey, orada ol.*

Bir yanı da onun orada olmaması için dua ediyordu. Geoffrey, karşısında silahlı bir adam görmeyi bekliyor olamazdı, özellikle de amcasını. Bu tam anlamıyla onun için sürpriz olacaktı. Eğer Wentworth, şüphelendiği kadar vahim durumdaysa, gözünü kırpmadan Geoffrey'ye de zarar verebilirdi. Liliana ne olursa olsun, bunun gerçekleşmesine izin veremezdi.

Wentworth onu arka kapıya yönlendirdi. Elini uzattı ve kapının kolunu çevirdi ancak bir hareket olmadı. "Lanet olsun," dedi ve kapıyı tekmelemeye başladı.

İşte, Wentworth'ü hazinenin peşinde olduğuna ikna etmek için fırsat Liliana'nın ayağına kadar gelmişti. Cebinden Geoffrey'nin ona vermiş olduğu anahtarı çıkardı. "İşte. Somerton Park'tan ayrılmadan önce anahtarı yürütmüştüm."

Wentworth döndü ve omuzlarının üstünden ona bir bakış fırlattı, gözlerini şüpheyle kısmıştı.

Liliana yaltaklanan bir gülümseyişle karşılık vermeye çalıştı.

Wentworth ise uzattığı anahtarı kaptığı gibi kapıyı açmak üzere döndü. "Bayan Claremont, sandığımdan daha becerikli çıktın," dedi Wentworth. Bu kelimeler kulağa iltifat gibi gelse de Liliana için bir yığın pislikten farksızdı. "Senin zeki olduğunun farkındaydım elbette. Ve yeğenimle aranı sıkı tutmak için harcadığın çabadan da oldukça etkilendim ama alenen onunla evlenmeyi kabul edecek kadar ileri gitmen, sonra da ondan kaçıp tekrar geri gelme planın için ne denilebilir ki? Saf deha!" Wentworth kilidin tıkırtıyla açılmasıyla kendi kendine güldü.

Bu söyledikleri Liliana'nın kafasında çelişkili fikirler uyandırdı. Bir taraftan şimdilik rahatlamıştı; Wentworth hikâyesine inanmışa benziyordu. Diğer taraftan ise Geoffrey'nin de yaptıklarını bu şekilde algılayacak olması acı vericiydi.

Wentworth onu içeri aldığı gibi kapıyı kilitledi ve anahtarı cebine koydu. Liliana'nın kaçabilme şansını bir anda yok edivermişti. Adam içeri ışık girmesi için bazı panjurları açmasını emretti. "Yalnızca arka taraftakileri, yoldan geçenler o yöndeki pencereleri göremez."

Oda aydınlandığında, Liliana vaktinin iyice azaldığının farkındaydı. Olabildiği kadar ikna edici ve de ağırkanlı hareket etmeliydi. Daha agresif olmaya karar vermişti

"Şimdi," dedi Liliana, sanki çok acelesi varmış gibi ko-

nuşarak. "Geoffrey'nin sakladığı parşömenleri bulma zamanı."

"Parşömenler mi?" Wentworth'ün yüzü şaşkınlıktan çarpılmış gibiydi.

"Evet," dedi Liliana hemen. "Ağabeyinle, babamın birbirlerine yolladıkları şifreli notlar. Babam yazdığı son notta zırhı saklı tuttuğu yeri ifşa etmiş fakat ben onu deşifre edemeden Geoffrey parşömenleri aldı ve buralarda bir yere sakladı. İşte ben de bu sebeple onunla evlenmeyi kabul ettim. Yazışmaları nereye gizlediğini çözene kadar Somerton Park'ta kalmak için zaman kazanmalıydım. Yani onları bulduğumuzda, hazineye de ulaşmış olacağız." Araştırmanın zaman almasını umuyordu. Böylece eğer Geoffrey yoldaysa buraya gelmesi için vakit kazanabilirdi, ayrıca Liliana'ya başka bir plan yapma fırsatı da verirdi.

Liliana ona sırtını döndü ve önünde duran kitaplığı arıyor gibi yapmaya başladı. Wentworth ise kılını bile kıpırdatmıyordu, Liliana nefesini tuttu; adam belli ki niyetini çözmüştü. Bir süre sonra ayak sesleri geldi kulağına ve hemen ardından da Wentworth, Geoffrey'nin çalışma masasını karıştırmaya başladı.

Liliana, bunların kendi ölümünü geciktirmekten başka bir işe yaraması için dua ediyordu.

Kulübenin penceresinin hemen ardında saklanan Geoffrey duyduklarıyla donakalmıştı.

İşte ben de bu sebeple onunla evlenmeyi kabul ettim. Yazışmaları nereye gizlediğini çözene kadar Somerton Park'ta kalmak için zaman kazanmalıydım. Yani onları bulduğumuzda, hazineye de ulaşmış olacağız.

Oysa...

Geoffrey kalbinde bu kelimelerin doğru olmadığının farkındaydı. En azından tümünün. Liliana'nın neden onunla evlenmeyi kabul ettiğini anlamamış da olsa - doğrusu teklifini sırf daha rahat delil toplayabilmek için kabul ettiğinden ürkmüyor değildi - Geoffrey, Liliana'nın babasının yazdıklarını bizzat kendi deşifre etmişti ve içerisinde hazinenin yeriyle ilgili hiçbir şey olmadığını kendi gözleriyle görmüştü. Liliana bu sözleri sarf ettiğine göre tehlikede olmalıydı.

Geoffrey neredeyse paniğe kapılmak üzereydi. Eğer Liliana'ya bir yardımı dokunacaksa, önce sakinleşmeliydi. Askerde onca yıl boyunca eğittiği içgüdüleriyle hareket edecekti. Panjurları kapalı pencereye doğru sokuldu, savaş alanında Wentworth'ten önce yer almayı umuyordu.

İçeri bir bakış attı ve Liliana'nın yalnızca bir adım uzakta olduğunu gördü. İçinde doğan öfkenin, zorlukla sağladığı kontrolünü ele geçirmesi an meselesiydi. Lanet olası amcası, kızcağızı ne hale düşürmüştü. Liliana'nın yüzü bembeyaz, raflardaki kitapları tararken elleri tir tir titriyordu. Her ne kadar bunu saklamaya çalışsa da Geoffrey onu avcuna alan paniği gözle görebiliyordu.

Ortamın hareketlenmesiyle Geoffrey'nin bakışları sağa kaydı. Joss da görüş alanına girmişti; çalışma masasındaki çekmeceleri araştırıyor, eline geçirdiklerini sağa sola fırlatıyordu.

Joss'un gelişigüzel fırlattığı kâğıtların arasında metal bir şey parıldadı. Bu bir tabanca olabilir miydi? Yoksa Joss, onu bu silahla mı tehdit etmişti? Geoffrey, öfkenin bir kez daha onu ele geçirmesine güçlükle mani oldu. Liliana şu an büyük bir tehlikeydi, Geoffrey savaş taktiğini yeniden gözden geçirse iyi olurdu. Kapalı olan panjuru gözleriyle inceledi. Silahının ucunu, aralık kısımlarından içeri sokup

Joss'u vurabilir ya da en azından Liliana'ya tehdit oluşturmayacak şekilde yaralayabilir miydi?

Geoffrey panjurdaki boşluğun açısını yeniden düşündü ve bunun imkânsız olduğunu fark etti. Tetiği çektiği takdirde kurşun Joss'un kafasını sıyırırdı. Bu da amcasına kendi silahını çekmesi için yeterli fırsatı verir, ya Geoffrey'ye ya da Liliana'ya ateş ederdi.

Destek için eve dönmeye de vakit yoktu.

O zaman onu şaşırtmalıydı. Eğer arka kapıdan girerse Joss'un tüm dikkatini kendi üzerine çekerdi, Liliana'ya kaçma veya en azından saklanma şansı verirdi. Liliana böyle bir durumda olmayı hak etmiyordu ve asla da hak etmemişti. Tüm bunlar son bulduğunda Geoffrey ondan binlerce kez özür dileyecekti. Ancak şimdi Liliana'nın hayatını kurtarmalı ve amcasıyla olan hesabını görmeliydi.

Geoffrey yavaş yavaş pencerenin altından uzaklaştı ve arka kapıya doğru süründü.

Liliana'nın kolundaki tüyler diken diken olmuştu. *Geoffrey.* O buradaydı. Onu göremiyor olsa da bedeni yakınlarda olduğunu haykırıyordu. Geoffrey gelmişti.

Sol taraftan bir karartı gözüne takıldı. Liliana'nın gözüne, pencerenin hemen altından arka kapıya doğru yönelen koyu renk saçlar ilişti. Geoffrey arka kapıdan girmek istiyordu fakat kapı kilitliydi. Anahtarı yanında getirmiş olsa bile, mekanizmanın çıkaracağı tıkırtı onun yakalanmasına neden olurdu.

Liliana'nın yüreği deliler gibi çarpıyordu Geoffrey, amcasının silahlı olduğunu biliyor olamazdı. Kesin vurulacaktı ve bu Liliana'nın kabahati olacaktı. Kaçıp giden, Wentworth tarafından kolayca tuzağa düşürülüp arabayla kaçırılan Liliana'nın ta kendisiydi. O caniyi buralara belki Geoffrey onu kurtarır diye getirmişti ve bunun tek şansı olduğunu biliyordu.

Yine de Geoffrey'nin ölümünün sorumluluğunu da alamazdı. Geoffrey odaya adımını attığında, Liliana'nın bir şekilde Wentworth'ün dikkatini başka yöne çekmesi gerekiyordu. Eğer Geoffrey, yeterince seri hareket ederse, Wentworth'ün ilgisinin dağılmış olmasından yararlanabilirdi.

Liliana aklına bir şeyler gelir diye etrafına bakındı. Yazışmaları bulduğunu haykırmayı aklından geçirdi fakat bu Wentworth'ü yanına çeker ve kolayca rehin alınmasına sebep olurdu. Ayrıca Geoffrey'yi de dezavantajlı konuma düşürürdü. Çünkü ne kadar Liliana'ya kızgın olursa olsun, onun öldürülmesine ses çıkarmayacak kadar onursuz bir adam değildi. Geoffrey, kendi yaşamını tehlikeye atmasına sebep olsa bile Liliana'nın yaşamı karşılığında Wentworth'le müzakere etmeye çabalardı.

Liliana'nın gözleri, Geoffrey'nin boya malzemelerini fark etmesiyle parladı. Yağlıboyalar, paçavralar, fırçalar...

Terebentin patlamaya meyilli ve oldukça yanıcı bir maddeydi. *İşte bu işe yarayabilir.* Liliana cebine uzandı, eliyle kav kutusunu buldu. Onu yakar ve terebentin kabının içine atabilirse, kendini güvenilir bir uzaklığa atacak vakti de olurdu. Eğer başaramazsa bile, Geoffrey'nin yeterince uzaklaşabilmesi için gerekli zamanı yaratmış olacaktı.

Birden kapı Liliana'yı yerinde sıçratacak denli büyük bir gürültüyle açıldı. Geoffrey şaşırtmak için kapıyı tekmelemiş olmalıydı.

Wentworth tıpkı yaşlı bir teyze gibi feryat etti ama hızla masadan silahını alıp, Geoffrey'ye doğrultması pek zamanını almamıştı.

O an Liliana için dünya dönmeyi bıraktı.

Geoffrey gözlerini amcasının yüzüne dikmiş, ona doğrultulmuş tabancayı önemsemiyordu. Kendi tabancasıysa belindeki kemere yerleştirilmiş, çıkarılmayı bekliyordu.

Tam olarak amcasının göremeyeceği biçimde arkada duruyordu. Geoffrey ağır ağır ellerini kaldırdı. Liliana'nın kapıya ulaşabilmesi için Geoffrey'nin hiçbir ani harekette bulunmaması ve Joss'un tüm ilgisini üzerinde tutması gerekiyordu.

Her ne kadar Liliana'yı son bir defa daha görmek istiyor olsa da gözlerini bir an olsun Joss'tan ayırmıyordu. Liliana'nın girişe doğru yavaş yavaş ilerlediği gözüne ilişti̇ğinde Geoffrey'nin göğsü hafifledi.

"Beni tıpkı babanı öldürdüğün gibi öldürmeyi mi düşünüyorsun amca?"

Joss Amca geri çekilir gibi oldu fakat silahını indirmedi. "Bunu planlamamıştım," dedi en sonunda. "Senelerdir babanın ölümünün bana verdiği suçluluk duygusuyla yaşadım. Kont olan babandı ama bu benim de işime yaramadı değil. O ayakta uyurken ondan para koparmak çok kolaydı. Ne var ki sen Henry kadar aptal çıkmadın. Kumarda kaybettiklerimi kapatacak kadar sana şantaj yapacağımı umuyordum - ve sonra da bu işleri bırakacaktım. Bunun için yemin etmiştim. Ama sonra birden o ortaya çıktı." Joss başıyla Liliana'yı işaret etmişti ancak Geoffrey'nin şansına ona dönüp de bakmadığından kaçmaya çalıştığını fark etmemişti. "Kim olduğunu soyadını duyunca anlamıştım. Böylece neden gelmiş olduğunu çıkarmam pek de zor olmadı. Liliana'yı takip eder, neyin peşinde olduğunu çözersem zırha da ulaşabilirdim. Böylece onu parçalara böler, değerli taşları satabilirdim. Seni hiç işin içine karıştırmama gerek kalmadan borçlarımı kapatabilirdim ama zırhı eline geçiremezsem seni öldürmem gerekebilir. O zaman hem kont olurum, hem de borçlu olduğum miktarı ödeyebilirim."

Liliana kapıya doğru ilerlemeyi bırakmış ve eğilmişti. Neden bu sersem kız koşmuyordu ki? Lanet olsun. Biraz

daha akıllıca davransa, Geoffrey bu işe hızla son verebilirdi. Şimdi Liliana çıkana dek amcasını oyalamaya devam etmesi gerekiyordu.

"Kim hayatından endişe etmene neden olacak kadar sana borç para verir ki?" diye sordu Geoffrey

"Tefeciler, çoğu bunun için yanıp tutuşur," dedi Joss.

Tanrı aşkına, Liliana ne yaptığını sanıyordu böyle? Geoffrey'nin bir gözü Joss'un üzerinde olduğundan ne yaptığını anlayamıyordu. Geoffrey gözlerini amcasından ayırmaya cesaret edemiyor fakat bir yandan da içinden öfkeyle çığlık atmak geliyordu. Liliana, Joss Amca'nın fazlasıyla yakınında eğilmiş, ondan en fazla bir-iki metre uzağında durmaktaydı.

"Bırak borçlarını ben ödeyeyim," diye bir teklifte bulunan Geoffrey, samimi bir şekilde konuşmakta zorlanmıştı. "Sorunun konusunda sana yardımcı olmama izin ver." Bir sonraki cümleyi kurarken canı yansa da ağzından çıkıverdi. "Sen ailemin bir parçasısın."

Joss'un dik bakışları yumuşar gibi oldu, sanki bu yardım teklifini kabul etme arzusunda gibiydi. Fakat bir anda yüz ifadesi sertleşiverdi. "Babanı öldürdüğümü öğrendiğine göre bana yardım etmen pek olası değil."

En nihayetinde amcası aptal bir adam değildi.

"Tabii bir de Bayan Claremont'ı da öldürmem gerekecek," dedi Joss. Hızla bir adım attı ve Liliana'yı yakaladığı gibi kendine doğru çekti, silah artık ona dönüktü.

Geoffrey'nin nefesi kesildi. Kendi silahına ulaşmak için her şeyini verirdi o an. Fakat amcası tetiği çekmeden önce kendi silahına uzanamazdı; Liliana'yı tehlikeye atması imkânsızdı. Geoffrey, dizlerinin üzerine çöktü. "Lütfen amca, ona zarar verme."

Liliana hareketsiz kalmak için elinden geleni yapıyordu. Oysa vücudundaki her bir hücre, fitilini ateşlediği patlayı-

cıdan mümkün olduğu kadar uzaklaşmasını emrediyordu. *Dört... Beş... Altı...* Terebentinin tutuşmasının ne kadar zaman alacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama ne kadar kontrollü olursa olsun kavın bileşenleriyle karışması halinde, Liliana birazdan ani bir patlamanın ola-

Patlamanın şiddetiyle Liliana karnının üzerine düştü. Başı yerle temas ettiği an acıdan sanki infilak etmiş gibi olmuştu. Isı bacaklarına temas ediyordu fakat Liliana bunu umursamadı, ellerinin ve dizlerinin üzerinde doğrulup çılgınlar gibi Wentworth'ü aradı. Çığlıklar havada yankılandığında Liliana dönüp arkasına baktı.

Alevler Wentworth'ü üst bedenine kadar yutmuş durumdaydı. Dizleri üzerinde çökmüş fakat silahını bırakmamıştı ve Geoffrey'ye doğrultmuştu. Liliana hâlâ dizleri üzerinde duran Geoffrey'ye doğru döndü. Lanet olsun, patlama esnasında niçin kaçmamıştı ki? Geoffrey arkasındaki silahına uzanırken Liliana, gözünün ucuyla Wentworth'ün tetiği çektiğini gördü.

"Geoffrey!" Liliana avazı çıktığı kadar bağırdı, korku ve sıcaklık artık boğucu bir hal almıştı.

Biri diğerinden önce duyulan iki silah sesi odada yankılandı. Liliana artık hiçbir şeyi göremiyordu. Allah bullak olan zihni tarafından esir alınmıştı; biri onu döndürüyor, okşuyor, dumandan koruyor ve sarsıyordu. Ardından yerde sürüklendiğini anladı.

Hareket etmeyi bıraktığında, dizlerinin alt kısmında sızım sızım sızlayan bir ağrı olduğunu fark etti. Ayrıca Geoffrey'nin kollarının arasında olduğunu da idrak etmişti. Geoffrey hayattaydı. Kalbi deliler gibi atıyor ve yaşlar gözlerinden süzülüyordu. Liliana erkeğinin o nane kokusunu içine çekme arzusuyla derin bir nefes aldı ama burnuna gelen duman ve kimyasal gaz kokusu oldu. Ve bir de yanık insan eti olduğunu düşündüğü o tuhaf koku vardı. Bacak-

larındaki ağrı öyle şiddetli bir hal almıştı ki buna daha fazla dayanabileceğini sanmıyordu.

"Amcan?" diye sordu boğulurcasına.

"O öldü." Geoffrey'nin sesi hırıltılıydı.

"Nasıl olur? Sen daha silahını çekmeden o nişan almıştı bile."

Geoffrey ona sıkı sıkı sarıldığında Liliana'nın canı, pozisyonunu değiştirdiği için yanmıştı. Geoffrey derhal durdu ve kendini çekti, Liliana'yı dikkatlice incelerken saçlarını nazikçe yüzünden uzaklaştırdı.

"Baruta eklediğim bir kaşık toz şeker," dedi Geoffrey. "Bu numarayı parlak bir kimyager öğretmişti."

"Sersem," dedi Liliana. Ona uygunsuz koşullar altında bu numaranın ters tepebileceğini söylemek istedi, ancak kelimeler dudaklarından dökülemeden her yer kardı.

29

Liliana gözlerini açmakta zorlanıyordu. Bacaklarında hissettiği keskin acı başındaki zonklamayla birleştiğinde nefesi kesilir gibi oldu. Bedeni ağrısız uykudan uyanmayı reddedercesine göz kapakları birbirine kenetlenmiş açılmıyordu.

Neden canım bu kadar yanıyor?

Anılar beynine hücum ettikçe nefesi kesildi. Patlama. Wentworth'ün silahını ateşlemesi. Geoffrey'nin onu kollarının arasında sarışı, sanki neredeyse ona âşıkmışçasına nazik okşayışları...

Liliana doğrulurken göz kasları sonunda bilinç halini kabullenmiş ve göz kapaklarının açılmasına müsaade etmişti. Ancak yatakta bacaklarını oynatırken gözünden gelen bir damla yaşı durduramamıştı.

"Sen uyanmışsın."

Penelope? Liliana gözlerini alıştırmaya çalışırken onları kırpıp duruyordu, Penelope'nin yatağın yanındaki sandalyede oturduğunu fark etti. Pen'in kaşlarını kaldırışından ve dudaklarını bükmüş olmasından endişelendiğini anladı.

"Doktoru çağırayım." Kuzeninin sesi kederli geliyordu ama korku dolu değildi, buradan yaşayacağını anladı Liliana. "Sana acıyı azaltması için bir şeyler daha verebilir belki."

Liliana etrafına şöyle bir baktı. Açık yeşil renk döşeme kumaşı ve yatak örtüsü, tekrar Somerton Park'taki odasında olduğunu anlamasını sağladı. Şakaklarının hemen üzerindeki baskı yapan bandajı yoklamak için elini uzattığında gün ışığı nedeniyle gözlerini kıstı. Demek bu yüzden bu kadar sersem hissediyordu.

"Doktor değil." Sesi kulak tırmalayıcıydı, boğazının gerisinde hissettiği acı onu hayrete düşürmüştü. İstediği tek bir şey vardı. "Geoffrey."

Penelope'nin ağzı açık kalmıştı, sanki bir şeyler saklarcasına bakışlarını kaçırdı.

Liliana'nın boğazı düğümlendi ve kalbi küt küt atmaya başladı. "Pen?" Bu kez korkusunu gizlemeye çalışmadı bile. Geoffrey iyiydi, öyle değil mi? Yoksa yaralanmıştı da Liliana kendi yaraları yüzünden farkına mı varamamıştı? "Sorun ne?"

Penelope oturduğu yerde döndü ve Liliana'nın elini avcunun içine aldı. Pen'in eli sanki fazla sıcaktı, bu Liliana'nın aslında kendi elinin nasıl da soğuk olduğunu anlamasını sağlamıştı. "O gayet iyi fakat Geoffrey gözaltına alındı."

"Ne için? Amcasını, kendi canını korumak için öldürdü." Liliana başını sallarken oturur konuma geçmeye çabaladı. "Tabii ki yerel yar- "

"Cinayet sebebiyle değil." Penelope onun sözünü kesti. "Ve yargıç tarafından da gözaltına alınmadı."

Liliana soran gözlerle baktı.

"Geoffrey vatana ihanetten dolayı gözaltına alındı." Penelope bunu söylerken Liliana'nın elini okşuyordu.

Tanrım. Liliana bir an kusacağını sandı.

"Geoffrey kollarında seninle, bir doktor çağrılması için haykırarak eve geldiğinde Lord Aveline ve bazı adamlar

onu bekliyorlardı. Seni odana yerleştirmesine izin verdiler ama sonra onu alıp götürdüler."

"Aveline mi?"

Penelope kafasını salladı. "Evet. Görünüşe göre Aveline, Savunma Bakanlığı'na bağlı bir müfettişmiş."

Bir şekilde savaş zamanı Geoffrey'nin bir devlet memuruna para vermiş olduğunu öğrenmiş ve en kötüsüne yormuştu. "Ah, hayır," dedi Liliana. İnkârı sanki bunu değiştirecekmişçesine kafasını iki yana sallayıp duruyordu. Eğer Geoffrey vatana ihanetten tutuklanırsa, uğruna çalışıp didindiği her şey mahvolurdu. Sahip olduğu unvanı ve serveti kaybeder, hatta bu yaşamına bile mal olabilirdi. "Ama o yanlış bir şey yapmadı!" diye bağırdı. *En azından bilerek değil.* Ancak Liliana, pek çoğunun aradaki farkı anlamayacağını biliyordu.

"Sana anlattığımdan fazlasını bilmiyorum," dedi Penelope. "Annem kontesle beraber odaya kapandı, senin nişanı atman konusunda- "

Liliana üzerindeki örtüyü attı, bacaklarını yatağın diğer yanına uzatırken yüzünü buruşturdu.

"Ne yapıyorsun sen?" diye sordu Pen, bir yandan Liliana'yı tekrar yatırmaya çalışıyordu.

"Geoffrey'yi bulmaya gidiyorum." Kuzenine kulak asmadı Liliana, tüm bu olan bitene göz yumamazdı. Aveline ve onunla beraber yanında kim varsa kendisini dinlerdi elbet. "Bu işi açığa kavuşturacağım." Eğer ona kulak asmazlarsa da... neyse, elbet bir yolunu bulurdu o zaman.

Ayağa kalkarken dişlerini sıktı. Tamamen dik durmakta zorlanıyordu, aşağı şöyle bir baktı. Geceliğinin altında, parıldayan kıpkırmızı noktaların bacaklarını lekelemiş olduğunu gördü. Her ne kadar cildi su toplamış da olsa, yaşamını tehlike altına atan bir durum söz konusu değil-

di. Yaralardan hiçbiri iz bırakacak gibi de görünmüyordu. Yalnızca feci derecede canını yakıyordu, hepsi bu.

Tereddüt içerisinde ilk adımını atmış, ayrıca bir ağrı hissetmediğini fark edince derin bir oh çekmişti. Giymiş olduğu erkek çizmeleri bacaklarını alevlerden korumuş olmalıydı.

Doğruca kapıya doğru gitti ve holden aşağı indi. Belki de aptallık ediyordu ama bütün bu olanlara daha fazla izin veremezdi. Bir son vermek adına elinden neler gelebileceğinden emin olamasa da Geoffrey'yi böyle bir suçla itham edilirken yalnız bırakamazdı. Özellikle de bu üzücü hikâyedeki tek masum kişiyken.

"Sen... sen geceliğinle nereye gittiğini sanıyorsun?!" Pen ardından koşarak gelmişti.

Liliana duraksadı, kuzeni haklıydı. Ayrıca Londra'ya derhal yola çıkması gerekirse de doğru düzgün hazırlanmış olmalıydı. Liliana hızla geri döndü ve odasına gitti. "Tamam. Seyahate uygun bir şeyler seç bana ama lütfen acele et."

Pen uygun, mavi bir seyahat kıyafeti bakarken, Liliana da bacaklarındaki merhemleri temizliyordu. Sandıklarından birini altüst etti ve içlerinden kendi imalatı bir karışımı seçti - acıya iyi gelecek bir tutam kâfur ile sarısabır ve lavanta yağı içeriyordu. Ağrı hızla hafiflerken ne kadar şanslı olduğunu fark etmişti. Yaralar pek derin değildi ve genel olarak bacaklarının yan tarafıyla sınırlıydılar. Baş ağrısına iyi geleceğini bildiğinden ve beraberinde zihninin iyi çalışmasına ihtiyacı olduğundan yanına az miktarda söğüt kabuğu da aldı.

Pen'in saçını düzeltme çabalarını alt edip hızlıca giyindi. Elbisesinin son bağcığını da bağladığı gibi merdivenlere doğru koşturdu. Son merdiven basamağına adımını attığı anda hemen işe koyulmuştu, Geoffrey'nin nereye

götürüldüğünü öğrenmeye ve oraya gitmesi için ne gerekiyorsa yapmaya kararlıydı.

Uşak, Liliana'ya yüzü dönük vaziyette kütüphanenin kapalı kapılarının önünde dikilmiş beklemekteydi.

"Lord Stratford nerede?" diye sordu Liliana

Adam, Liliana'nın hesap sorarcasına bağırmasıyla zıplamış, gözleri hayretle açılmıştı. Liliana'nın aklından o an, saçlarının ne kadar dağıldığı ve nefese nefese kalmış haliyle ne denli korkunç göründüğü geçti. Ancak umurunda değildi. Şu an onun için tek önemli olan şey, Geoffrey'yi görmek ve Aveline'i onun masum olduğuna inandırabilmekti.

"Onu nereye götürdüler?"

Uşak dudaklarını büzdü. "Lord Stratford ve Lord Aveline, yanlarında misafirleriyle beraber içerideler hanımefendi." Cümlesini bitirirken kütüphanenin kapısını işaret etmişti.

Liliana kapıyı açmak için yaklaştı ama uşak onunla kapı tokmağının arasına girdi.

"Başkalarının girmesi yasak," dedi işgüzar biçimde.

Liliana dikildi ve halasının pek çok defa yaptığı şekilde küçümser bir bakış attı. "Çok yakında bu malikânenin hanımı olacağımı biliyor olman gerek," dedi. Halen Geoffrey ile mantık evliliğine kalkışmaya hiç niyeti olmasa dahi, onun yanında bulunmak için bu bahaneyi öne sürebilirdi. "Sanırım tam şu an geri adım atarsan, bu gerçeğe daha kolay alışabilirsin."

Uşak gözlerini kırpıştırdı. Cevap vermemiş olsa da Liliana onun yüzünü sakin tutmak için ne denli zorlandığını görebiliyordu. Uşak gözlerini ona diktiğinde, muhtemelen Liliana'nın gerçekten bir tehdit oluşturup oluşturamayacağını tartıyordu. Liliana, Geoffrey'yi baştan çıkaranlar kadar çarpıcı olduğunu umarak, sert sert baktı.

Uşak tek kelime dahi etmeden kapının önünden çekiliverdi.

Derin bir nefes aldı, dokundukça bir tutam saman gibi gelen saçlarını elinden geldiğince düzeltti. Liliana'nın sınaması gereken son bir teorisi vardı ve Geoffrey'nin iyiliği için, bunun doğru olmasını umuyordu.

"Son birkaç soru Stratford ve sonra leydini kontrol etmeye gidebilirsin," dedi Wellington Dükü kıkırdayarak.

Geoffrey, bakışlarını bir kez daha bakakaldığı kapıdan misafirlerine doğru çevirdi. Doktorun herhangi bir değişiklik olursa haber vereceğine dair verdiği teminat sayesinde Liliana'nın yanından bu kadar zaman ayrı kalabilmişti. Şimdi eski komutanına duyduğu sadakate lanetler yağdırıyordu.

"Evet," dedi şöminenin hemen yanında oturan bir diğer kır saçlı bey. Bacak bacak üzerine atmış, boyun bağı oldukça muntazam bir biçimde bağlanmıştı. "Bu evdekiler dışında, kimsenin bu hikâyeden haberdar olmayacağından kesinlikle emin olmalıyız. Aksi durumda uğruna çabaladığımız her şey mahvolur."

Geoffrey ona doğru döndü. "Endişeniz yersiz Robert. Amcam ölmeden önce şantajı yapanın kendisi olduğunu kabul etti ve emrindeki uşağı şu an gözaltında. Yani bu konuda endişelenmemiz yersiz. Ayrıca- "

Kapı, arkasındaki antika rafa çarparak gürültüyle açıldı. Odadaki dört adam da istemsiz olarak kapıya döndü. Üçü eski asker olduklarından, birden sanki savaşa girmiş gibi gerilivermişlerdi.

"Liliana?" Geoffrey hemen ayağa kalktı. Şaşkınlık hızla rahatlamaya dönüştü; Liliana'nın iyi olduğunu kendi

gözleriyle görmesiyle birlikte sakinleşmiş, dudaklarının kenarları kendiliğinden yukarı kıvrılmıştı. Liliana'nın teninin ne denli soluk olduğunu ve üzüldüğünü fark etmesi çok zamanını almadı. "Tatlım, yatağından çıkmamalıydın," diye homurdanırken sesi oldukça asabiydi.

Liliana hızla kontun yanından fırtına gibi geçti ve doğruca Lord Aveline'e yöneldi. Aveline'in her zamanki bıkkın ifadesi Liliana'nın bu atılgan hamlesiyle gülünç bir hale büründü. Hepsi genç birer delikanlıyken bile Geoffrey, lordun böyle geri çekildiğini hiç görmemişti ama şimdi Aveline, Liliana karşısında gerilemişti.

"Sizden onu serbest bırakmanızı talep ediyorum." Liliana'nın ses tonu hükmediciydi, bu Aveline'in kara kaşlarını daha da kaldırmasına sebep oldu. "O yanlış hiçbir şey yapmadı."

"Bayan Claremont," dedi Aveline, "Stratford'ın rüşvet verdiğini- "

"Çünkü babası ondan o şeyi yapmasını isterken, gerçekte ne yaptığını ona söylememiş!"

Geoffrey ona doğru bir adım attı. Liliana bugün yaşadığı onca şeyden sonra, bir de onu savunmayı kendine görev edinmemeliydi. Geoffrey, tam ağzını açmış ona bunları söyleyecekti ki Liliana, eliyle onu durdurdu.

"Dinle Aveline," dedi, sesi yumuşamıştı. "Geoffrey'yi yıllardır tanıyorsun. Ben de onu birkaç haftadır tanıyorum ama her ikimiz de elinde her ne kanıtın olursa olsun, onun ülkesine asla ihanet etmeyeceğini iyi biliyoruz. Geoffrey bu dünyaya çok fazla şey katabilecek onurlu bir adam."

Aveline gözlerini Geoffrey'ye dikmişti, rahatsız olduğu her halinden belliydi.

"Ancak benim babam hayatta değil," diye kaldığı yerden devam etti Liliana. Bir an sesi titremişti fakat derin bir nefes aldı. "O bu pisliğin içine dâhil olmayı kendi seçti. Ge-

offrey ise seçmedi. Eğer bu keşmekeşi ortadan kaldırmak ve suçlayacak birini arıyorsanız, tüm suçu babama yükleyerek, Geoffrey ve ailesini bu işin dışında tutabilirsiniz."

Geoffrey yutkundu. Liliana onu korumaya mı çalışıyordu? Liliana'ya söylemesi ge-

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu Wellington. Geoffrey, Liliana ile Aveline arasındaki konuşmada arayı bulmak için ağzını açacaktı ki odada diğerlerinin de olduğunu anımsadı. Geoffrey, arkadaşına ve eski komutanına gereksizce konuyu uzattıkları için sert bir bakış attı.

Liliana çekinmişti ama Wellington'a doğru döndü ve kollarını göğsünde birleştirdi. "Tüm sorgulama boyunca Geoffrey sizlere hazinenin nerede olduğunu söyledi mi?"

Üç adam da olumsuz yanıt verdi.

Liliana kafasını salladı. "Veremez de zaten, çünkü ne o ne de babası bunu biliyordu."

Nihayet bakışları Geoffrey'yi buldu fakat Geoffrey onun bu esrarengiz bakışındaki belirsizliğin ne anlama gelebileceğini düşündüğünde midesi düğümlendi.

Liliana yeniden Wellington'a doğru döndü. "Fakat *benim* babam biliyordu," dedi. "Ve ben de biliyorum."

Geoffrey'nin kalbi bir an durmuş gibi oldu. "Ne?" Dudaklarından dökülen bu soruya mani olamamıştı. Bu çok mantıksızdı. Liliana'nın bunu ona söylemiş olması gerekirdi - ya da hayatını kurtarmak için en azından amcasına. Onca zamandır bunu biliyor olamazdı.

Liliana tekrar dönüp ona bakmadı; şu anda Wellington'dan gözlerini ayırmıyordu. "Ve sizi oraya tek şartla götürürüm: Hazinenin keşfiyle alakalı ne hikâye uydurursanız uydurun, suçu tamamıyla babama yükleyeceksiniz. Hiçbir şekilde Geoffrey'nin itibarına leke sürülmeyecek. Sizler de benim kadar Geoffrey'nin ne kadar harika şeyler gerçekleştireceğinin farkındasınızdır. Eğer babam yaşamış

olsaydı, o da aynısı yapardı. Nispeten daha ufak bir çapta," derken yanağından sessizce bir yaş döküldü, "hâlâ da yapabilir."

Soru sormak için ağzını açsa da konuşamadı, zira Geoffrey'nin kalbi tekrar atmaya başlamıştı. Bu hazineyle alakalı ne olursa olsun, Liliana onu seviyordu. Eğer sevmeseydi niçin babasının onurunu onun için hiçe sayardı ki? Odada kimlerin olduğuna aldırmadan Liliana'yı kollarına alıp, onu kendinden geçirene kadar öpmemek için zor duruyordu.

"Küçük hanım," dedi Wellington, "bundan sonra ölene kadar bir vatan haininin kızı olarak anılacağınızın farkındasınızdır umarım. Bununla yaşamaya kararlı mısınız?"

Geoffrey kaşlarını çattı, kimse hain olarak damgalanmayacaktı. "Bence- "

"Eğer Geoffrey'nin ismi temiz olarak kalmaya devam edecekse evet," dedi Liliana,

Geoffrey onun sözlerinin ağırlığından dolayı afallamış, söyleyecek hiçbir şey bulamıyordu.

Robert ayağa kalktı ve kendisini de konuşmaya dâhil etti. "Bu gerçekten de takdire şayan hayatım ama oldukça da gereksiz. Buraya gelin Wellington ve Aveline." Beylerin onu takip etmesini işaret etti. "Bayan Claremont bizi hazineye götürmeden önce, bu ikisini bir süre yalnız bırakalım. Şöyle diyelim, on dakika sonra dışarıda buluşuruz."

Geoffrey dalgın dalgın kafasını salladı, bakışlarını Liliana'ya sabitlemişti.

Robert yanlarından geçerken hafifçe Geoffrey'nin omzunu sıvazladı. "Oysa sen, seni sevmediğini söylemiştin," diye mırıldandı odayı terk ederken.

"Wellington," dedi Liliana sonunda, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Dük olan mı?"

Geoffrey başıyla onayladı. "Evet."

"O zaman diğeri kimdi?"

"Liverpool," diye yanıtladı Geoffrey.

"Başbakan mı yani?" Elleriyle saçlarını düzeltmeye çalışan Liliana'nın yanakları al al olmuştu. "Berbat görünüyorum. Kim bilir akıllarından neler geçmiştir?" diye söylendi Liliana, yüzünü elleriyle gizleyerek.

Geoffrey'nin çıtı çıkmıyordu, boğazına sanki bir şeyler batıyor onu yutkunmaya zorluyordu. "Seninle evleneceğim için nasıl da şanslı olduğumu düşünüyorlardır."

Liliana'nın bir an donakaldı ama hemen sonra kendini topladı. "Az önce olanlara anlam veremiyorum."

"Ama ben veriyorum," dedi Geoffrey. Liliana hasta yatağından muhakkak acı içerisinde kalkmış, aşağı kadar inmiş ve onun adına üç çok önemli adama kafa tutmuştu. Her neye mal olursa olsun, tek amacı babasının adına adaleti bulmak olan Liliana, onu, yani Geoffrey'yi kurtarmak uğruna tüm bunları bir kenara atmıştı.

Bencil ve düzenbaz bir kadın asla böyle bir şeye kalkışmazdı. Mesela annesi asla böyle bir şey yapmazdı. Neyse ki Liliana annesi değildi.

Geoffrey, onu kollarının arasına almak üzere yaklaştı. İçinde bastırmış olduğu tüm o sevgi ve umut göğüs kafesine dolmuş, patlayacak gibi hissediyordu.

Ancak Liliana bir adım geriledi. "O zaman anlat. Penelope bana Aveline'in seni vatana ihanetten tutuklamaya geldiğini söyledi."

Geoffrey iç çekti. Liliana'nın aydınlatılmaya ihtiyacı olduğunun farkındaydı ve bu açıklamaları ondan duyması en doğrusu olurdu. Anlaşılan özürlerin biraz daha beklemesi gerekecekti. "Aveline, sahiden de beni vatana ihanet suçundan tutuklamaya geldi. Fransa'da çalışırken nüfuz sahibi bir İngilizin, Napolyon için çalışan devlet memurlarından birine rüşvet verme olayına karıştığına dair istih-

barat almış. Kesinlik taşıyan bir şey de değilmiş. Doğal olarak Savunma Bakanlığı bu konuyla hemen ilgilenmiş ve Aveline de olayı araştırmak üzere görevlendirilmiş. O da malikânedeki davete seninle aynı sebepten katılmış yani: araştırmak."

"Öyleyse niçin bu kadar ani ayrılmış partiden?"

"Triste'nin hikâyesinin gizli kalmış kısımlarını aydınlatmak için Fransa'ya geri dönmesine sebep olan bir ipucu yakalamış da ondan. Ne yazık ki hazineye ilişkin haber yok, yalnızca Triste'nin vatana ihanetten infaz edildiğini biliyoruz ve ne tuhaftır ki bu, onunla olan bağlantımı daha da iğrenç bir hale sokuyor."

"Öyleyse Aveline senin de vatan haini olduğunu sandı," diye ekledi Liliana.

Geoffrey kafasını salladı. "Evet ve beni tutuklamak üzere buraya gönderildi. Dikkat çekmeden. Wellington ve Liverpool ise ona eşlik etmekte ısrarcı oldular; açıklamamı kendi kulaklarıyla duymakta kararlıydılar. Özellikle de Wellington bu olanlara inanmadı."

"Ama şimdi inanıyor, değil mi?"

"Hayır. Neyse ki babalarımızın yazışmaları ortada, bu uğraşın altında yatanları kanıtlayacak tüm kanıtlar onlarda yani. Yaptığım şey teknik olarak vatan hainliği sayılsa da bu adamlardan hiçbiri bu mevzunun daha fazla peşine düşmeye meraklı değil."

"Tanrım." Liliana artık yorgun olduğu kadar utanmışa da benziyordu. "O zaman ben kendimi aptal durumuna düşürdüm."

Geoffrey, onun nelerden vazgeçmiş olduğunu düşündükçe gözleri yaşlarla doldu. "Hayır aşkım. Katiyen aptallıkla ilgisi yok." Hayır, aptal olan kendisiydi. Geoffrey gelecek elli yıl boyunca bunu telafi edebilmek için elinden geleni yapacaktı. Yine de önce emin olması gerekiyordu. "Hazine konusunda söylediklerin yalan mıydı?"

Liliana ağır ağır kafasını sağa sola salladı. "Hayır. Nerede olduğundan eminim."

"Nerede peki?" Geoffrey sesindeki gerginliğe inanı olamıyordu. Şu ana dek hazine fikri her zaman ikinci planda olmuştu, kendi babası dâhil üç adamın peşinde koştuğu bir hayal ürünüydü.

"Kulübenin arka bahçesindeki eski kuyuda olduğuna iddiaya girerim," dedi Liliana.

"Kuyu mu?" Geoffrey hafızasını yokladı. "Babamın kapattırdığı kuyuyu mu diyorsun?"

"Evet," dedi Liliana. "Bu sabah yanından geçerken amcan, 'kasabadan biri'nin babanı onun tehlikeli olduğu konusunda uyardığından söz etmişti."

Maden ocağında Liliana'nın söylediği şey tam olarak neydi sahi? *Babam yaşamını kirli su ve havanın insan vücudundaki etkilerini araştırmaya adamıştı.* Ve o an, her şey yerli yerine oturdu. Babasına kuyuyu kapatması yönünde akıl veren kişi Charles Claremont'ın ta kendisi olmalıydı. Demek ki iki adam birbirinden bu şekilde haberdar olmuştu.

"Nasıl daha önce aklıma gelmedi, anlamıyorum," dedi Liliana. "Babalarımızın arasındaki yazışmalar şifrelenmiş, amcanın sahtesini düzenlediği o son not dışında. Babam o eline geçtiğinde şüphelenmiş olmalı. Bir şeylerin yanlış gittiğinden şüphelenip, hazineyi saklamayı seçmiş olması son derece mantıklı."

"Yani sence hazineyi buraya getirdi ve iki yıl önce kapatılan kuyuya mı indirdi?"

"Evet. Eğer görüşme aklına yatarsa, babana buluşma yerini söyleyebilirdi. Eğer değilse de hazine yine güven içinde olmaya devam ederdi."

"Bunca yıl boyunca kimse dokunmamış... hem de amcamın burnunun dibindeymiş." Liliana'nın dedikleri doğruysa, Geoffrey'nin babası öldürülmeden çok önce hazine

zaten buraya getirildi demekti. Göğüs kafesi tanıdık bir ağrıyla sıkıştı... boşu boşuna bu kadar insan ölmüştü.

Düşünceleri hafif bir tıkırtıyla altüst oldu. Kapı aralığında Barnes'in kelleşen kafası belirivermişti. "Efendim, Lord Liverpool, Lord Wellington ve Lord Aveline sizi girişte bekliyorlar."

"Tabii." Geoffrey tekrar Liliana'ya doğru döndü ve kolunu ona doğru uzattı. "Gel buraya, şu işi bitirelim. Geçmişimizi huzurla arkamızda bırakmalıyız ki geleceğimize bakabilelim."

Geleceğimiz.

Yirmi dakika sonra Liliana atından inmiş, Amira'yı diğer dört atın yanına, kulübenin yakınlarındaki direğe bağlıyordu.

Geoffrey'ye bir bakış attı. Beraberlerinde getirdikleri alelacele toplanmış çantalar dolusu teçhizatı -upuzun bir ip, çekiç, kumaş şeritleri, eski tip bir tek göz dürbün - kaldırırken güneşin altında öyle yakışıklıydı ki.

Geleceğimiz.

Geoffrey ne ima etmişti? O an onların geleceğiydi ve bir kez son buldu mu onlar da sona gelmiş olacaklardı. Liliana, ona kalbini tekrar hayata döndürdüğü için her zaman şükran duyacakn. Fakat her iki taraf açısından da aşkın söz konusu olmadığı bir evliliğe birbirlerini mahkûm etmeye hiç niyeti yoktu.

Liverpool ve Wellington fenerleri taşıyordu. Işık halen ağaçların tepelerini aydınlatıyor olsa da günün geceye dönüşmesine çok az kalmıştı.

"Uzak sayılmaz," dedi Liliana, ormanın iç kısımlarına doğru otlarla sarılmış patikada onlara yol gösterirken.

"Yalnızca on-on beş metre kaldı." Birkaç metre ilerlemişlerdi ki Liliana'nın eteğine bir böğürtlen dalı yapıştı ve o da onu almak üzere eğildi.

"Yardımcı olabilir miyim?" Hemen yanında dizleri üzerine çökmüş duran Geoffrey'nin yumuşak sesi içini titretmişti.

"Hayır teşekkürler," dedi Liliana eteğini çekiştirirken, ayak bileğindeki canını yakan diken keyfini kaçırmıştı.

"Yaraların hâlâ acıyor mu?" diye sordu Geoffrey, yüz ifadesinden endişeli olduğu okunuyordu.

Liliana, ona iyi olduğunu söylemek için şöyle bir bakmasıyla beraber masmavi gözlerine dalması bir olmuştu. Bakışlarında kaybolmuş şekilde yalnızca orada öylece ölene dek durmak ne hoş olurdu... Endişelenmesi âşık olduğu anlamına gelmez, diye hatırlattı kendine. Her ikisi de bugün korkunç olaylar atlatmışlardı. Geoffrey, onca olandan sonra Liliana'nın hayatı için endişelenecek kadar onurlu ve düzgün biriydi. Bu olanlar kimin başına gelse üzülürdü Geoffrey. Fakat Liliana, Geoffrey'nin bugün kulübeye sırf onu oyuna getirdiğini düşündüğü için gittiğini ve bu sayede hayatını kurtarabilmiş olduğunu unutamazdı. Peki ya bu ilginin bitmesine, alışıldık soğuk ve de güvensiz Geoffrey'nin geri dönmesine ne kadar kalmıştı? Şu an Liliana her ne kadar onun kanatları altına sığınmaya muhtaç olsa da onunla evlenmesi mümkün değildi. Bu her ikisine de haksızlık olurdu. "Hayır. Ben iyiyim."

Her ikisi de ormanın içlerine doğru yol almaya devam ettiler.

Dakikalar sonra kuyu görüş alanlarına girmişti. Ufak yapı eski tip taş ustalığında inşa edilmişti, yer yer harcı dağılmış da olsa sağlam duruyordu. Çiviler eski kerestelerin içine gömülü şekilde kuyuyu kullanıma kapatmıştı.

Liliana taşların üzerine çıktı, elini kuyunun üzerine

konmuş olan tahtaların üzerinde gezdirdi. Parmak uçlarının altındaki kereste bir hayli sertti, demir çivilerse buz kadar soğuktu. Acaba bu çivileri kendi babası mı çakmıştı? Yazın *onları* bulmasını söylediğinde, yazışmalar yerine mücevherleri kastediyor olabilir miydi?

"Geri çekilin Bayan Claremont," diye talimat verdi Aveline.

Geoffrey ve Aveline'in çalışmaya başlamalarıyla, sert çekiç ve kerestelerden yükselen sesler tüm ormanda yankılanmaya başladı. Liverpool ve Wellington ise fenerleri tutmaktaydı, ağır işi gençlere devretmişlerdi.

Kara bir delik görülmeye başlandığında, rutubetli yosunun ham kokusu havaya nüfuz etti - ne hoş ne de berbattı, yalnızca bunaltıcıydı.

Son tahtalar da sökülürken, Geoffrey açılan çembere doğru elini uzattı. "Hiçbir şey yok burada, bir halatın asılabileceği hiçbir şey yok burada."

Liliana kenardan dikkatle baktı fakat sadece karanlık vardı. Küçük bir taş almak için eğildi, kuyunun kenarından fırlattı ve bekledi... *cup*! Taşın suya çarpışının uzaklardan gelen yankısı sonunda ona ulaştı. Hay Newton'ın elması, kuyunun dibi çok derindi - en azından bu gece ulaşabilmeleri için fazla derin olduğu kesindi.

Liliana hâlâ babasının tekrar erişebileceği bir yol olmadan, hazineyi bir kuyuya atıp kaçacağına ihtimal vermiyordu. Babasının hazineyi bir halatla aşağı sarkıtmasını beklemişti, belki de on dört yıllık o küflü hava halatın kopacak denli incelmesine sebep olmuş olabilirdi. Ne var ki gerçek bu değildi.

"Fenerlerden tekine bir ip bağlayın," diye önerdi Liliana. "Onu aşağı indirelim ve bir şey var mı yok mu görelim."

Geoffrey'ye mantıklı gelmişti bu öneri, Liliana parmak

uçlarına kadar büyük bir heyecanın yayılmakta olduğunu fark etti. Hazineye ulaşmanın Geoffrey'nin özgürlüğe kavuşmasıyla bir alakası kalmamasına rağmen, hâlâ hazineyi ortaya çıkarmayı deli gibi istediğini anlamıştı. Geoffrey bir konuda haklıydı... Liliana ancak geçmişi bir yana bırakabilirse geleceğine bakabilirdi. O taştan duvarları incelerken, ip gittikçe daha da aşağılara iniyordu.

"İşte orada!" diye haykırdı Liliana. Kuyunun duvarında çıkıntı yapan yontulmuş iri bir çiviyi fark etmişti. Etrafına bir ip dolanmıştı çivinin. Kolunu çekti, gözlerini o çiviye sabitlemişti. Parmağını şıklattı ve, "Tek gözlü dürbün!" dedi.

Dürbünü almasıyla avcunu dürbünün buz gibi soğuğu kapladı. Gözüne doğru tuttu ve bakmak için tek gözünü kapadı. Tıpkı ensesindeki tüyler gibi, çividen aşağı hareketsiz ve dimdik inen ipi gördü. "Daha aşağı," diye yönlendirdi Liliana.

Dürbünü, ip ve ışığı aynı anda takip edecek biçimde ayarladığında bir şey fark etti. "Bir paket var orada." Dürbünü daha da sıkı tutuyordu artık. İşte orada, daha önce babasının yüzlerce kez bağlayışına şahit olduğu basit gemici düğümleriyle bir araya getirilmiş bezlere sarılmış bir paket duruyordu.

Başını kuyudan çıkardı, midesi heyecandan altüst olmuştu. Teçhizat çuvallarına doğru ilerledi. Dürbünü yere koydu ve bir ip çıkarıp beline bağlamaya koyuldu.

"Sen ne yapıyorsun?" diye sordu Geoffrey, sesi meraktan çok dehşetle çınlamıştı.

Liliana omzunun üstünden baktığında, Geoffrey feneri Aveline'e doğru uzatıp ip eline almış ona doğru geliyordu. Liliana kaşlarını çattı. "İpi sağlama alıyorum... bu sayede beni kuyuya güvenle indirirsiniz."

Beyler hızla itiraz etti ama etrafını saran seslerden en yükseği Geoffrey'ye aitti.

"Aşağı ben iniyorum," derken Geoffrey son derece ısrarcıydı. Liliana'nın çoktan sıkı sıkı bağladığı düğümü çözebilmek için ellerini beline attı.

Her ne kadar Liliana'nın kıyafetleri üzerinde de olsa Geoffrey böylesine yakınken her şey nasıl da zordu. Becerikli parmakları Liliana'nın üzerinde, düğümü çözmeye çalışıyordu. "Bu- bu çok saçma." Liliana boğazını temizledi. "Aranızda en hafif benim ve içinizden biri aşağı inip de kayarsa en faydasız kişi yine benim. Her biriniz hâlihazırda unvan sahibi ya da zamanla buna sahip olacak kişilersiniz. Bununla beraber hazineyi buraya koyan benim babam. Onu ancak benim gidip almam doğru olur."

Yine de Geoffrey, ipi belinin etrafından çekmiş, dudaklarını ise Liliana'nın kulağına yaklaştırmıştı. "Sen buradaki en değerli kişisin. Bana göre," diye mırıldandı, sonra arkasını dönüp Liliana'yı afallamış halde bıraktı.

Geoffrey ipi belinin etrafına dolamaya koyuldu. İpin diğer ucunu Wellington'a fırlattı, o da onu alarak küçük bir ağacın gövdesinin etrafına doladı. Aveline ise fener ipini Liverpool'a vermiş, kendini de kuyunun dış cephesine bağlayarak Geoffrey'yi hafifleterek inişinin başlamasını sağlamıştı.

Sen buradaki en değerli kişisin. Bana göre. Liliana kafasındakilerden kurtulmak için gözlerini kırpıştırdı. Geoffrey'nin tuhaf cümlelerini düşünecek zamanı yoktu. Hemen kuyuya koştu ve dikkatle kenardan izlemeye koyuldu. Fenerin yaydığı ışık kesik kesik de olsa Geoffrey'nin saçlarını aydınlatmaktaydı. Kont hareketlerinde son derece dikkatliydi. Wellington ise Geoffrey'nin ağırlığını hafifletmesinde Aveline'e yardımcı oluyordu. Her ikisinin de yüzü taşıdıkları yükten dolayı buruşmuştu.

"İşte," dedi Liliana, feneri taşıyan ipi Liverpool'un elinden alırken. Liverpool anlayışla kafasını salladı ve diğer adamlara yardım etmek üzere katıldı.

Gerilimli ancak sessiz geçen birkaç dakikanın ardından, kuyudan Geoffrey'nin sesi duyuldu.

"Aldım."

30

Geoffrey'nin rica ettiği sıcak su ve gazete servisini yaptıktan sonra Barnes, kütüphaneyi terk etmiş ve bir kez daha kapıya gelenleri geri çevirme görevini ele almıştı. Geoffrey uşağın hakkını vermeliydi. Baş uşak renkten renge girmiş, Liliana'ya bir bakış atmış ve muhtemelen az evvel onu dışarıda tutmayı başaramadığından dolayı utanmıştı. Geoffrey kir pas içerisindeydi, geri kalanların da - ülkenin başbakanı dâhil - dağılmış vaziyette olduklarını hesaba katınca, Barnes yine de hiç renk vermemişti.

Liliana diğerlerinden uzakta, Geoffrey kuyuda ona teslim ettiğinden beri hazineyi göğsüne sıkı sıkı bastırmış bırakmıyordu.

En azından Liliana'nın yüzünde o üzgün ifade yoktu artık. O ifade Geoffrey'nin de içten içe hissettiklerini yansıtıyordu. Uğruna babalarının yaşamlarını feda etmişlerdi ve o lanetli hazineye dokunduğu andan beri Geoffrey o hissi taşıyordu.

Liliana'nın omuzları düştü ve bakışlarını yerden kaldırmıyordu. Geoffrey birden onun için endişelenmeye başladı. Evet, Liliana yorgundu ve zihni babasının yaşamının son eylemleriyle meşgul de olabilirdi ama yine de ters giden başka bir şeyler vardı. Geoffrey bundan adı kadar emindi.

Liliana, kulübedeki o öğleden sonradan bu yana ona gerçekten bakmaya tenezzül etmemişti... aslında Geoffrey'nin diz çöküp Liliana'ya dokunduğu, batan dikenden kurtulmaya çalıştığı o kısa andan beri. Fakat o anda da Liliana'yı bir şekilde ürkütmeyi başardığından, hemen bakışlarını kaçırmıştı.

Hatta Geoffrey kuyudan çıkardığı paketi ona uzattığında bile... Kulağa saçma da gelse Liliana, Geoffrey'ye dokunmamak için resmen akla karayı seçmişti.

Şu anda iki kat endişeliydi kont. Liliana'nın bu odada önceden ona nasıl davrandığını düşününce, hiç de âşık bir kadın gibi davranmadığını fark etmişti.

Ya bugünkü yaşananlar ona fazla geldiyse? Sonuçta Liliana bugün babasını Geoffrey'nin bir aile üyesinin, amcasının katlettiğini öğrenmişti. Lanet olsun, şu anda elinde büyük bir kanıt tutuyordu. Daha da fenası Geoffrey, amcasını ne kadar andırdığının da bilincindeydi. Peki ya Liliana'nın ona bakmaya bile tahammülü kalmamışsa? Tıpkı Geoffrey'nin babasını fazlasıyla andırdığı için amcası Joss ile aynı odada baş başa kalmaya dahi dayanamaması gibi... Ya hislerine mani olamıyorsa? Ya Geoffrey onu sonsuza dek kaybetmişse?

"Bir bakalım." Liverpool'un kelimeleri Geoffrey'nin dikkatini tekrar halledilmesi gereken meseleye çekivermişti. Paketin içindekileri görmek için sabırsızlansa da bu işi bitirip Liliana'yla yalnız kalma ve onun aklını karıştırsan her neyse bunu anlama merakı daha ağır basıyordu.

Liliana hazineyi ince ayaklı sehpanın üzerine koydu, Geoffrey ve Aveline de sehpayı iterek odanın ortasına çekti. Hepsi sehpanın etrafına toplandığında, Liliana dik dik Geoffrey'ye bakmaktaydı. Geoffrey onun ne demeye çalıştığını anladı ve başını sallayarak yanıt verdi.

Liliana yavaşça ipi çözdü ve sarılı kumaşı açtı. Görü-

şüne bakılırsa hazine koruyucu bir deriyle de sarılmıştı. Liliana ustalıkla ondan da kurtuluverdi.

Geoffrey öne doğru eğildi, yemyeşil parıltıyı fark ettiğinde nefesi kesildi.

Liliana ağır ağır gözler önüne sererek altından yapılmış... *giysiyi* yukarı doğru kaldırdı. Geoffrey, bunun için kullanılacak en uygun kelimenin giysi olduğunu düşünüyordu. Böylesine bir görkemi tarif edecek bir kelime kullanmak gerekirse, belki de yelek daha uygun olurdu.

"Tanrım." Bunu söyleyen Wellington'dı, bugüne kadar çok şey görüp geçirmişti ama kesinlikle buna benzer bir şeyle karşılaşmamıştı.

Liliana, bu değerli parçayı yukarı kaldırdığında Geoffrey de dâhil olmak üzere kimse diyecek bir şey bulamamıştı. Altın zincirle tutturulmuş düzinelerce kare zümrütten oluşan yakası şöminenin aleviyle göz kamaştırıyordu. Onlarca değerli zümrüt de neredeyse Hint işi bir kuşak genişliğindeki belinde parlıyordu ve gene altın zincirle yakalığına tutturulmuştu. Göğüs ve sırt kısmında kare şeklinde kesilmiş iki iri zümrüdü Geoffrey rüyasında görse inanmazdı.

"Bu ancak bir kraliçeye ait olabilir," diye mırıldandı Liverpool.

"Babamın, Kleopatra'nın tüm diğer değerli taşlar içerisinde zümrüdü başka bir yere koyduğunu söylediğini hatırlıyorum. Ayrıca bu kıymetli taşın dünyada bu kadar moda olmasının sebebi de ondan başkası değildi," diye açıkladı Geoffrey. "Yani bu Kleopatra'ya ait olmalı."

"Bunun değerini tahmin bile edemiyorum," dedi Aveline.

Geoffrey de edemiyordu ama amcasının niçin onu bu kadar istediğini anlamıştı. Amcası büyük taşlara elini bile sürmesine gerek kalmadan, yüzlerce ufak taşın satışıyla bile gelecek yılları bolluk içerisinde geçirebilirdi.

"Değeri her ne olursa olsun, üç adamın hayatıyla boy ölçüşemez," dedi Liliana. Altından yapılmış giysiyi tutarken gözleri yaşlarla parıl parıl parlıyordu.

Geoffrey, zırhı Liliana onunla ne yapmak istediğine karar vereceği ana dek emniyete almak üzere çalışma odasındaki kasanın kilidini açtı. Gözlerini masasının önünde volta atmakta olan Liliana'ya çevirdi. Diğerleri yazmaları gereken rapor ve benzeri şeyleri bahane ederek çoktan evi terk etmişti. Geoffrey gitmelerine memnun olmuştu, en sonunda Liliana ile yalnız kalmış olsa da hissettiği endişe nedeniyle içinden geçenleri ona sormaktan endişe ediyordu. O yüzden en kolay olandan başladı. "Bu hazineyle ne yapacaksın?"

Liliana duraksadı ve bakışlarını ona doğru çevirdi, görünüşe göre sesinden ürkmüştü. Bakışlarını odaklamakta zorlandı ve gözlerini açıp kapadı. Bu hali, Geoffrey'nin hazinenin onun aklından geçen son şey olduğunu düşünmesine sebep oldu. Doğrusu onun aklından geçenler kendisini de fazlasıyla ilgilendiriyordu, boğazı düğümlenmişti.

"O bende kalamaz," dedi Liliana. Tüm olan bitene rağmen centilmenler hazinenin onda kalması gerektiğinde hemfikirdi. Aveline, Triste'nin bir varisi olmadığını söylemiş; Liverpool, Triste zırhı Liliana'nın babasına teslim ettiği için haklarının da direkt olarak Liliana'ya geçeceğini belirtmiş, herhangi bir sorgu durumunda ağzını sıkı tutmasını rica etmişti.

Geoffrey, onun yatağına gitmesi ve yarın her şeye daha rahat bir kafayla bakması için biraz dinlenmesi gerektiğini düşünüyordu. Fakat bunun Liliana'nın doğasında olmadığını biliyordu ve dahası, onun aklından neler geçtiğini

öğrenemeden bir gece daha geçirme fikri Geoffrey'nin tüylerini diken diken ediyordu. Sabah kalktığında onun tekrar kaçıp gitmiş olması tehlikesini kesinlikle göze alamıyordu.

"Sanırım onu satabilirsin," dedi Geoffrey. "Eminim baban da bu servetin sana sağlayacağı maddi güvenden yararlanmanı isterdi." Ancak bu söz daha ağzından çıkmadan ona çok bayat gelmişti bile. Kaçak oynamayı bırakmasının ve asıl konuyu açmasının zamanı gelmişti. "Tabii ki benim karım olarak elde edeceğin güven hissi gibi olamaz."

Liliana gözlerini yere indirdi, utanmışa benziyordu ve kötü bir his Geoffrey'nin kalbini kavradı.

"Ben senin karın olmayacağım."

İçten içe bunları diyeceğini bilse de Liliana'nın sözleri yine de içini parçalamıştı. "Bugünkü son gelişmelerin seni şoke ettiğinin farkındayım." Geoffrey bunları söylerken sesinin nasıl çaresiz bir tonda çıktığı umurunda bile değildi. Tanrım, daha bu sabah Liliana'yı gözlerinin önünde neredeyse sonsuza dek kaybediyordu. "Liliana lütfen, yalvarırım, zamanla talihsiz akrabalık ilişkilerimi bağışlaya-"

"Sorun bu değil Geoffrey." Liliana başını salladı. "Amcanın yaptıklarından seni sorumlu tutacağımı mı sanıyorsun?"

Panik hissi Geoffrey'nin göğsünü sıkıştırıyordu. Eğer sebep bu değilse... "Neden o zaman?"

Liliana'nın yüzü allak bullak olmuştu ve sırtını döndü. Bu hareketiyle sanki Geoffrey'nin kalbini de söküp atmıştı o anda. "Bugün amcanı neden kulübeye götürmeye ikna ettiğimi biliyor musun?"

Geoffrey kafasını yavaşça sağa sola salladı.

"Çünkü bunun kurtulmak için tek şansım olduğunu biliyordum. Benim gittiğimi keşfettiğin an sana tekrar ihanet ettiğimi varsayacağını ve o yazışmaları almak için

derhal oraya geri döneceğini iyi biliyordum." Liliana'nın duruşundaki her şey - savunmaya geçmiş halde kollarını göğsünde birleştirmiş ve usulca ondan uzaklaşmıştı - Geoffrey'nin canını yakıyordu.

"Güven olmadan asla aşk da olmaz Geoffrey ve sen bana güvenmiyorsun." Liliana'nın sesi çatlamıştı. "Yani beni asla sevmeyeceksin." Geoffrey kumaş hışırtısıyla kendine geldiğinde, Liliana yaklaşıp eliyle onun elini tuttu ve hafifçe sıktı.

Geoffrey gözlerini fal taşı gibi açtı, parıldayan menekşe rengi gözlere bakakalmıştı.

"Ve hayat aşksız geçirmek için fazla kısa," dedi Liliana. "Bu ikimiz için de geçerli." Liliana iç çekti ve hafifçe gülümsedi. "Seninle tanışana kadar hayatımda bir aşk olmasını istediğimi bile bilmiyordum. Ve bana bunu gösterdiğin için sana teşekkür ederim." Derin bir nefes aldı. "Sana yalan söylediğim için de üzgünüm. Niyetim asla seni üzmek değildi ama bunu yaptım. Hatalıyım. Sen daha iyisini hak ediyorsun." Liliana onun elini bıraktı. "Umarım bir gün senin güvenini ve sevgini kazanacak biri karşına çıkar." Ondan uzaklaşmak üzere harekete geçti.

Geoffrey kalakalmıştı. Onun öylece gitmesine izin veremezdi.

Dizlerinin üzerine çöktü, Liliana yanından gitmek üzereyken elini yakaladı.

Liliana durdu ve başını çevirdi, yüzünde şüphe ve umut vardı.

Ve bu umut Geoffrey'ye de umut verdi. *Tanrım, Liliana onu seviyordu*, Geoffrey bunu çok iyi biliyordu. Yine de Liliana, onu sevmediğinden adı kadar emindi. Geoffrey'nin ona sarf ettiği sözlerden sonra, basit aşk sözcükleri artık yetmezdi. Liliana'yı kendisine inandırmak için ne diyebilirdi ki?

"Ben de sana karşı dürüst olmadım," diye karşılık verdi Geoffrey.

Liliana'nın öpülesi dudakları mahcubiyetle kıvrıldı.

"Sana aşkın önemli olmadığını söylediğimde... " Geoffrey içini dökmenin hiçbir şekilde kendisini anlamasını, aşkına inanmasını sağlamayacağını biliyordu. Zorlukla yutkundu, söyleyeceklerinin ağzından güçlü ve anlaşılır çıkması için çaresizce çırpınıyordu. "Seni hiç sevmediğimi ve de sevmeyeceğimi söylediğimde, bu aslında gerçek değildi." İç çekti. "Sana âşık olmak istemedim ancak buna engel de olamazdım."

Liliana kılını bile kıpırdatmadı, yalnızca onu seyrediyordu; gözleri sabitti ve şüpheyle bakıyordu.

"Kendi kendime, senin tıpkı annem gibi bencil ve düzenbazın teki olduğunu söyledim durdum ama o sırada pişmanlığını da hissedebiliyordum. Annemin vücudunda pişmanlık belirten tek bir kemik bile bulamazsın. Ben senin ona benzer biri olduğunu düşünerek aptallık ettim. Bazı şeyler konusunda kimseyi aldatamazsın. Örneğin kişiliğin, çünkü o hep oradadır ve asla değiştiremezsin. Zekân, ruhun, başkalarının iyiliği için duyduğun istek - senle ilgili âşık olduğum her şey - biliyorum ki hepsi gerçek. Fakat ben, öfkemden ve acımdan, bunları kabullenmek istemedim."

Geoffrey uzandı ve onun diğer elini tuttu. Umutları Liliana'nın onu tutuşuna karşılık vermesiyle tırmanışa geçmişti, sanki Liliana'nın bir parçası onun gitmesine razı değildi. Eğer Geoffrey hislerinin gerçekliği konusunda onu ikna edebilirse, belki de Liliana böyle yapmak zorunda olmadığını anlardı.

"Hayatının ilerleyen safhalarında babam, aslında kontesin nasıl biri olduğunu iyi bildiğini kabul etmişti. Aptalca bir biçimde sevgisinin onu değiştirebileceğini ummuştu.

Ancak ben seni değiştirmek istemiyorum. Kesinlikle bizi bir araya getiren şartları değiştirmek isterdim ama. Keşke bana yalan söyleme ihtiyacı duymamış olsaydın fakat bunu neden yapmış olduğunu anlayabiliyorum ve seni affediyorum."

Bir titreme Liliana'yı tepeden tırnağa sardı ve gözünden bir damla yaş dökülüverdi fakat kendini koyuverecek değildi. "Beni sevdiğini söylüyorsun ama hemen kulübeye gidişini düşününce... eylemlerin söylediklerinden çok farklı. Tek bir şey olmadan aşk olamaz- "

"Güven mi?" Geoffrey'nin içi içine sığmıyordu, tehlikeli bir zeminde olduğunun bilincindeydi. "Yalan söylemeyeceğim, bu fikir aklımdan geçmedi değil. Son günlerde çok köprüler yıkıldı hayatımda. Ama sen onlardan birini tekrar tamir etmeyi başardın. Aşk olduğu sürece, güven de var olur. Büyür ve gelişir. Bu zaten aramızda var."

Liliana hiçbir şey söylemedi.

Geoffrey'nin göğsü sıkışmıştı. Yoksa hislerini açıklamakta çok mu geç kalmıştı? Liliana'yı sonsuza dek kayıp mı etmişti?

Geoffrey onun yumuşacık ellerini dudaklarına götürdü. "Tanrım, Liliana," diye fısıldadı. "Seni çok seviyorum." Sanki bu itirafıyla bin bir parçaya bölünecekmiş gibi hissetse de artık Geoffrey'nin umurunda değildi. Aşkıyla, Liliana'ya güvenebileceğini göstermesi çok daha fazla önem taşıyordu. "Seni seviyorum. Ve üzgünüm, hem de ifade edemeyeceğim kadar çok. Lütfen, beni affet. Evlen benimle." Sıcacık bir gözyaşı tanesi yanaklarından düşüverdi. "Sev beni."

Ve Geoffrey onu hafifçe kendine çekti. Eğer Liliana ona yaklaşmak istemezse, hiçbir şey onu ikna edemezdi ama en azından Geoffrey ona, onu istediğini göstermişti. Lilia-

na dizlerinin üzerine düşüp onunla aynı seviyeye indiğinde, ikinci bir gözyaşı damlası yanağından aşağı indi.

"Seviyorum," diye inledi Liliana. "Geoffrey, seni seviyorum."

Geoffrey inledi, tüm gücüyle Liliana'ya sarılmıştı. Birden onun da kendisine aynı biçimde sıkıca sarıldığını fark etmişti. "Liliana," dedi Geoffrey, gözlerine bakabilmek için kendini geri çekmişti ama onu öpme ihtiyacına, ellerini saçlarının arasında dolaştırmaya, yüzünü sevmeye, onun gerçek olduğundan, burada olduğundan emin olmak için ona dokunmamaya daha fazla dayanamazdı. Elma ve bal kokuyordu. Ve tuzlu gözyaşları... mutluluğun, verilen sözlerin ve aşkın gözyaşlarıydı bunlar.

Liliana'nın dili Geoffrey'nin alt dudağını adeta dağladı ve tutku bir sel gibi damarlarında akmaya başladı. Bu hislerine rağmen Geoffrey dizginleri eline aldı. Gün içinde olan onca olaydan sonra Liliana yorgun düşmüş olmalıydı. Tüm hayatları bir günde değişmişti. "Tatlım, dinlenmeye ihtiyacın- "

Gözü pek bilim kadını, obur öpücükleriyle sözünü kesmeyi başardı. Liliana'nın eli Geoffrey'nin kasıklarında geziniyor, onu tatlı tatlı okşuyordu. "Sana, dinlenmeye ihtiyacım olduğundan da çok ihtiyacım var," dedi Liliana, öpücüğünü yarıda keserek. "Şu an tam da buna, aramızda hiçbir sorun kalmadığını bilerek senle sevişmeye ihtiyacım var. Yalan yok, sırlar yok, sadece ihtiyaç var."

"İhtiyaç ha?" diye fısıldadı. *Tanrım, işte bu.* Geoffrey kendini bıraktı, elleri artık özgürce Liliana'nın üzerinde geziyordu. Dudaklarını Liliana'nın yanaklarına sürüyor, ateşiyle onu yakıyordu. Liliana'nın heyecanını hissedebiliyor, onun teninden yayıldığını görüyor ve bu onu daha da kışkırtıyordu.

"Aslına bakarsan seninle bir gün yatakta da sevişmek isterim," dedi Geoffrey nefes nefese; Liliana onun pantolonunu indirirken Geoffrey de onun eteğini çekiştiriyordu.

Liliana kıkırdayarak gülmeye başladı ve eliyle onun dirilmiş erkekliğine dokunduğundan Geoffrey tepeden tırnağa titredi. Geoffrey hızla oturma pozisyonuna geçti ve Liliana'yı kucağına aldı.

"Kimyager karın için yatak fazla geleneksel olmaz mı sence de?" diye takıldı Liliana.

Geoffrey'nin yanıtıysa ıslak ve alev alev yanan Liliana'nın içine girerken koyuverdiği sert bir inilti oldu. Geoffrey onu sıkı sıkı tutmuş, tamamen kucağına almıştı. Liliana erkeğini bacaklarıyla sarmış ve o bırakmadan onu bırakacağa benzemiyordu. Birden Geoffrey, onu kalçalarını avuçlayarak kaldırdı ve ikisini de doruk noktasına çıkaracak olan bir ritimde gidip gelmeye başladı.

"Kimyager karım benim," dedi nefesini topladığı sırada ve ona daha da sıkı sarıldı. Şüphesiz Liliana, Geoffrey'nin hayatını kimyanın en güzel haliyle doldurmuştu.

Ve Geoffrey de Liliana'yı aşkla doldurmak için elinden geleni ardına koymayacaktı.

SONSÖZ

16 Haziran 1817

"Ne gündü ama değil mi sevgilim?" Geoffrey kollarını, karısının yakında daha da büyüyecek olan karnına doladı. Temkinli bir biçimde, eliyle içeride usulca büyüyen yeni yaşamı sevdi.

Liliana onu itti. "Onca insanın önünde yapma," diye fısıldarken kestane rengi saç lülelerinin köküne kadar kızarmıştı. Yakında anne olacak olmanın heyecanıyla yüzü parıldıyordu. Belki de sebebi mutluluktu. Geoffrey her iki sebebin de etkili olduğunu düşünüyordu. "Ya birileri anlarsa?"

Geoffrey kıkır kıkır güldü, ellerini hemen onun karnından uzaklaştırdı. Liliana'nın bu özel durumunu birkaç hafta daha - en azından Penelope'nin sürpriz nikâhına gidene kadar - gizli tutmaya niyetli olduğunun bilincindeydi.

Bu sabah 1817 Yoksullara İstihdam Sağlama Yasası kabul edilmiş ve imza esnasında Liliana, kocasının yanı başında yer almıştı. Bu sayede girişimcilere, istihdam yaratmak adına kullanacaklarını belgelemeleri durumunda üç yıla kadar kredi verilecekti.

Ve en sonunda, etraflarını ailelerinin sardıkları o gün gelmişti.

Liliana ve halası karşılıklı özür dilemişlerdi. Görünüşe bakılırsa ikisi de bu yeni akrabalık durumuna ayak uydurmakta hiç zorlanmıyorlardı. Geoffrey ve annesi de aynı durumdaydı - annesi düğüne katılmış ve hatta bu sabah da gelerek Geoffrey'nin ağzını açık bırakmıştı. Geoffrey yakın gelecekte eşi ve annesi arasında büyük bir samimiyet beklemese de barış için hâlâ bir umut vardı.

"Keşke onlar da bugün burada buna şahit olabilselerdi" dedi Liliana ve Geoffrey, babalarını kastettiğini anlamıştı.

Geoffrey, toplanan kalabalığa baktı - bilim adamları, hayırseverler ve meraklılar - hepsi dört gözle Kleopatra'nın zırhını ucundan kıyısından da olsa görmeyi bekliyordu. Liliana onu düğünlerinde giydiğinde olay olmuştu ama sonrasında son derece cömert bir hareketle zırhı İngiliz Müzesi'ne bağışlamışlardı.

Müze müdürü konuşmasının başında zırhın nasıl İngilizlerin eline geçtiğiyle ilgili yarı-gerçek açıklamalarda bulunmuş ve bu bağışı Lord Edmund Wentworth ile Sör Charles Claremont'a ithaf etmişti.

Geoffrey de sessizce babalarına şükranlarını sunmuştu. Onlar tanışmış olmasalardı, Liliana'ya asla rastlayamazdı. Geoffrey güzel eşini alnından öptü ve onu sarıldı.

"Baban seninle gurur duyardı," dedi Geoffrey.

Liliana iyice sokularak, "Seninki de olduğun bu adamı eminim çok severdi," dedi.

Geoffrey gülümsedi. Evet, babası sahiden de sonunda sevmeyi ve sevilmeyi öğrenen oğlu adına çok mutlu olurdu.